

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૮૪૫૫ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ હતા અને લલિતા

વિષય દે : ર

સત્તા અને સહિતા.

ભાગ પ મો-છેલ્લો.

[સચિત્ર સાંસારિક નવલકથા]

લેખક

યુનીલાલ વર્ધમાન શાહ

વઢવાણનિવાસી.

સારંગપુર, તળીયાની પોળ, અમદાવાદ.

પ્રસિદ્ધ કરનાર

બુકસેલર મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુદે.

ત્રણ દરવાળા-અમદાવાદ.

આવૃત્તિ ૧ લી. પ્રત ૧૫૦૦. ઇ. સ. ૧૯૧૯. વિ. સં. ૧૯૭૫.

શ્રી ભાગ્યોદય પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં જોડાલાલ દેવશંકર

દ્વેએ છાપ્યું-ખાડીયા-અમદાવાદ.

(પ્રસિદ્ધકર્તાએ સર્વ હક રવાધીન રાખ્યા છે.)

મૂલ્ય રૂ. ૧-૧૨-૦.

ચુનીલાલ વર્ધમાન શાહકૃત પુસ્તકો.

વગ્ધનો ઘેરો. (ઐતિહાસિક નવલકથા)	રૂ. ૧૧
ગુજરાતની ગર્જના.	રૂ. ૧૧
પારણીની પડતીનો પ્રારંભ.	રૂ. ૧૧
સોમનાથનું શિવલિંગ.	રૂ. ૧૧
સિંધ ઉપર સ્વારી.	રૂ. ૧૧
ધારાનગરીનો મુંજ.	રૂ. ૧૧
અઢારમી સદીનું મહારાષ્ટ્ર	રૂ. ૧૧
કાશ્મીર અને કેસરી.	રૂ. ૧
પ્રમોદા ચાને દિવેર દિલારામ.	રૂ. ૦૧૧૮
વિમળા. (સામાજિક નવલકથા)	રૂ. ૧
સુધરેલી સંગીતા.	રૂ. ૧૧
વિદ્યાસાગર ભાગ ૧-૨.	રૂ. ૦૧૧૧
ભાગ્યચક્રનો મહામંત્ર. (સચિત્ર)	રૂ. ૨
નોકરીના ઉમેદવાર.	રૂ. ૧૧
પિશાચમંદિર ભાગ ૧-૨	રૂ. ૪
લતા અને લલિતા ભાગ ૧-૫	રૂ. ૫૧૧૧
ન્યાયના ખૂનમાં નીતિ.	રૂ. ૨
કામરૂદેશની કામિની. (સચિત્ર ડિટેક્ટિવ)	રૂ. ૧૧૧
ચાંપરાજ હાટો. (નાટક)	રૂ. ૦૧૧૧
ખંગળગૃતિ.	રૂ. ૦૧૮
નવદંપતીને શિખામણ.	રૂ. ૧૧૧
કર્તવ્ય કૌમુદી.	રૂ. ૦૧૧
સુખોદક કથાપંચક.	રૂ. ૦૧

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુણે-અમદાવાદ.

અર્પણ.

સ્વ. લઘુઅંધુ લાલચંદ.

રે બંધુ ! તુજ પ્રેમ પૂર્ણ જ હતો મારી કથા આ પર,
કાંઈ કાંઈ સમે વિવાદ ચલ્યો તં દૂર્મો તેના રસે;
પૂરી એહ કથા તણો રસ પોવા, ઉત્સુકતા તં ધરી,
તારા સ્વર્ગનિવાસની પ્રથમના દિને થઈ તે પૂરી:

રે રે ! કિન્તુ તું તો હતો કરોં રહ્યો લાંબા પ્રવાસે જવા-
તૈયારી ધોમો ધોમો તેહ સમયે, ઇચ્છ્યું નહીં થોભવા !
આ મારી રસની કંટારોં અલિયા પૂરી ભરાઈ રહી,
ત્યાં પ્રસ્થાન કરી તું તો ઝડપથી ચાલ્યો ગયો આહોથી !

આજે તે સૂનો જોઈ છું, રસભરી તોયે દિસે છે સૂડા,
તારા પાન વિના ન સાથેક થઈ, માનું છું એવું નહીં;
આ સંસાર મહીં સુરાસુર તરે છે વાસનામાં દૂમી,
તો હું તો મનુષ્યાળ પામર શકું કાં લેપહીણો રહી ?

ફૂલે છે દેવ કલાપોં કે સહીં જવું છે એવ લ્હાણું મહા,
માનું મસ્તકને ઝુકાવી, પણ ના ત્યાગી શકું વાસના;
તેથી પ્રેરિત હું સમર્પોં તુજને આ મારોં હૃદય કૃતિ,
સંતોષાઈ નહીં, છતાંય વિરમું છું શાન્તિ ધારી રહી !

સચિત્ર સાંસારિક નવલકથા

ન્યાયના ખૂનમાં નીતિ!

લેખક:—ચુનીલાલ વર્ધમાન શાહ.

ન્યાયના ખૂનમાં નીતિ ? હા ! હાલનો કુટીલ જમાનો એને જ નીતિ માને છે ! નિરાધાર ભત્રીજાનું ધન કાઢી પચાવી પાડે એ શું ન્યાયનું ખૂન નહિ ? ભોળા ભત્રીજાનું ખૂન કરવાની ઇચ્છા રાખી કાઢે તેની મીલકત હાથ કરવા મથે એ શું ન્યાયનું ખૂન નહિ ? મહેાંડે સાચું કહેનાર સ્ત્રી નહિ ગમતાં ધણી જ તેનું ખૂન કરે એ શું ન્યાયનું ખૂન નહિ ? રાંડીરાંડો અને નિર્ધન લોકોનાં લોહી ચૂસી તેમાંથી મેળવેલા પૈસા ગોવાનીઝ રાંડોને ત્યાં ઉડાવાય અને કમકમાટી આવે એવી વિલાસિયાજી ચાલે એ શું ન્યાયનું ખૂન નહિ ? સામાયિકના પૈસા ખાઈ ભોળા અસીલને વડીલ ફસાવે એ શું ન્યાયનું ખૂન નહિ ? અભણ લોકોનો સો રૂપિયાનો માલ લઈને છ રૂપિયા ગણી આપે એ શું ન્યાયનું ખૂન નહિ ? આવાં ન્યાયનાં ખૂનો કરનારા પાપીયાઓ દુનિયામાં ઉજળે લૂગાં ફેરે છે અને નીતિમાનોમાં ખપે છે તેનો તાદસ્ય ચિતાર—હૃદયનું મંથન કરી નાંખે અને ક્ષણભર દિગ્મૂઢ બનાવી દે એવા બનાવો સાથે આ નવલકથામાં આપવામાં આવ્યો છે. તેનું એક પાનું વાંચ્યા પછી તમે છેવટના પાના સુધી વાંચવાને કલયાણા વિના નહિજ રહો ! વાર્તાનાં સુંદર ફોટોગ્રાફિક ચિત્રો પણ આપેલાં છે. પૃષ્ઠ સંખ્યા ૩૪૦. મૂલ્ય રૂ. ૨ પોસ્ટેજ વધુ.

મળવાનું સ્થળ:—

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટે, ત્રણ દરવાજા—અમદાવાદ.

બોધદાયક સચિત્ર સંસારિક નવલકથા

ભાગ્યચક્રનો મહામંત્ર

લેખક—ચુનીલાલ વર્ધમાન શાહ.

મૂલ્ય રૂ. ૨ (નવી આવૃત્તિ) પોસ્ટેજ વધારે.

પૃષ્ઠ ૩૫૦, ઉંચા કાગળ, સોનેરી પુંડું. સુંદર ફોટોગ્રાફિક ચિત્રો.

દુર્ભાગ્યના ચક્રમાં અટવાએલો અને સંસારમાં માતાપિતાથી દીન બની ગએલો એક નવયુવક એકાએક પોતાનું ધન ગુમાવીને નિર્ધન બને છે અને ધનિકતાનેજ મનુષ્યની લાયકી સમજનાર એક કેળવણીએલો જુવાન પોતાની ભગિની કે જે તે નિર્ધન યુવકની પ્રિયતમા હતી તેની સાથેનો વિવાહ તોડી નાંખી પ્રિયતમ પ્રિયતમાના વિશુદ્ધ પ્રેમ ઉપર કાતિલ છુરીનો ધા કરે છે! એ ધાની વેદના વેઠતાં એ બન્ને પાત્રો ત્યારપછી જીવનની જે જે કસોટીઓપર ચડે છે અને એક દુષ્ટ જનના કાવતરાથી તેઓને શિરે જે આપત્તિઓનો વરસાદ વરસે છે તેનું ચિત્ર વાચકના હૃદયને દ્રવીભૂત કરી નાંખે છે. એ કાવતરાથી નાયિકાના પિતાનું ખૂન થાય છે અને એ ખૂનના કાવતરાની શોધમાં એક ચતુર ડીટેક્ટીવ જે ભૂલ્લથાપમાં પડે છે અને છેવટસુધી ગુન્હેગારને શોધી શકતો નથી તે વસ્તુસંકલના અદ્ભુત છે.

મળવાનું સ્થળ

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુપેટે

ત્રણ દરવાજા—અમદાવાદ.

બોધદાયક સચિત્ર નવલકથા

નોકરીનો ઉમેદવાર.

લેખક—ચુનીલાલ વર્ધમાન શાહ.

મુલ્ય રૂ. ૧૧, પોસ્ટેજ વધારે. પૃષ્ઠ ૨૨૫, સોનેરી પૃષ્ઠ.

ફોટોગ્રાફિક સુંદર ચિત્રો.

અંગ્રેજી ભણેલો એક ગરીબ નવયુવક સંસારની ઉપાધિમાં પ્રવેશ કરતાં નોકરી શોધવા લાગે છે. નોકરીની શોધમાં તે જુદા જુદા અમલદારો, શેઠો, શેઠાણીઓ વગેરેના પરિચયમાં આવે છે અને લાલચ, ધર્મભ્રષ્ટતા, કુટીલતા વગેરેની ઠોકરો ખાતાં અનેક દુઃખો પામે છે. શ્રીમંત શેઠ શેઠાણીઓની રીતિનીતિનું ચિત્ર હૃદય-દ્રાવક થઈ પડે છે. ખિયારા નોકરીના ઉમેદવારની સુશીલ પત્નીનો આત્મભોગ અને આજ્ઞાંકિતતા સ્ત્રીવર્ગને અત્યંત બોધ આપનારી છે. આ કથા એટલી રસિક અને અસરકારક છે કે એકવાર હાથમાં લીધા પછી તેને છોડી દેવાનું બિલકુલ ગમતું નથી. વિદ્વાનોએ તેને માટે ઘણા ઉંચા અભિપ્રાયો આપ્યા છે.

મળવાનું રથળ,

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુપટે

તથા દરવાજા—અમદાવાદ.

પ્રકાશકની પ્રસ્તાવના.

નવીન શૈલીએ લખાઈને બહાર પડતી નવલકથાઓનું વાંચન ગુજરાતી ભાષા બાળનારી પ્રજામાં દિવસે દિવસે વધારે પ્રચાર પામતું બોધને એ પ્રકારની નવલકથાઓ જુદા જુદા સાંસારિક વિષયોને અનુસરીને લખાવવાનો તથા પ્રસિદ્ધ કરવાનો વિચાર મારા સ્વર્ગસ્થ પિતા મહાદેવ રામચંદ્રને સને ૧૯૦૯ માં ઉદ્ભવ્યો હતો. એ સમયે આ નવલકથાના લેખક રા. ચુનીલાલ વર્ધમાન શાહ સાથે અમારો લેખનવ્યવસાયને અંગે સંબંધ બંધાઈ ચૂક્યો હતો. તેની ૪ વર્ષ અગાઉ તેમણે અમારે માટે “ચાંપરાજ હાટો” નામનું પંચાંકી નાટક લખી આપ્યું હતું. ત્યારપછી મારા પિતાએ જણાવેલા વિચાર મુજબ રા. ચુનીલાલે “લતા અને લલિતા” ની સાંસારિક વાર્તા નાના નાના ભાગોમાં લખી આપવાનું માથે લીધું હતું. તે વખતે તો તેમણે આખી નવલકથા દોઢ એ વર્ષમાં પૂરી કરી આપવાનો જ પોતાનો નિશ્ચય જણાવ્યો હતો, પરંતુ લેખનની આડે કેવા બાધ અને આંતર અંતરાયો આવી પડે છે, એ તો એ વ્યવસાય કરનારાઓ સંપૂર્ણ રીતે સમજતા હશે અને તેવાઓના પરિચયથી કિંચિત્ અંશે હું પણ સમજી શકું છું. આખી નવલકથા દોઢ એ વર્ષમાં પૂરી થવાને બદલે તેનો પહેલો જ ભાગ એ વર્ષે પૂરો થયો, એટલે ૧૯૧૧ માં પ્રસિદ્ધ થયો. ત્યારપછી તેના બીજા ભાગો બહાર પડતા રહ્યા, પરંતુ ધાર્યા કરતાં વિલંબમાં જ તે બહાર પડતા રહ્યા અને છેવટે આજે તેનો છેલ્લો ભાગ પ્રસિદ્ધ થાય છે. આ સમય દરમિયાન વાંચકોની અધીરાઈનો અને પૂછપરછનો ખ્યાલ હું કેવા શબ્દોમાં આપું તે મને સમજતું નથી.

ગુજરાતી ભાષા જાણનારા વાંચકવર્ગને રા. ચુનીલાલ વ. શાહની લેખિનીનો વિશેષ પરિચય આપવાની હવે જરૂર રહી નથી. તેમણે સંખ્યાબંધ ઐતિહાસિક તથા સાંસારિક નવલકથાઓ અને અન્યાન્ય પુસ્તકો લખ્યાં છે. તેમની અત્યંત લોકપ્રિય થઈ પડેલી નવલકથાઓમાં વાંચકવર્ગે ‘લતા અને લલિતા’ ને પણ સ્થાન આપ્યું છે, તેમ હું સુશિક્ષિત તેમજ અલ્પશિક્ષિત વાંચકવર્ગના મારા પર લખાઈ આવતાં ઉદ્ગારો ઉપરથી જોઈ શકું છું. જેવા ઉત્સાહથી રા. ચુનીલાલે આ નવલકથા પૂરી કરી છે તેવા જ ઉત્સાહથી મેં તે પ્રસિદ્ધ પણ કરી છે. જે વખતે નવલકથાનાં ચિત્રો તૈયાર કરાવવા માટે ઘણી જ તકલીફ વેડવી પડતી હતી અને પરલાષાના ચિત્રકારોને ચિત્રનો આશય સમજાવતાં સમય, શ્રમ અને પૈસાનો દૂટથી વ્યય કરવો પડતો હતો, તે વખતે પણ પહેલી જ વાર સચિત્ર નવલકથા પ્રસિદ્ધ કરવાનો પોતાનો ધરાદો મારા પિતાએ પાર પાડ્યો હતો અને મેં તે નવલકથાના ખીજા ભાગોને એકસરખી રીતે પ્રસિદ્ધ કર્યાં છે. ત્યારપછી અનેક સચિત્ર તેમજ ચિત્રહીન નવલકથાઓ લખાવી છપાવીને અમે પ્રસિદ્ધ કરી છે; પરંતુ કેટલેક અંશે ‘લતા અને લલિતા’ નો વાંચકવર્ગ તરફથી સારો સત્કાર થવાથી જનગૃહ થએલા ઉત્સાહનું એ એક પરિણામ છે, એમ મારે સ્પષ્ટ જણાવવું જોઈએ.

રા. ચુનીલાલની લેખિનીનો પરિચય ગુજરાતી ભાષા જાણનારી પ્રજાને સારી પેઠે થઈ ગયા પછી આ નવલકથાના આ છેલ્લા ભાગ સાથે તેમની જામી મૂકીને તે દ્વારા વાંચકવર્ગને તેમનો સ્વરૂપ વિશેષ પરિચય આપીને હું સંતોષ પામું છું.

અમદાવાદ.

જાગુષ્ટે પુસ્તકાલય.
તા. ૧૬-૮-૧૯.

લી૦

ગોવિંદ મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટે.

યુનીલાલ વર્ધમાન શાહ

“લતા અને લલિતા” ના લેખક.

પ્રસ્તાવના.

આ ભાગમાં જ આ નવલકથાની પૂર્ણાહુતિ થાય છે. આ કથાના પ્રથમ વિભાગ લખવાનો પ્રારંભ કરતી વેળાએ જે વસ્તુસંકલના નિશ્ચિત કરી રાખી હતી તે વસ્તુસંકલના કટલા વિભાગોમાં સમાવી દેવી તેનો નિશ્ચય તે વેળાએ કરી શકાયો નહોતો, તેથી આ કથાના કેટલા ભાગો થશે તે વિષેના વાચકોના પ્રશ્નોનો નિશ્ચયાત્મક ઉત્તર આપી શકાતો નહોતો, પરંતુ એવો ઉત્તર આ કથાનો ચોથો ભાગ પ્રસિદ્ધ કરતી વેળાએ આપવામાં આવ્યો હતો.

આ લાંબી નવલકથાની યોજના કેવી રીતે કરવામાં આવી છે તે વિષેનું કેટલુંક સ્પષ્ટીકરણ કરવાનું વચન પ્રથમ ભાગની પ્રસ્તાવનામાં આપવામાં આવ્યું હતું. આ સંકલનામાં પ્રથમ યોજના કથાના પ્રધાન સિદ્ધાન્તની કરવામાં આવી હતી અને એ સિદ્ધાન્ત ‘પ્રેમ’ તથા ‘સેવા’ની ભાવનાઓના વિકાસનો રાખવામાં આવ્યો હતો. ‘પ્રેમ’ ભાવનાનો વિકાસ અને ‘સેવા’ની ભાવનાનો વિકાસ, આધુનિક સમયમાં—નવા જમાનાની નવીનતાઓને તુરત ગ્રહણ કરી લેવાના સ્વભાવવાળી અનેલી પ્રજામાં કેટલો આવશ્યક છે તે સમાજને સુવિદિત છે. સમાજ અને દેશની જે અગ્યવસ્થિત સ્થિતિ જોવામાં આવે છે તેમાં સમાજશાસ્ત્રીઓએ તથા દેશસેવકોએ કેટલાંક કારણરૂપ ન્યૂનતા તથા દોષોને જોયા છે અને એ કારણોનો ઉપાય કરવાને કેટલાક તાત્કાલિક ઉપાયો લેવામાં આવે છે. એ ઉપાયોની અસર નીપજવવાને દેશમાં અનેક સમાજો, સમાજો, મંડળીઓ આદિ સંસ્થાઓ સ્થપાઈ છે અને તેઓ પોતપોતાને માર્ગે કાર્યો કરે છે. આ સંસ્થા-

ઓનાં કાર્યોને હું તાત્કાલિક ઉપાયો કહું છું તેનું કારણ એ છે કે તે કાર્યો દોષો તથા ન્યૂનતાઓને દૂર કરવા માટે Direct application—સીધા ઉપાયો જેવા છે. ઉદાહરણ તરીકે, આર્યસંસાર અધઃપતન પામતો જાય છે—સ્ત્રીઓનું સન્માન ઘટતું જવાથી તેઓ ઉપર ત્રાસ ગુજરતો દેખાય છે—પુરૂષો સ્ત્રીઓને વિષયવૃત્તિનું સાધન માને છે આદિ દોષો સમાજમાં પેકા છે; આ દોષોનું નિવારણ કરવાને દેશમાં સંસારસુધારકોનું મંડળ યત્ન કરે છે અને કેટલીક રીતિઓ, રીઠીઓ, પૃથાઓમાં સુધારો કરવા ઇચ્છી સંસારને આધુનિક સમયને અનુસરીને સુખી બનાવવાના કૃત્રિમ ઉપાયો યોજે છે. કન્યાવિક્રય, વૃદ્ધવિવાહ, વરવિક્રય, આદિ સંસારના દોષોનું નિવારણ કરવાને વળી જુદાં જુદાં મંડળો રથપાછ પોતપોતાની સગવડ પ્રમાણે તેઓ પોતાનું કાર્ય કયે જાય છે. સ્ત્રીઓ સન્માર્ગગામિની અને તે માટે વળી જૂદી જૂદી સ્ત્રીમંડળીઓ રથપાય છે અને તેઓ વિદ્યાભ્યાસ, ઉપદેશ-પ્રદાન ઇત્યાદિ ઉપાયો લઈને સ્ત્રીઓનાં મગજને કેળવવાનો માર્ગ ગ્રહણ કરે છે. સમાજની આચારનીતિને શિથિલ પડતી જોઈને વળી સમાજ જ્ઞાતિનાં બંધારણોને વધારે મજબુત તથા આકર્ષક બનાવે છે. આ પ્રમાણે સંસારમાં એકેલા દોષોનું નિવારણ Direct application ની પદ્ધતિ પ્રમાણે કરવામાં આવે છે. ખીજી બાજુએ ધર્મ ઉપરની લોકરૂચિમાં ઘટાડો અને બગાડો થતો દેખાય છે તેથી તે માર્ગે પણ સમાજ યત્ન કરે છે. ધર્મરતિ એ પ્રભુપ્રાપ્તિ તથા મુક્તિના સાધનરૂપ છે. ધર્મની કેળવણી જીવાનોને આપવા માટેનો માર્ગ શોધવા માટે અનેક મસ્તિષ્કો વિચાર ચલાવી રહ્યાં છે અને કેટલીક યોજનાઓ તો કાર્ય પણ શરૂ કરી ચૂકી છે; પ્રભુલક્ષિતાના સાધનરૂપ મૂર્તિપૂજા, ગુરૂપૂજા, આદિને ખીલવવાનો યત્ન ધર્મગુરૂઓ

અનેક રીતે—અનેક યુક્તિઓવડે કરે છે; સદ્ગાનનુ પાન સમાજ સીધી જ રીતે કરે તે માટે મૂર્તિપૂજા આદિ સાધનની અવગણના કરીને જ્ઞાનપ્રચાર કરવાનો માર્ગ પણ કેટલાક ધર્મો અને ધર્મગુરુઓ લે છે. ત્રીજી બાજુએ દેશની રાજકીય તથા આર્થિક દુર્દશા થતી અટકાવવા માટે રાજકીય અને આર્થિક મંડળો મોટી સંખ્યામાં સ્થપાયાં છે અને તે મંડળોની ગર્જનાઓથી દેશ ગાજ રહેલો દેખાય છે; દેશબક્તિનાં મોજાંઓ થોડાં થોડાં વર્ષોને અંતરે પ્રજાળ વેગમાં આવે છે અને તેની કેટલીક અસર પણ રહી જવા પામે છે: આ રીતિએ ઉચ્ચમાર્ગગામી થવાનું સમાજ અનેક દિશાએ પ્રયત્ન આદરી રહ્યો છે અને એ પ્રયત્ન સુસેવ્ય છે. પ્રયત્ન વિના કાર્યસિદ્ધિ થઈ શકતી નથી; પરંતુ એકલી જ સીધી અસર નીપજવનારા પ્રયત્નોથી—Direct application ને જ માર્ગ જવાથી જે ઉચ્ચ માર્ગ પ્રાપ્ત થાય તે માર્ગ યંત્રદ્વારા પ્રાપ્ત કરેલો હોઈને કેવળ યાંત્રિક થઈ પડે તો બવિધ્યમાં બીજાં યંત્રોદ્વારા તે માર્ગ ખોદ પણ નાંખવો પડે ! તેટલા માટે સમાજના લોહીમાં ઉચ્ચ ભાવનાના અણુઓ દાખલ કરવાની આવશ્યકતા ઘણી મોટી છે અને એ આવશ્યકતા ‘પ્રેમ’ તથા ‘સેવા’ ની ભાવનાનો સિદ્ધાંત પ્રચાર પામે તો પૂરી પડે એવી ધારણાથી આ કથાને માટે એ જ સિદ્ધાંતની પસંદગી કરી છે. ‘પ્રેમ’ તથા ‘સેવા’ સંસારમાં, ધર્મમાં, પ્રભુમાં, દેશમાં અને સર્વત્ર વ્યાપ્ત થાય તો અનેક નાના દોષો તો સ્વયમેવ અદશ્ય થઈ જાય એ ખુલ્લું છે. જેવી રીતે રૂધિરના કોષ દોષથી ત્વચા પણ રોગિષ્ઠ બને છે અને પછી રૂધિરશુદ્ધિના ઉપાયથી ત્વચા પણ રોગરહિત બની જાય છે, તેવી રીતે પૂર્વોક્ત સિદ્ધાંતની વ્યાપ્તિથી અનેક દોષોનું નિવારણ થઈ શકે છે: છતાં સીધા ઉપાયો કેવળ

નિરર્થક ઠરતા નથી. કેટલાક રોગો એવા હોય છે કે જેને માટે દ્વિગુણિત યત્ન કરવાની જરૂર હોય છે: બાહ્ય અને આંતર્યંતર: અને તેથી બન્ને માર્ગે રોગનિવારણનો યત્ન સેવવો પડે છે; પરંતુ એટલું તો સત્ય છે કે રૂઢિચઢી શુદ્ધિ વિના કેવળ બાહ્ય ઉપાયોથી સંપૂર્ણ દોષાનિવારણ થઈ શકતું નથી. ‘પ્રેમ’ અને ‘સેવા’ની ભાવના આ કાર્ય કરવા માટે કેટલી પ્રબળ છે તે વિષે અત્ર લંબાણ કરવાની આવશ્યકતા નથી. આ વિભાગમાં તેના પ્રતિપાદન માટે પુષ્કળ કથન કરવામાં આવેલું છે.

નવલકથાદ્વારા આ પ્રતિપાદન કરવાને પરસ્પર વિરુદ્ધ સ્વભાવનાં પૃથક્ પૃથક્ પાત્રોનાં દ્વન્દ્વોની રચના કરવામાં આવી છે એ ચતુર વાચકના ધ્યાનની બહાર રહેશે નહિ. પ્રારંભમાં લતા અને લલિતા એ બે બહેનો જ સ્વભાવના સંબંધમાં એક દ્વન્દ્વ છે. બીજી દિશાએ લલિતા અને વાગોલેટ પણ એક દ્વન્દ્વ છે. આ ઉભય દ્વન્દ્વોના ધર્ષણથી તેઓના સામાન્ય ધર્મરૂપી વિઘ્નતનો કેવો અમકારો થાય છે અને છેવટે પ્રકાશનો વિસ્તૃત પટ દેખાઈ આવતાં શું પરિણામ નીપજે છે તે વાચક આ કથાનાં કેટલાંક પ્રકરણો ઉપરથી જોઈ શકશે. શોભના અને રમાનું દ્વન્દ્વ બીજી દિશાએ કાર્ય કરે છે. એક બાજુએ શોભના તથા સૂર્યસિંહ અને બીજી બાજુએ રમા તથા સૂર્યસિંહનાં યુગલો વચ્ચે જે ધર્ષણ પેદા થાય છે તેમાંથી અનેક અવનવા પ્રસંગો ઉપસ્થિત થાય છે અને એ પ્રસંગોમાંથી નવલકથાની મુખ્ય વસ્તુસંકલના ઉપર અલૌકિક પ્રકાશ પડવા પામે છે. દિવ્ય દાંપત્ય પ્રેમના નમૂનારૂપ લતાગૌરી અને ચંદ્રમણિશંકરનું યુગલ તથા જોગીરાજ અને નન્દિનીનું યુગલ છે. એક પક્ષના જ દિવ્ય પ્રેમના નમૂનારૂપ રમા તથા સૂર્યસિંહ અને શોભના તથા સામંતનાં યુગલો

છે. દાંપત્ય પ્રેમની પૃથક્ પૃથક્ સ્થિતિનું નિરૂપણ એ પાત્રોમાંથી થઇ જવા પામે છે. પરસ્પર વિરુદ્ધ સ્વભાવવાળાં દ્વન્દ્વોમાં મોહના-દેવી અને શારદાગૌરી-એ માતાપુત્રીનાં પાત્રો એક વિલક્ષણ સ્વભાવ-ચિત્રલેખનનો ખ્યાલ આપે છે. ઉભયની સંસાર નિર્વહવાની વિરોધી ભાવનાઓનું યુદ્ધ બોધદાયક બને છે. બાલકુમારીના પિતા તરીકે જોગીરાજ અને શારદાગૌરીના પિતા તરીકે રમણાનંદજી એ બેનું પણ એક દ્વન્દ્વ જ બને છે. રાજ્યમંત્રીઓ તરીકે શાંતિપ્રસાદ તથા આનંદલાલનું દ્વન્દ્વ પણ અગત્યનો ભાગ ભજવીને મંત્રીધર્મોનું પ્રતિ-પાદન કરી બતાવે છે. દુષ્ટ સ્વભાવનાં દ્વન્દ્વોમાં રમીય અને કૃષ્ણદાસનાં પાત્રો વાચકનું ધ્યાન રોકી રાખે છે. સ્મિથનો વાયોલેટ ઉપરનો પ્રેમ એ પ્રેમની અધમ પંક્તિનું વિષયયુક્ત મોહનું દર્શન કરાવે છે.

એ પ્રમાણે પૃથક્ પૃથક્ દ્વન્દ્વોમાં પૃથક્ પૃથક્ ભાવનાઓની સિદ્ધિને માટે સ્વભાવરચના તથા કાર્યરચના વ્યવસ્થિત કરેલી છે અને એકંદરે સઘળાં પાત્રોનાં સ્વભાવો તથા કાર્યોમાંથી જે સાર ખેંચી કાઢ્યો છે તે આ કથાના આલેખનના મૂળ સિદ્ધાન્તને પોષે છે. પ્રેમ અને સેવાની ભાવનાની ત્રણ પંક્તિઓ વિદ્વાનોએ પાડેલી છે. હલકામાં હલકી પંક્તિ વિષયયુક્ત પ્રેમ તથા સ્વાર્થયુક્ત સેવા-ની છે. એ પંક્તિમાં રમણાનંદજી, સ્મિથ, કૃષ્ણદાસ, સામંત, શાંતિપ્રસાદ, મોહનાદેવી વગેરે આવે છે. બીજી પંક્તિ ઐહિક વિશુદ્ધ પણ રથૂળ પ્રેમ તથા સેવાની છે. એ પંક્તિમાં લલિતા, શારદા, રમા, આનંદલાલ, ગોપાળરાય, મંગળદાસ, મોહિની વગેરે પાત્રો આવે છે. અને સૌથી ઉચ્ચ પંક્તિના દૈવી પ્રેમ તથા સેવાની ભાવનામાં જોગીરાજ, કાન્તિલાલ, કીર્તીકર, લતાગૌરી, ચંદ્રમણિ-શંકર, શોભના, સૂર્યસિંહ, વાયોલેટ, બાલકુમારી આદિ પાત્રો આવે

છે. આ ઉચ્ચ પંક્તિમાંથી પણ વિશેષ ઉચ્ચ પંક્તિની રચના કરી શકાય તેમ છે, પરંતુ સ્વલ્પ કિંત્ર વિશેષાંશે જોએના પ્રેમ તથા સેવાની ભાવનામાં દૈવી અંશ રહેલો છે તે પાત્રોની ગણના એ પંક્તિમાં કરેલી છે. એ રીતે ચિત્ર-વિચિત્ર સ્વભાવનાં દ્વંદ્વો અને ચડતી ઉતરતી પંક્તિના પ્રેમ તથા સેવાની ભાવના ધરાવતાં પાત્રોનું એક મિશ્રણ કલ્પનાપૂર્વક કરીને આ નવલકથાની વસ્તુસંકલના શુધ્ધી છે. એ સંકલના ઇષ્ટ હેતુને કેટલા પ્રમાણમાં સિદ્ધ કરી શકે છે તે જોવા તથા વિચારવાનું વિદ્વાન વાચકો ઉપર છોડવાનું હું ઉચિત માનું છું.

નવલકથાના હેતુના સંબંધમાં આ કથાના પ્રથમ વિભાગનો પ્રસ્તાવનામાં જણાવેલું છે કે “વાચકને ચોક્કસ પ્રકારના સંસારનું અને ચોક્કસ સ્વભાવનાં પાત્રોનું યથાસ્થિત ચિત્ર ખેંચી બતાવવું, વાર્તાનો સંકલનાદ્વારા વાચકવર્ગને આનંદ આપવો અને જે સાર ગ્રહણ કરવાને યોગ્ય હોય તે ગ્રહણ કરવાનો આધાર વાચકની બુદ્ધિ અને કલ્પના ઉપર મેલવો.” આ જ વ્યાખ્યાને અનુસરીને ઉપર જણાવેલી પાત્રલેખના કરી છે અને હાલના સમયમાં લેખાતી ઉચ્ચ પંક્તિની નવલકથાઓમાં પાત્રરચના નવલકથાના મૂળ ધર્મને અનુસરીને જ કરવાની તેના વિદ્વાન લેખકો અગત્ય માને છે; પરંતુ કલ્પિત નવલકથાઓ લખનારાઓનો એક એવો વર્ગ હાલમાં ઉપસ્થિત થયો છે કે જે વાચકોના મનોરંજન ઉપર જ પોતાની કથાની સંકલનાનું ચણતર ચણે છે. આવી કથાઓ વાચકની સ્થૂલ વૃત્તિઓને અને કુતૂહલને ઉશ્કેરી આનંદ આપે છે, પરંતુ વાચકના મગજ ઉપર કશી સ્થાયી અસર મૂકી જતી નથી, કારણકે વાચકે પોતાની બુદ્ધિને કસીને કાઠ પણ ગૂઢ કોયડો ઉકેલી ધડીબર વિચાર કરવ

જોવો ખોરાક તેમાંથી પ્રાપ્ત થતો નથી. આ પ્રકારની કથાઓથી ભાષાનું કેવળ નવીન સાહિત્ય વધે છે પરંતુ તેથી જનસમાજને લાભદાયક થાય તેવું સાહિત્ય જરા પણ વધતું નથી. લેખક વર્ગ સમાજમાં નવા વિચારો પ્રસારાવી શકે છે અને પ્રમળ લેખકો કેવળ નવો જમાનો પ્રચલિત કરી શકે છે. ન્યૂનતાઓવાળા અને દોષોમાં આગળ વધતા સમાજને રોકી ધટ માર્ગે વાળવો એ કાર્ય લેખકો કરી શકે છે, પરંતુ લેખકોનું ચિંતન ગમે તેવાં પુસ્તકો લખીને ધન કમાવાનું જ નહિ પણ યથાશક્તિ લોકકલ્યાણ સાધવાનું હોવું જોઈએ. જેટલે અંશે આ કાર્ય કરવામાં લેખકો સફળ થશે તેટલે અંશે સમાજ સન્માર્ગગામી થશે અને તેટલે જ વધુ અંશે ઉંચા સાહિત્યનો સત્કાર પણ તે કરશે.

આ ભાગ લખનાં મને લગભગ અઢી વર્ષના સમયની જરૂર પડી છે અને તે સમય આગળના સર્વ ભાગો કરતાં વધારે છે. વાચકોની ઉત્સુકતા ઘણી વધી જવા પામી છે અને તે દર્શાવનારા અનેક પત્રો મને મળ્યા છે. પરંતુ ચિત્તની અસ્વસ્થતામાં મહિનાના મહિના સુધી એક શબ્દ પણ લખી નહિ શકવાને લીધે, કુદરતના ક્રોધથી જાગેલી મહામારીઓને લીધે અને કૌટુંબિક આફતોને લીધે આટલું મોટું થયા પછી આ કથાનો આ છેવટનો ભાગ હું પૂર્ણ કરી શક્યો છું. ધીત.

તા. ૧ ઓગસ્ટ ૧૯૧૯.
અમદાવાદ.

} ચુનીલાલ વર્ધમાન શાહ.

અનુક્રમણિકા.

પ્રકરણ ૧	લું.	ચાંદનીમાં વિહાર ...	...	...	૧
„	૨	જું.	એક પગથીઉં આગળ ...	...	૧૪
„	૩	જું.	પતિગૃહમાં પહેલો દિવસ ...	...	૨૩
„	૪	થું.	પતિને રિઝવાના યત્નો ...	...	૩૭
„	૫	મું.	ભટ્ટીની જવાબા ...	...	૫૬
„	૬	હું	“ રજની ગમ એ, વાયુ કુંકયા, તુફાન પુરાં થયાં ! ” ...	...	૬૫
„	૭	મું.	ભટ્ટીમાં હોમાતી બીજા બાળાને બચાવી ...	...	૯૦
„	૮	મું.	‘ નન્દિની વાટિકા ’ માં લલિતા ...	...	૧૦૬
„	૯	મું.	નિર્બળ થતું જતું મન... ...	...	૧૨૪
„	૧૦	મું.	બે દુઃખી પિતાઓ ...	...	૧૨૯
„	૧૧	મું.	જુઠાને બદલે સાચો પત્ર ! ...	...	૧૩૭
„	૧૨	મું.	શારદા અને સૂર્યસિંહ... ...	...	૧૪૮
„	૧૩	મું.	હૃદયની ઓળખાણ ...	...	૧૫૭
„	૧૪	મું.	બન્ને રાજ્યના સીમાપ્રાંતમાં ...	...	૧૬૮
„	૧૫	મું.	જોગીરાજને આમંત્રણ ...	...	૧૯૦
„	૧૬	મું.	મિલન ...	...	૨૦૯
„	૧૭	મું.	પ્રેમ-સેવા-મંદિર ...	...	૨૧૯
„	૧૮	મું.	અને છેવટે ? લગ્ન !... ...	...	૨૪૧
			ઉપસંહાર ...	...	૨૫૬

સતા અને સલિતા.

ભાગ પ મો.

પ્રકરણ ૧ હું.

ચાંદનીમાં વિહાર.

- “ ઝીલો ઝીલો રસકેરા સરવરમાં સરદાર !
 “ મારા ખીલંતા મધુરા યૌવનના શણગાર !
 “ શશી સૃષ્ટિપર અમૃત વરસાવતો,
 “ વાયુ ચારે દિશ સૌરભ પ્રસારતો,
 “ મહન વિરહિણીઓને અકળાવતો,
 “ જોગી જનનાં એ ચિત્તડાં ચળાવતો,
 “ ખીલો ખીલો રસ-બ્રમરીના દિલમાં વસનાર ! મારા.
 “ તમ માટે મૃદુ દેહલતા પાથરી,
 “ કુસુમ કંદુક જે ખાળુએ રહી ધરી,
 “ અધર અમૃત અધીરું જરું કરી,
 “ રહ્યા ખાહુ આલિંગવા ત્વરા કરી,
 “ પી લો પી લો રસપ્રેમ રસીલીનો રસદાર ! ” મારા.

પૂર્ણિમાની મધરાતે એક નાના સુધક મકાનની અગાશીમાં બેઠાં બેઠાં ચંદ્રમણિશંકર અને લતાગૌરીએ કાંઈ વારાંગ-નાના મુખેથી ગવાએલું એ ગીત સાંભળ્યું. ગીત પૂર્ણ થયું એટલે ચંદ્રમણિશંકરે અગાસીની બેઠકપર બેઠાં બેઠાં વિરામાસનમાં પડેલી લતાને આહુપાશથી ઘેરી, ઉઠાડી, ખેંચી, પોતાના બોળામાં સુવાડી અને તેના અધરૌઠને ચુંબી લેતાં કહ્યું: “લતા ! તેં તો કાંઈ વાર આવી રીતે મને આવા રસના સરોવરમાં ઝીલાવ્યો જ નહિ—ઝીલવા આમંત્રણ પણ કર્યું નહિ !”

લતાએ આશ્ચર્યથી સ્વામીના વદન સામે જોઈ રહીને કહ્યું: “કેમ, આજે કાંઈ નવો જ તરંગ સૂજી આવ્યો ? શૃંગારરસનું ગાયન સાંભળવાથી શું એ રસના સરોવરમાં ઝીલવાની ઇચ્છા ઉત્પન્ન થઈ છે ?”

“નહિ, તેમ કાંઈ નથી; પરન્તુ મને અત્યારે સ્મરણ થાય છે કે જે રસના સરોવરનું ભાન અત્યારે મને આ ગીત સાંભળવાથી થાય છે, એ રસના સરોવરની કલ્પના અત્યારસુધી મારા મગજમાં કાંઈ જ વાર આવી નથી; આજે—આટલે વર્ષે એ પહેલવહેલી જ આવી !” ચંદ્રમણિશંકરે કહ્યું.

“અને તમને શું એવું લાગે છે કે એ રસસરોવરમાં ઝીલવાને મેં તમને કાંઈ વાર આમંત્રણ કર્યું નથી ?” લતાએ મન્દ સ્મિત કરીને પૂછ્યું.

“મને તો એવું કાંઈ સાંભરતું નથી કે એ રસસરોવરનું મને કદાપિ સ્વપ્ન પણ આવ્યું હોય.”

લતાથી હવે હસી જવાયું. તે બોલી: “મોટી બૂલ કરો છો,

“લતા! તેં તો ઢાઢ વાર આવી રીતે મને આવા રસના સરોવરમાં
 ઝીલાવ્યા જ નહિ—ઝીલવા આમંત્રણ પણ કયું નહિ!” પૃષ્ઠ ૨.

નાથ ! આપણે ઉભય પ્રેમરસના સરોવરમાં સાથે સાથે પુષ્કળ ઝીલ્યા છીએ ! ”

“ તારા કથનનો મર્મ મારાથી સમજી શકતો નથી. ”

“ આપણા આપત્તિના દિવસો હવે પૂરા થયા છે અને સુખની સાથે વૈભવનું પણ આગમન થઈ ચૂક્યું છે, એટલે હવે તમે આપણા પૂર્વના અનુભવોને વિસરી ગયા લાગો છો—પ્રેમરસના સરોવરની કલ્પના હવે કાંઈક જૂદી બંધાઈ જણાય છે. આપણા લમના પ્રસંગથી જ આપણી આપત્તિઓની શરૂઆત થઈ હતી, તે હજી હમણાં જ પૂરી થઈ છે, અને આપત્તિના પ્રત્યેક પ્રસંગમાં આપણે સાથે રહીને—એક બીજાના દુઃખમાં ભાગ લઈને આપત્તિઓની સામે યુદ્ધ ચલાવ્યું છે એ શું તમે વિસરી ગયા ? તે સમયના આપણા પ્રેમની દૃઢતા શું અદ્વિતીય નહોતી ? પણ નાથ ! એ આપત્તિના પ્રસંગો વહી ગયા હોવાથી હવે મને ભય ઉત્પન્ન થયો છે કે આ વૈભવના દિવસોમાં આપણો પ્રેમ પૂર્વના જેટલો દૃઢ રહી શકશે કે કેમ. ”

પ્રેમરસનું મંથન અને પૃથક્કરણ લેતાના શબ્દોથી અંદ્રમણિ-શંકરના મગજમાં થવા લાગ્યું. તે શૂન્ય જેવો : બનીને ફેટલીક વાર-સુધી મૌન બેસી રહ્યો અને લેતા સ્વામીની ગુચવણને સમજતી તેના વદન સામે નિહાળી રહી. છેવટે અંદ્રમણિશંકર બોલ્યો : “ તેં ખરેખરી વાત કહી. પ્રેમરસનું વદન સંપત્તિના દિવસો કરતાં વિપત્તિના દિવસોમાં વધારે થાય છે એ હવે મારા ધ્યાનમાં આવ્યું. શાશ્વત દમ્પતીપ્રેમના રસમાં આપણે બહુ ઝીલ્યાં છીએ; હવે સમજાય છે કે સંપત્તિના દિવસોમાં એવા જ પ્રેમરસમાં ઝીલી શકાશે કે નહિ, એવો સંશય સ્વાભાવિક છે. ”

“ ત્યારે હવે મારી શંકા ખરી છે ને ? દંપતીપ્રેમની કસોટી વિપત્તિમાં થાય છે. સંપત્તિમાં પ્રેમની અવિચલતા સંશયને પાત્ર અને છે, એ મારી માન્યતા ખરી છે ને ? ”

“ હા, ખરી છે; ત્યારે હવે આપણે શું કરીશું ? પ્રેમની અવિચલતાને માટે સંપત્તિનો ત્યાગ કરીશું કે સંપત્તિના બદલામાં પ્રેમને માટે બેદરકાર બનીશું ? ” ચંદ્રમણિશંકરે પૂછ્યું.

“ સંપત્તિને અંગીકાર કરવા છતાં અવિચલ પ્રેમના રસમાં ઝીલવાનો એક માર્ગ છે. ” લતાએ જણાવ્યું.

“ એવો અલૌકિક માર્ગ કયો છે વા ? ”

“ વિપત્તિનું સ્મરણ. ”

“ ખરું કહ્યું. ગરીબાઈમાં સંપત્તિમાન બનેલાઓ પોતાની પૂર્વ સ્થિતિને વિસરી જાય છે, ગરીબોની સ્થિતિની કલ્પના પણ તેઓ એવા સંપત્તિના દિવસોમાં કરી શકતા નથી, તેથી જ તેઓ ગરીબાઈના ગુણોનો ત્યાગ કરીને સંપત્તિના દુર્ગુણોની આણુરૂપ બની જાય છે. હું ભલે સંપત્તિમાન થઈશ, પરંતુ મારા મનથી હું મારી ગરીબાઈને કે વિપત્તિના પ્રસંગોને વિસરી જઈશ નહિ. ”

“ અને તો તમને જે અધિકાર રાજ્યમાં પ્રાપ્ત થશે તે અધિકાર સફળ રીતે તમે બજાવી શકશો અને આપણો પ્રેમ અવિચળ રહીને તેવા રસસરોવરમાં હમેશાં ઝીલવાનો આનંદ આપણુ ઉભયને પ્રાપ્ત થશે ! ” લતાએ કહ્યું.

“ પરંતુ સંપત્તિની વિપુલતાથી સુંગારરસના સરોવરમાં મોહ-મુગ્ધ તો નહિ બની જવાય ? ”

“ પૂર્વની વિપત્તિની છાપ આપણા ઉપર એટલી આછી પડી નથી કે આપણે સંપત્તિમાં મુગ્ધ બની જઈએ. વિપત્તિ એ મનુષ્યની

ઔદિક અને આમુખિક ઉન્નતિનું દ્વાર છે, અને તેથી આપણને સંપત્તિની પૂર્વે વિપત્તિનો અનુભવ કરાવવા માટે આપણે ઇશ્વરનો આભાર માનવો જોઈએ. ”

“ ઠીક થયું કે મુગ્ધ બની જવા પહેલાં બાટલો વિચાર સજી આવ્યો. હવે હું હમેશાં સાવચેત રહીશ; પણ આ ચાંદનીમાં વાતચીત કરતાં હવે મધરાત થઈ ગઈ છે, માટે શયનની સાધના કરીશું ? ”

“ મને તો નિદ્રા નથી આવતી. જાણે એમ થાય છે કે આખી રાત અહીં બેસી રહીને તમારી સાથે વાતો કર્યાં કરું ! ”

“ વિપત્તિના દિવસોમાં વાતો કરવામાં એવા બહુએ ઉજ્જગરા કર્યા છે; એ ઉજ્જગરાથી શું હજી તારી તૃપ્તિ થઈ નથી ? ”

“ ના; અને હું ઇચ્છું છું કે પ્રભુ મારા મરણસુધી તમારી સાથે વાતચીત કરવાના ઉજ્જગરાથી મને તૃપ્ત ન થવા દે ! ”

એટલામાં પૂર્વપરિચિત મધુર કંઠમાંથી એક પછી એક સાખીઓ લાંબા આલાપ સાથે સંભળાવા લાગી અને ઉભય તેમાં લીન બન્યાં:

“ જામિનો જય બોલાવતી, વીતી ગઈ છે અર્ધ,

“ શશી મધ્યાકાશે ચડી, ઉતરે છે ગતહર્ષ. ”

અંદ્રમણિશંકર બોલ્યો: “ સાંભળ ! શશીનો હર્ષ પણ ઉતરી ગયો, ત્યારે તારો હર્ષ હજી વધતો જાય છે ! ” એટલું કહેતાં અંદ્રમણિશંકર હસ્યો. લતા તેનો જવાબ આપે તે પહેલાં ખીજ સાખી સંભળાઈ:

“ પણ સંયોગી દંપતી, લે સુખ સ્વર્ગ સમાન,

“ બેલે શય્યામાં રહી, કરોને કંઠ પ્રદાન ! ”

“ હા, જુઓ ! નાથ ! શશીનો હર્ષ ઉતરે છે, પણ પ્રેમે

દંપતીનો હર્ષ તો વધે છે ! ” લતાએ સ્વામીના કથનનો જવાબ આપ્યો. એટલામાં સાખી આગળ વાધી :

“ ઓ શશી ! ઉતર ન પશ્ચિમે, સ્થિર રહે ત્યાં બહીં ભાત !

“ રસ પીવા દે રસિકને, ખેલત માઝમ રાત ! ”

લતા હર્ષના આવેશમાં બોલી ઉઠી : “ સાંભળો ! સાંભળો ! દંપતીના હર્ષની પ્રબલતા જુઓ ! તે શશીને પણ આકાશમાં થોભી જવાનું કહે છે ! ”

“ સાચી વાત ! મારી પાસે—તારા કથન પાસે મારો જ્ય કદાપિ થતો જ નથી. દિવાનની કૃપાથી મહારાજના ખાનગી કાર-ભારીની પદવી મને મળી છે અને ત્યાં હું મારું કામ બરાબર રીતે બજાવું છું : ખીજાઓ મારા લખાણમાં, કથનમાં અને કાર્યમાં મોટું ડહાપણ જુએ છે, પરંતુ શી બાબતે શાથીએ તારી પાસે મારું એ ડહાપણ હાર ખાઈ જાય છે ! ”

લતા હસી. થોડી વાર મૌન રહીને તે બોલી : “ પણ તેથી તમારા ચિત્તને કાંઈ દુઃખ તો નથી લાગતું ને ? ”

“ નહિ, નહિ, મને તેથી આનંદ થાય છે. તારી કાર્યકુશળતા મને કેટલી બધી મદદગાર થઈ પડે છે તેનું મને તેથી ભાન થાય છે. ત્યારે હવે ચાલો, આપણે પણ શશીને વિનાંતિ કરીએ કે તું આકાશમાં સ્થિર રહે અને ‘ રસ પીવા દે રસિકને—ખેલત માઝમ રાત ! ’ ” એમ કહેતાં ચંદ્રમણિશંકરે હર્ષ અને ઉત્સાહના આવેશમાં લતાને પોતાના બોળામાંથી બાહુદ્વયમાં ઉગ્રકીને પુનઃ વિરામાસન-પર સુવાડી !

વૃદ્ધનગરમાં ચંદ્રમણિશંકરના ભાગ્યનો ઉદય થવા લાગ્યો છે. ઠાકોર નાગસિંહવાળો બનાવ અન્યા પછી ચંદ્રમણિશંકરની નિમક-હલાલીની ખાત્રી દિવાન તેમજ મહારાજના મનને થઇ ચૂકી હોવાથી થોડા જ વખતમાં તેને સો રૂપિયાના દરમાયાથી મહારાજના ખાનગી કારભારીની પદવી આપવામાં આવી છે. પોતાની ઉદ્યમશીલતા, ખંત, પ્રામાણિકતા અને વિનયી સ્વભાવથી ચંદ્રમણિશંકર મહારાજને તેમજ અધિકારી વર્ગને અત્યંત પ્રિય થઇ પડ્યો છે. સતાગૌરી અજ્ઞાણ ગામમાં પણ પોતાના ગુણ અને સ્વભાવથી હવે સારી પેઠે માન મેળવવા લાગી છે. દિવાનના કુટુંબ સાથેના તેનો પરિચય વધ્યો છે અને તેનું કારણ ઘણું વિલક્ષણ અન્યું હતું. દિવાનના પુત્ર કુંદનનું મુઝદું ભદ્રપુર અને વૃદ્ધનગરની સરહદ વચ્ચેના દરિયા-કાંઠે ખેંચાઇ આવેલું હોવાથી તેનું મરણ થયાની ખાત્રી સૌને થઇ ચૂકી છે, પરંતુ તે મરણનું કારણ કોઇના જાણવામાં આવી શક્યું નથી. દિવાને ઘણીએ તજવીજ કરી પરંતુ કશું ખરું કારણ જાહેરમાં આવી શક્યું નથી. છતાં કુંદનની સાથે લલિતા પણ અદૃશ્ય થઇ હોવાથી સ્વાભાવિક રીતે સૌ એવું અનુમાન કરીને શાન્ત રહ્યાં છે કે લલિતાને ઉચકી જઇને કોઇ હરામખોરાએ કુંદનનું ખૂન કરી તેના મુઝદાને દરિયામાં ફેંકી દીધેલું હોવું જોઇએ. લલિતા રાજ-કુંવરીના લગ્નપ્રસંગે ત્યાં આવી હતી અને લગ્નપ્રસંગ વીતી ગયા છતાં ધણા વખતસુધી દિવાનને ત્યાં મહેમાન તરીકે રહી હતી એ વાત ચંદ્રમણિશંકર જાણતો હતો, પરંતુ તેણે એ ખબર જાણી જોઇને લતાને કહી નહોતી. પૂર્વે લલિતાએ લતાનો તિરસ્કાર કર્યો હતો એ તેના સ્મરણમાં હતું. આ વખતે પુનઃ લતાને લલિતાના આગમનની ખબર પડતાં તે તેને મળવા જવાની જિજ્ઞાસાને થોભાવી રાખે તેમ

નહોતું અને પુનઃ બન્ને બહેનો વચ્ચે અણગમાનો પ્રસંગ આવી પડે તેવો સંભવ હોવાથી લતાને એ ખબરથી અજાણી રાખવામાં જ ચંદ્રમણિશંકરે ડહાપણ બેસું હતું. પરંતુ કુંદનના ખૂનની અને લલિતાના અદૃશ્ય થવાની વાત જાહેર થતાં એ ખબર છુપાવી સંભવાતું ચંદ્રમણિશંકરથી અને તેમ નહોતું, તેથી તેણે સઘળી વાત લતાને કહી દીધી હતી. એ વિલક્ષણ બનાવ સાંભળતાં જ લતાના ખેદ અને આશ્ચર્યનો પાર રહ્યો નહિ. બેંકે દિવાનના કુટુંબથી તે બહુ પરિચય ધરાવતી નહોતી, તોપણ પોતાની બહેનના કાંઈ વિશેષ સમાચાર જાણવાની અધીરાઈને લીધે તે દિવાનને ઘેર ગઈ; પણ ત્યાં તો કુંદનના મરણની ખબરથી રડારાજ મચી રહી હતી. બહુ સ્ત્રીપુરુષો એકત્ર થઈ ગયાં હતાં, ત્યાં લતાનો ભાવ કેાણુ પૂછે ? તે વખતે તો તે પાછી ગઈ, પરંતુ બે દિવસ વીતી ગયા પછી તે પુનઃ આવી અને દિવાનનાં પત્નીને પોતાનો અને લલિતાનો સંબંધ કહી સંભળાવ્યો. દિવાનનાં પત્ની એ બન્ને બહેનોમાં રહેલી વિશાળ ભિન્નતાથી આશ્ચર્ય પામ્યાં અને લલિતા સંબંધી કશી વિશેષ ખબર જાણવામાં નહિ આવી હોવાનું કહીને લતાના મનોદુઃખમાં ભાગ લીધો. દિવાને તાબડતોચ ગોપાળરાય શેઠને તાર કર્યો એટલે ગોપાળરાય લોહી નાંખતા આવી પહોંચ્યા. તે તો આ વાત સાંભળીને બહુ જ ગભરાઈ ગયા. લલિતા ગુમ થવાથી તેમને બે પ્રકારનું દુઃખ થયું. એક તો પુત્રી ગુમાવવાનું દુઃખ હતું અને વિશેષમાં લલિતાને એ પ્રમાણે એકલી પરગામ મોકલીને સ્વચ્છંદી રીતે તેને ભટકવા દેવા માટે લોકો પોતાને મૂર્ખતા શિરોમણિ કહેશે એ એક વિશેષ દુઃખ હતું. તેમની ચારે દિશાઓ શૂન્ય બની જવા લાગી. દિવાનને ત્યાં ચંદ્રમણિશંકરે ગોપાળરાય શેઠને બેસાડ્યા અને તેને પૂર્વના પ્રસંગો

સાંભરી આવ્યા. લતાના અપમાનનું દુઃખ મનમાં ઉભરાયું, પરન્તુ તે ગમ ખાધ ગયો. તેણે ગોપાળરાયની સામે જોઈને તેમને નમન કર્યું. ગોપાળરાય ચંદ્રમણિશંકરને ત્યાં જોઈને ચમક્યા. દુઃખના ભારથી કામળ ખની ગએલું હૃદય પ્રથમના અભિમાનથી ભરેલા સ્વ-ભાવને વિસરી ગયું અને બ્હાલપૂર્વક ચંદ્રમણિશંકરને કુશળ વર્તમાન પૂછ્યા. લતાના સમાચાર પણ પૂછ્યા. અંતરે સ્પષ્ટ રીતે નહિ પણ કિચિત્ અંશે સંતોષ દર્શાવ્યો અને પછી લલિતા વિષે ચંદ્રમણિ-શંકરને પૃચ્છા કરી. ચંદ્રમણિશંકરે કહ્યું: “લલિતાગૌરી કેવી રીતે અદૃશ્ય થયાં તે તો તમે જાણ્યું છે, પણ તેનું કરું કારણ નિશ્ચિત થઈ શકતું નથી. હું તે વિષે જે અનુમાનો કરું છું. એક અનુમાન એ છે કે કુંદનલાલનું ચારિત્ર સાફ નહિ હોવાથી તેના મિત્રો પણ ખરાબ છે. તેઓના કાંઈ પ્રપંચથી કુંદનનું ખૂન થયું હોય અને લલિતા-ગૌરી તેઓના કાવતરાનો ભોગ થઈ પડ્યાં હોય એ સંભવિત છે. બીજું અનુમાન એવું છે કે મહાકાળેશ્વર તરફ જવાનો માર્ગ ભય-ભરેલો છે. માર્ગમાં કાંઈ લુંટારા કે ધાડપાડુઓ મળ્યા હોય અને તેઓ કુંદનને મારીને લલિતાગૌરીને ઉપાડી ગયા હોય એ પણ બનવાજોગ છે. ગાડીવાન કહે છે કે તેણે બન્નેને વૃદ્ધનગરના પા-ધરમાં ઉતાર્યાં હતાં, પરન્તુ એ વાત જરાએ ખરી નથી. તેને બહુએ માર માર્યો પણ તે ખરી વાત માનતો નથી, નહિતો તેની પાસેથી ખરી વાત મળવાનો સંભવ છે. તેઓ ગામના પાધરમાં સીંગરામમાંથી ઉતરી પડ્યાં હોય તો કુંદનલાલનું મૂઠું એટલે દૂરના દરિયામાંથી મળે એ કેવળ નવાઈ જેવું કહેવાય ! જો લુંટારાઓ કુંદ-નનું ખૂન કરીને લલિતાગૌરીને ઉચકી નાસી ગયા હોય તો તેઓ રેલ્વે માર્ગે દૂર નીકળી પડ્યો હોવા જોઈએ એવું માફ અનુમાન છે.”

અંદ્રમણિશંકરના એ કથનને આધારે ગોપાળરાય શેઠે મુખ્ય જાનને સઘળી રેલ્વે લાઇનો ખાતે રૂ. ૧૦૦૦૦ ના ઈનામનાં હેન્ડબીલો લલિતાને શોધી કાઢવા માટે લાખોની સંખ્યામાં ફેલાવ્યાં.

અંદ્રમણિશંકરે ગોપાળરાય શેઠના સ્વભાવમાં અપૂર્વ ફેરફાર થએલો જોયો એટલે તેણે એ વાત પોતાની પત્નીને કહી. લતા પિતાને મળવાને ઉતાવળે દિવાનને ઘેર દોડી ! લતાને જોઇને શેઠ બહુ શરમાઇ ગયા. તેમની આંખોમાં આંસુ આવ્યાં. લલિતાને ગુમાવવાથી પોતાને હવે એકની એક પુત્રી માત્ર લતા જ રહી હતી, એ વાતના સ્મરણે પિતાને પુત્રી ઉપર વાત્સલ્ય ઉપજાવ્યું. લતાને બહુ લધી ખોલાવીને સામે બેસાડી. લતાની આંખો પણ આંસુથી છલાછલ ભરાઇ ગઇ હતી. થોડી વારસુધી પિતા કે પુત્રીના મોંમાંથી એક શબ્દ પણ નીકળ્યો નહિ. છેવટે પિતાને જ કહેવું પડ્યું : “ બહેન ! તને અહીં સુખી જોઇને મને બહુ સંતોષ થયો છે. પરંતુ લલિતા ગુમ થઇ જવાથી મારા હૃદયનો પાર રહ્યો નથી : હું ગભરાઇ ગયો છું. ”

બિચારી લતાને પૂર્વના પ્રસંગોનું સ્મરણ થતું હતું. પોતાને ભદ્રપુરમાં જાણી જોઇને દુઃખી કરનાર એ જ પિતા હતા અને અત્યારે પોતાને સુખી જોઇને સંતુષ્ટ થનાર પણ એ જ પિતા છે : ત્યારે એ પરિવર્તન શાથી થયું ? લતા સમજ કે દુઃખના અનુભવ વિના મનુષ્યને દુનિયાનો ખરો ખ્યાલ આવી શકતો નથી. લતા એ સર્વ જૂની વાતોને ગળી ગઇ અને ખોલી : “ પિતાજી ! એમ ગભરાઇ જવાથી કશું વળશે નહિ. તમે અહીં રહીને તજવીજ કરો અને જો એક બે દિવસમાં જ પત્નો નહિ લાગે તો પછી હરામખોરો બહુ દૂર નાસી જવાથી પકડાશે નહિ. ”

“ જુદેન ! શું કરવું તે મને કશું સૂજતું નથી, શું હું જાતે બટકવા નીકળું—અને નીકળું તો ક્યાં જઈ ? પણ જો કદાચ તે કાચ નહિ જ લાગે તો દુનિયાને હું મારું મ્હોં કેવી રીતે બતાવી શકીશ ? લેતા ! લેતા ! આ બનાવ આગળ મારી મતિ મુંઝાઈ જાય છે; તું મને કાંઈ માર્ગ બતાવ ! ”

“ પિતાજી ! એમાં મુંઝાવાથી કશું વળવાનું નથી. જુદેનને શોધી કાઢવાને વર્તમાન પત્રોમાં ખબર છપાવો; દિવાનને કહીને આસપાસના પ્રદેશમાં તપાસ કરાવો; મહાકાળેશ્વરના પૂજારીને અને ગાડીવાનને કાંઈ લાલચ આપીને સમજાવો તથા ખરી વાત તેમની પાસેથી કઢાવો: એ માર્ગો હવે અવશ્ય રહ્યા છે. એટલો શ્રમ કરતાં છતાં પણ જો જુદેનનો પત્તો નહિ લાગે—”

શેઠ વચમાં બોલી ઉઠ્યા:—“તો ખરેખર, હું મારું મ્હોં લોકોને બતાવી શકીશ નહિ—મારી જીંદગીને હું ટૂંકી કરી નાંખીશ ! ”

“ હ—હ—પિતાજી ! એવો ભયાનક વિચાર તમે ન કરો. એકની પાછળ બીજીની જીંદગીની દોરી તોડી નાંખવાથી શો લાભ થવાનો છે ? ”

“ લાભાલાભનો વિચાર કરવાનું સામર્થ્ય હવે મારા મગજમાં રહ્યું નથી. અરે ! એક વાર સંસારસુધારાના અગ્રણી તરીકે મેં જીવન ગાળ્યું, પુત્રીને પાશ્ચાત્ય વિચારો પ્રમાણે કેળવીને પ્રાચીન રીતિનીતિનો તિરસ્કાર કર્યો, તેને સ્વતંત્રતાને નામે સ્વચ્છંદી થઈ જવા દીધી ત્યાંસુધી વિચાર ન કર્યો અને દુરાચારી યુવાનો સાથે બટકવાની તેની રીતભાતને પરિણામે આજે આ પ્રસંગ આવી પડ્યો. મારી જીવનરીતિ જગતમાં નિષ્ફળ પુરવાર થઈ ચૂકી. પછી હું જીવીને શું કરું ? કલંકનો કાળો ડાઘ કપાળે ચોંટાડીને લોકોમાં હાંસીને પાત્ર

થવું, તે કરતાં ‘આપ મૂએ પિછે કુખ ગઈ દુનિયા’ એ કબીરના વચનો માન્ય રાખીને દુનિયાને કુખાવી દેવી એ શું ખોટું છે ? પહેલાં લોકમતની સામે થઈને સંસારસુધારાને નામે અનિષ્ટ-વિધાતક રીતિ-નીતિને ઉત્તેજન આપવામાં હું અગ્રણી બનતો હતો, અરે એટલું જ નહિ, પણ બહેન ! મારી એ અંધતાને પરિણામે હું તને પણ દુઃખના કારણરૂપ થઈ પડ્યો હતો, તે હું અત્યારે મારી રીતિનીતિનું આવું કૃણ મેળવીને કેવી રીતે જીવી શકું ? ”

“ પિતાજી ! એવા નિર્માલ્યતાના વિચારો ન કરો. તમારા વિચારોનું પરિવર્તન થયું હોય, તો તેથી લોકોથી શરમાઈને આત્મઘાત કરવા કરતાં લોકોની સમક્ષ ખુલા મનથી એ પરિવર્તનનું પ્રતિપાદન કરીને હવે એવી રીતે વર્તો કે જેથી લોકોને ખોધ મળે એટલું જ નહિ પણ વિધાતક સંસારસુધારો કરવા દાઝબનારાઓ સાથે સંસાર-સુધારો કરવાને ઉત્તેજન પામે. ”

અત્યંત ગભરાએલી સ્થિતિમાં ગાંધાળરાય શેઠ દિવાનને તપાસ કરવાની ફેટલીક સૂચનાઓ કરીને મુંબઈ ચાલ્યા ગયા. મુંબઈ જતાં જ મોહિની શેઠાણીએ કાગારોળ માંડ્યો અને શેઠ વધારે ગભરાયા. તેમણે વર્તમાન પત્રોમાં ખબરો છપાવી, હેન્ડબીલો છપાવીને દરેક જંકશનો ખાતે વહેંચાવ્યાં, મોટાં મોટાં શહેરોના પોલીસ ખાતાને ખબરો પહોંચતી કરીઃ એ બનાવને પખવાડીકું વીતી ગયું પરન્તુ લલિતાના કશા ખબર શેઠને મળ્યા નહિ અને તેથી દિવસે દિવસે શેઠની ચિત્તવૃત્તિ ભ્રમિત સરખી બનવા લાગી.

લતાગૌરીમાં સમાએલું જવાહીર હવે દિવાનના કુટુંબના જેવાંમાં આવ્યું. એક ઉંચા ખાનદાનમાં જન્મેલી એ અબળામાં ફેટલી અને કેવી યોગ્યતા રહેલી હતી તે દિવાનની સ્ત્રીએ જાણ્યું અને અંદ્રમણિ-

શંકરની યોગ્યતા તો પહેલેથી દિવાનના સમજવામાં આવી ચૂકી હોવાથી હવે તેના ઉપરનો દિવાનનો પક્ષપાત વધ્યો. ઘણો વખત વીતી ગયો, પણ કુંદનના ખૂનની તપાસ પાર પડી નહિ અને લલિતાનો પત્તો લાગ્યો નહિ. સૌને એ બનાવનું દુઃખ હતું ધીમે ધીમે વિસરવા લાગ્યું. દરમિયાનમાં ચંદ્રમણિશંકરને મહારાજના ખાનગી કારભારીની પદવી દિવાને આપી અને રહેવાને માટે એક વિશાળ મકાન પણ તેને આપ્યું. વૃદ્ધનગરમાં થોડા જ વખતમાં ચંદ્રમણિશંકર એક અમલદારની પંક્તિમાં લેખાવા લાગ્યો.

એ પ્રમાણે અનેક આપત્તિઓમાંથી ચંદ્રમણિશંકરનો ઉદય થયો. મનુષ્યના જીવનની સંકળતામાં તેનો પરિશ્રમ કારણીભૂત થાય છે કે તેનું ભાગ્ય નિમિત્તરૂપ અને છે કિંવા તેની રીતિનીતિ તેને વિજય અપાવે છે, એ સ્વાભાવિક પ્રશ્નોનો નિર્ણય ગમે તેવો આવે પરન્તુ ચંદ્રમણિશંકર તો એવું જ માનતો હતો કે પોતાની સુકુળવતી અને સુશીલ પત્નીએ જ પોતાનો ભાગ્યોદય કર્યો હતો. અહો ! ગૃહદેવીનો મહિમા અતૌકિક છે !

પ્રકરણ ૨ જી.

એક પગથીઉં આગળ.

કુંદન ગયો, લલિતા ગઈ, બન્નેના સંબંધમાં બનેલા એ આકસ્મિક બનાવે લોકોને ચકિત બનાવ્યા, બન્નેનાં આમજનોને અત્યંત દુઃખ થયું, ધીમે ધીમે લોકોમાંથી એ બનાવ જુસાવા લાગ્યો અને બન્નેનાં આમજનો પણ એ ગદ્યગુજરી વાતને બળાત્કારે વિસારી મેલીને વર્તમાનમાં રમણ કરવા લાગ્યાં; પરંતુ બન્નેના પિતાઓ ઉપર એ બનાવની લયાનક અસર તો ચાલુ જ રહી. કુંદનનો પિતા—વૃદ્ધનગરનો દિવાન પોતાના એકના એક પુત્રના મરણ પછી અત્યંત શોકભાર નીચે કચડાવા લાગ્યો. તેની સર્વ આશાઓ ધૂળમાં મળી જવાથી એ વૃદ્ધાવસ્થામાં તેને બહુ દુઃખ લાગ્યું. માત્ર ૬ માસના વખતમાં જ એ ૧૦ વર્ષ જેટલો વધારે વૃદ્ધ બની ગયો હોય એવું તેના શરીર ઉપરથી જણાવા લાગ્યું. રાજ્યના કાર્યમાં તે પહેલાંના જેટલું જ ધ્યાન આપતો ખરો, તોપણ હવે તેને એમ લાગતું કે તેથી મગજને અને શરીરને બહુ જ થાક લાગતો હતો અને શરીર ધીમે ધીમે વધારે ધસાતું જતું હતું. એ જ કારણથી વધારે વખત આરામમાં બેસી રહેવાની વૃત્તિ તેને થયા કરતી હતી, પરંતુ કામકાજના બોજને લીધે એ વૃત્તિને માર્ગ નહિ મળવાથી તેને કામમાં મંડ્યા રહેવું પડતું અને તેનું પરિણામ શરીરની વધારે નિર્બળતામાં જ આવતું. એવી જ અસર લલિતાના પિતા ગોપાળરાય શેઠના શરીર ઉપર પણ થવા પામી હતી. તેમણે ધરમાં જ બેસી રહીને

હવે વખત ગાળવા માંડ્યો હતો અને પુત્રી અદસ્ય થવાથી જે દુઃખ તેમના હૃદય ઉપર આવી પડ્યું હતું તેથી તેમનું શરીર સુકાતું જતું હતું. તેમનું મગજ અસ્થિર બની ગયું હતું. જે જે મીલો અને લી-મીટડ કંપનીઓના તે ડીરેક્ટર હતા તે તે મીલો અને કંપનીઓ ઉપર પોતા તરફનાં રાજીનામાં તેમણે મોકલી આપ્યાં હતાં, અને હવે જે કાંઈ થોડું જીવન બાકી રહ્યું હોય તે એકાંતમાં પશ્ચાત્તાપ કરવામાં જ ગાળવું એવો તેમણે નિશ્ચય કરેલો માલૂમ પડતો હતો. તે જ અરસામાં મીલોની ખરાબ દશાની શરૂઆત થઈ હોવાથી ઘણી મીલો ખોટમાં કામ કરતી હતી અને ઘણા શેરવાળાઓ રડી પડ્યા હતા, તે સાથે ઓપાળરાય શેઠને પણ ધનની કેટલીક હાનિ ખમવી પડી હતી, પરંતુ તે ધનહાનિનું દુઃખ તેમના મગજ ઉપર એટલી અસર કરી શક્યું ન હોતું કે જેટલી અસર લલિતા અદસ્ય થવાથી થઈ હતી.

કુંદનના ખૂનવાળો બનાવ વૃદ્ધનગરના રાજ્યે તો માંડી વાળ્યો, પરંતુ પોલીટીકલ એજન્ટે એક ગંભીર બનાવ એટલેથી આટોપાઈ જાય એ વાજબી માન્યું નહિ અને તેથી વૃદ્ધનગરના રાજ્ય ઉપર એ ખૂનની વધારે ચોક્કસીલરી તપાસ કરવાને લખાણ મોકલાવ્યું. તેમાં એવું ખાસ સૂચન કરેલું હતું કે દરિયાના જે ભાગમાંથી કુંદનનું મુઝદું હાથ લાગ્યું હતું તે ભાગનો દરિયો વૃદ્ધનગર અને ભદ્રપુરમાંના કાની હદમાં આવેલો હતો તે એ બન્ને રાજ્યોએ મળીને નક્કી કરવું અને પછી જેની હદમાંથી એ મુઝદું હાથ લાગેલું માલૂમ પડે એ રાજ્યે ખૂનની તપાસ કરીને તે વિષેનો તુમાર પોલીટીકલ એજન્ટની ઓફીસમાં મોકલી આપવો. પોલીટીકલ એજન્ટના એવા લખાણથી વૃદ્ધનગરના રાજ્ય ઉપર વળી એક નવું કામ આવી ને પડ્યું.

મહારાજા અને દિવાને મળીને આ બનાવનાં સંબંધમાં કેવી

રીતે કામ લેવું તે વિષે એકાંતમાં વિચાર કર્યો. ભદ્રપુરના રાજ્યને પુછાવીને કોઈ એક દિવસ નક્કી કરી, તે દિવસે અને રાજ્યનાં માણસોએ દરિયાના વિભાગ પાસે એકઠા થઈ કઈ હદમાંથી મુક્ત મળી આવ્યું હતું એ વિષે નિશ્ચય કરવાનું ઠરાવ્યું. દિવાને જણાવ્યું: “ મહારાજ ! હું એ પ્રમાણે ભદ્રપુરના દિવાનને લખી જણાવું છું અને તેમને જવાબ આપ્યા પછી દિવસ નક્કી કરીશું; પરંતુ કૃપાનાથ ! મારે હવે એક વિનંતિ કરવાની છે. ”

મહારાજને કહ્યું: “ તમારે વળી શી વિનંતિ કરવાની છે ? ”

“ એટલી જ કે હું વૃદ્ધ થી હવે આ બધો કાર્યભાર ઉપડી શકતો નથી. ઘણાં વર્ષોસુધી મેં રાજ્યની અને આપની સેવા બજાવી. મને આશા હતી કે મારો પુત્ર અનુભવી અને ઉમરલાયક થશે એટલે એને આપની સેવામાં મૂકીને હું મુક્ત થઈશ, પરંતુ મારી એ આશા નિષ્ફળ ગઈ છે. મારી એ નિરાશાએ હવે મને શરીરથી અને મનથી નિર્બળ બનાવી મેલ્યો છે, તેથી મને રાજ્ય-કાર્યભારની આ જોખમદારીમાંથી મુક્ત કરો એવી મારી વિનંતિ છે. ”

દિવાનના શબ્દોની અને તેની શારીરિક સ્થિતિની અસર મહારાજના મન ઉપર થઈ અને તેમને અપુત્ર બની ગયેલા એ વૃદ્ધ માણસની દયા આવી. તેમણે કહ્યું: “ હું તમારી સ્થિતિ સમજી ગયો છું. હવે તમારે માટે પ્રભુસ્મરણનો વખત આવી પહોંચ્યો છે એ મારા ધ્યાનમાં છે, પરંતુ તમે મારો સ્વભાવ જાણો છો. તમે જાઓ એટલે પોલીટીકલ એજન્ટ પોતાના કાર્મ અમલદારને મારા રાજ્યના દિવાન તરીકે રાખી લેવાનું મારા પર દયાણુ ચલાવે અથવાતો બીજા અંગ્રેજ અમલદારો લલામણની ચીઢીઓ લખી લખીને મને સતાવે એ મારાથી સહન થઈ શકે નહિ; તેટલા માટે તમે અત્યારથી મુક્ત થાઓ એ વાત મને રૂચતી નથી. ”

“ ભલે: હું કાંઈ આવતી કાલે ચાલ્યો જવા માંગતો નથી; પરંતુ કાંઈ ભવિષ્યનો ગોઠવણ આપ નક્કી કરો ત્યાંસુધી ગમે તેમ કરીને હું ચલાવી લેવા તૈયાર છું. ” દિવાને જણાવ્યું.

“ ત્યારે તમે આમ કરો. આપણા અત્યારના અમલદારોમાંથી કોઈને તમારા હાથ નીચે રાખીને તેને કાર્યભારનાં અનુભવ લેવા દો. તેને આપણે નાયબ દિવાન ઠરાવીશું અને છેક ખાર મહિને તે અનુભવ લઈને તૈયાર થાય એટલે પછી તમે ખુશીથી મુક્ત થઈ શકશો અને આપણે નાયબ દિવાનને દિવાનની પદવીએ ચડાવી દઈશું. એમ કરવાથી પોલીટીકલ એજન્ટ આપણા અનુભવી માણસને મૂકીને ખીજા કોઈને રાખવાની ભલામણ કરી શકશે નહિ અને કરશે તો તો આપણે એને તડતડતો જવાબ આપીશું. કેમ એ વાત તમને રૂચે છે ને ? ”

“ હા મહારાજ ! આપની એ ગોઠવણ ખરાબર છે; પણ રાજ્યનો કયો અમલદાર આપને એ પદવીને યોગ્ય ળાગે છે ? ચડતી-ઉતરતી પદવી પ્રમાણે આપણે સરન્યાયાધીશને અથવા તો મુખ્ય વસુલાતી અધિકારીને એ પદવી આપવી નેમએ. ” દિવાને પોતાનો અભિપ્રાય જણાવ્યો.

“ સર-ન્યાયાધીશ અપીલો ચુકવવાનું કામ સારું કરશે; પરંતુ તે ખરો મુત્સદ્દા નથી. તમને લાગે છે કે એ દિવાન તરીકે આપણા રાજ્યને અંધએસતો થઈ પડશે ? ”

“ ને એવી દૃષ્ટિથી વિચારીશું તો આપણે કોઈને પણ લાયક માની શકીશું નહિ. તો પછી વસુલાતી અધિકારી અપીલોનું કામ કેવી રીતે કરી શકશે મહારાજ ? એમ નેતાં કાદ નવો અનુભવી માણસ લાવ્યા વિના આપણને ચાલી શકવાનું નથી. ”

“ એક માણસ હું તમને બતાવું; પરંતુ તે તમારી પસંદગી પામશે કે કેમ તે માટે મને શંકા છે. ” મહારાજાએ કહ્યું.

“ કોનું નામ સૂચવવા માંગો છો ? ”

“ ચંદ્રમણિશંકરનું. ” મહારાજાએ નામ જણાવીને દિવાનના વદન સામે એકી ટશે જોઈ રહી તે ઉપરની રેષાઓવડે તેનું હૃદય પારખી લેવાનો યત્ન કરવા માંડ્યો.

“ ખરેખર નામ કહ્યું મહારાજા ! પરંતુ ખીજ અમલદારો તે માટે વાંધો લેશે અને ન્યાયના કામમાં ચંદ્રમણિશંકર બરાબર કામ કરી શકશે કે કેમ તે માટે મને શંકા રહે છે. ” દિવાને જણાવ્યું.

“ ખીજ અમલદારો શામાટે વાંધો ઉઠાવશે ? તેને નાયબ દિવાન બનાવવાથી ખીજ અમલદારો વાંધો નહિ ઉઠાવે, પરંતુ યોગ્યતા અને પ્રામાણિકતાથી આગળ વધનારને માટે તેમના વાંધાને હું જરાએ ધાવવા નહિ દઉં. ન્યાયના કામમાં, દિવાનજી ! સહૃદયતા અને પવિત્ર મનની જરૂર માત્ર છે; અલબત્ત, તેણે કાયદો જાણવો જોઈએ, પરંતુ એ કામમાં તે બરાબર તૈયાર નહિ થાય ત્યાંસુધી હજુર કોર્ટમાં હું તેની સાથે બેસીને અપીલો ચૂકવીશ ! ”

“ ધન્ય છે મહારાજા ! આપની ખંત અને ઉદારતાનાં હું શાં વખાણુ કરું ? આપે સૂચવેલી ગોઠવણુ મને સર્વોંશે માન્ય છે. ચંદ્રમણિશંકર ઉપર મને સંપૂર્ણ વિશ્વાસ છે અને તેની યોગ્યતા તથા શક્તિને માટે આપની પેઠે હું પણ ઉંચો અભિપ્રાય ધરાવું છું. ” દિવાને અંતરૂના ઉંડા ઉમળકાથી જણાવ્યું.

“ તો પછી હું તેને એક વાર બોલાવીશ, અને તેને મારો સધળો ઈરાદો સમજાવીશ; તમે પણ તેને નાયબ દિવાન બનાવ્યા પછી જેમ

અને તેમ વધારે પ્રમાણમાં તમારી પદવીનો અનુભવ આપજો.” મહારાજાએ સૂચના કરી.

ભાગ્યની ઘટના અત્યંત વિશ્વદ્રાણ હોય છે. જે ચંદ્રમણિશંકરને એક વાર નોકરી મળવાના પણ સાંસા હતા અને જે પોતાના ઉદરનિર્વાહની ચિન્તામાં આત્મઘાત કરવાને તૈયાર બની ગયો હતો, તે જ ચંદ્રમણિશંકરનું ભાગ્ય અત્યારે મવળે માર્ગે એક પછી એક પગથીયે ઉંચે ચડતું જતું હતું. આપત્તિના અનુભવે ચંદ્રમણિશંકરને સહનશીલ અને ધીરજવાળો બનાવ્યો હતો. ગરીબાઈએ તેને મહેનતુ બનાવ્યો હતો. તેના ઉંચા જ્ઞાનદાને તેનામાં નીતિના સંસ્કારો મૂક્યા હતા અને લતાગૌરીએ એ સંસ્કારોને ખીલવીને તેને સમય-સૂચક બનાવ્યો હતો. તેના ભાગ્યોદયમાં તેના એ સર્વ ગુણો પણ ઘણે અંશે કારણીભૂત હતા.

એ દિવસ વીતી ગયા અને ત્રીજે દિવસે રાત્રે મહારાજાએ ચંદ્રમણિશંકરને પોતાની પાસે એકાન્તમાં બોલાવ્યો. ચંદ્રમણિશંકર ગયો. મહારાજાના જ્ઞાનગી સેક્રેટરી તરીકે તે મહારાજાની સાથે એવા ઘણા પ્રસંગોમાં આવતો હતો, એટલે આજનો પ્રસંગ તેને મન કેવળ નવીન પ્રકારનો નહોતો. તે મહારાજાની પાસે ગયો, ત્યારે તેમની પાસે બે હજુરીયા ઝિલા હતા. તેમને મહારાજાએ રજા આપી અને કહ્યું: “ હમણાં આ જાણુએ કોઈ પણ માણસને આવવા દેશો નહિ, ” એટલે ચંદ્રમણિશંકરે કોઈ ગંભીર પ્રસંગ ઊભો થયો હોવાનું અનુમાન કર્યું. તે ધીરજથી મહારાજાને નમન કરીને બેઠો. મહારાજાએ ચલાવ્યું: “ ચંદ્રમણિશંકર ! આવતી કાલથી તમારે શિરે એક વિશેષ જોખમદારીનું કાર્ય હું મૂકવા ચાહું છું, અને તેમ કરવાનો મારો ઇરાદો મારા અને તમારા-ઉભયના લાભનો છે. ”

“ ફરમાવો મહારાજ ! મારી શક્તિને અનુસરતું તે કાર્ય હશે તો હું આનંદથી ઉપાડી લઉંશ. ” ચંદ્રમણિશંકરે ઉત્તર આપ્યો.

“ તમારામાં એવી શક્તિ નહિ હોય તો હું એવી શક્તિ લાવીશ, પણ એ જોખમદારી તો અવશ્ય હું તમને જ સોંપીશ. ”

“ એ તો મારા પર આપની મોટી કૃપા થઈ લેખાય—આ દાન સેવક ઉપર એવડા મોટા પક્ષપાતનો શો પ્રસંગ આવ્યો છે ? ”

“ તમારી યોગ્યતા, ખંત, પ્રામાણિકતા અને ઉચ્ચ મનોવૃત્તિએ મને તેમ જ દિવાનજીને તમારા પક્ષપાતી બનાવ્યા છે. આવતી કાલથી તમે મારા ખાનગી સેક્રેટરી ઉપરાંત રાજ્યના નાયબ દિવાન છો અને દિવાનજીની સલાયમાં રહીને તે ફરમાવે તે કાર્યનો અનુભવ તમારે ઉતાવળે ગ્રહણ કરવાનો છે. જ માસમાં તમારે રાજ્યના કાર્યભારમાં અને ન્યાય ચૂકવવાના કામમાં એટલા પ્રવીણ થવાનું છે કે જેથી દિવાનજીની જગ્યાએ તમને એ પદવી આપવાના મારા ઇરાદામાં મને નિરાશા પ્રાપ્ત ન થાય; પરંતુ યાદ રાખજો કે મારો આ ઇરાદો કેવળ ગુપ્ત રાખવાનો છે—કોઇને પણ કહેવાનો નથી. ”

ચંદ્રમણિશંકર અત્યંત ઉપકૃત લાવવાળો બની ગયો અને તેની આંખોમાં હર્ષનાં આંસુ આવી ગયાં. તે બોલ્યો: “ મહારાજ ! આપની કૃપાના મહત્ત્વથી હું મુગ્ધ બની ગયો છું; પરંતુ આપનો આ ઇરાદો શું મારે કોઇને પણ કહેવો નહિ ? ”

મહારાજએ ગંભીર બનીને કહ્યું: “ ના; કોઇને પણ નહિ. હું, દિવાનજી અને તમે એ ત્રણ જણા એ વિષે જાણીએ છીએ અને ચોથા માણસને કાને એ વાત ન જવી જોઇએ ! ”

ચંદ્રમણિશંકર દીનતાથી બોલ્યો: “ ત્યારે મહારાજ ! અવિનય લેમા કરશો. પરન્તુ એ તો મારાથી નહિ બની શકે ! ”

આ ઉત્તર સાંભળીને મહારાજને બહુ જ આશ્ચર્ય થયું. હાથ-બર તેની સામે એકી દશ બેઈ રહીને તે બોલ્યા: “ એમ કેમ વાર ? ”

“ મહારાજ ! મારા જીવનમાં એવો કોઈ પણ બનાવ બન્યો નથી કે મારી એવી કોઈ પણ છુપી વાત નથી કે જે મેં મારી સ્ત્રીને ન કહી હોય. આ વાત પણ હું તેનાથી ગુપ્ત રાખીશ નહિ. ”

આ ઉત્તર સાંભળીને મહારાજથી હસી જવાયું. મહારાજને લતાગૌરીનો બિલકુલ પરિચય નહોતો, પરન્તુ નાગસિંહવાળા બનાવની વાત તેમણે દિવાનને મુખેથી સાંભળી હતી, તે ઉપરથી લતાની ચતુરાઈનો ખ્યાલ તેમને આવી ચૂક્યો હતો. છતાં ચંદ્રમણિશંકરના મનની દૃઢતા જોવાને તેમણે કહ્યું: “ ચંદ્રમણિશંકર ! બીજા ગમે તેવી વાતો હોય તે સ્ત્રીઓને કહી શકાય; પરન્તુ જે વાતમાં ગુપ્ત રાજનીતિનો સમાવેશ થતો હોય તે વાત સ્ત્રીને કહેવી એ એક ભયંકર સાહસ છે; માટે તમારે આ વાત તો તમારી સ્ત્રીથી પણ ગુપ્ત રાખવી પડશે. ”

“ મહારાજ ! મારી સ્ત્રી અત્યંત સુશીલ અને ડાહી છે; તે આ વાત કોઈને મ્હોંએ કહેશે નહિ; પછી શી દરકત છે ? ”

“ નહિ, નહિ, એ તો નહિ બને: ગમે તેવી સુશીલ અને ડાહી પણ તે એક સ્ત્રી જ ને ? ”

“ ભણી ગણી ડહાપણભરી, તોપણ અબળા બત; ”

“ શરદ પૂતમની શોભતી અબળા પણ રાત !
એ શું તમે ભૂલી ગયા ? ”

ચંદ્રમણિશંકર હાથ જોડીને બોલ્યો: “ મને માફ કરો મહારાજ ! સ્ત્રીજનિ પ્રત્યે હજી હું એટલો તિરસ્કાર ધરાવતો બન્યો નથી. મને મારી સ્ત્રી પ્રત્યે જે વિશ્વાસ છે, તે આપને ન હોય, તો હું લાચાર છું; અને નાયબ દિવાન કે દિવાનની જોખમદારીવાળી પદવીને માટે હું અયોગ્ય છું ! ”

મહારાજને સંપૂર્ણ પ્રતીતિ થઈ કે એ દંપતીનો પ્રેમ તથા પરસ્પરનો વિશ્વાસ અદ્વિતીય અને દૃઢ છે. લતાની યોગ્યતા સંબંધે તેમણે સાંભળ્યું હતું એટલે તેમણે હવે ખુલા મનથી કહ્યું: “ ચંદ્રમણિશંકર ! તમે એ પદવીને માટે અયોગ્ય નથી પણ સંપૂર્ણ રીતે યોગ્ય છો. જેમ રાજ્યને રાજ્યકાર્યભારને માટે પોતાના મંત્રીની સલાહ વિના ચાલતું નથી, તેમ પુરૂષે પણ પોતાના જીવન કાર્યભારને માટે પોતાની ચતુર ગૃહમંત્રિણીની સલાહ વિના વર્તવું ન જોઈએ, એવું હું પણ માતું છું. તમારા પરસ્પરના દૃઢ વિશ્વાસથી હું સંતુષ્ટ થયો છું. ”

ચંદ્રમણિશંકર સમજ્યો કે દૃઢ મહારાજએ પોતાની યોગ્યતાની પરીક્ષા કરી વાળી. તે મહારાજને નમન કરીને બોલ્યો: “ કૃપાવંત ! એ મારા પર આપનો મોટો ઉપકાર થયો છે અને હું સમજ્યો છું કે આપના વિના અન્ય કોઈ મારી કદર કરવાને યોગ્ય નથી. આપની આજ્ઞાને શિરસાવંધ માનીને હવે હું રજા લઉં છું. ”

“ ભલે, ખુશીથી જાઓ; કાલથી તમેને નાયબ દિવાન નીમવાનો હુકમ હું બહાર પાડીશ, અને તમારે દિવાનની આજ્ઞા તજે તે જે કાર્ય સૂચવે તે કાર્યનો અનુભવ લઈ તેમના સંધળા કમકાજમાં

પ્રવીણ ખનવાનું છે, એ લક્ષ્યર્થિદુને ચૂકશે નહિ.” મહારાજનએ છેલ્લી લલામણ કરી.

ચંદ્રમણિશંકર ઉઠ્યાં અને નેત્ર તથા મસ્તકવડે નમ્ર ભાવથી ઉપકૃતતાનું દર્શન કરાવતો ચાલ્યો ગયો.

પ્રકરણ ૩ નું.

પતિગૃહમાં પહેલો દિવસ.

શોભનાનું ભાગ્ય સામેત સાથે જડાયું તેનો આજે પહેલો દિવસ હતો.

સામેતના ઘરમાં તેની વૃદ્ધ માતા સિવાય બીજું કોઈ નહોતું, તોપણ સામેતનો લગ્નપ્રસંગ હોવાથી તેનાં થોડાંએક સગાં પરગામથી આવ્યાં હતાં અને ગામનાં બીજાં સ્નેહી-મંમંધીઓથી તેનું નાનું ઘર ભરાઈ ગયું હતું. શોભનાએ સ્ત્રીપુરૂષોથી લલમલી રહેલા એ ગૃહના દ્વારના પગ મેલ્યો, તે સાથે જ અશ્રાવ્ય સ્નેહનિનાદથી તેનાં રોમ સહર્ષ કમ્પી ઉઠ્યાં ! ‘આજસુધી હું ન્યાં રહેતી હતી તે ગૃહ પરાયું હતું, પરંતુ અત્યારે હું જે ગૃહમાં પ્રવેશ કરું છું તે ગૃહ માંડે છે—હું તે ગૃહની દેવી બનીશ અને મારા ગૃહદેવની સેવા કરી—તેમને રીઝાવી—તેમને મારે વશ કરીશ.’ એવો એક તરંગ તેના મનમાં આવ્યો. પૂર્વે થએલા દુઃખના વિચારોને તે અત્યારે સમૂળગા વિસરી ગઈ હતી. ગૃહદ્વારમાંથી આગળ ચાલતાં ગૃહનું નાનું—સાંકડું આંગણું

આવ્યું. એ જ આંગણું શોભનાનો લવિખ્યનો ‘સ્ત્રીવિહારોદ્ધાન’ થયેનો હતો ! અહીં સૂર્યસિંહના રાજમહાલયની ઉંચી અટ્ટલિકા નહોતી, સૂવાનો, વાંચવાનો, ખેસવાનો કે જમવાનો ઓરડો જૂદો નહોતો, મન અને તનને પ્રકૃષ્ટિત કરનાર યગીચો નહોતો, કે નાનું રમતિયાળ—રમકડાં સરખું બાલહરિણુ નહોતું ! એક સાંકડો—અંધારાવાળો ઓરડો, લાંબી ઓસરી અને નાનું આંગણું એ શોભનાના પતિનું ગૃહ હતું—એ શોભનાનું દેવમંદિર હતું. ત્યાં જ તેને રહેવાનું હતું, ઓરડામાં એક ખૂણે માટીનાં વાસણોમાં રાંધીને, જમવાનું હતું, અને તેની બાજુએ જ પથારી કરી તેના ઉપર તેને સૂવાનું હતું. ગરમીના દિવસોમાં રાજમહાલયની બારીએ ખેસી ખુલ્લો પવન ખાઈ શાંતિ મેળવવાના દિવસો હવે તેને માટે વહી ગયા હતા અને ગમે તેવા ઉકળાટમાં પણ ગૃહનાં દ્વાર બંધ કરી અકળાતાં—મુઝાતાં પથારીમાં તરફડતાં પડી રહેવાનું તેના બાજુમાં આવ્યું હતું. વાંચવા માટે વખત ગાળવાની તો હવે મનાઈ જ થશે તે શોભના જાણતી હતી. અહીં પુસ્તકો નહોતાં, વાંચવા માટે ખેસવાનું સ્થળ નહોતું કે સમય પણ નહોતો. રાંધવાનો, જમવાનો, સૂવો—ખેસવાનો કે બીજા હરકોઈ કામને માટે એક અંધારાવાળો ઓરડો એ જ શોભનાનું ઝુંપડું કહો કે રાજમહાલય કહો—સર્વ કાંઈ હતું. શોભના સમજતી હતી કે બાલ્ય અવસ્થાથી જો જીવન તેણે ગાળ્યું હતું તેની તુલનાનાં આ જીવન તેને અત્યંત કંટાળાભરેલું લાગશે, તોપણ એક વાર તેણે સઘળાં વિદ્નો અને મુશ્કેલીઓની સામે થઈને જીવનનિર્વાહ કરવાનો નિશ્ચય કર્યો હતો—પ્રતિકૂળતાઓની સામે બાંધ-બાથા યુદ્ધ કરવાનો તેણે દરાવ કર્યો હતો, એટલે પછી આ સર્વ સંયોગો તેને એકાએક કંટાળો ઉપજાવનારા ન લાગ્યા, પરંતુ અવનવી આશાના તંતુઓ એકત્ર થઈને તેના મગજમાં એવો ઝણઝણાટ

કરી રહ્યા કે “ આ કંટાળો ઉપજવનારા સ્થળને હું નંદનવન બનાવું તેમાં જ મારી યોગ્યતા છે—તેમાં જ મહારાજ સૂર્યસિંહે મને જ્ઞાન આપી જે ઉપકાર કર્યો છે તેનું સાર્થક્ય છે ! ” શેાલના એ પ્રકારનાં ભાવ, વિચાર અને આશાઓ સાથે પતિગૃહે જઈને કુળદેવતાને નમન કરી બેસી રહી.

શેાલનાની સાસુએ અને બીજી સ્ત્રીઓએ વર-વધૂનાં એક પછી એક આવારણાં લીધાં. સૌ કોઈ વધૂના સ્વરૂપની પ્રશંસા કરીને રાજી થયાં. “ વહુ ! હું તમારી કોઈજી થાઉં હોં ! ” “ વહુજી ! આ ઘરડાં માં તે તમારાં મારીજી થાય ! ” “ આ નંદકારને તમારે મોટાં બા કહીને બોલાવવાનાં હોં કે ” એવાં એવાં વચનો શેાલનાની આસપાસ સંભળાવા લાગ્યાં. શેાલના એ વચનોને તુરત પ્રહણ કરી—તેનું મનન કરી—તેને ઉતાવળે સ્મૃતિપટમાં ચોડી દેતી કે જેથી ભવિષ્યમાં ગૃહ-વ્યવહાર અને વિનય મર્યાદા જાળવવામાં કાંઈ ખામી આવે નહિ. શેાલના એ નવા ગૃહમાં કેવળ અજાણી હોવાથી અને નવવધૂ હોવાથી કોઈ તેને કાંઈ કામ બતાવતું નહિ, પરંતુ ઉઘટાં સૌ તેનું માન જાળવવાને ચત્ત કરતાં. શેાલના સમજતી હતી કે એ ભાવ ધણો વખત ટકશે નહિ, તોપણ એવો જ ભાવ ટકા રહે એવા પોતે બનવું એવો અભિલાષ તેણે છોડ્યો નહિ.

રાત્રિ પડી. સામંતની માએ કંસાર કરીને વરવધૂને જમાડ્યો. એટલામાં સૂર્યસિંહ તરફથી સામંતને બોલાવવા માટે માણસ આવ્યો, તેથી સામંત ત્યાં ગયો. સગાં-સ્નેહી સૌ પોતપોતાને ઉતારે અને ઘેર ચાલ્યાં ગયાં. એક પ્રહર રાત્રિ વીતતાં ઘરમાં માત્ર શેાલના અને તેની વૃદ્ધ સાસુ એકલાં રહ્યાં.

શોભનાની સાસુ એક વૃદ્ધ ખવાસણ હતી. જમાનો તેણે સારી પેઠે જોયો અને અનુભવ્યો હતો. તે હૃદયની દયાળુ અને સ્વભાવની ભલી હતી, પરન્તુ સામંતના ઉદ્ધત અને આકળા સ્વભાવથી તેનો સ્વભાવ પણ ચીડીડીયો બની ગયો હતો. પતિ તરફનું કાંઈ સુખ તેણે જોયું નહોતું. પતિ ચાળીસ વર્ષની ઉંમરે દારૂની ખૂરી લતમાં મરણ પામ્યો અને પોતે વિધવા થઈ ત્યારે તેની સર્વ આશાઓ સામંત સારો ઉછરે તે ઉપર રહી હતી, પરન્તુ તેને દુર્ભાગ્યે સામંત પણ તેના આપ જેવો ઉછાંછળો અને તોફાની થયો તેથી તેની વૃદ્ધ માતાની બહુ પજવણી થતી હતી. સામંતમાં શુદ્ધિ અને અતુરાર્થના અંકુરો હતા, પરન્તુ સ્વભાવમાં તો તેના આપનું જ તોફાનીપણું ઉતર્યું હતું તેથી તેની માતા બહુ અકળાતી; પણ છેવટે સૂર્યસિંહે તેને પોતાની પાસે રાખી મોટા કરવા માંડ્યો, તેને ભણાવ્યો, તે સુધર્યો એટલે તેની માતાને પુનઃ સુખના દર્શનની આશા ઉત્પન્ન થઈ. હવે પોતાની વૃદ્ધાવસ્થાના છેલ્લા દિવસો પુત્ર તરફના સુખમાં જશે, રાજ તેને સારી નોકરી આપશે એટલે ઉદરપોષણની પણ ચિંતા નહિ રહે અને રાજકુંવરી જેવી ભણેલી, ડાહી વહુ ઘરમાં આવી; એટલે વૃદ્ધાના સુખનો અતિરેક થયો. તેને મન હવે જરા પણ કષ્ટની સંભાવના રહી નહિ. એકાએક સુખની વૃષ્ટિ તેના મસ્તકપર થવા લાગી અને તેથી તેના હર્ષ મનમાં માતો નહોતો. શોભનાને સુંદર વસ્ત્રાલંકારોથી વિભૂષિત થઈને ઘરમાં ફરતી ફરતી જોઈ તે પુનઃ પુનઃ પુલકિત થતી હતી. તેના વદનપરથી હર્ષની સુરખી ઢાળબર પણ અદૃશ્ય થતી નહિ. માતા સરખી સાસુના એ આનંદથી શોભનાનું સર્વ મનોદુઃખ વિસારે પડ્યું અને મધરાત થતાં આશાભરિત હૃદયે-પૂરા ઉમંગથી તે પતિના આગમનની રાહ જોતી બિચાનાની બાબુએ બેઠી.

શોભનાએ સામંતને ‘પરાયા’ તરીકે પુષ્કળ વાર જોયો હતો,

પરન્તુ ‘પોતાના’ તરીકે નિહાળી નિહાળીને હજી કાંઈ પણ વાર જોયો નહોતો. માણસમાં ઝીણી રેશમી ચુંદડીની આડેથી તેની મુખ-મુદ્રા શોભનાએ જોઈ હતી, પરન્તુ નયનની મિલાવટ થયા વિના ‘પોતાના સામંત’ નું યથાસૂચિત દર્શન થયું કેમ કહેવાય ? આજ રાત્રે એવા પ્રકારનું દર્શન કરી શોભના કૃતાર્થ થવાની હતી અને જેમ જેમ વખત જતો હતો, તેમ તેમ તેનામાં આતુરતા ઉભરાતી જતી હતી. મધરાત પીતી ગઈ છતાં સામંત આવ્યો નહિ, કારણ-કે તે વખતે તો તે ભદ્રમુખ ઉપર સૂર્યસિંહની સાથે ફરતો હતો અને સૂર્યસિંહ તેને ઉપદેશ આપતો હતો. ત્યારપછી રમણાનંદજીનું કાવતરું પકડાયું અને તે વિષેની તપાસ કરવામાં સામંતને છેવટ-સુધી રાજની સાથે જ રહેવાની ફરજ પડી. આથી શોભનાની મોટી આશાતુરતાની વચ્ચે રાત પસાર થતી હતી અને વિરહદોરી લાંબાતી જતી હતી.

લાંબો સમય એકલાં—અમસ્થાં ખેંસી રહેવાથી કદાચ નિદ્રા આવી જશે અને સ્વામીનું આગમન થતાં તેમને કદાચ પોતા ઉપર ગુસ્સો આવશે, એવા ભયથી સામંત આવે ત્યાંસુધી જંગતાં રહેવાનો શોભનાએ નિશ્ચય કર્યો. તેની કપડાંની પેટીમાં એ ચાર પુસ્તકો તેણે રાજમહેલમાંથી આણ્યાં હતાં, તેમાંનું એકાદ વાંચીને રાત્રિ ગુળરવાનો તેણે વિચાર કર્યો. પુસ્તક કાઢવાને પેટી ઉઘાડી તો તેમાં થોડા કાગળ અને એકાદ બે પેન્સીલો પણ જોવામાં આવી. પુસ્તક વાંચવાથી પણ કદાચ નિદ્રા આવી જશે, એમ માનીને તેણે કાગળ-પેન્સીલ લઈ કાંઈ લખવામાં રાત્રીનો વખત ગાળવાનો પુનઃ વિચાર કર્યો અને કાગળ પેન્સીલ લીધાં. ખીજાના પાસેની ચટાઈપર જરા આડાં પડીને તેણે કાંઈક લખવા માંડ્યું: “ શું લખું ? મહારાજ આવા

પુરસદના વખતમાં કોઈ કોઈ વાર કવિતાઓ લખતા, તેમ હું પણ કવિતા લખું ? મેં કોઈ વાર કવિતા લખી નથી, તોપણ યત્ન તો કરી જોઉં !” એમ વિચારી કાગળ ઉપર આમ તેમ બે-ચાર લીંટીઓ લખી કાઢી પણ તે તેને ગમી નહિ. છંદોબદ્ધતા એટલે શું તે શોભના જાણતી નહોતી, તોપણ સૂર્યસિંહની લખેલી કવિતાઓ ગાવાના અભ્યાસથી તે એટલું તો સમજતાં શીખી હતી કે સંરળ રીતે-કોઈ પણ સ્થળે ખેંચતાણ થયા વિના ગાઈ શકાય તે કવિતા બરાબર લેખાય. તેણે પોતાને દાવતા બે-ચાર રાગો શોધવા માંડ્યા, એટલે પ્રેમાનંદના ઓખાહરણની ચોપાઈઓ તેને ગમી. તે જ રાગમાં તેણે પોતાના મનો-વિચાર આલેખવા માંડ્યા અને એકાદ ઘડીના પ્રયત્ન પછી તેણે પોતાની પહેલી કવિતા તૈયાર કરી:

“ નહોતી હું કાંઈ રાજકુંવરી,
 “ માત્ર રાણીતણીએ કિંકરી,
 “ તોએ જોયાંતાં છત્ર પલંગ,
 “ હિંડોળામાં બુલાચાંતાં અંગ.
 “ વસવાને હતા રાજમહેલ,
 “ બગીચામાં કરંતાં સહેલ,
 “ શર્યા સવાને હતી સુંવાળી,
 “ આજ્ઞા માનતા ચાકર માળી.
 “ આજથી એ બધુંએ વિસરું,
 “ દાસ કેરીએ દાસી બનરું,
 “ મારો મહેલ એ આજ બુપડી,
 “ મારો છત્ર પલંગ ગોદડી !
 “ પેલી આંબલી મારો બગીચો,
 “ હવે મનજી ! સંતોષમાં હોચો,
 “ કેવી સુંદર લીલા પ્રભુની !
 “ આવીને પડી ક્યાં હું તો ક્યાંની ? ”

શોભનાને પોતાની પહેલી જ કવિતા પુનઃ પુનઃ વાંચીને બહુ આનંદ થયો. પોતાના મનથી સંતોષ માનવાને તેણે જે આત્મસંયમ કર્યો હતો તે આત્મસંયમનું ટૂંકું પણ યથાસ્થિત ચિત્ર આલેખાએલું તે તે નાની કવિતામાં જોવા લાગી. તેના મનમાં એમ આવ્યું કે સૂર્ય-સિંહે જે લતાને ઉછેરી હતી અને વિદ્યાના વારિસિંચનથી તૃપ્ત બનાવી હતી, જે લતા ઉપર સુંદર પુષ્પો આવ્યા પહેલાં તેને દૂર ચાલી નીકળવું પડ્યું, પણ અભારે હવે દૂરથી પણ જો તે તે લતાનાં પહેલાં જ પુષ્પોને જુએ, તો તેને શું આનંદ થયા વિના રહે ? તેને એમ લાગ્યું કે કોઈ પણ રીતે પોતે આ કવિતા સૂર્યસિંહને વંચાવી શકે તો સારું. “ તે વાંચવાથી મહારાજને મારો આત્મસંયમ જોઈને સંતોષ થશે અને પોતે મને આપેલી વિદ્યાનું આવું ફળ જોઈને આનંદ થશે..... અહો ! મને સાંભરે છે; એક વાર પોતે ઉછરેલા રોપાનાં પહેલાં જ પુષ્પો જોઈને રમાને કેટલો બધો આનંદ થયો હતો ! તે પુષ્પોની માળા તેણે ગુંથી હતી, અને હું તે મહારાજને આપવા બગીચામાં ગઈ હતી. પુષ્પશય્યાપર મારો પગ પડતાં હું લપસી ગઈ હતી અને મહારાજે મારો હાથ પકડી લઈ, મને પડતાં પડતાં બચાવી, મારા હાથ ઉપર.....હા, હા, તોપછી મહારાજને પોતે જ ઉછેરેલી જીવતી લતાનું આ કવિતારૂપી પહેલું પુષ્પ મહારાજને કેમ આનંદ નહિ આપે ? ઠીક છે, વખત આવ્યે હું જ મારી મેળે આ કવિતા મહારાજને આપીશ અને તેમનો આનંદ તથા સંતોષ જાણીશ. ”

એટલું વિચારીને શોભના એ જ કવિતા ધીમે સ્વરે—ઓરડાની બહાર કોઈ પણ ન સાંભળે એવી રીતે એક વાર ફરીથી ગાઈ ગઈ અને તેને બહુ આનંદ મળ્યો. તેને ખરેખર લાગ્યું કે તેણે પોતાના મનોવિચારનું ચિત્ર ખરાખર દોર્યું હતું. પોતે રાજમહાલયમાં ઉછેરી

હોવા છતાં આ ઝુંપડીમાં પરમ સંતોષથી રહી શકશે એવું સૂચન કરનારી એ નાની કવિતા પોતાનો પતિ-સામંત વાંચે તોપણ ઠીક, એવી તેની ઇચ્છા હતી. પોતાના સ્વભાવપરથી સામંત શોભનાને ગર્વિષ્ઠ માનતો હતો. રાગની માનીતી દાસી હોઇને તે બહુ છટ્ટી ગઈ હતી એવી તેના મન ઉપર સામાન્ય છાપ પડી હતી. જેને સામંત ગર્વિષ્ઠ માનતો હતો. તેના જ આવા મનોવિચાર વાંચતાં તેનો અભિપ્રાય એકદમ બદલાઈ જશે, પોતાના ગરીબ ઘરમાં સંતોષ માનનાર શોભના પોતાને સંપૂર્ણ સુખ આપશે એમ તે માનવા લાગશે અને પ્રભુની એવી લીલામાં એ આનંદ માનનાર પ્રત્યે સામંતનો સંપૂર્ણ પ્રેમભાવ જન્ય થશે એવી ધારણાથી શોભના સૌથી પહેલાં પોતાની એ કવિતા પતિદેવના ચરણકમળમાં જ અર્પણ કરવા ઉત્સુક બની.

છેવટે પરાઈ થયું અને સામંત થાક તથા ઉન્નગરાથી કંટાળેલો ઘેર આવ્યો. ઘેર આવતાં જ તે સીધો ઓરડામાં પેડા. ઓરડાના દારનો ખખડાટ થતાં જ શોભના એકદમ ઝબકી ગઈ. ચટાઈપર આડી પડીને હાથમાં કવિતાવાળો કાગળ રાખી તે તે વાંચતી હતી એટલામાં દાર ખખડયું અને શોભના સફાળી ઉડી, વસ્ત્રો સમાં કરતી સહજજ બની તથા વિનયપૂર્વક એક બાબુએ ઝિલી રહી. ધણી ઉતાવળમાં તેણે એમ કર્યું તોપણ સામંત તેની એ બધી ક્રિયાને જોઈ ગયો હતો, તેમ જ તેના હાથમાંનો કવિતાનો કાગળ પણ તેની દૃષ્ટિની બહાર ગયો નહોતો. સામાન્ય રીતે ઐંડ વાંચે-લખે તે ઉપર સામંતને તિરસ્કાર જ હતો એટલે શોભનાના હાથમાંનો કાગળ જોઈને સામંતને સાંડ લાગ્યું નહિ, તોપણ થોડી વાર પહેલાં જ સૂર્યસિંહે તેને જે ઉપદેશ આપ્યો હતો, તેની અસરથી તેણે પોતાની એ લાગણીને દબાવી દીધી. તેણે તુરત પોતાનાં કપડાં ઉતારી નાંખ્યાં અને પછી

શોભના સામે નજર કરી. શોભના ઓરડાના એક ખૂણામાં ધુમટો તાણીને વસ્ત્રો સંકોરી વિનયથી બેઠી હતી. તેને એવી રીતે બેઠેલી જોઈને સામંત બોલ્યો: “ વળી આ બધો ઢાંગ શાને આવ્યો છે ? તારું મ્હોં આજે કાંઈ મારે પડેલી જ વાર જોવાનું નથી. ”

પરંતુ શોભનાથી લાજ મૂકી શકાઈ નહિ, તેમ જ સ્વામીના શબ્દોનો ઉત્તર પણ આપી શકાયો નહિ. એ જોઈને સામંત શોભનાની પાસે ગયો, તેના કંઠમાં હસ્તારોપણ કર્યું, ખીબા લાથે શોભનાનો ધુમટો ખોલી નાંખ્યો અને પછી કહ્યું: “ આજ તો સારી પેઠે ઉગ્ન-ગરો થયો હશે ! ”

ધુમટો ખોલી નાંખવામાં આવ્યાથી અને સામંતનો પહેલી જ વારનો હસ્તસ્પર્શ થવાથી શોભનાએ રોમાંચ અને કંપ અનુભવ્યો. લજ્જાનુભવથી સ્વામીના પ્રશ્નનો ઉત્તર તે આપી શકી નહિ. સામંત તેને બિછાનાભણી ખેંચી ગયો અને નીચે બેસવા કહ્યું. સામંત બિછાનાપર બેઠો, પરંતુ શોભના તો નીચે ચટાકાપર જ નીચું જોઈને બેઠી. સામંત કાંઈક કંટાળે દર્શાવતાં બોલ્યો: “ હવે કાંઈ ખોલીશ કે જીભને રાજમહેલમાં મૂકતી આવી છે ? ”

“ શું બોલું ? મને તો શરમ આવે છે. ” નીચું બેઠો રહીને જ શોભના ધીમેથી બોલી.

“ હા, શરમ જ આવે ને ? હું કાંઈ પરાયો ખરો ! ”

“ પરાયા નહોતા, ત્યારે આટલા મોડા કેમ આવ્યા ? હમણું સહવાર પડશે. ”

“ મહારાજની સાથે ભદ્રમુખ ઉપર ફરવા ગયો હતો, ત્યાં

વળી એક કૌતુક થયું. પેલા રમણાનંદજી સ્વામી અને મોહનાદેવીએ શારદાને દરિયામાં ફેંકી દીધી હતી, તેને મેં અને મહારાજાએ મળીને બચાવી અને પછી રમણાનંદજીને પકડ્યા: એ બધી ખટપટમાં આટલું મોડું થઈ ગયું. ”

શોભના તે સાંભળીને આશ્ચર્ય પામી અને બોલી: “ ત્યારે તો સારા કામ માટે મોડું થયું તે ભલે થયું; બિચારી એક બાળાનો જીવ બચ્યો. ”

“ પણ તેથી તને તો ઉગ્ગરો કરવો પડ્યો હશે ! ”

“ હા, હું અત્યારસુધી જાગી. ઉંઘ આવતી હતી એટલે કાગળ પેન્સિલ લઈને કાંઈ લખવા બેઠી. ધીમે ધીમે આટલી કવિતા લખાઈ. ” એમ કહીને શોભનાએ કવિતાવાળો કાગળ સામંતના હાથમાં મૂક્યો. તે વાંચવાથી સામંતને જે આનંદ અને સંતોષ ઉત્પન્ન થાય તેનું નિરીક્ષણ કરવાને શોભના ચક્રોની પેઠે પતિના વદનચંદ્ર તરફ આતુર દૃષ્ટિથી નિહાળી રહી. પરંતુ જે પર્વત ઉપરથી શોભનાએ સુગંધી મલ્યાનિલની આશા રાખી હતી તે જ પર્વત જવાગામુખી થઈ પડ્યો ! પોતાની વિદ્યાના પ્રથમ પુણ્ય તરીકે જે કવિતા તેણે પોતાના સ્વામીને તેની પ્રશંસા, સંતોષ અને આનંદને અર્થે અર્પણ કરી હતી, તે જ કવિતા સામંતનો અસાધારણ ક્રોધ ઉત્પન્ન કરનારી થઈ પડી ! જેમાં શોભનાએ પોતાના આત્મસંયમની રેખાઓ દોરી હતી, તેમાં જ સામંતને મૂર્તિમતી ગર્વિષ્ઠતાનો ભાસ થયો અને તે કવિતાને પૂરી વાંચ્યા વિના જ તેણે કાગળને પોતાના હાથમાંથી દૂર ફેંકી દઈને શોભના ઉપર એકદમ લત્તાપ્રહાર કર્યો ! શોભના એકાએક આ ભાવવિકૃતિ જોઈને આંખી ખની ગઈ. પતિએ પોતાને પ્રેમથી બોલાવી

હતી, તેથી તેના હૃદયમાં આનંદ માતો નહોતો. પુલકિત હૃદયે તેણે પોતાની પ્રથમ કૃતિ સ્વામીને બતાવી હતી, તેના બદલામાં સ્વામી સાથેના પ્રથમ પરિચયમાં જ તેને તિરસ્કાર અને લાત મળી, તેથી તેનું હૃદય એકાએક તૂટી પડ્યું. લાત પડતાં જ તે દૂર ખસીને સામેના ખૂણામાં બેસી રહી, સ્વામીનો ક્રોધવિવશ ચહેરો ટગર ટગર બોધ રહી, બે-ચાર ક્ષણ પછી ઓશિઆળે વદને-મંદ સ્વરે-ગદગદ કંઠે તે બોલી: “મારો કાંઈ વાંક થયો હોય તો મને માફ કરો. આપને માફ લાગે તેવું હવે કદિ નહિ કરું.”

શોભના દૈવની વિલક્ષણ કૃતિને શિરપર ચડાવીને સ્વામીની તન-મનથી સેવા કરવાને જ આ ગૃહમાં આવી હતી, તેથી પોતાનો અપરાધ પણ જાણ્યા વિના એકદમ સ્વામી પ્રત્યે અધીનતા દર્શાવીને તેણે માફી માંગી. અત્યારસુધી મનમાં જ બળી જળી રહેલા સામંતના મુખમાંથી હવે વચનજવાળા બહાર પડી: “તું તો રાજમહેલની રાણી છે; ચાલી જા બહીથી, આ ઝુંપડીમાં કેમ આવી છે? મારી ઝુંપડીમાં તને સુંવાળી શય્યા નહિ મળે, પણ એક ગોદડી જ માત્ર મળશે, અને દાસનીએ દાસી બનતાં તો તારો આંકડો ઉતરી જતો હતો, ત્યારે કેમ રાજને પરણી નહિ?”

“શિવ, શિવ, શિવ! આ તમે શું બોલો છો? રાજાજી તો હું અનાથના પિતા છે, તેમને માટે તમે આવું બોલો છો? મને તો આ ઝુંપડી જ રાજમહેલ છે, એક ગોદડી જ છત્રપલંગ છે, અને તમે ગમે તેવા તોએ મારે મન આખા દેશના રાજ કરતાંએ અધિક છો! મેં એ કવિતામાંએ બીજું કાંઈ લખ્યું નથી. જૂનું બધું ભૂલીને નવું જે કાંઈ મને મળ્યું છે તેમાં મારો સંપૂર્ણ સંતોષ જ મેં બતાવ્યો છે.”

“હું તે સમજું છું, રાંડ !” પતિને મુખે જ શોભનાએ પહેલી અમંગળ ગાળ સાંભળી ! સામંત આગળ બોલ્યો : “ આ કવિતામાં તેં મારી દાંસી કરી છે ! મારી ગોદડીની અને ઝુંપડીની તેં મશ્કરી કરી છે અને મને પણ દાસ કહી માંડે અપમાન કર્યું છે ! અહીં રહ્યાં રહ્યાં તને આગળનું બધું કેમ સાંભરે છે તે હું સમજું છું ! ”

“ નહિ નાથ ! મેં આપનું અપમાન નથી કર્યું અને મને આગળનું બધું સાંભરે છે તે બીજા કશા માટે નથી. આગળની મારી સ્થિતિ કરતાં મને અત્યારની મારી સ્થિતિ વધારે સંતોષકારક લાગે છે. આપ તો મારા માથાના મુકુટ છો; હું આપનું અપમાન કરું તે પ્રભુ કેમ સહન કરી શકે ? ” શોભનાએ નમ્ર ભાવે કહ્યું.

“ એ બધું ચરિત્ર હું સમજું છું ! મહારાજની શિષ્યામણુથી તારી સાથેનો આગળનો અણુબનાવ હું ભૂલી જવા તૈયાર થયો હતો અને તારી સાથે મમતા રાખવાનું માંડે મન હતું; પરંતુ તારામાં જે ગર્વ હતો તે હજીસુધી ગયો નથી—તું મારા હાથમાં આવી છે છતાં પણ તેં તાંડે એ અપલક્ષણ છોડ્યું નથી એ જોઈને હું બળી જઈ છું. મહારાજે જ મારી જીંદગીને ધૂળમાં મેળવીને મને દુઃખી કર્યો છે ! હું તે એમને ગાળો દઉં કે મારા દૈવને દોષ દઉં ? ”

ક્રોધાતુર સ્વામીની સાથે કશી દલીલો કરવી નિરર્થક છે, તેમ જ તેવી દલીલો વળી તેના વધારે ક્રોધને ઉત્કેરશે એવું જોઈને શોભના શાન્ત બિભી રહી. પોતે આગળનું સઘળું વિસરીને પતિને પ્રભુ તુલ્ય માની તેની આજ્ઞાકિત દાસી બનવાનો યત્ન કરતી હતી, સ્વામીને પોતે વધારે સુખ આપનારી કેવી રીતે નિવડે તેનો જ અહર્નિશ વિચાર કર્યા કરતી હતી, તેના ફળરૂપે સ્વામીએ જ માન્યું કે તેની જીંદગી ધૂળમાં મળી ગઈ હતી, એથી વધારે મોટું હુલ્લામ્મ બીજું

કયું ? તેની આંખોમાંથી ખળખળ અશ્રુની ધારા વહી નીકળી. તે જ્યાં જાણી હતી ત્યાંથી એક ડગલું પણ આગળ વધવાનું વૈયં ધારણ કરી શકી નહિ કે સ્વામીને કશી વિનંતિ કરી શકી નહિ. સામંત ક્રોધના જ ઉલરામાં ઘિછાનામાં સૂતો. સ્વામીસેવાતુર નંવાદા પત્નીની લાગણીનો, તેની ઋણુતાભરી પ્રાર્થનાનો, તેના અનુપમ આત્માર્પણનો સ્વામીએ તિરસ્કાર કર્યો. નવપરિણીતા, જ્ઞાતયૌવના મુગ્ધા અને માતાપિતા વિનાની અનાથ આણાતું આ કરનાં વધારે મલ-દુઃખ બીજું કયું ?

ક્રોધવિવશ સામંત ઘિછાનામાં સૂઈ ગયા, પણ તેણે શોભનાને સૂવા માટે ન બોલાવી. અવગણના પામેલી આણ ત્યાં ને ત્યાં જ સ્થિર જાણી રહી. પહેલાં તો સામંતને નિદ્રા આવી નહિ અને થોડી વાર સુધી તેણે ઘિછાનામાં તરફડીયાં માર્યા; પરંતુ પછી આખી રાતના થાક તથા ઉન્નગરાથી તેને ઉંઘ આવી. શોભનાની ઉંઘ, થાક, ઉન્નગરો સઘળું ઉડી ગયું હતું. કેટલીક વાર સુધી તે વિચારવિવશ શોકાર્ત થિતે જાણી રહી અને પછી ઘિછાના તરફ આવી. ચટાઈ ઉપર તે બેઠી અને નિદ્રામાં પડેલા સ્વામીના વદનપર એકા દ્રષ્ટે બેઠી રહી ! જે વદનપર સેંકડો વાર કંઈ જુકુટી અને તિરસ્કારની રેષાઓ ચડેલી શોભનાએ બેઠી હતી તે જ વદનપર અત્યારે નિદ્રાનું રાજ્ય ચાલતું હોવાથી અનુપમ શાન્તિ છવાઈ રહેલી શોભના બેઠી હતી. સામંતનો ચહેરો કુટતી જુવાનીમાં મુંદર અને ભરાવાદાર લાગતો હતો. તેના ગૌર વદનપર આંખી-ફૂટતી મૂછોની કાળી રેષાઓ શોભતી હતી અને ચત્તા શાંત સૂતેલા સામંત ઉપર તેનું મનોહર મુખ બેઠને શોભનાને અનુરાગ ઉત્પન્ન થયા વિના રહ્યો નહિ. થોડી વાર પહેલાં જે સ્વામીએ તેને આજો દીધી હતી, જે સ્વામીએ તેને

તિરસ્કાર કર્યો હતો અને પહેલા જ પરિચય સમયે લાત મારતાં પાછું વાળી બેંધું નહોતું, તે જ સ્વામી ઉપર શોભનાને અનુરાગ ઉપજ્યો ? હા ! શોભનાની સુશીલતાએ જ એ અનુરાગને ઉજ્જેર્યો હતો ! ગમે તેવો પણ તે જ પોતાનો શિરછત્ર છે, તે જ પોતાનું અખંડ સૌભાગ્ય છે, તે જ પોતાનું પરમ ભાગ્ય છે, એવું શોભના માનવા લાગી હતી. સૂર્યસિંહના મહેલમાંથી વિદાય થતી વખતે ભવિષ્યનાં અનેક સંકટોની કલ્પના તે કરી ચૂકી હતી. એ સંકટો વેડવા છતાં પોતે જોની થઈ છે, તેની જ મરણસુધી રહેવાનો તેનો દૃઢ સંકલ્પ હતો. એ સંકટની કલ્પનાના પ્રમાણમાં તો સ્વામી તરફની આ અવગણના, તિરસ્કાર અને લત્તાપ્રહારને ગણી જતાં શોભનાની આત્મ-સંવર્ધની વૃત્તિને વાર લાગી નહિ. સ્વામીના વદન સામે ક્ષણભર નિહાળી, પવિત્ર પ્રેમના આવેગથી ઉત્સુક બની, સ્વામીના વદનપરની શાંતિમાં મુગ્ધ થઈ તેણે સ્વામીના ઓઞ્ઞદય ઉપર આધું-મધુરું ચુંબન લીધું ! “ મારા સ્વામી તો બિચારા શાન્ત અને ભોળા છે; માફ દુદર્શ જ તેમના ક્રોધને ઉજ્જેરોને મને દુઃખી કરે છે ! ” એમ વિચારી શાન્તિ-સંતોષ વૃત્તિ ધારણ કરી શોભના સ્વામીની બાજુએ ચટાઈ પર જ સૂઈ રહી !

“ સોંપી ઈશ્વરે જેને હાથ, તે સ્વામી મારો રે,

“ આખા ભવમાં તે એક જ નાથ, બીજો અકારો રે;

“ તેની ગાળ તે ધી તણી નાળ, મારે સમજવી રે,

“ તેની લાત તે પુષ્પની માળ, માની લેવી રે.

“ તેની ઉપર સામે ક્રોધ, નરકની બારી રે,

“ તેનાં વચનનો કંઈ ને વિરોધ, તો હું હત્યારી રે !

“ પ્રભુ ! માણું હું તાહરી પાસ, દયા તું કરજે રે;

“ સ્વામીસેવા કરવાની આસ, મારી તું ભરજે રે ! ”

માળાના મણકાની પેઠે શોભના મનમાં ને મનમાં એ કવિતા ગાતી ગાતી ચટાકા પર જ પડી રહી. તેને નિદ્રા આવી નહિ. પ્રભાત થયું, પડોશમાં ફૂકડો બોલ્યો, એટલે તુરત જ શોભના ઉઠી અને વસ્ત્રો બદલાવી ઓરડાની બહાર નીકળી. સ્વામીસંમિલનની પ્રથમ રાત્રિ એ પ્રમાણે પૂરી થઈ !

પ્રકરણ ૪ થું.

પતિને રિઝવવાના યત્નો.

પયાંમ વસ્તુસ્થિતિમાં સંતોષ મानी લેવો, એ શોભનાના જીવનનું મુખ્ય સૂત્ર બન્યું હતું. તેનો મોટામાં મોટો અભિલાષ એ હતો કે જે યુવાનના દુષ્ટ સ્વભાવને માટે તે એક વાર તેને ધિક્કારતી હતી, તે જ યુવાનને પતિ તરીકે મેળવ્યા પછી પોતાના મનને એવી સંયમી વૃત્તિથી કેળવવું કે જેથી તેનાથી પોતે સંતુષ્ટ રહી પોતે જીવનના પરિતાપોથી મુક્ત રહી શકે. મનને એવી રીતે કેળવવાનો પ્રારંભ તેણે પતિગૃહમાં પ્રવેશ કરતાંની સાથે જ કર્યો હતો, અને પ્રારંભમાં જ તેની સખ્તમાં સખ્ત કસોટી થઈ હતી. એ પહેલી જ કસોટી હોવાથી પહેલાં તો તેને દુઃખ લાગ્યું, પરંતુ પાછળથી તે સમજી કે દૈવે શરૂ કરેલી પોતાની એ કસોટી હતી અને એ કસોટીમાંથી પોતે શુદ્ધ કુંદન રૂપે બહાર નીકળવું તેમાં જ પોતાના જીવનની સફળતા તથા સૂર્યસિંહે આપેલી વિદ્યાની સાર્થકતા હતી. સર્વ પ્રકારની કસોટીઓમાં થઈને પસાર થવું એ

એક જ નિશ્ચય હવે શૌભનાએ કર્યો હતો અને બીજા જ દિવસના પ્રભાતથી એ નિશ્ચયનું સતત સ્મરણ તેના ચિત્તમાં રહેવા લાગ્યું.

નવી વહુ ધરમાં આવ્યા પછી એકદમ તેને શિરે ગૃહકાર્યભારનો બોળે લાદી દેવા જોટલું ધાતકીપણું હજી હિંદુ સંસારમાં બેવામાં આવતું નથી. આપને ઘેર છૂટમાં રહેલી બાળા ઉપર અકસ્માત ભાર આવી પડે તો તે ગભરાઈ જાય એમ માનીને મોટરોએ તેને ધીમે ધીમે ગૃહકાર્યભારની કેળવણી આપે છે. સામંતની માતાનો પણ તેવો જ ઇરાદો હતો, પરંતુ પોતે ધરમાં બેસી રહે અને વૃદ્ધ સાસુ ધરકામમાં ગુંચવાઈ રહે એ શૌભનાની વિવેકબુદ્ધિને રૂચ્યું નહિ. સ્વધારમાં ગૃહકાર્યમાં પરાવાતાં સાસુને તેણે સત્વર કહી દીધું: “આઈજી ! હવે રસોઈની અને બીજા ધરકામની ગુંચવણમાં તમે પડશો નહિ. તે સઘળું હું ઉપાડી લઈશ. પ્રભાતમાં તમે દેવદર્શન કરવાને જવાનું હવે શરૂ કરો. ”

શૌભનાની આ સૂચના સાસુને બહુ મિટ્ટી લાગી. ઘડપણ આવનાતાં સુધી ચૂલો ફુંકાને કંટાળેલીને વહુ આવતાં જ આશ્વાસન મળ્યું તેથી તેને પરમ સંતોષ થયો. તે બોલી: “ સો વર્ષનાં થઈને, વહુ ! આજે તમે મારાપરનો ધરકામનો બોળે ઉતાર્યો; પણ આપુ ! તમે એકદમ ધરનું કામ કરતાં મુંઝાશે નહિ? ”

“ મુંઝાઈશ તો તમારી સલાહ માંગીશ કે મદદ માંગીશ; પણ હવે આ બધું વૈતરું તમે કરો તે મને કાંઈ લાગતું નથી. ” એમ કહી શૌભનાએ સાસુના હાથમાંનું બધું કામ પોતાના હાથમાં લીધું. એ બાળાની ચતુરાઈ, એખવટ, અને ચપળતાથી સઘળું કામકાજ કરવાની આવડત બોળેને સાસુને પરમ સંતોષ થયો. તે સંતોષથી બોલ્યા: “હાશ ! માંડે જીવ્યું આજે સફળ થયું ! ”

સામંત એક પ્રહર દિવસ ચડચે બિછાનામાંથી ઉઠ્યો. રાતનો પ્રસંગ સ્મરણમાં આવતાં તેનો શોભના હિપરનો ગુસ્સો તાજે થયો. દાતણપાણીથી પરવારીને કપડાં પહેરી તે બહાર ચાલ્યો, એટલે તેની માએ તેને કહ્યું: “ક્યાં જાય છે આપુ?”

“હું મહારાજ પાસે જઈ છું. સાંજે આવીશ. જમવાનું ત્યાં જ રાખીશ.”

“ના રે ના. હવે તારાથી ત્યાં જમવા જવાય? વહુ ઘેર આવી અને તું રાજાને રસોડે જમે, એ તો આપણું બહુ હલકું દેખાય. હવેથી તારે અહીં જ રહેવું નેંધએ અને માત્ર નોકરી જેટલો જ સંબંધ મહારાજ સાથે રાખવો.”

“પણ મને અહીં ખાવાનું ગમશે નહિ, ભાવશે નહિ અને હું ભૂખ્યો મરીશ. રસોડા બપોરસુધી પણ તૈયાર થશે નહિ અને રાજા મહારાજ પાસે જતાં મોડું થશે.” સામંતે પોતાની સગવડનો વાંધો બતાવ્યો.

“ને ભાઈ! આપણું ગરીબ ઘર રહ્યું. રાજાના રસોડા જેવું ખાવાનું ઘેર ન થાય, તોએ ચલાવી લેવું પડે. પારકાં પકવાન નકામાં પણ ઘરની જરબાજરી સારી. તું પરણ્યો, મહારાજે તને નોકરીમાં રાખ્યો અને હવે તું ત્યાં જમે, એ તો આપણું બિખારીપણું કહેવાય; અને રસોડા તો હવેથી મોડી નહિ થાય. અમે સાસુ વહુ બે જણ કામ કરનારાં છીએ પછી શું છે? આજથી જ તારી વહુએ મારા પરનો બધો બોજો ઉતારી નાંખ્યો છે, તોએ તને વહેલી રસોડા કરી આપવા માટે હું થોડી મદદ કરીશ, પછી કાંઈ છે?”

સામંતનો સ્વભાવ અભિમાની હતો, એટલે જેથી પોતાનું હલકું દેખાય તે નહિ કરવાની સૂચના તેને ગમી. તે બહાર જતાં

થોભ્યો. એટલામાં શોભનાએ સાસુની પાસે આવીને ધીમેથી કહ્યું:
 “રસોઇ તૈયાર થઈ ગઇ છે. એમને જન્મવા બેસવું હોય તો લલે
 બેસે, અને પછી બહાર જાય.”

તે ઉપરથી સામંતને તેની માતાએ કહ્યું: “જો, એટલી વારમાં
 તો રસોઇ તૈયાર થઈ ગઇ છે. ચાલ જન્મવા બેસ અને પછી
 બહાર જા.”

સામંત માતાનું કથન માનીને જન્મવા બેઠો. આજે એ ગરીબ
 ઘરની સુધ્ધ ગૃહિણીએ રસોઇમાં પોતાની ચતુરાઇ બતાવી આપી
 હતી. જેવી રીતે થોડા જ વખતમાં તેણે સઘળી તૈયારી કરી હતી,
 તેવી જ રીતે તેણે તેમાં સારી પેઠે સ્વાદ ઉમેર્યો હતો. પરંપરાથી
 ચાલ્યા આવતા ગૃહરસાયનમાં નવા જન્માનાનું રસાયન બુદ્ધિપૂર્વક
 દાખલ કરવાથી પરિણામ વધારે સારું આવે છે. શોભના અનુભવથી
 રસોઇ કરતાં શિખી હતી, પરંતુ પાકશાસ્ત્રને લગતું કેટલુંક વાંચન
 કરીને તેણે જે નવું જ્ઞાન મેળવ્યું હતું તેનો ઉપયોગ કરવાથી
 પરંપરાથી ચાલી આવતી રસોઇમાં તે કેટલોક સુધારો કરી શકી
 હતી. કોઇ વાર સૂર્યસિંહને માટે રસોઇ કરવાના કામમાં શોભના
 મદદ કરતી, પરંતુ તે વખતે તેણે જેટલી કાળજી રાખી હતી,
 તેના કરતાં ઘણી વધારે કાળજી રાખીને તેણે આજે રસોઇ કરી
 હતી, કારણકે એ રસોઇ તેને પોતાના ગૃહદેવને પીરસવાની હતી.
 માતાને ત્યાં કોઇ કોઇ વાર જન્મીને અર્ધો ભૂખ્યો રહેલો સામંત
 આજે શોભનાના હાથે કરેલી રસોઇ જન્મીને ચકિત થયો અને પેટ
 ભરીને જમ્યો.

ક્યારે રાત પડે અને પોતે સ્વામીની સેવામાં હાજર થઈ, પોતાના અપરાધની માફી માંગી, તેને રિઝવી લે, એવું શોભનાને થયાં કરતું હતું. સાંજે વાળુ કરીને સામંત પોતાના મિત્રો સાથે બહાર ફરવા ગયો એટલે શોભના તેની એંડી થાળીમાં ભોજન કરી, ઘરકામથી પરવારી, બિછાનાં કરી પોતાના ઓરડામાં ગઈ. ગઈ આખી રાતનો ઉબગરો હતો, તેથી આજે આંખો ઉંઘથી ઘેરાતી હતી, છતાં સ્વામી આવે ત્યાંસુધી તો જગતાં જ રહેવાનો તેણે નિશ્ચય કર્યો હતો, તેથી તેણે બળાત્કારે પોતાની નિદ્રાને ખાળી રાખી. પરંતુ આજે મોઢું થયા છતાં તે ઘેર આવ્યો નહિ. છેક મધ-રાત થઈ એટલે તે આવ્યો અને ઓરડામાં પેડો, પણ તે કેવી દશામાં? તેણે ખૂબ દારૂ પીધો હતો અને તે આજે પહેલીજ વાર પીધો હતો! તેના મુખમાંથી દુર્ગંધ છૂટતી હતી અને કપડાં કાઠી ગંદી જગ્યાએ પડી જવાથી બગડીને ગંધાતાં હતાં? એવી ને એવી સ્થિતિમાં આવીને કાંઈ અસ્પષ્ટ શબ્દો બરબડતો તે બિછાનામાં પડ્યો! શોભના તો તેને જોઈને હીચકા જ ગઈ! તે ખરી વાત સમજી ગઈ. સામંતને ખરાબ સ્થિતિમાં જોઈને તેને પતિ ઉપર ગુસ્સો કે તિરસ્કાર ઉત્પન્ન થયો નહિ, પરંતુ તેના પામરપણા માટે માત્ર દયા જ આવી.

સ્હવાર પડતાં જ સ્વામીનાં ગંદાં કપડાં જોઈને સાસુ વહેમાઈ જશે અને કદાચ તેને ઠપકો આપશે એવું શોભનાએ અનુમાન કર્યું. કુટેવવાળા માણસને તેના પહેલા જ વાંકને માટે ઠપકો આપવો કે તિરસ્કાર કરવો એ તેને નક્કર બનાવવા સરખું થઈ પડે છે, એ શોભના સમજતી હતી. તેથી સ્વામીને માતા તરફના ઠપકામાંથી બચાવી લેવાની તેણે જરૂર માની. તેણે નિશામાં પડેલા સામંતનાં

ગંદાં કપડાં કાઢી નાંખ્યાં અને રાત્રે ને રાત્રે કોઈ ન જાણે એવી રીતે જરા પણ અવાજ ન થવા દેતાં ઘોઘ નાંખ્યાં અને પોતાના જ ઓરડામાં સૂકવ્યાં. સામંત નિશા ઉતર્યા વિના જાગૃત થાય એવો સંભવ નહિ હોવાથી તેને બોલાવ્યા વિના જ શેઠના ચટાઈપર સૂતી અને નિદ્રાધીન થઈ.

પરોઢ થતાં જ સામંત જાગ્યો અને જાગતાંની સાથે જ રાતની પોતાની સ્થિતિનું સ્મરણ થવાથી ગભરાયો. બાબુએ ચટાઈ ઉપર શેઠના ઘસઘસાટ ઉંઘતી હતી તેના ઉપર તેની નજર ગઈ. સામંતે પોતાનાં ગંદાં કપડાં ક્યાંય છુપાવી દેવાનો વિચાર કર્યો હતો પણ તેણે જોયું કે પોતાના શરીરપર એ કપડાં નહોતાં; ભરનિદ્રામાં પડેલી શેઠનાને તેણે પગનું ટુંકું મારીને જગાડી અને જાગતાં જ શેઠના બહેબાકળા બેઠા થઈ. પરોઢના ઝાંખા અજવાળામાં તેણે સામંતને ઉભેલો જોયો અને પૂછ્યું: “ શું કામ છે ? રાત્રે તમારું શરીર બરાબર સારું નહોતું; હવે તો સારું છે ને ? ”

“ હા સારું છે, પણ મારાં કપડાં ક્યાં ? ”

“ તે તો મેં રાત્રે ને રાત્રે જ ઘોઘ નાંખીને સૂકવ્યાં છે ! ”

“ એમ ? ” સામંત એ સાંભળીને આશ્ચર્ય સાથે આનંદ પામ્યો ખરો; પણ તેને એમ લાગ્યું કે પોતે નિશા કર્યો હતો એ વાત પોતાની સ્ત્રી જાણી ગઈ હોવી જોઈએ. આથી તેને શેઠના ઉપર જરા ગુસ્સો પણ આવ્યો.

શેઠના બોલી: “ રાત્રે તમે મોડા આવેલા અને એકદમ કપડાં કાઢ્યા વિના જ સૂઈ ગયા એટલે મેં જાણ્યું કે તમને બહુ ઉંઘ આવી હશે. વળી જોયું કે અંધારામાં પડોશીની ભેંશની સાથે અથડાવાથી તમારું અંગરખું ગંદું થયું છે, એટલે સ્થવારમાં તે

પાછું પહેરવાને કામ લાગે એટલા માટે મેં તુરત ઘોઈ નાંખ્યું.” શોભના પોતાના અંતરૂના ખેદને દબાવીને, ક્રોધી પ્રકૃતિના સ્વામીને માત્ર ખુશ રાખવા માટે જ જૂઠું બોલી.

સામંત મનમાં સમજ્યો કે ભોળી શોભના ખરી વાતને સમજી શકી નથી. હવે તેના મનમાં ખરેખરો આનંદ થયો કારણકે તેનો ભય તથા સંકોચ સર્વથા ટળી ગયો હતો. અત્યારે પહેલી જ વાર શોભના તેને વહાલી લાગી અને તે મંદ સ્મિત કરીને બોલ્યોઃ “એ તો ભારે ચતુરાઈનું કામ કર્યું.”

“એમાં ચતુરાઈ શી છે ? મેં ક્યાં ધરકામથી વિશેષ કાંઈ કર્યું છે ?”

સામંત મૌન રહ્યો. પરાઈ થયું હોવાથી શોભના ઓરડાની બહાર જવા માટે વસ્ત્રો બદલાવવા લાગી. સામંતે તેને જવા ન દીધી અને બહારપૂર્વક એક ચુંબન લીધું ! અહો ! આજે શોભનાને મન તેનું જીવન સાર્થક થયું હતું, કારણકે તે આકરી તપશ્ચર્યા પછી પોતાના દેવને રિઝવી શકી હતી !

પરંતુ સામંતનો ગુમાની સ્વભાવ એ રીતે સુધરવાને બદલે બગડવા પામ્યો ! તે ધીમે ધીમે વધારે ને વધારે દારૂની લતે ચડવા લાગ્યો, પરંતુ શોભના તેને કશું કહી શકી નહિ. પહેલાં પોતે સ્વામીના થવું અને પછી સ્વામીને પોતાને વશ કરવોઃ અર્થાત્ પહેલાં સ્વામીને વશ થઈને પછી સ્વામીને વશ કરવો એ સૂત્ર શોભનાને સામંત જેવા સ્વામીને માટે વધારે બંધબેસતું લાગ્યું હતું. ગૃહસંસારને કુશળ રીતે ચલાવવા માટે તેણે જે પુસ્તકો વાંચ્યાં હતાં, તેના સાર રૂપે તેણે પોતાનું એ સૂત્ર નક્કી કર્યું હતું અને તે પ્રમાણે તે વર્તતી હતી. સ્વામીની ખોટી ખુશામત કરીને તેને પ્રિય થવાનો પ્રયત્ન તેણે થોડા

દિવસ કર્યો અને તેને પરિણામે સામંતની શોભના ઉપરની છર્પા ધીમે ધીમે દબાવા લાગી; પરંતુ બીજી બાજુએ સામંતનું વર્તન વધારે બગડવા લાગ્યું. પહેલાં તો તે શોભનાને ભોળી સમજી રહ્યો, પરંતુ પછી તેના જાણવામાં આવ્યું કે શોભના મનમાં બધું સમજે છે, પરંતુ પોતાની બીકથી કશું બોલી શકતી નથી. આટલું સમજ્યા પછી સામંત વધારે નિર્ભય બન્યો, કારણકે શોભના પાસે જૂઠું બોલવાનો કે તેને ભોળવવાનો યત્ન કરવાની હવે તેને જરૂર રહી નહિ. હવે તે નિઃસંકોચે દારૂ પીને ઘેર આવવા લાગ્યો અને શોભના બધુંએ મનમાં સમજીને ચૂપ બેસી રહેતી. પહેલાં તો શોભનાને ભોળપણમાં ફસાવી રાખવાને સામંત તેનાપર પ્રેમ બતાવતો, પરંતુ ત્યારપછી શોભનાને ગણકારવાનું તેણે છોડી દીધું. આ રીતે શોભનાને સામંત તરફથી કશું દુઃખ મળતું નહિ, પરંતુ સામંત મધરાતે દારૂ પીને લથડીયાં ખાતો ઘેર આવે એથી શોભનાના મનને બહુ દુઃખ થવા લાગ્યું. એક બે વાર સામંત ખુશમિજબાનમાં હોય ત્યારે તેને બે શબ્દો કહેવાને તે તત્પર થઈ, પરંતુ બોલ ઓઠસુધી આવીને પાછા વળી જતા હતા ! તે કહેવાની હિંમત ધરી શકતી નહોતી. સ્વામીને વશ થઈને પછી તેમને પોતાને વશ કરવા એ સૂત્ર અજમાવવા જતાં શોભના સ્વામીને વશ થઈ શકી પરંતુ સ્વામીને પોતાને વશ કરી શકી નહિ !

લાંબા વખત સુધી મનોદુઃખ વેઠવાથી તેનું શરીર સુકાવા લાગ્યું. “આપુ ! તારું શરીર કેમ સુકાતું જાય છે?” એવો વત્સલ પ્રશ્ન કરનાર હવે કાંઈ રહ્યું નહોતું. શોભના મનમાં ને મનમાં અકળાતી હતી પરંતુ કાંઈને મહેંચી કશું કહેતી નહોતી. એક વાર સૂર્યસિંહે તેને દૂરથી જોઈ અને જોતાંની સાથે જ સૂર્યસિંહ બેઠ પામ્યો. શોભના લગ્ન

પછી એ ચાર વાર રમાના દર્શનાર્થે રાજમહેલમાં આવી હતી પરંતુ કાંઈ વાર સૂર્યસિંહની નજરે પડી નહોતી. લગ્ન પછી પહેલી જ વાર આજે સૂર્યસિંહે તેને દૂરથી જોયું. શોભનાના મ્હોં ઉપરથી લોહી ઉડી ગયું હતું અને શરીર કેવળ વિશીર્ણું બની ગયું હતું. તેના પહેલાંના સૌંદર્યમાં વૃદ્ધિ કરનારી તેના ગાલપરની લાલી હવે દૂર થઈ ગઈ હતી અને તને સ્થળે પાંડુતા છવાઈ હતી. એ અવસ્થા જોતાં જ સૂર્યસિંહે ઉંડો નિઃશ્વાસ નાંખ્યો. તે મનમાં બોલ્યો: “શોભના! શોભના! છેવટે મેં તને ભઠ્ઠીમાં જ હોમી, હેં? સામંતરૂપી ભઠ્ઠીમાં જ તારૂં લોહી શોષાઈ ગયું, તારૂં સૌંદર્ય ઉડી ગયું, તારૂં ચાતુર્ય વિલીન બની ગયું અને સૂકા હાડપિંજર જેવી તું અત્યારે મારી નજરે આવે છે! ઓ પ્રભુ! તેં મારે હાથે આ પાપી કર્મ કેમ કરાવ્યું? લોકાપવાદને જીતવા જેટલું હૃદયબળ તેં મને કેમ ન આપ્યું? જે વેલીને મેં મારા હાથે જ ઉછેરી, ખીલાવી, તે જ વેલીને ધગધગતી આગમાં ફેંકી દેવા જેવું ધાતકી કર્મ મારા હાથે જ કરાવવામાં ઓ ઈશ્વર! તેં કયો નીતિનો નિયમ બળવ્યો? ઓ સૃષ્ટિનિયંતા! સૃષ્ટિને નિયમનમાં રાખવાનું જ શું તારૂં એ કાર્ય હતું? એક બાળાનો ભોગ બંદ એવી રીતે ન આપ્યો હોત તો શું તારી સૃષ્ટિ અંકુશની બહાર ચાલી જત?”

સૂર્યસિંહ વિચારમાં પડી ગયો. શોભનાના ચહેરા ઉપરથી જ તેનું દુઃખ તેના મનમાં વસી ગયું હતું અને તેને તેને સુખી કરવાના યત્નો કરવાને તે અર્ધીરે બની ગયો હતો. સ્વાભાવિક રીતે જ તે સમજ્યો કે સામંતને ઉપદ્રેશ આપ્યા છતાં તેની કશી અસર તેના દુઃખ સ્વભાવ ઉપર થવા પામી નથી અને તે બિચારી શોભનાને પીડતો હોવો જોઈએ. માન સરોવરપર વસીને મોતીનો ચારો ચરનારી હંસીને એક કાગડાના હાથમાં સોંપવાથી તેની આવી દુર્દશા

ચાય, હંસી તરીકેના તેના ગુણોનો લય થઈ જાય, તેનું સૌંદર્ય નાશ પામે, એ સઘળું સ્વાભાવિક હતું. પોતે જાણતાં છતાં એ દુષ્ટ કાર્ય કર્યું હતું તો તેનો દોષ પોતાને શિરે જ રહેવો જોઈએ એમ સૂર્યસિંહે માન્યું. વિચારમાં ને વિચારમાં તે ઉઠ્યો અને ચાલ્યો.

અત્યારે શોભના રાજમહાલયમાં રમાને મળવા આવી હોતી. રમાએ તેના પ્રત્યે ગમે તેવું વર્તન ચલાવ્યું હતું, તોપણ તેના પોતાના ઉપરના ઉપકારોને શોભના વિસરી ગઈ નહોતી. સૂર્યસિંહની કૃપા પોતાના ઉપર ઉતરી, તે પણ મૂળે રમાની જ કૃપાના પરિણામરૂપ હતી, એમ સમજીને તેણે રમા પ્રત્યે કદાપિ કૃતઘ્નતા દાખવી નહોતી. સૂર્યસિંહને મળવાથી કેવો અનર્થ નીપજવાનો સંભવ હતો, એ શોભના સમજતી હતી, તેથી તે તેને કદાપિ મળતી નહિ, જોઈ પોતાના મનોદુઃખના નિવારણને માટે જે આશ્વાસનરૂપી ઔષધ જોઈએ તે તો તેને એક માત્ર સૂર્યસિંહ તરફથી જ મળે તેમ હતું. શોભનાના હૃદયને પારખનાર આખા જગતમાં માત્ર એક જ વ્યક્તિ હતી, અને તે માત્ર સૂર્યસિંહ જ હતો, પરંતુ જગતની નીતિએ શોભનાને ફરમાવ્યું હતું કે તેણે તેનું દર્શન કરવું તે પણ ભયંકર અનીતિ હતી અને તેથી તે મનમાં ને મનમાં હિજરાઈને છાંદગીના દિવસો ટૂંકા કરતી હતી ! હૃદયનો ઉભરો ખાલી કરવાનું સ્થાન તેને માટે એ રીતે બંધ થઈ જવા પામ્યું હતું અને તેથી એક માત્ર પ્રભુ સિવાય બાળું કોઈ શોભનાનાં હૃદયનાં આસુને લૂછવાને શક્તિમાન નહોતું.

પરંતુ સૂર્યસિંહથી એ અન્યાય થઈ શક્યો નહિ. તેની રગેરગમાં, તંતુએ તંતુમાં અને અણુએ અણુમાં દુઃખ અને ક્રોધ વ્યાપી સ્થાં હતાં અને હવે તેનાથી તે સહન થઈ શકતાં નહોતાં. હૃદયના સાથી વિના, આશ્વાસન વિના અને મન તથા તનના દુઃખથી તે

એકલી બુર્યા કરે. કોઈની પણ પાસે તે પોતાના હૃદયનો ઉભરો ખાલી ન કરી શકે એ સ્થિતિ તેને કેવળ અસહ્ય લાગી આવી. તે ઉતાવળો ઉતાવળો રમાના ઓરડામાં આવ્યો, જ્યાં રમા એક હીડોળા પર બેસી હતી અને શોભના તેની સામે આવી દીન ભાવે બેસી રહી હતી. સૂર્યસિંહ ત્યાં જઈ પહોંચતાં જ રમા એકદમ હીડોળા પરથી ઉતરી ગઈ અને વસ્ત્રો સંકારતી ખાબુએ બેસી રહી. આવતાં વાંત જ સૂર્યસિંહે શોભનાને પ્રશ્ન કર્યો: “ કેમ શોભના ! તું ખુશીમાં છે ને ? ”

“ હા, બાપુ ! આપના કૃપાપ્રસાદથી હું ખુશીમાં છું ! ”

આ શબ્દો સાંભળતાં જ સૂર્યસિંહના હૃદયમાં ઉડો ચીરો પડ્યો ! શોભના ખુશીમાં હતી કે નહિ તે તેને પૂછવાની જરૂર જ નહોતી. તેના દિક્ષા ચહેરાપર પડેલી રેષાઓ પોતાની કહાણીને બરાબર રોતે કહી સંભળાવતી હતી. સૂર્યસિંહ એ રેષાઓને ઉકેલી શક્યો હતો અને તે પરિણામ શોભનાના શબ્દોમાં સૂર્યસિંહના જ “ કૃપાપ્રસાદ ” નું હતું, એ જ્યારે શોભનાને મુખેથી સૂર્યસિંહે સાંભળ્યું, ત્યારે સૂર્યસિંહને પોતાની માનસિક નિર્બળતા ઉપર બહુ ક્રોધ આવ્યો. શોભનાએ જે શબ્દો વિવેકથી કહ્યા હતા, તે શબ્દોમાં સૂર્યસિંહને ટાણો જણાયો, પરંતુ તેથી તેને માહું લાગ્યું નહિ. તે સમજતો હતો કે પોતાના દુષ્કાર્યનું ફળ શોભના ભોગવતી હતી, તોપણ તેને એ ટાણો મારવાનો અધિકાર હતો અને પોતે તે સાંભળીને પસ્તાવો કરવાને પાત્ર પણ હતો. તે બોલ્યો: “ શોભના ! હું સમજું છું કે મારા “ કૃપાપ્રસાદ ” થી જ તારું શરીર આવું કૃશ, તેજહીન, અને દુર્બળ બની ગયું છે. તું ભયંકર માનસિક યાતનાથી પીડાય છે, એમ તારું વદન જ કહી આપે છે; તો મને કહે, તને શું દુઃખ છે ? ”

શોભના શરમથી નીચું જોતી બોલી: “ આપુ ! મને કશું દુઃખ નથી. મને ધર આગળ કોઈ પ્રકારની યાતના વેઠવી પડતી નથી ! ”

“ ના, તું તે જૂઠું કહે છે—ખરી વાતને છુપાવે છે. તારું મ્હોં જ કહી આપે છે કે તું સુખી નથી. તારી અવસ્થાની બીજી છોકરીઓ તરફ અને તારી તરફ જોતાં વાંત જ કોઈ ત્રાહિત મનુષ્ય પણ કહી દે કે તું કાંઈ છુપા દુઃખથી રિખાય છે ! ”

“ ના આપુ ! તમે મારી કાંઈ ચિંતા કરશો નહિ. મને કશું દુઃખ નથી. ”

શોભનાના એકસરખા ઉત્તરથી સૂર્યસિંહ નિરાશ થયા. તેણે રમા તરફ જોયું અને કહ્યું: “ રમા ! તે તારી લાજરીમાં ખરી વાત કહેતાં શરમાય છે; માટે તું બીજા ઓરડામાં જા; પછી એ મને જવાબ આપી શકશે. ”

“ નહિ નહિ; ” શોભના બોલી: “ આસાહેબ ! તમે અહીં જ રહો. આપુ, હું આપને ખરું જ કહું છું કે હું સાસરામાં સુખી છું. મારું શરીર તમને ખરાબ લાગતું હશે, તે ઘણે દિવસે જોવાથી કદાચ એમ જણાતું હશે. ”

રમા તો સ્વામીના આજ્ઞા માનીને કાંઈક રોપમાં જ તે ઓરડો છોડી ગઈ અને ત્યાં શોભના તથા સૂર્યસિંહ એકલાં રહ્યાં. સૂર્યસિંહ બોલ્યો: “ શોભના ! મેં તને ઉછેરીને મોટી કરી છે અને મેં જ તારું કન્યાદાન દીધું છે. શું તારા હૃદયની મર્મવેદના તું મને પણ કહેતાં શરમાય છે ? ખુદા દિલથી તું મને કહે ! સામંત તારી પ્રત્યે કેવું વર્તન ચલાવે છે ? તેની ઈર્ષા તારા પરથી હજી દૂર થઈ નથી શું ? તે તારા પરમમત્વ રાખે છે ? શોભના ! જરા પણ સંકોચ વિના તારું દિલ મારી પાસે ખુલ્લું કર; નહિતો તારાં સુખ

દુઃખ જાણ્યા વિના મને બિલકુલ ચેન પડનાર નથી !”

પરંતુ શોભનાના હૃદયમાં સ્વામી પ્રત્યે જેટલું મમત્વ હતું તેટલું સૂર્યસિંહ પ્રત્યે પણ નહોતું. સ્વામીની ગુલ વાતો સૂર્યસિંહને કહી દેવાથી સ્વામીનું અપમાન અને પાપ થાય એવું સમજીને સામંતની કુટેવ સંબંધે કે પોતાની અવગણના સંબંધે તેણે સૂર્યસિંહને કાંઈ પણ કહેવાનું ઉચિત માન્યું નહિ. વળી સૂર્યસિંહના દયાળુ અને ચિંતાતુર હૃદયને તે ઓળખતી હતી. પોતાની ખરી સ્થિતિ જાણવાથી સૂર્યસિંહના હૃદયને બહુ દુઃખ તથા ચિંતા ઉત્પન્ન થશે એવું તે સમજતી હતી અને પોતાની ખાતર પોતાના ઉપકારક નરને આખી જીંદગી ચિંતા અને શોકમાં જ ગાળવી પડે એ શોભનાને જરા પણ ઠીક લાગતું નહોતું. પોતે રાજમહેલની બહાર ગયા પછી સૂર્યસિંહ કેવળ નિશ્ચિંત અને અને ધીમે ધીમે તેના દિલનું દર્દ ધસાતું-ભૂંસાતું રૂઝાર્થ થાય એવી શોભનાની ઈચ્છા હતી. કાળચક્રના ધસારાની સાથે એ દર્દ ધસાતું જતું હતું, અને વળી તેને પુનઃ તાબું કરવાથી પોતે જ નિર્દય અનેકી લેખાશે એમ સમજીને શોભનાએ પોતાના દુઃખનો જરા પણ ખ્યાલ સૂર્યસિંહને આવવા પામે નહિ તેવી કાળજીથી ઉત્તર આપ્યો: “ આપુ ! તમે એ બધા નકામા સવાલો કરો છો. હું ખરા દિવસથી જ કહું છું કે મને સાસુજી તેમ જ તેમના પુત્ર તરફથી કશું દુઃખ વેડતું પડતું નથી. હું સર્વ રીતે સુખી છું. મનથી પણ હું સંપૂર્ણ સુખી છું.” એટલું બોલતાં શોભનાને પોતાની પહેલી જ રાત્રિએ રચેલી કવિતા સાંભરી આવી. પોતે મનઃસંયમવડે પતિગૃહમાં કેટલું સુખ તથા સંતોષ માની રહી છે, તેની પ્રતીતિ સૂર્યસિંહને આવે તેટલા માટે તેણે એ કવિતાવાળો કાગળ સૂર્યસિંહને આપવાનું વાજખી માન્યું. તેના પોલકાના

ગજવામાં જ તે કાગળ હતો, તે તેણે કાઢ્યો અને સૂર્યસિંહના હાથમાં મૂકતાં તે બોલી: “ જુઓ આપુ! મને સાસરામાં જરા પણ દુઃખ નથી તેનું આ ખાત્રીપત્ર છે. હું ત્યાં કેટલું સુખ તથા સંતોષ માની રહી છું તેનો ખ્યાલ મેં આ મારી પહેલી જ કવિતામાં ઉતાર્યો છે; મારા ગજવામાં એ કાગળ રહી ગયેલો તે અચાનક સાંભરી આવવાથી હું આપને આપું છું; તે દુરસદે વાંચી જોજો એટલે આપની ખાત્રી થશે કે મને દુઃખી માનવામાં આપ બૂલ કંઈ છે ! ”

સૂર્યસિંહે તે કવિતાવાળો કાગળ હાથમાં લીધો અને વાંચ્યો; તેની આંખો તે જોઈને ઉત્સાહથી ચમકી, પુનઃ એકથી તેજહીન બની અને છેલ્લે એ આંખોમાં જળ ભરાઈ આવ્યું. પોતાની શિષ્યાનાં કવિતા લખવાની શક્તિ આવી તેને લીધે ઉત્સાહનો જન્મ થયો, દુઃખમાં પણ સુખ માનીને સંતુષ્ટ રહેવાની એ બિચારીને ફરજ પડી તેથી તેને ખેદ થયો અને એ બધી પ્રભુની લીલા સમજીને વૈરાગ્ય-યુક્ત હૃદયે કાળના પ્રવાહમાં ધસકાવાની શોભનાની તત્પરતા જોઈને સૂર્યસિંહને દયા ઉત્પન્ન થઈ તેથી આંખોમાં જળ ભરાઈ આવ્યું. તે ગદ્ગદ કંઠે બોલ્યો: “ શોભના! તું આ મૃત્યુલોકની બાલિકા નથી પરંતુ અમર લોકમાં વસતી સદિષ્ણતાની સાક્ષાત્ મૂર્તિ છે! પર્વતના ઉચ્ચતમ સાનુ ઉપરથી ઉડી અંધકારમય ગર્તામાં ગળડી પડવા છતાં ત્યાંજે સ્વયંપ્રકાશ ઉત્પન્ન કરીને સંતોષ માની રહેવાની તારી વૃત્તિએ જ તને દેવીપદ આપ્યું છે અને મનુષ્ય સ્વભાવના શુભોની તો એ પરાકાષ્ટા છે એમ હું માનું છું! અહો! તારા જેવા દૈવી જીવો જ આ જગત્ ઉપર પોતાના જીવનના બોધવડે જોડેલો ઉપકાર કરી શકે તેટલો ઉપકાર મોટા ઋષિવરો પણ પોતાના ઉપ-

દેશવડે કરી શકે નહિ! શૈલબના! તારા આટલા ગુણો અને કલ્યાણ છતાં તું સાસરામાં દુઃખ પામે છે એ મારી માન્યતામાં જરા પણ ફેર પડ્યો નથી! જ્યાંસુધી હું તને સુખી નહિ જોઉં ત્યાંસુધી હું મારા મનોદુઃખનો ત્યાગ કરી શકીશ નહિ; માટે મારી ખાતર પણ તું તારું દુઃખ નિવેદન કર!"

શૈલબનાને સૂર્યસિંહના હૃદયની બહુ જ દયા આવી. સૂર્યસિંહના ઝળુતાલયા ઉદ્વેગોએ તેની આંખોને સજળ બનાવી. તે નીચી નજર રાખી રહી અને બોલી: "બાપુ! તમે નકામું કલ્પાંત કરો છો. મારી સંતોષવૃત્તિને જાણ્યા છતાં હું દુઃખી હોઉં એમ તમે કેમ માની શકો છો?"

"તારા વદનની રેખાઓ કહે છે કે તું દુઃખી છે, પરંતુ તારી સુગીલતા તારા દુઃખને મારી પાસે નિવેદન કરવા દેતી નથી, એ હું સમજું છું. સામંતને મેં ઘણાંએ બોધ આપ્યો છે; પરંતુ હલકા સંસ્કારોમાં ઉછરેલા યુવાન ઉપર એ બોધ કાંઈ અસર નહિ કરી શકે એ હોય એમ હું સમજું છું. શૈલબના! ત્યારે શું તું આમ દુઃખમાં જ લીજરાઈને તારા જીવનચત્રની પૂર્ણાકૃતિ કરવાની?"

શૈલબના નીરવ બિભી રહી. પોતે દુઃખી નથી એવી સૂર્યસિંહને પ્રતીતિ કરી આપવામાં તે સફળ નીવડી નહિ. સૂર્યસિંહ આગળ બોલ્યો: "શૈલબના! મેં મારા હાથે જ લોકાપવાદની ખાતર તને ભટ્ટીમાં હોમી દીધી છે, એ હું ભૂલી ગયો નથી; પરંતુ તું મને ખુદા દિલથી કહે. જે ખરેખર તું દુઃખી જ હોય અને એ દુઃખ તને તારા પતિ તરફથી જ મળતું હોય તો હું તને તેનાથી છૂટી પાડીને પુનઃ આ રાજમહાલયમાં આશ્રય આપવા તેમ જ તારું રક્ષણ કરવા તૈયાર છું! તેમ કરવાથી એક રાજા તરીકેની મારી સત્તાનો મેં દુરુપયોગ

કરેલો લેખાશે એ હું સમજું છું અને એ દુરપયોગ નહિ કરવો એવા મારા નિશ્ચય છે; તોપણ તારે માટે તે સઘળું કરવામાં હું પાપ નહિ પણ ધર્મ સમજું છું અને હું તે કરીશ જ. કશા પણ ભય કે સંકોચ વિના તું મને તારી યથાર્થ સ્થિતિ કહી સંભળાવ. ”

“ આપુ ! આ આપ શું કહો છો ? કદાચ હું દુઃખી હોઉં, તોપણ આ જીવનમાં હું મારા પતિનો સંગ ત્યજીને જૂદી-ગમે તેવા સુખમાં પણ રહેવાનું પસંદ જ કેમ કરું ? આપની અનુપમ વત્સલતાને લીધે આપ મને ગમે તેવું સુખ, આશ્રય કે રક્ષણ આપવા તૈયાર હો, મારે ખાતર આપ આપના રાજધર્મનો ભોગ આપવાને પણ તત્પર હો, તોપણ પ્રભુએ સોંપેલા પતિનો સંગ મારા શરીર-સુખને માટે ત્યજીને હું નરકની અધિકારિણી થવાનું કેમ પસંદ કરું ? ”

“ ધન્ય છે, શોભના ! તું આ મૃત્યુલોકની સતીઓમાં તો ખરેખર વંદનીય છે. તારા મુખેથી તારા દુઃખની કલાણી હું હવે નહિ જ સાંભળી શકું એવી મારી ખત્રી થઈ છે ! છતાં તારા દુઃખનું નિવારણ કરવાની ઉત્સુક વ્રતિ મારા હૃદયમાં કદી પણ શાન્ત થશે નહિ ! ” સૂર્યસિંહ નિરાશ થતો બોલ્યો.

“ આપુ ! ત્યારે હવે હું રત્ન લઉં છું. ” શોભના બોલી.

“ હા, સુખેથી જ. ”

શોભના ગઈ પરંતુ સૂર્યસિંહની ચિંતાતુરતા વધી પડી. શોભનાની કવિતાવાળો કાગળ હાથમાં જ રાખીને, તેમાંની કવિતા પુનઃ પુનઃ વાંચતો તે ઓરડામાંથી બહાર નીકળ્યો અને પોતાની બેઠકના ઓરડામાં આવ્યો. શોભનાના લગ્નથી ક્ષણભર જે માનસિક ઉદ્વેગ

દૂર થયો હતો, તે જ ઉદ્દેગ પુનઃ તેની સમીપ આવીને ઊભો રહ્યો. નહિ, તે કરતાં પણ વિશેષ ઉદ્દેગ અત્યારે તેના મસ્તિષ્કમાં પેસીને તેને દુઃખ ઉપજવી રહ્યો. પહેલાં તેને શોભનાને માટે યોગ્ય પાત્ર શોધવાનો ચિંતાભાર ઉદ્ભવ કરતો હતો, તોપણ તેનું લક્ષ્ય કરવાનું કરવાનો અધિકાર તેના હાથમાં હતો, પરંતુ હવે તો થવાનું હતું તે થઈ ચૂક્યું હતું અને તેના ભાગ્યમાં માત્ર પશ્ચાત્તાપ સિવાય બીજું કશું કરવાનું અવશેષ રહ્યું નહોતું. છતાં કુદરતના આવેગની સામે પ્રત્યાવેગ કરવાને મનુષ્ય પોતાનાં સર્વ સાધનોનો ઉપયોગ કરવાને પાછી પાની કરતો નથી એવો માનવસ્વભાવ હોવાથી સૂર્યસિંહને શોભનાના મનોદુઃખનું નિવારણ કરવાની ઉત્કટ જિજ્ઞાસા ઉત્પન્ન થયા વિના રહી નહિ. તેણે સ્વાભાવિક રીતે જ માન્યું કે શોભના સામંતના જ દુર્વર્તનથી પીડિત થતી હોવી જોઈએ. સામંતના મનનો સંશય દૂર કરવાને સૂર્યસિંહે બહુ યત્ન કર્યો હતો, પરંતુ છેવટે તેનો સંશય દૂર નહિ જ થયો હોય અને તેથી તે શોભના પ્રત્યે ખરાબ વર્તન ચલાવતો હશે એવું સ્વાભાવિક અનુમાન સૂર્યસિંહે કર્યું અને તેણે ઉંડો નિઃશ્વાસ નાંખ્યો. તે મનમાં અરબડ્યો: “ઓ પ્રભુ ! તે આવા કુટિલ જગતની રચના કેમ કરી ? જગત પવિત્રતામાં પણ અપવિત્રતા જ જુએ છે અને ગમે તેટલી પ્રતીતિના પ્રયત્નો છતાં તે કદાપિ પવિત્રતામાં પવિત્રતા જોઈ શકતું નથી !”

એટલામાં સામેના છબ્બમાં સામંત સૂર્યસિંહની નજરે પડ્યો અને તેણે તેને બોલાવ્યો. સામંત સલામ કરીને સૂર્યસિંહની સમીપે ઊભો રહ્યો કે એક જ દાણમાં વજ્રપાતની પેઠે સૂર્યસિંહ ગર્જના કરતો બોલ્યો: “ઓ દુષ્ટ પિશાચ ! તું નરકનો ભોગી છે તે શું કદાપિ અમૃતનો ભોગી નહિ જ અને ? ઓ કાગડા ! તારી કાંટા રત્ન બાંધ્યું

તેને તોડીને ફેંકી દેવામાં જ તું તારું કુળગૌરવ સમજે છે શું ? તને સુધારવાને આટલા આટલા યત્નો કર્યા, તને ભણાવ્યો, મારા સહવાસમાં રાખ્યો, શાલનાના જીવનના ભક્ષાને માટે તને અનેક શિખામણો આપી, તેનામાં સમાજેત્રું અમૃદ્ય જવાહીર તને બતાવ્યું, છેવટે તને રાજ્યમાં જ નોકરી આપી તને નિશ્ચિંત બતાવ્યો, છતાં પણ તું પિશાચ ને પિશાચ જ રહ્યો ? ”

આ આકસ્મિક ગુરસો જ્ઞેતાં જ સામંત ગર્ભગલિત થયા જેવા બની ગયો ! પોતા ઉપર એકાએક આટલો બધો ક્રોધ થવાનું કારણ પહેલાં તો તેના સમજવામાં આવ્યું નહિ, પરંતુ તુરત જ તેણે અનુમાન કર્યું કે પોતાની દારૂની લત રાજગણના જાણવામાં આવી હશે, અને તેથી જ તેમણે ‘ તું નરકનો ભોગી છે તે શું કદાપિ અમૃતનો ભોગી નહિ જ બને ? ’ એમ કહ્યું હોતું જ્ઞેતાં એ. અત્યાર-સુધી પોતે જે વાત છૂપી રાખી શક્યા હતા, તે એકાએક રાજને કાને કેવી રીતે પહોંચી ગઈ તે તે સમજી શક્યા નહિ, તેથી તેને આશ્ચર્ય અને ગભરાટ ઉત્પન્ન થયાં, તોપણ તેણે રાજ પાસે એ વાત માની જઈને માફ માંગવાની જ જરૂર માની, કારણકે તેમ કર્યા વિના રાજના ક્રોધનો તીવ્ર આવેગ કદાચ પોતાને વધારે નુકસાન કરશે એવું તેણે માન્યું. તેથી સામંત ગળગળો થઈ જતો બે હાથ જોડીને વીલે મહેંએ બોલ્યો : “ મહારાજ ! આ વખતે મને માફ કરોઃ હવે પછી એ પૂરી લતમાં હું કદાપિ પડીશ નહિ. હવે પછી કદાચ હું દારૂ પીઉં છું એમ આપ સાંભળો તો મને રાજ્યમાંથી કાઢી મૂકજે. ”

પતિના છિદ્રની જે વાત શાલના સૂર્યસિંહને મહેંએ કહી શકી નહોતી, તે વાત આ પ્રમાણે એકાએક સામંતના મુખમાંથી નીકળી

પડેલી સાંભળીને સૂર્યસિંહના ક્રોધ તથા આશ્ચર્યનો પાર રહ્યો નહિ. તે બોલી ઉઠ્યો: “ ત્યારે શું તું દારૂની હતે ચણો છે કે? આ તો મેં નવી વાત બણી! શોભના પ્રત્યેના તારા દુષ્ટ વર્તનનું કારણ તારી એ ખૂરી આદત જ હોવી જોઈએ, એવું હવે મને સમજાયું, અને તેથી જ એ બિચારી મનમાં ને મનમાં દુઃખથી હિજરાયાં કરતી હોવી જોઈએ. પરંતુ સામંત! એક વાર ફરોથી હું તને કહું છું કે એ રતનની અવગણના કરવાથી તું દુઃખી થઈશ, એટલું જ નહિ પણ મારા અને પરમેશ્વરનો પણ અપરાધી બનીશ. તને ભણાવવાથી, મારા સહવાસમાં રાખવાથી, મારા ઉપદેશ આપવાથી અને છેવટે તારા જીવનનિર્વાહ નિમિત્તે યોગ્ય નોકરી આપવાથી હું તને શોભનાને યોગ્ય પતિ બનાવી શકીશ, એવું માનતો હતો, મારા કાર્યકૌશલ્યનું મને એટલું અભિમાન હતું, પરંતુ અત્યારસુધી તો તે સઘળું કેવળ વ્યર્થ ગયું છે અને હું નિરાશ થયાં છું. તારા માટે આટલું કરવા છતાં તું તો તારા દુષ્ટ સ્વભાવ અદલાવી શક્યો જ નથી અને તેથી મને તારા પર બહુ ગુસ્સો ઉત્પન્ન થયો છે સામંત! હું તને હજી પણ કહું છું કે તું સુધર અને સુખી થા; નહિતો અભાગીયાઓને માટે ગમે તેટલા પ્રયત્નો કર્યા છતાં તેઓ કદી સુખી થઈ શકતા જ નથી એ સત્ય છે!”

સામંત શરમથી અને ગભરાટથી નીચું વેંદને સાંભળ્યા રહ્યો અને તેણે કશો ઉત્તર આપ્યો નહિ. નીચું વેંદ રહ્યા છતાં કાંઈ કાંઈ વાર આંખ ઉંચી કરીને સૂર્યસિંહના વદનપરની રેખાઓ દ્વારા તેના ગુસ્સાનું માપ કરવાને સામંત યત્ન કરતો હતો અને તેમ કરતાં એક વાર તેણે સૂર્યસિંહના હાથમાં શોભનાની કવિતાવાળો કાગળ જોયો—દૂર ઊભાં ઊભાં તેણે તે કાગળમાંની કવિતા અને તે

કવિતાના અક્ષરો પણ ઓળખ્યા ! જુદા જુદા પ્રકારનાં અનુમાનો કરતાં કરતાં તે ગુંથવાઈ ગયો અને તેને આખે શરીરે પરસેવાનાં બિંદુઓ ઝમી આવ્યાં.

સામંતને માનપણે પોતાના ઠપકા સાંભળ્યા રહેલા નંદીને સૂર્યસિંહે પોતાના રાજદોની કાંઈક અસર થએલી માનીને તેને રજા આપી અને તે ત્યાંથી ચાલ્યો ગયો. સૂર્યસિંહે શોભનાની કવિતામાં પુનઃ મન પરાવ્યું.

પ્રકરણ ૫ મું.

લટીની જ્વાળા.

પોતાની ઉપર રાજાનો ક્રોધ શાથી ઉતર્યો તે હવે સામંતના સમજવામાં આવ્યું અને શોભના ઉપરના તેના ક્રોધનો પાર રહ્યો નહિ. શોભના પ્રત્યેના પોતાના દુર્વર્તનની વાત શી રાજાને કાને પહોંચી કેવી રીતે ગમી હશે તે માટે પહેલાં તેને આશ્ચર્ય થયું હતું, પરંતુ શોભનાની કવિતાવાળો કાગળ રાજાના હાથમાં લેયા પછી તેનું આશ્ચર્ય ઉડી ગયું. તે સમજ્યો કે શોભનાએ રાજાને પત્રથી અથવા તો જાતે મળીને પોતાના સંબંધમાં ફરીયાદ કરી હોવી નંદીએ અને તેની જ સૂચનાથી રાજાએ પોતાને ઠપકા આપ્યો હોવા નંદીએ. આખો દિવસ સામંતનું મગજ એ જ વિચારમાં ક્રોધમાં ધ્રુંધવાયેલું રહ્યું. સાંજે તે ઘેર આવ્યો, ત્યારે શોભના નિત્યની પેઠે ઘરકામમાં ગુંથાયેલી હતી. સામંતની માતા

કાંઈ કામનિમિત્તે બહાર ગઈ હતી. ઘરમાં આવતાં જ સામંત સીંદ્રો શોભનાની પાસે ગયો અને બોલ્યો: “ બોલો, મારાં ચતુર રાણી સાહેબ ! આજ શાં શાં કરતૂતો કર્યા છે ? ”

સામંતનો કોઈ ચહેરો જોઈને શોભનાને ફાળ પડી. પોતે રાજને મળી હતી એ વાત સામંતને કાંઈએ કહી હોવી જોઈએ અને તે ઉપરથી પોતાના પતિને તે વિષે કાંઈ કાંઈ અનુમાનો તથા વહેમો ઉત્પન્ન થયા હશે એવું તેણે માન્યું. સ્વામીના એ શબ્દોની સાથે જ શોભનાનું મ્હોં ઉતરી ગયું અને સામંત તે ભાવને સમજીને મનમાં કુલાયો કે પોતે શોભનાની ચોરી બરાબર રીતે પકડી હતી. શોભના બોલી: “ મેં કરતૂતો કર્યા છે ? એવું તમને કાણે કહ્યું ? આજે બાઈ સાહેબને મળવા ગઈ હતી અને ત્યાં આવીને રાજજી મને મળ્યા હતા અને મારા દુઃખની ખબર પૂછી હતી. એમાં મેં કરતૂતો કર્યા એવું તમને કાણે કહ્યું ? ”

“ તું જાતે રાજજીને મળી હતી એમ કે ? ત્યારે તે પેલી કવિતાનો કાગળ પણ તે જ રાજજીને આપ્યો હશે, નહિ વાર ? ”

એ સાંભળતાં જ શોભના લચથી ધ્રુજવા લાગી. જે વાત સ્વામીથી છાની બની હતી, જે વાત પાપથી ભરેલી નહોતી પરંતુ રહેમી પતિથી છાની જ રાખવામાં શ્રેય હતું, તે વાત સ્વામીના જાણવામાં આવી એ સાંભળીને શોભના હીંમતી ગઈ. વળી એ જ કવિતા વાંચીને સામંત ગુસ્સે થયો હતો એ પ્રસંગ પણ શોભનાને સાંભરી આવ્યો અને તેના ગલરાટમાં વધારો થયો. તે બોલી: “ હા, એ કાગળ મેં જ રાજજીને આપ્યો હતો, પણ એક વાર તમે મારી બધી વાત સાંભળો—એકદમ અકળાશો નહિ. ”

“ સાંભળી ચૂક્યો તારી વાત, અને જોઈ ચૂક્યો તારું ચરિત્ર, રંડા, તું નફ્ટ અને શંખણી છે, નહિતો રાગજી સાથે વાતચીત કરવાની હીમત તું કદી ધરી શકે જ નહિ. એ બધું તો ઠીક પણ રાગજી પાસે તું મારું વાકું કેટલું જોલી આવી છે ? ” સામતે એક-સરખા ગુસ્સાથી કહ્યું.

“ તમારું વાકું હું જોલું ? તેમ કહે તો મારી જીભમાં કીડા જ પડે, નાથ ! સ્વામીની નિંદા કરનાર સ્ત્રી નરકની અધિકારિણી થયા વિના રહે નહિ. ”

“ એ બધું તારું જ્ઞાન હું સારી પેઠે સમજું છું. તેં મારી નિંદા રાગજી પાસે ન કરી હોય, તો રાગજી શાને મને ઇપકો આપે ? તારે માટે જ મને આજે તેમણે ઇપકો આપ્યો તે શું તેં કશું કહ્યા વિના ? શું તું મને એક આળક સમજીને ફાસલાવે છે ? ”

“ રાગજીએ તમને ઇપકો આપ્યો શું ? નાથ ! હું મારા ઈન્દ્રિયના સોગંદ લઈને કહું છું કે મેં રાગજીને એવું કાંઈ જ કહ્યું નથી કે જેથી તે તમને ઇપકો આપે ! તમે સાંભળો; તેમણે મને પૂછ્યું કે તારું મોં દુઃખી જણાય છે, તારું લોહી ઉડી ગયું છે, તો તને કાંઈ મનનું દુઃખ હોવું જોઈએ. તેમણે મારી પાસેથી વાત કઢાવવાને ઘણું ઘણું કહ્યું, પણ મેં તો છેવટસુધી માત્ર એટલો જ જવાબ આપ્યો છે કે હું પતિગૃહે સર્વ રીતે સુખી છું અને ગરીબ અવસ્થામાં પણ આનંદ તથા સંતોષ માનું છું. તે આનંદ તથા સંતોષની પ્રતીતિ ખાતર પેલી કવિતાનો કાગળ તે વખતે મારા ગળવામાં હતો તે મેં રાગજીને આપ્યો હતો એ વાત ખરી છે; પણ એથી તમને કાંઈ રાગજી ઇપકો આપે તેમ નહોતું. ”

“ શું તું એમ સમજે છે કે તારી ખનાવટને સમજી ન શકું

તેવો હું મૂર્ખ છું ? ઓ દુષ્ટા ! તું જ મને દુઃખી કરનારી અને રાજા પાસે મારી નિંદા કરનારી છે તે હું સમજી ગયો છું ! રાજાએ તને આશરો આપીને મોટી કરી અને તું રાજાની માનીતી થઈ પડી, એટલે રાજા પાસે વારે વારે રાવ ખાવા જઈને તું મને દયાવે છે તે હવે હું ગિલકુચ ચાલવા દેનાર નથી ! ”

“ મને અહીં શું દુઃખ છે કે હું રાજા પાસે જઈને રાવ ખાઉં ? તમારા સુખમાં જ મારું સુખ સમાયેલું છે, તો હું તમને શામાટે દુઃખી કરું ? હું સાચું જ કહું છું કે તમારા અપરાધમાં આવું એવું કાંઈ પણ કાર્ય મેં કર્યું નથી કે એવી કાંઈ વાત રાજાજીને કહી નથી. ”

“ બાઈ સાહેબના ઓરડામાં રાજાજી આવ્યા હતા કે ? તો બાઈસાહેબે એ વાત સાંભળી જ હશે. ” સામંત બોલ્યો.

“ મહારાજાની આજ્ઞાથી બાઈસાહેબ ત્યાંથી જતાં રહ્યાં હતાં અને મહારાજા એકાંતમાં મારી સાથે વાતચીત કરી હતી એટલે અમારી વચ્ચે થએલી વાતચીતનું કાંઈ સાક્ષી નથી. ” શેાભનાએ ધૂજતાં ધૂજતાં કહ્યું.

“ હેં ! રાજાજી સાથે ફરીથી એકાંત ? ” એટલું બોલતાં જ સામંતની આંખ ફાટી. તેના મગજમાંનો વહેમનો કીડો ચળવળી રહ્યો અને તેણે પોતાના હાથમાંની સોટીવડે શેાભનાની પીઠ ઉપર અસંખ્ય પ્રહારો કર્યા ! શેાભનાએ એક પણ શબ્દ સામે બોલ્યા વિના અને જરા પણ અંગ સંકોચ્યા વિના શાન્તિથી એ પ્રહારો સહન કર્યા કેમજી પુષ્પકલિકાને માળી સૂત્રતંતુમાં પરોવીને તેના બોક્તાના કંઠમાં સમર્પે છે, પછી બોક્તા તે કલિકાની સુગંધથી આનંદિત બની તેની સુકોમલતાના ઉપભોગથી પરિતૃપ્ત અને કે તેને છંદી મસળીને ફેંકી

દે તો તેમ કરવાનો તેને અધિકાર છે ! બિચારી પુષ્પકલિકાને પોતાના ભોક્તાની મરજીને અધીન રહ્યા વિના ચાલતું નથી. શોભનાની પણ તેવી જ ગતિ હતી અને શોભના તે સમજતી હતી. તત્કાળમાં સ્વામીના ક્રોધને શાન્ત કરવાનો યત્ન કરવો એ નિર્ણયક હતું એટલે તે કશું બોલી નહિ, તેમ જ એટલો સખ્ત માર પડ્યા છતાં તેની આંખમાં એક પણ અશ્રુભિંદુ ઝમી આવ્યું નહિ. મનઃસંયમનો એ અતિરેક હતો !

સામંત પોતાના હાથની ચેળ ઉતારીને ચાલ્યો ગયો. શોભનાના મનની વિશુદ્ધિ તેને ખરી લાગી નહિ. એટલું જ નહિ પણ એ વિશુદ્ધિની કલ્પના તેના મગજમાં સમાઈ શકી જ નહિ. દારૂ અને દેવતા એકત્ર મળતાં ભડકા થવો જ જોઈએ એવો આ કુટીલ જગતની નીતિનો જ પાક તે ભણ્યો હતો અને એ જ નીતિથી તે આખી સૃષ્ટિને જોતો હતો, એટલે શોભના અને સૂર્યસિંહનાં વિશુદ્ધ, મનોને સમજવાની શક્તિ તેનામાં ન હોય એ સંભવિત હતું. શોભનાની પણ તે જ મોટી નિરાશા હતી. પોતાના હૃદયને પોતાનો પતિ સમજી શકતો નથી, જો કે પોતે પતિના હૃદયને સમજીને જેમ અને તેમ વધારે પ્રમાણમાં તેને અનુકૂળ બનવા યત્ન કરે છે, એ સ્થિતિ તેને બહુ દુઃખદાયક લાગતી હતી. સામંત ચાલ્યો ગયો એટલે શોભના એ જ વિચારમાં ગમગીન બનીને શાન્ત બેઠી.

એટલામાં તેની સાસુ બહારથી આવી, એટલે શોભના સ્વસ્થ થઈ. મ્હોંપરથી ગમગીનીનાં ચિન્હોને દૂર હાંકી કાઢ્યાં અને જાણે કે કાંઈક જ અન્યું નથી એવી રીતે બળાટકારે મ્હોંને પ્રસન્ન રાખવાનો યત્ન કર્યો. સાસુ શોભનાના મ્હોં ઉપરથી તો બની ગએલા બનાવને જાણી શકી નહિ. રાત્રે વાળુ કરી, ઘરકામથી પરવારી શોભના

સૂઝ રહી. તેની આખી પીડપર સોટીના સોળ ઉઠી આવ્યા હતા અને ભારે સોજે ચડી આવવાથી આખી પીડમાં વેદના થયા કરતી હતી, પરંતુ તેણે બહાર કશુંએ જણાવા દીધું નહિ. નિયમ મુજબ સામંત મોડી રાત્રે ઘેર આવ્યો. આજે તેણે દારૂ પીધો નહોતો, પણ શું તે સૂર્યસિંહને આપેલું વચન પાળવાને ? ના. શોભના અને સૂર્યસિંહ વચ્ચેના કપટના પ્રસંગો શોધી કાઢવાને તે બહુ આતુર બની ગયો હતો અને તેથી નીશો નહિ કરવાની તેણે જરૂર માની હતી. ઘેર આવતાં જ તેણે શોભનાની પેટી, તેનાં કપડાંનાં પોટલાં એ બધો ગવાજો વીંખવા-પીંખવા માંડ્યો. તેની ધારણા હતી કે તેમાંથી સૂર્યસિંહે ચોરી છૂપીથી શોભનાપર લખેલી ચિઠ્ઠીઓ મળી આવશે, પરંતુ તેની તે ધારણા પાર પડી નહિ. કદાચ તેમાંથી શોભનાની કવિતાઓના કાગળના ટુકડા મળી આવ્યા હોત, પરંતુ પતિગૃહમાં આવતાં પહેલી જ રાત્રિએ પોતાની પહેલી જ કવિતા ઉપરથી પોતાની દુર્દશા થઈ હતી, તે ઉપરથી તેણે કવિતાના નિર્જરને આપો-આપ સુકાઈ જવા દીધું હતું. સામંતના વહેમાએલા મગજે આ સ્થિતિનો કેવળ ઉંઘો અર્થ લીધો. તે સમજ્યો કે શોભનાએ તેની સર્વ ચિઠ્ઠીઓનો ઉતાવળે ઉતાવળે નાશ કરી નાંખ્યો હોવો જોઈએ, નહિતો શું એક કાગળનો ટુકડો પણ પકડાય નહિ ?

ગુસ્સામાં ને ગુસ્સામાં તે કપડાં કાઢી યિજ્ઞાનામાં પડ્યો પરંતુ તેને એત પડ્યું નહિ. શોભના જાગતી હતી, પણ તે મૌન સૂઝ રહી હતી. તેને સામંતે પગનો હસેલો મારીને કહ્યું: “ચાત્ર, હું પૂછું તેના જવાબ દે, નહિતો અત્યારે ને અત્યારે મારા ઘરમાંથી ચાલી જા; મને હવે તારું કામ નથી.”

“પૂછો.” શોભના પથારીમાં બેઠી થતી બોલી: “હું જ

જાણું છું તે ઈશ્વરસાક્ષીએ સાચું કહીશ. તમને હવે માંડે કામ નહિ હોય, પરંતુ મને તો તમારા વિના ચાલે તેમ નથી. તમારાથી જ માંડે સૌભાગ્ય છે અને તમારી સેવામાં જ મારો ઉદ્ધાર છે. ”

“ એ બધી તારી ચાલાકાભરેલી વાતો મારે સાંભળવી નથી. એક વાર મને કહે કે તું રાજાજી સાથે કેટલો વખત એકાન્તમાં રહી હતી ? ”

“ અર્ધો કલાક થયો હશે; પણ એ પૂછીને તમે શું મારા પતિ-વ્રત ઉપર શંકા લઈ જાઓ છો ? મારા પિતાજી રાજાજીની પાસે હું થોડી વાર એકાન્તમાં બેઠી એ શું મેં પાપ કરેલું તમે સમજો છો ? ” શોભનાએ વિશેષ ગાંભીર્ય ધારણ કરતાં કહ્યું.

એ પ્રશ્નમાળાથી છેડાએલા સામંતે જોરથી શોભનાના ગાલ ઉપર તમાચો માર્યો. શોભના તે શાન્ત રીતે સહન કરી રહી. સામંત બોલ્યો: “ તું કેવી પતિવ્રતાની પૂંછડી છે તે હું સમજું છું. એક વાર રાણીએ તને નજરેનજર પાપાયરણ કરતાં જોઈ હતી, તે હું ભૂલી ગયો નથી, પાપિણી ! જો રાજાજીએ આગ્રહ ન કર્યો હોત તો હું તારો હાથ જ પકડત નહિ, પરંતુ પરણ્યા પછીએ તું તારી ટેવ છોડતી નથી એ હવે મેં જાણ્યું. તારા જેવી સ્ત્રીનું મને બિલકુલ કામ નથી, માટે અત્યારે ને અત્યારે મારા ઘરમાંથી ચાલી જા. ”

શારીર પીડાથી નહિ ગભરાએલી બાળા માનસિક પીડાથી રડી પડી ! પતિની બાળા સાંભળતાં જ તેની આંખમાંથી દડદડ આંસુની ધારા વહી નીકળી. પતિની સામે બોલવાનું તે નમ્ર બાળામાં સામર્થ્ય જ નહોતું. સ્વામીના કથનનો પ્રતિકાર કરવાનું ધૈર્ય તે ધારણ કરી શકે તેમ જ નહોતું. માત્ર મૌન્યપૂર્વક આંસુ સારીને તેણે પોતાનું

મનોદુઃખ દર્શાવ્યું, પરન્તુ સામંતને તેથી કાંઈ દયા આવે તેમ નહોતું. તે એકસરખી કઠોરતાથી બોલ્યો: “ તારા સ્ત્રીચરિત્રથી હું હવે કદાપિ અંગ્રહ જવાનો નથી. તું હવે મારા ઉપયોગની રહી નથી, માટે તને મારા ઘરમાંથી રજા છે: તારી મરજીમાં આવે ત્યાં ચાલી જ. ”

શોભના તે સાંભળીને ખેંસી રહી અને કથું બોલી નહિ. થોડી વારે સામંત પુનઃ બોલ્યો: “ મેં કહ્યું તે સાંભળ્યું કે નહિ ? ”

“ નાથ, તમારી આજ્ઞા મને શિરસાવંધ છે, પણ જરા તો વિચારો કે તમે જે મને તરછોડશો તો હું નિરાધાર બાળા બીજે ક્યાં જઈશ ? ”

“ તારે માટે રાજ્યનો મહેલ તૈયાર જ છે: મારી ગરીબ કુંપડીમાં દાસનીએ દાસી થવા કરતાં રાજ્યની રાણી થવું એ જ તારે માટે હીક છે. ”

“ નાથ ! તમે મને વચનપ્રાણુથી વીધો છો ! રાજ્યના મહેલને મારે શું કરવો છે ? મારા સ્વામીનું ઘર એ જ મારે મન રાજ-મહેલ છે. મેં કદાપિ રાજમહેલની વાંચ્છના કરી નથી: તમે વૃથા વહેમે ભરાયા છો. ”

“ મારી માન્યતાની સામે તારે કાંઈ પણ દલીલો કરવાની જરૂર નથી. ” સામંતે આંખો કાઢીને કહ્યું: “ તારા કરતાં મારામાં વધારે અક્કલ છે. ખસ, અત્યારે ને અત્યારે તારે અહીંથી ચાલ્યા જવું, નહિતો મારા જેવો ભુંડો બાળક કોઈ નથી. ”

“ બલે ! ” શોભના વખત વિચારીને બોલી: “ આપની આજ્ઞા છે તો હું જઈશ; પણ અત્યારે ક્યાં જઈ ? સ્હવારે જઈશ. અત્યારે આપના પગ પાસે મને સુધ રહેવા દો, મારા પર એટલી દયા કરો. ”

“ એ કશું બનવાનું નથી, અત્યારે ને અત્યારે તું મારી આંખોથી અળગી થાય એવી જ મારી ઇચ્છા છે. હું તારૂં મ્હેં જોવા બિલકુલ ઇચ્છતો નથી. ”

“ કાલે રહવારથી હું આપની આજ્ઞા પ્રમાણે જ અહીંથી ચાલી જઈશ; પરંતુ આ કાળી રાત્રે મધરાતને સમયે, અહીંથી નીકળીને હું ક્યાં જઈશ ? કહો તો હું બહાર ઓસરીમાં સૂઈ રહું; પરંતુ મને અત્યારે ને અત્યારે જ કાઠી મૂકવા જેટલા ધાતકી ન થાવ. ” શોભના કરગરતી બોલી.

ગુરુસે થએલા સામંતે શોભનાનાં પાંસળાંપર જોરથી લાત મારી અને કહ્યું : “ એક વાર ના કહી, તોપણ પાછી એની એ જ વાત ? બસ; અત્યારે ને અત્યારે ચાલી જા; તારી મરજીમાં આવે તો મશાણમાં જ કે તારી મરજીમાં આવે તો જહાન્નમની ખાડીમાં જા; મારા ઘરમાં હવે તારો ખપ નથી. ”

નબળે શરીરે શોભનાને પાંસળાંપર વાગેલી લાત ઘણી સખત જણાઈ હતી. મારથી તે એવડ જ વળી ગઈ અને કેટલીક વાર મુઠ્ઠી તો તેનાથી દમ પણ લેવાઈ શક્યો નહિ ! તુરતમાં તેની કળ ઉતરી નહિ અને તેથી તત્કાળ તે ત્યાંથી દૂર પણ ખસી શકી નહિ. સામંત સમજ્યો કે પોતાના તાકાદના હુકમ ઉપર પણ તે ધ્યાન આપતી નથી, તેથી તેનો ગુરુસો એવડો વધ્યો. તે તુરત ઉઠ્યો અને એક ખૂણામાં પડેલી નેતરની સોટી લઈને શોભનાની પીઠ ઉપર તેના પ્રહારનો વરસાદ વરસાવ્યો. શોભનાને હજી પહેલી લાતની પણ કળ વળી નહોતી, એટલામાં ઉપરથી આ માર પડતાં તે ભાન બૂલી ગઈ અને ત્યાં ને ત્યાં જ બેભાન થઈને પડી !

અકરણુ ૬ હું.] રજની ગઢ એ, વાયુ કુંકયા, તુફાન પુરાં થયાં ! ૬૫

સામંત હવે જરા ભાનમાં આવ્યો. તે ખીધો કે કદાચ શોભના મરી ગઈ તો નહિ હોય ? તોપણ તેને શોભનાની કશી પરવા નહોતી. તેને તેમ ને તેમ જ રહેવા દઈને તે કપડાં પહેરી બહાર ચાલ્યો ગયો. સામંતની માતાને આ ખનાવની કશી ખબર નહોતી. તે ખિચારી જાણતી હતી કે પોતાનો પુત્ર કાલો થયો છે અને શોભના પોતાના ઘરમાં અમરપુરીના જેવું સુખ ભોગવી રહી છે !

પ્રકરણુ ૬ હું.

“ રજની ગઢ એ, વાયુ કુંકયા, તુફાન પુરાં થયાં ! ”*

O Death ! the poor man's dearest friend !

The kindest and the best !

Welcome the hour my aged limbs

Are laid with thee at rest !

Burns.

શોભના થઈને પડેલી શોભના રાત્રિના છેલ્લા પ્રહર મુઝી ભાનમાં આવી નહિ. પરાઈની વાયુલહરીએ બારીમાંથી મંદ મંદ પગલે આવીને દયાપૂર્વક તેને જાગૃત કરી, ત્યારે જ તેને પોતાની સ્થિતિ સાંભરી આવી ! પરન્તુ શોભનાને એ

* કલાપી-હૃદય ત્રિપુટી.

દુઃખદાયક જગતિની જરૂર નહોતી । તે પોતાના મનમાં વાયુલહરીને સંબોધીને બોલી: “ જ્ઞાલી સખી ! તારા સખીકૃત્યે મને ઉપકૃત કરી; પરન્તુ મને તેં જગત શામાટે કરી જઢેન ? એ અખંડ સમાધિમાં જ તેં મને પડી રહેવા દીધી હોત, તો જ બહુ સાઈ હતું । તેં મને જગત કરીને મારા મનને દુઃખની ભઠ્ઠીની જ્વાળામાં પુનઃ દગ્ધ કરવા માંડ્યું છે અને શારીર દુઃખનું સંરંભરણ બેભાન અવસ્થામાં નહોતું તે તેં પુનઃ આણી આપ્યું છે । ”

સામંતના ધાતકી વર્તનથી શોભનાની દુર્દશા થઈ હતી. જે પાંસળાં ઉપર તેની લાત વાગી હતી ત્યાં તેને શ્લેષ ઉપડ્યું હતું અને પીઠપર નેતરના શોળ ઉઠ્યા હતા. તેના ઉપર પુનઃ પ્રહારો વાગવાથી તરી આવેલા લોહીના લીસોટા આખી પીઠપર ઉઠી આવ્યા હતા, તેથી શોભનાને અસહ્ય વેદના થતી હતી. શારીર દુઃખને નહિ ગણકારવાનો તેણે મનોનિશ્ચય કર્યો હતો અને માનસિક દુઃખને મનઃ સંયમવડે જીતી લેવાને તો તેણે પોતાના મનને કળવી રાખ્યું હતું; પરન્તુ શારીર અને માનસિક દુઃખનો એટલો બધો ભાર હવે તેના ઉપર આવી પડ્યો હતો કે તે પોતાના નિશ્ચયમાં ડગવા લાગી. તેના દુઃખમાં ભાગ લેનાર આ જગતમાં કોઈ જ નહોતું । પરણેલો પતિ એ જ પોતાનો શિરશ્ચત્ર, એ જ પોતાના સુખદુઃખનો વિભાગી, તેના વિના જોને બીજું કોણ હોય ? પરન્તુ સુખદુઃખના ભાગી બનવાને બદલે તે જ તેના વૈરીરૂપ બન્યો હતો, અને તેને અસહ્ય દુઃખ આપતો હતો. એ દુઃખને રડવાનું એક જ માત્ર રથાન હતું અને તે માત્ર સૂર્યસિંહ હતો. પરન્તુ સૂર્યસિંહનું મુખદર્શન પુનઃ કરવું એ તો મહા આપત્તિરૂપ હતું. શોભનાને અંતરૂની એક પણ સખી નહોતી અને તેનું કારણ રમાની તેના ઉપરની અવકૃપા હતી. સાસુ ક્રોધક બળતા

રણુમાં મીડી વીરડી જેવી હતી, પરન્તુ તે તો હજીસુધી કશું જાણતી નહોતી અને શોભનાને પતિની સામે સાસુ પાસે ફરિયાદ કરવી એ એક પાપ જણાતું હતું તેથી તેણે તેને હજી કશું કશું નહોતું. આ પ્રમાણે તેની ચારે દિશાઓ અંધકારમય જ દેખાતી હતી. હૃદય ખોલવાનું કોઈ પણ સ્થાન હજી તેને સાંપડ્યું નહોતું. પરન્તુ એવું સ્થાન પ્રાપ્ત કર્યા વિના હૃદય ઉપરના અત્યંત ભારથી કદાચ પોતે અકળાઈ મરશે એવું હવે તેને લાગવા માંડ્યું.

પતિનો સ્વભાવ જ્ઞેતાં પ્રભાતમાં જ પોતાને કદાચ ચાલ્યાં જવું પડશે એવું શોભનાને લાગવા માંડ્યું. કદાચ એવા પ્રસંગ આવી પહોંચે તો પોતે ક્યાં જવું ? સૂર્યસિંહ સિવાય બીજું કોઈ જ આશ્રય-સ્થાન તેને નહોતું અને તેથી તે દિશા સિવાય બીજી સમ્મુખ દિશાઓ તેને કેવળ શૂન્ય જ લાગતી હતી. તેમ કરવાથી ખુબ અપકીર્તિ થશે, લોકો કાંઈ કાંઈ વાતો કરશે, રમાકુંવરનો વધારે કોપ પોતા ઉપર ઉતરશે, એવો વિચાર કરતાં તે મનમાં ને મનમાં જ ત્રાસી ગઈ. છેવટે તેણે વિચાર્યું કે આ દુઃખની વાર્તા અન્ય કોઈને નહિ, પણ સાસુજીને તો કહેવી જ; પછી ભલે ગમે તેમ થાય. એ વિચારને પણ તે સ્થિર કરી શકી નહિ. સાસુને કહેવાથી કદાચ સાસુ સામંતને ઠપકો આપે; પરન્તુ તેથી તો પોતાપરની પતિની કૂરતા ઉલટી વૃદ્ધિંગત થાય; એવો વિચાર કરીને તેણે સમ્મુખ વાત મનમાં જ શમાવી દેવાનો વિચાર કર્યો ।

એટલો વિચાર કરીને તે ઝિજ્ઞાસામાં જરા સૂતી, પરન્તુ તેનાથી ઝિલકુલ મુઠ શકાયું નહિ. પીઠ ઉપર પડેલા શોળથી એટલું બધું દર્દ થતું હતું કે તેનાથી મુઠ શકાય તેમ જ રહ્યું નહોતું. તુરત જ તે બેઠી થઈ ગઈ, પરન્તુ બેઠાં થતાં પાંસળાંમાં સખ્ત શળ

હિપડ્યું અને તેથી તે અર્ધ ખેભાન જેવી બની ગઇ. એક પાસાભેર દિવાલને અટ્ટેલીને તે થોડી વાર સુધી શૂન્યમૂન્ય જેવી બનીને બેસી રહી.

એટલામાં પ્રભાત થયું. સામંત બહારથી ઘેર આવ્યો અને શોભના ઓરડામાંથી બહાર નીકળી. સામંતની માતા એ જોઈને આશ્ચર્ય પામી. તેણે સામંતને પૂછ્યું: “ આજે રાત્રે તું ઘેર આવ્યો જ નહોતો કે શું ? ”

સામંત જૂઠું બોલ્યો: “ એક મિત્રને ત્યાં રાત્રે ભજન હતો તે સાંભળવા ગયો હતો અને મોડું થયું એટલે ત્યાં જ સૂઈ રહ્યો હતો. ”

સામંતે પોતાનો રાતનો વિચાર પાછો બદલાવી નાંખ્યો હતો. શોભનાને ઘરની બહાર કાઢી મૂકવી એ હવે તેને ઠીક લાગ્યું નહોતું, કારણકે તેથી સૂર્યસિંહ વધારે ગુસ્સે થાય અને પોતાનો રોટલો તૂટી જાય એવો ભય હતો. તેથી જ શોભના ઘરમાંથી ચાલી ગઈ ન હોય તો ફરીથી તેને ચાલ્યા જવાનું કહેવાની તેણે જરૂર જોઈ નહોતી. શોભનાને ભય હતો કે પતિ બહારથી આવતાં જ પોતાનો હાથ પકડીને ઘરની બહાર હાસેલી મૂકશે, પરંતુ તેણે તેવું વર્તન બોયું નહિ અને આખી રાત બહાર રહેવાને માટે પતિએ ભળતું જ બહાનું બતાવ્યું એટલે તેને લાગ્યું કે કદાચ પોતાને ઘરમાંથી ચાલ્યા જવાની ફરજ પડશે નહિ. આથી કાંઈને કશું નહિ કહેતાં મૌનપણે સહી રહીને ચલાવી લેવું એવો તેણે પોતાના મન સાથે ઠરાવ કર્યો અને તે ઘરકામમાં વળગી.

પરંતુ આજે તેનાથી કશું કામ નીપજે તેમ નહોતું ! તેની

પ્રકરણ ૬ હું.] રજની ગઈએ, વાયુ કુંકયા, તુફાન પુરા થયા ! ૬૬

દાચ્છા એવી હતી કે ગમે તેમ કરીને ઘરકામ કરવું જ અને પોતાની દુર્દશા સાસુના જાણવામાં આવવા દેવી નહિ; પરંતુ રસોડામાં કામકાજ કરતાં તેને પાંસળાંમાં એકાદ શળનો આંચકો આવતો, તે સાથે જ તેને અર્ધ ખેલાન બનીને એકાએક ખેસી જવાની જરૂર પડતી ! વાંસામાં ઉઠેલા શોળને જે કશું પણ અડકતું તો પારાવાર વેદના થતી અને આંખમાં આંસુ આવી જતાં. છતાં તે તો મન મારીને કામે વળગી હતી. પરંતુ સામંતની માતાના જાણવા બહાર વધારે વખતસુધી એ સ્થિતિ રહી શકી નહિ. શોભનાના શરીરની અશક્તિ તેના શ્રીકા મ્હેં ઉપરથી જ એકદમ માલૂમ પડી આવતી હતી, અને રોજ જે ઝડપથી તે ઘરકામ કરતી તે ઝડપ, તે ચૈતન્ય અને તે સ્ફૂર્તિ આજે સાસુના જંદામાં આવતી નહોતી, તેથી તેણે સહજ પૂછ્યું : “ વડુ ! આજે શરીરે કાંઈ અસુખ છે ? કમ આજે કાંઈ માંદાં માંદાં જેવાં જણાઓ છે ? ”

શોભનાને કશુંએ કહેવાની દાચ્છા નહોતી, પણ કાણ જાણે કેવીએ રવાભાવિક પ્રેરણાથી તેની આંખોમાં આંસુ ભરાઈ આવ્યાં. અકળાએલા-ગભરાએલા હૃદયની સમીપ કિંચિત્ પણ દિલસોજ હૃદય આવી લાગતાં ગભરાએલા હૃદયનો ભાર એકાએક ઓછો થવાને મથન કરે છે, તેમ જ શોભનાને થયું. અનિચ્છાએ પણ તેની આંખોમાં આંસુ આવી ગયાં અને સુશીલ સાસુ સમજી કે વડુને પતિ તરફનું કાંઈક દુઃખ છે. પોતાના પુત્રનો સ્વભાવ તે સમજતી હતી એટલે તેણે ધીરેથી વડુને પૂછ્યું : “ બાપુ ! મુંઝાણ નહિ તમને જે કાંઈ દુઃખ હોય તે મને ખુલ્લા મનથી કહો. હું મારા દિકરાને પકો આપીશ. ”

પરંતુ શોભનાના મુખમાંથી પતિની વિરૂદ્ધ એક પણ શબ્દ

નીકળી શક્યો નહિ. સાસુએ બહુ બહુ વાનાં કર્યાં પણ શોભનાએ કશો જવાબ આપ્યો નહિ. છેવટે તે અકળાઈ અને સામંતને એક બાજુએ બોલાવીને પૂછ્યું: “બેટા! આજે વહુ મુંઝાય છે તો તે કાંઈ તેને મારફટ કરી છે કે શું?”

સામંતનો મિબબ ગયો. તે આકળો થતો બોલ્યો: “એમાં તારે કાંઈ જ બોલવું નહિ; એને લક્ષણે તે માર ખાશે એટલું જ નહિ, પણ તે મરી પણ જશે.”

“પણ એવો તેનામાં શો વાંક આવ્યો છે?”

“તે તું કાંઈ ન જાણે.” એમ બોલી સામંત માતાની પાસેથી ઉઠી ગયો. તેની માતાનું મન પણ ચલવિચલ થયું. વહુમાં કાંઈ મોટો વાંક આવ્યો હશે તેથી તેને સામંતે શિક્ષા કરી હશે એવું તેના મનમાં વસ્યું અને તેથી તે મૌન રહી. તેણે પુનઃ શોભનાને કે સામંતને કશું કહ્યું નહિ.

તે દિવસે સહવાર-સાંજની રસોઈ શોભનાએ અત્યંત પરિશ્રમ વેઠીને કરી. સાંજ પડતાં તેના શરીરમાં ધીમે ધીમે તાવ ભરાઈ આવ્યો. શોભનાએ માન્યું કે નાજી શરીરે શ્રમનું કામ કરવાથી જ ક્ષય તાવ આવ્યો હશે, તે ઉતરી જશે. નિયમ પ્રમાણે તે રાત્રે ઓરડામાં સૂવા ગઈ. સામંત આજે વહેલો ઘેર આવ્યો હતો. શોભનાને આવેલી જ્ઞેતાં જ તેણે તેને કહ્યું: “યાદ રાખજે કે જો કાંઈને પણ કહ્યું છે કે મેં તને માર માર્યો છે, તો આ વખતે તો ઠાર જ કરી નાંખીશ!”

શોભના ધીમેથી ઓશિઆળે મ્હોંએ બોલી: “મેં કાંઈને કશું કહ્યું નથી અને કહેવાની પણ નથી.”

ત્યારપછી સામંત કથું બોલ્યો નહિ અને શોભના પાસાભેર સાદીપર સૂતી. ધીમે ધીમે તેનો તાવ વધતો ગયો. આખી રાત તેને ઉંઘ આવી નહિ. બાજુમાં પોતાની ગૃહદેવી ઉંઘને માટે ફાંફાં ખાતી, તાવથી ઉચ્છ્વાસ બરતી અને વેદનાથી ‘હાય વાય’ કરતી પડી હતી, પરંતુ સામંતને કાંઈ તેની દરકાર નહોતી. એક વાર તિરસ્કારપૂર્વક પણ તેણે શોભનાને પૂછ્યું નહિ કે ‘તને શું થાય છે ?’

પ્રભાત થયું, પણ આજે શોભનાથી બિલકુલ ઉઠી શકાયું નહિ. પોતાની વેદનાની વાત સાસુથી છૂપી રાખવાની તેની ઉત્કટ ઇચ્છા હતી; અત્યારસુધી તે છૂપી રાખી પણ શકી હતી; પરંતુ હવે વધારે વાર તે છૂપી રાખી શકે તેમ રહ્યું નહિ. સામંત તો બિજાનામાંથી ઉઠીને ઘરની બહાર ચાલ્યો ગયો અને શોભના ઓરડામાં જ પડી રહી. પહોર દિવસ ચડ્યે સાસુએ વહુની બપોર લીધી તો તેને સખ્ત તાવ ચડેલો જણાયો. માથું તપાસી, પેટ તપાસી સાસુએ શોભનાના વાંસામાં હાથ ફેરવ્યો, ત્યાં શોભના ચીસ પાડી ઉઠી, અને બોલી: “સાસુજી! મને વાંસામાં બિલકુલ અડશે નહિ; બહુ જ વેદના થાય છે.”

“કેમ, વાંસામાં શું છે?” એમ પૂછી સાસુએ જરા કપડું આધું કરીને વાંસો બેંચ્યો અને તે ગભરાઈ ગઈ! આખા વાંસામાં આડા અને ઉભા શોળ ઉક્યા હતા, લોહી તરી આવ્યું હતું અને કેટલાક શોળ પાકવા લાગવાથી બહુ જ સૂજી આવ્યા હતા! તે શોળ પાકતા હોવાથી જ શોભનાને સખ્ત તાવ ચડી આવ્યો હતો, જે તાવને શોભના નખજે શરીરે વધારે થાક લાગવાનું પરિણામ સમજતી હતી. શોભનાની આ દશા બેનાં જ તેની સાસુએ પૂછ્યું:

“અરરર! સામંતે તમને આટલો બધો માર માર્યો છે? ત્યારે અત્યારસુધી તમે મને કશું નહિ કેમ? અને તમારામાં એવો તે કેવો વાંક આવ્યો છે?”

“વાંક માત્ર મારા ભાગ્યનો જ છે: બીજા કોઈનો નથી. હું મારો વાંક શું કહું? મારો વાંક કહેતાં મારે બીજાનો વાંક કાઢવો પડે, અને તેમ મારે કરવું જ નથી.” શોભનાએ ઉત્તર આપ્યો.

“પણ આટલો બધો માર સામંતે તમને એક દિવસે જ માર્યો ન હોય. ઉપરાઉપર માર પડવાથી આ શોળ પાકવા માંડ્યા હોય એવું લાગે છે. તમે મને પહેલેથી વાત કહી હોત તો હું આમ થવા દેત નહિ.”

“એમની વિરુદ્ધમાં કોઈને કોઈ મારે કહેવું એ મને ફક ભાગ્યું નહિ. હશે! તમે કોઈ ચિંતા કરશો નહિ. એ સધળું એની મેજે મટી જશે. એ માટે તમે એમને કશું કહેશો નહિ.”

“આટલો બધો માર માર્યો છે અને કશું નહિ શામાટે? વધુ તે કોઈ દોર છે કે એટલો માર મરાય? હું તેને કપકા આપ્યા વિના રહીશ નહિ.”

“ના, બાકાત! હું તમને પણે લાગીને કહું છું કે તમે તેમ કરશો નહિ. એથી એમનું મન દુઃખાશે અને માહું લાગશે. મારે માટે એમના મનને દુઃખ થાય એવું ન જ કરશો.”

“તમને તેની બીક લાગતી હશે. કદાચ તમને વધારે માર પડવાની બીક લાગતી હશે; પણ એમાં બહીવાની જરૂર નથી. હવે હું તમને માર પડ્યા નહિ દઉં. પણ કહ્યા વિના તેને શી બચાર પડે?”

“ નહિ; મારની બીકથી નહિ, પણ એમને ખોટું લાગે, હું તેમની સામે થઈ એવું તેમના મનમાં વસે એટલા માટે જ હું ના કહું છું. આજે મને તેમણે મારી છે, તો કાલે તે જ મારા દોડ પૂરા કરશે; તેમને મારે શામાટે દુઃખ લગાડવું ? માટે તેમને કશું કહેશો નહિ. ”

શોભનાની સહનશીલતાએ જ સાસુની આંખમાં આંસુ આણ્યાં. તેણે મનમાં વિચાર્યું : “ આવી લક્ષ્મી જેવી વહુમાં એવો શો વાંક આવ્યો હશે ? આટલા દિવસ તેણે પોતાનું દુઃખ મને જણાવ્યા દીધું નહિ; અને જ્યારે ગિજનામાંથી ઉડી શકી નહિ, ત્યારે જ અનાયાસે તે વાત મારા જાણવામાં આવી ! છતાં તેના ધણીને માટે તેને કેટલું બધું માન છે અને કેવી લાગણી છે ? ! હાય, હાય, સામંતનો સ્વભાવ હજી સુધર્યો જ નહિ શું ? ”

સામંતના માતા ગિચારી એમ વિમાસણ કરવા લાગી અને શોભનાને માટે તેને બહુ જ લાગી આવ્યું, પરંતુ સામંતને કશું જ નહિ કહેવાની શોભનાની ઇચ્છા હોવાથી તે આખો દિવસ મૌન રહી. સાંજ પડી, પરંતુ શોભનાથી બિલકુલ ઉડી શકાયું નહિ અને તાવ વધારે ને વધારે ચડવા લાગ્યો. વાંસામાં થતી વેદનાને અત્યારસુધી તે મુંઝે મોટે સહન કરી રહી હતી, પરંતુ હવે તો પીડા એટલી બધી વધી ગઈ હતી કે તે ખૂમાખૂમ કરી રહી હતી. રાત્રી પડી. સાસુએ શોભનાને થોડું ખવરાવ્યું અને તાવ ઉતારવાને કાંઈ ઓસડ વાટીને પાચું. શોભનાની વેદનાની ખૂમાખૂમને લીધે તે ઉંઘી શકી નહિ અને સામંત આવે એટલે પોતે સૂઈ જાય એવી ધારણાથી તે જાગતી બેસી; પરંતુ મધરાત થઈ છતાંએ સામંત ઘેર આવ્યો નહિ અને શોભના જરા ઉંઘમાં જતી એટલે સામંતની

મ્મતાને પણ ઉંઘ આવી. મધરાત પછી સામંત ઘેર આવ્યો. પરંતુ તે દારૂ પીને અને કોઈ ખાડા-ખાખોટીયામાં કપડાં ગંદાં કરીને આવ્યો હતો. અત્યારે તે કેવળ બેભાન નહોતો. પોતાનાં ખરાબ થએલાં કપડાંનું તેને ભાન હતું. ઓરડામાં આવતાં જ તેણે ગંદાં કપડાં કાઢી નાંખ્યાં અને આજુએ હમહમતા તાવમાં પડીને સૂતેલી શેાભનાને નિદ્રામાંથી જગાડીને કહ્યું: “જલ્દી ઉઠ; મારાં કપડાં ગંદાં થયાં છે તે અત્યારે ને અત્યારે ધોઈ નાંખ!”

પ્રત્યેક પ્રાણીની સહનશીલતાની હદ હોય છે, પરંતુ જેવી રીતે સામંતની દુષ્ટતાની હદ નહોતી, તેવી રીતે શેાભનાની સહનશીલતાની પણ હદ નહોતી. આખો દિવસ તેનાથી ઉડી શકાયું નહોતું અને પૂરતું ખવાયું ઘણું નહોતું; તાવ વધતો જતો હતો અને વેદના અસહ્ય થતી જતી હતી, છતાં પોતાના શિરઃછત્ર સ્વામીનાથની આજ્ઞાનું પાલન કરતાં એ દુઃખમાંએ તેણે આનંદ અનુભવ્યો. “મને તિરસ્કારથી હાંકી કાઢનાર સ્વામીએ અત્યારે મને આટલું કામ બતાવ્યું” એવું સમજીને અત્યંત આયાસ કરીને પણ તે ઉડી. સ્વામીનાં ગંદાં કપડાં લઈને તે ઓરડાની બહાર નીકળી. તાવથી તેનું આખું શરીર ધૂંજતું હતું, અશક્તિને લીધે લથડીયાં આવતાં હતાં, વાંસામાં થતી વેદનાથી મુંગી મુંગી ખૂમે પાડી જવાતી હતી, છતાં સ્વામીનાં કપડાં તુરત જ-ચોરી છૂપીથી ધોઈ નાંખવાની તેણે હિંમત બીડી. બહાર આવીને એક માટલામાંથી પાણી લીધું અને તેમાં ગંદાં કપડાં નાંખી-ધીમે ધીમે ધોઈ નાંખ્યાં. ગંદું પાણી પાછું ખડકની બહાર ફેંકી દીધું. કપડાં નીચેવીને તે ઉડી પરંતુ ઉડતાં જ તેને તમસ આવી અને તે બેભાન બનતી નીચે પડી. મોટા ધબકારો થયો, તે સાંભળીને સામંતની માતા

સફાળી જગી ઉડીને દોડી આવી. જુએ છે તો શોભના ચત્તી-પાટ પડેલી, અને ધોએલાં કપડાં બાજુએ ઉડી પડેલાં ! તેણે “ વહુ, બાપુ ! ” એવી બે ચાર હાક મારી પણ બેભાન શોભના જગી શકી નહિ. ધોએલાં કપડાં સામંતનાં હતાં તે તેની માતાએ તુરત ઓળખી કાઢ્યાં. તેણે સામંતને જગાડવાને બહુ હાંકા મારી, પરંતુ દારૂના નીશાની અસરથી તે જાગ્યો નહિ. શોભનાને એમ ને એમ હાંકતી પડેલી જોઈને તે વધારે ગભરાઈ અને અમંગળ શંકા-ઓથી તેનું ચિત્ત વ્યાકુળ થયા લાગ્યું. છેવટે સામંતના ઓરડામાં જઈને તેને ઢઢાળીને તેણે જગાડ્યો અને પૂછ્યું : “ અત્યારે વહુને તેં કપડાં ધોવા મોકલી હતી ? જાણતો નથી કે તે માંદો છે ? મંદરાતે વળી કપડાં ધોવાનાં કેવાં ? ”

સામંત જવાબ દેતાં ગભરાયો અને ઉડાઉ જવાબ આપવા લાગ્યો : “ તેથી શું થઈ ગયું ? ”

“ શું થઈ ગયું કેમ ? જરા બહાર આવીને જો. બિચારી બેભાન બનીને ચત્તીપાટ પડી છે ! અને અલ્યા ! તેં આજે દારૂ પીધો છે કે શું ? તારૂં મ્હોં છાક મારે છે. ”

“ ના, ના, દારૂ કોણ પીએ છે વળી ? ” સામંતે ગભરાતાં જવાબ આપ્યો.

સામંતની માનો મિનજ ગયો. તે ગર્જના કરતી બોલી : “ મારા પીટયા ! જૂઠું બોલે છે ? દારૂ પીને કોઈ ખાખોચીઆમાં પડ્યો હશે તેથી જ વહુ પાસે રાતોરાત કપડાં ધોવરાવવાં હશે, તે હું સમજી ! પણ અક્કરમી ! બિચારી વહુની શી દશા થઈ છે તે તું જરા બહાર આવીને જો. ” એમ કહી તેણે સામંતને ધક્કા મારીને બહાર કાઢ્યો. સામંત પોતાના વાંકને લીધે ઓશિયાળા

ખતી ગયો. તેની મા બોલી: “ જો વડુ તો ડાહી કે તેણે અત્યાર-
સુધી મને કશું કહ્યું નહિ: આ તેનો વાંસો જો. આટલો બધો
માર મરાય ? લોહું ધખે એવો તાવ છે અને તેં એને કપડાં ધોવા
મોકલી ! બિચારીથી બેઠાં થઈને ખવાયું નથી, તોએ તારું કામ તેણે
કર્યું: એની સાલસાઈ જો અને તારી નીચતા જો ! ભુંડા ! જરા તો
વિચાર કરવો તો કે વડુ પણ એક માણસ છે—પશુ નથી. ”

“ માણસ છે તેથી શું થયું ? ધરનું કામ પણ ન કરે ? અને
માર તો તેના વાંકે ખાધો છે: મારી ચોખ્ખી ના છતાં તે રાગજી
પાસે જઈને વાત કરી આવી અને માંડે ભૂંડું બોલીને મને કપોટા
ખવરાવ્યો. શું હું કાંઈ એનો દબાએલો રહું ? ”

“ એ જ તેનો વાંક ? કપોટા તો તારા લક્ષણે જ તું ખાઈશ.
તારા આપની પેઠે તુંએ દાડ પીતાં શીખ્યો અને શોભના તારો
વાંક કોઈને મ્હોંએ કહે તેવી નથી. મને પણ તને કપોટા આપ-
વાની ના કહેતી હતી પણ અત્યારે મારાથી રહેવાયું નહિ એટલે
મારે તને કહેવું પડે છે. એને તમસ આવી છે, હવે હું શું કરું ? ”

“ મ્હોંપર પાણી છાંટ એટલે ભાન આવશે. ” એમ કહી
સામંતે પાણીનો લોટો ભરી આપ્યો. તેની માતાએ પાણી છાંટ્યું
અને પછી પાંખાવડે તે તેને પવન નાંખવા લાગી. એકાદ ઘડી
પછી તે જાગી, પરંતુ પછાડ વાગવાથી વાંસામાં જે વેદના થતી
હતી તેનું ભાન થતાં તે ચીસેચીસ પાડવા લાગી. સાસુએ તેને
જેમ તેમ કરીને ખાટલામાં સુવાડી તેની આસનાવાસના કરવા માંડી:
દયાહીન સામંત ઓરડામાં જઈને સૂઈ રહ્યો !

શોભના આટલો વખત પોતાની સ્થિતિની વાર્તા છૂપી રાખી

શકી; પરન્તુ છેવટે તે ખુદી જ થઈ અને પ્રભાત થતાં પડોશમાં પણ તેની માંદગીની વાત જાહેર થઈ. પરાયાં માણસોને તો એમ જ લાગ્યું કે શોભના એકાએક માંદા પડી ગઈ, કારણકે આગલા દિવસે જ સૌએ તેને ઘરકામ કરતાં જોઈ હતી. એકાએક માંદગી આવી અને તે ગંભીર માંદગી આવી, એ ઘણાને નવાઈ જેવું પણ લાગ્યું, પરન્તુ માંદગીનું ખરું કારણ કોઈના જાણવામાં આવ્યું નહિ.

ખપોર થતાં શોભનાની વિદ્વજ્ઞતા વધી. સાસુએ તેને તાવની ઘરગથ્થુ દવા પાછા હતી, પરન્તુ તેથી તાવ જરા પણ ઉતર્યો નહોતો અને ઉલટો વધતો જ ચાલ્યો હતો. પીકપર પહેલા શોળ પાકતા હતા અને હવે તો તેમાંથી પાણી ઝરવા લાગ્યું હતું. એ શોભનાની વિદ્વજ્ઞતાનું મુખ્ય કારણ હતું. વેદનાને મૌનતાથી સહન કરી લેવાનું તેનું ધૈર્ય અદ્વિતીય પ્રકારનું હતું, પરન્તુ તે ધૈર્યની દિવાલોને તોડી નાંખીને વેદના આગળ વધતો જતો હતો, અને તેથી શોભના કોઈ કોઈ વાર તાવના આવેગમાં “એરર” “હાય!” “ઓ પ્રભુ!” એવા ઉદ્ગારો કાઢતી હતી. સાંજ પડતાં છતાં તાવ વિરમ્યો નહિ એટલે સામંતની માતા વધારે અકળાઈ. સામંત તો શોભનાની તખીયતને માટે કેવળ બેદરકાર હતો, તેથી તેણે એક પણ વાર શોભનાની ખબર લીધી નહોતી. તેની માતાએ તેને બોલાવીને કહ્યું: “ભાઈ! ગિચારી વહુ બહુ પિડાય છે: તું ડાકતરની પાસે જઈને દવા લઈ આવીશ?”

“ડાકતરને શરીર બતાવ્યા વિના દવા કેવી રીતે આપશે?” સામંતે દવા નહિ લાવી આપવાને એક બહાનું કાઢ્યું.

“ત્યારે ડાકતરની પાસે તો આવવાની એની શક્તિ ક્યાં

છે ? જો તું મહારાજની પાસે જઈને કહે, તો તે ડાક્ટરને ઘેર મોકલે. ”

સામંત ગુસ્સો કરતો બોલ્યો : “ બહુ સારું ! આપણે મોટા શેઠ, એટલે ડાક્ટર આપણે ઘેર તબીબત નેવા આવે. હું તો મહારાજને એવું કાંઈ કહેવાનો નથી. ”

શોભનાએ એટલું સાંભળીને ઉંડો નિઃશ્વાસ નાંખ્યો. તેણે મંદ સ્વરે સાસુને કહ્યું : “ બાઈજી ! મારે દવા પીવી નથી, અને ડાક્ટરનું કામ નથી. ”

સામંતે તે શબ્દો સાંભળ્યા અને તે બહાર ચાલ્યો ગયો. તે ગયો એટલે તેની માતા પુનઃ અકળામણમાં પડી, અને શોભનાના બિછાના પાસે આવીને બેઠી. તે બોલી : “ વહુ ! તમે દવા પીવાની ના કહો છો, પણ તમારો આ તાવ ઉતરતો નથી અને તેથી હું બહુ ગભરાઈ છું. ”

“ તે નહિ જ ઉતરે બાઈજી ! ”

“ એમ નિરાશ ન થાઓ, વહુ ! દવા કરીશું એટલે તાવ ઉતરશે; પણ દવા પીવાની ના કહી એટલે સામંત જતો રહ્યો. ”

“ હું નિરાશ થતી નથી; પણ સાસુ કહું છું. બાઈજી ! મને મોતના ભણકારા વાગે છે. કાણ જાણે શાથી, હવે મને એવું લાગે છે કે હું હવે ફરીથી હરતી-ફરતી નહિ થઈ. ”

આ સાંભળતાં સાસુની આંખોમાં જળ ભરાઈ આવ્યું. તેને અમંગળ શંકાઓ આવવા લાગી. તેણે શોભનાને કપાળે હાથ મૂકીને તાવ તપાસ્યો તો તે જરાએ ઓછો થયો નહોતો. સાંજ પડી હતી પરંતુ શોભનાની માંદગીને કારણે તેને રાંધવાનું ગમ્યું નહિ.

પડોશમાંથી એક ખવાસણુ શોભનાને જોવા આવી, તેની પાસે સામંતની માતાએ પોતાના મનોદુઃખને લીધે બહુ આંસુ પાડ્યાં. તેના હૃદયમાંએ બહુ ગભરામણુ ભરાઈ રહી હતી અને કોઈની પાસે તે ખુશી કરી શકી નહોતી, તેથી છેવટે એ રીતે તેણે પોતાનો ઉભરો કાઢ્યો, અને તે ઉપરથી પડોશણુ શોભનાની માંદગીનું ખરું કારણ સમજી.

રાત્રે શોભનાની રૂચિ નહિ હોવા છતાં સામંતની માતાએ તેને દૂધ પાચું, પરન્તુ પા કલાકમાં ઉલટી થવાથી તે પાણું નીકળી ગયું. તાવને લીધે ભારે હાંફ ચડી હોવાથી શોભનાનો કંઠ વારંવાર સુકાતો જતો હતો અને થોડી થોડી વારે તે પાણી માંગતી હતી. આ અપચિદનોને સામંતની માતા સંપૂર્ણ રીતે સમજી શકી નહિ, તોપણ તે એટલું તો જાણી શકી કે શોભનાની માંદગી ઘટવાને બદલે વધતી જાય છે. રાત્રે સામંત આવ્યો. તેની માતાને આજે તેના પર બહુ ગુસ્સો ચઢ્યો હતો. તે બોલી: “સામંત! ત્યારે વહુને દવા-દાર ક્યાં વિના જ મરી જવા દેવી છે?”

“પણ તે દવા પીવાની હા ક્યાં કહે છે?”

“તું ક્યારે દવા લાવ્યો અને તેણે પીધી નહિ? તે ભલે ના કહે, પણ લાવ્યો હોય, તો આગ્રહ કરીનેએ એ ચમચા પવાય; પણ તારે સાંભળવું જ ક્યાં છે? પડોશીઓ કકળા ઉઠ્યાં છે કે વહુ આટલી માંદી છે તોએ દવા કરતાં નથી, પણ તને તો જાણે કશું છે જ નહિ.”

“હવે એ માથાફોડ મૂક. હું દવા લઈ આવું છું.” એમ કહી સામંત ગયો અને એક કલાકમાં દવા લઈને પાછો આવ્યો. સામં-

તની માતાએ અહુ આગ્રહ કરીને શોભનાને દવા પાઈ અને ઉપર પાણી આપ્યું; પરન્તુ થોડી વારમાં ઉલટીદારા અધુંએ નીકળી ગયું! મધરાત પછી શોભનાની વ્યાકુળતા પુનઃ વધી અને ઘડી વારમાં તે ખિજાનામાં બેડી થવા લાગી તો ઘડી વારમાં પાછી સૂઈ જવા લાગી. સાસુએ આખી રાત ઉજાગરો કરીને તેની ચાકરી કરી, રાત્રે બીજી બે વાર દવા પાઈ, પણ તાવ ઓછો થયો જ નહિ. સહવાર પડતાં પહેલાં તો તેનો શ્વાસ વધ્યો.

સામંતની માતાની અમંગળ શંકા દઢ થવા લાગી. તેને શોભનાનો છેવટનો વખત નજીક દેખાયો. તે ગભરાટથી ખુદેઆકળી બની ગઈ અને શોભનાના ખિજાનાપર બેસીને તેને માથે હાથ મૂકી બોલી: “વહુ બેટા! તમને કેમ લાગે છે?”

“સાસુજી!” ભરાઈ ગએલે કંઠે શોભના એ શબ્દ બોલી અને તે સાથે જ તેની આંખમાંથી દડદડ અડેની ધારા વહી નીકળી. ક્ષણભર વિરામ લઇને તે બોલી: “બાઈજી! માંડે મોત હવે નજીક છે! તમે મારો સગી માની પેટે મારી ચાકરી કરી છે. હું પરમેશ્વર પાસે માંગું છું કે આવતે હવે પ્રભુ તમારે પેટે મને અવતાર આપે.”

એ સાંભળતાં સામંતની માતાથી પણ રડી જવાયું. છતાં હૃદયને કાંઈકે કંઈક રાખીને તે બોલી: “વહુ, દવા પીવાથી સાંડે થઈ જશે; માટે ગભરાશો નહિ. પણ તમને શું થાય છે બાપુ?”

“મારી નસેનસ તૂટે છે. તાવથી માંડે માથું ફાટી જાય છે. મારા વાંસામાં આગના તણખા મૂક્યા હોય એવું લાગે છે. ખરેખર, બાઈજી, હવે હું અચવાની નથી. મારા વાંક થયા હોય તે માંડે કરવે!”

સાસુને એ બચંકર સ્વપ્નમાં સત્ય દેખાવા લાગ્યું. બારે શ્વાસની સાથે હમણાં શ્વાસ નીકળી જશે, એવું તેને જણાવા લાગ્યું. તેણે કહ્યું: “ બાપુ ! મોત તો સૈને એક વાર આવવાનું જ છેને, પણ મનમાં શાંતિ રાખજો. તમારે મને કાંઈ કહેવું હોય તો કહો. તમને કાંઈ ખાવાની, જેવાની, કહેવાની, સાંભળવાની ઇચ્છા છે ? ”

શોભનાએ શાંતિથી તે સાંભળ્યું. પુનઃ તેની બન્ને આંખોમાંથી અશ્રુધારા વહી નીકળી. સામંતની માતા ગદગદ કંઠે બોલી: “ વહુ બેટા ! મનમાં એણું લાવશો નહિ. હું સમજું છું કે તમે મારે ઘેર આવીને સુખી થયાં નથી—”

“ ના બાઈજી ! હું સુખી છું. કોઈ પણ સ્થિતિમાં મેં હમેશાં સુખ જ માન્યું છે. વર્તમાન સ્થિતિમાં સુખ માનવાનું—મનઃસંયમ કરીને પણ સુખ માનવાનું મને મહારાજે શીખવ્યું છે—અહું થજો તેમનું—તેમની કૃપાથી મેં કદાપિ દુઃખ દેખ્યું નથી. ” શોભના બોલી.

“ એ તમારું કહાપણ છે બાપુ, પણ મારો રૂપિયો ખોટા છે એમ હું ક્યાં સમજતી નથી ? પણ તમે એ કાંઈ મનમાં લાવશો નહિ. હવે ખુદા મનથી તમે તમારી ઇચ્છા હોય તે મને કહો. ”

“ બાઈજી ! તમે મારી માતા જેવાં છો. હું નબળા—નમાઈ બાળાનાં સર્વસ્વરૂપ એક વાર મહારાજા હતા, હવે એક માત્ર તમે જ છો. ”

“ હા બાપુ ! ” શોભનાની સાસુનાં નેત્રમાંથી અપ્રતિહત અશ્રુ-ધારા વહી જતી હતી.

“ ત્યારે તમે મારી એક ઇચ્છા પૂરી ન કરો ? ” શોભનાએ કહ્યું.

“ કરીશ, બેટા ! કહો તમારી શી ઇચ્છા છે ? ”

“હું મોતની અણી ઉપર છું. મારે ફક્ત મહારાજનું છેલ્લી વારનું દર્શન કરવું છે!” શોભનાએ છેલ્લી વારની માંગણી કરી.

એ માંગણી સાંભળીને શોભનાની સાસુ વિચારમાં પડી ગઈ. પરાઈ થયું હતું. આ વખતે રાજાજીને આ ખબર પહોંચાડવા, તેમને અહીં બોલાવવા, એ સઘળું કામ કાણુ કરે? સામંત તો પહેલેથી જ રાજાના શોભના સાથેના સંબંધને માટે વહેમાએલો હતો અને સામંતની માતા તે બચ્ચતી હતી. દરા લેવા જવાને પણ આનાકાની કરનાર સામંત રાજાજીને આ ખબર આપવા બચ તે તેની માતાને શક્ય જણાયું નહિ. છતાં તેણે સામંતને ઉઠાડ્યો અને કહ્યું: “ભાઈ! શોભના હવે ઘડી—અઘઘડીના પરાણા જેવી છે.”

“હશે! બનવાનું હશે તે બનશે.” સામંતે લુખ્ખો જવાબ આપ્યો.

“પરંતુ મરતી વખતે તે બિચારી મારી પાસે એક માંગણી કરે છે; તેનું શું કરવું?”

“શું માંગે છે તે?”

“તે કહે છે કે મારે મહારાજનું છેલ્લી વારનું દર્શન કરવું છે.”

“હે!! એ રાંડ મરવા પડી છે તોપણ હજી તેની જાલ છોડતી નથી?” એમ બોલતો ગુસ્સામાં ને ગુસ્સામાં તે શોભનાના બિછાના તરફ દોડ્યો. તેની માતાએ તેનો હાથ પકડીને તેને અટકાવવાનો યત્ન કર્યો, પણ તેને નહિ ગણ્યકારતાં તે શોભનાની સામે જઈને બોલો અને ઘાંટા કાઢીને બોલ્યો: “ઓ રાંડ! મરતી વખતે પણ તારી ઘાનત સુધરી નહિ? છેલ્લી ઘડીએ તો હવે પરમેશ્વરને સંભાર, નહિતો મરીનેએ નરકમાં પડીશ.”

શોભનાએ તે શબ્દો સાંભળ્યા અને તેનું રોમે રોમ કંપી ઉઠ્યું. તે કાંઈ પણ દલીલ કરવાને શક્તિમાન હતી નહિ અને સામંતની પાસે દલીલ કરવી એ કશા કામનું પણ હતું નહિ. તે મૌન પડી રહી પરન્તુ તેના અંતરને અપરંપાર ખેદ થયો. પોતાના ઉપર આખી જીંદગીસુધી ઉપકાર કરનારનાં છેલ્લી વારનાં દર્શનથી પણ પોતાના દુર્ભાગ્યે પોતાને વચિત રાખી, એવું મનમાં થઈ આવતાં તેણે ઉડા નિઃશ્વાસ નાંખ્યો અને અશ્રુધારાએ આંખોમાં દર્શન આપ્યું. ગુસ્સે થએલા સ્વામીને શાંત કરવાને તે બોલી: “ હવે મને છેલ્લી વારની ક્ષમા કરો, નાથ ! મારા સઘળા અપરાધોને વિસરી જવાની કૃપા કરો ! ”

સામંત ગુસ્સાથી ઉતાવળે બોલ્યો: “ તારા શબ્દો તો મારા કાળજીમાં ચોંટ્યા છે, તે હું કેમ વિસરી જઈશ ? મરતાં છતાંયે રાજજીનું દર્શન કરવાનું માંગે છે, એ તારા મનનું પાપ હું માફ કરીશ, પણ પ્રભુ કેમ માફ કરશે ? ”

“ સામંત ! પ્રભુ તારા જોવો મૂર્ખ નથી ! ” કોઈએ પાછળથી કહ્યું.

સામંતે તે શબ્દો બોલનારની સામે પાછું વાળીને જોયું તો સૂર્યસિંહ, રાજ્યનો મોટો ડાકતર, અને બીજા બે માણસો આવી પહોંચ્યા હતા. તેમને જોતાં જ સામંત એટલો બધો ગભરાયો કે તેનું આખું શરીર પ્રસ્વેદર્પિદ્રુઓથી તરબોળ થઈ ગયું અને પગમાં ગુંચળાં વળવાથી તે નીચે ખેસી ગયો. સૂર્યસિંહે પોતાના શબ્દો સાંભળ્યા હતા તે બદલ સામંતની ખાતરી જ હતી, કારણકે સૂર્યસિંહે જ તેની પાછળથી જવાબ વાળ્યો હતો.

સામંત ઉપર જરા પણ લક્ષ નહિ આપતાં સૂર્યસિંહે શોભનાને બોલાવી: “શોભના ! તને કેમ છે બહેન ?”

તાવથી શોભનાની આંખો મીચેલી હતી તે તેણે ઉઘાડી અને દીવાના ઝાંખા પ્રકાશમાં પોતાની સમીપે સૂર્યસિંહને જોતાં જ તે ઝબકી. હજી થોડી ક્ષણો પૂર્વે જ સૂર્યસિંહનું દર્શન માંગવાને માટે તેને સ્વામીના વાક્યપ્રહારે સહન કરવા પડ્યા હતા અને એકાએક પોતે સૂર્યસિંહનું દર્શન કરવા ભાગ્યશાળી થાય એ વાત તેની આંખો માની શકી નહિ. તેને લાગ્યું કે કદાચ પોતે ભ્રમમાં હોય. તેણે પોતાનો હાથ આંખોપર ફેરવ્યો અને થોડી વાર સુધી સૂર્યસિંહની સામે જોયું. પુનઃ તેને લાગ્યું કે એ ભ્રમ નહોતો. પણ સત્ય દર્શન હતું, એટલે તે ખેડી થતી સૂર્યસિંહની કોટે વળગી પડી અને તેની છાતીપર માથું મૂકી હુસકાં ભરવા લાગી.

શોભનાની સ્થિતિનો વૃત્તાંત અને તેની માંદગીનું કારણ, સામંતનું દુષ્ટ વર્તન વગેરે સઘળી વાત સૂર્યસિંહે થોડી વાર પહેલાં જ સાંભળી હતી. જે ખવાસણ સામંતની પડોશણ હતી અને સામંતની માતા પાસેથી ખરી વાત જાણી ગઈ હતી, તેણે જ એ વાત સૂર્યસિંહને કાને પહોંચાડી હતી. મધરાત પછી એ વાત તેના જાણવામાં આવી અને તુરત જ ડાકતરને બોલાવી મંગાવીને તે અહીં આવી પહોંચ્યો હતો. તેણે ધારણ કરેલાં વસ્ત્રોમાં એક મલ્લનું પહેરણ, પાયજામો અને સાદો ફટકો માત્ર હતો. શોભનાની અંતીમ અવસ્થાની વાત સાંભળીને તેનો પાસે જઈ પહોંચવાને તે એટલો અધીરો બની ગયો હતો કે વસ્ત્રો પહેરવાનું પણ તેના ખ્યાનમાં રહ્યું નહોતું ! શોભનાને પોતાને કંઠે વળગી પડેલી જોતાં જ તેને સાંભર્યું કે એ બાળાને સળગતી લટ્ટીમાં હોમવાનું પાપ પોતે જ

તે બેઠી થતી સૂયેગિલની ઘાંટ વળાવી પડી અને તેના
જાતીયર માન્ય મદદા ફસદાં બરવા લાગી. ૫૨ ૮૪.

પ્રકરણ ૬ હું.] રજના ગઈએ, વાયુ કુંકયા, તુફાન પુરા થયાં ! ૮૫

કર્યું હતું અને તેનું મોત નજીક આવી પહોંચ્યું હતું તેનો અપરાધ પણ તેને જ શિર હતો.” શોભનાના મસ્તકપર હાથ ફેરવીને તે બોલ્યો: “શોભના ! તને આ દુરવસ્થામાં પાડવાનો દોષ મેં જ કર્યો છે, અને એ દોષની ક્ષમા તું મને આપીશ?” એટલું બોલતાં જ સૂર્યસિંહથી પણ રડી જવાયું.

ચૈતન્યહીન થતી હોવાથી શોભના સૂર્યસિંહને કંઈથી છૂટીને પુનઃ બિચાનામાં પડી. તે બોલી: “મહારાજ ! એવું બોલશો નહિ. મોત આવવાનું હશે તો મારા બાગ્યથી આવશે; એમાં તમારો શો દોષ ? પ્રભુ ! હવે મારા જીવનની થોડી ક્ષણો બાકી છે !”

“નહિ, હું તને બચાવીશ. તને મહેલમાં લઈ જવાને હું માણસો સાથે આવ્યો છું. ડાકતર તારી સારવાર કરશે; હું તને મરવા નહિ દઉં, શોભના !”

“મહારાજ ! હું હવે મહેલમાં આવવા માંગતી નથી—આવી શકાશ પણ નહિ. ગમે તેવું ગરીબ પણ આ માફક ધર છે. મારા ધરમાં હું મરીશ તો મને સ્વર્ગપ્રાપ્તિ થશે.” શોભના બોલી.

સૂર્યસિંહનું હૃદય અશ્રાવ્ય સ્વરે બોલ્યું: “ધન્ય છે, બાળા ! તારી શ્રદ્ધાને, તારા મનઃસંયમને હજારો ધન્ય છે !” તે ખુલ્લી રીતે બોલ્યો: “તારી તખ્તીયત સુધર્યા પછી બંલે તું તારા ધરમાં પાછી આવજે, પણ તખ્તીયત સુધરતાં સુધી તો હું તને મારી દષ્ટિ સમીપે જ રાખીશ. અહીં તારી માવજત કોણ કરશે?”

“મારી માવજત કરવાની હવે રહી નથી, મારા પ્રત્યેક અંગ-માંથી ચૈતન્ય હરાઈ જતું હોય એવો મને અનુભવ થાય છે.”

“ત્યારે તું શામાટે મારા દર્શનની માંગણી કરતી હતી?”

“મારા પર ઉપકાર કરનાર પાલક પિતાનાં છેલ્લી વારનાં

દર્શન કરી મારાં નેત્રાને કૃતાર્થ કરવા અને આપની પુત્રી તરીકે છેલ્લી વારનું કાંઈક માંગવા.”

“ માંગ, શોભના ! તને જે કાંઈ જોઈએ તે માંગ; તેં મારા જીવન ઉપર એટલો પ્રકાશ પાડ્યો છે કે મારું અર્ધું રાજ્ય તને તેના બદલામાં આપું તોપણ તે ઝોછું થઈ પડે !” સૂર્યસિંહ કૃતજ્ઞતા દર્શાવતો બોલ્યો.

“ નહિ મહારાજ ! હું એક નિરાધાર બાળકી એટલા મોટા માનને યોગ્ય નથી. પણ હું બે વસ્તુઓ માંગીશ તે આપ આપશો ?”

“ આપીશ, શોભના ! તું નિશ્ચિંત થા; મારા ખરા જિગરથી હું તે આપીશ.”

“ ત્યારે મહારાજ ! મારી એક માંગણી એ છે કે જગત્માં ગુણુ-સ્વભાવનાં કળ્મેડાં નહિ કરવાનો ઉપદેશ ફેલાવવાને યત્ન કરવું.”

“ કરીશ, શોભના ! તારા દુઃખી જીવને મને એ જ શિક્ષણ આપ્યું છે અને એ શિક્ષણ આખા જગત્ને આપવાને યત્ન કરી એ રીતે મારા હૃદયમાં અને આ આખા જગત્માં તારા નામનો સ્મરણ-સ્થંભ સ્થાપીશ; અને કહે તારી બીજી શી માંગણી છે ?” સૂર્ય-સિંહે પૂછ્યું.

“ મારા સ્વામીએ મારા-તમારા કે અન્ય કોઈના જે કાંઈ અપરાધો કર્યા હોય તે માટે તેમને ક્ષમા આપજો !”

એ માંગણી સાંભળીને સૂર્યસિંહ કિંચિત્ ઉશ્કેરાયો. તે બોલ્યો : “ શોભના ! તારી એ માંગણી બહુ આકરી છે ! તારા ગુણની અવગણના કરીને તારી આવી દુર્દશા કરનારને તો રાજ્યનો કાયદો પણ સખ્ત શિક્ષા કર્યા વિના રહે નહિ; અને આ રીતે તો વળી એણે મારા અંતરને તીવ્ર દંશ માર્યો છે, મારા જીવનના એક તેજસ્વી

કિરણનો ધ્વંસ કર્યો છે; એ વેદનાને મારાથી વિસરી શકાશે જ નહિ, તોપછી હું એ અપરાધ કરનારને કેમ ક્ષમા આપી શકું ? ”

“ પ્રભુ ! પિતા ! તે ગમે તેવા તોપણ મારા શિરના મણિ છે; મારે ખાતર તે દુઃખી થાય તો સ્વર્ગમાં પણ મને નરકની વેદનાનો અનુભવ થાય; માટે આ બાળા ઉપર ઉપકાર કરીને પણ એટલી માંગણી તો સ્વીકારો, મહારાજ ! ”

“ એ તો હું તને અગાઉથી વચન આપી ચૂક્યો છું; હવે બીજું કશું તું માંગે છે ? ”

“ રમાકુંવરને મારો અપરાધ વિસરી જવાનું મારીવતી વિનવળે.....અને મહા.....રાજ ! માફ માથું બહુ તપે છે, તો તેના પર થોડા અંગારા ભરો ! ”

શોભનાનું છેલ્લું વાક્ય સૂર્યસિંહને વિવશણ લાગ્યું, પણ ડાકટરના ધ્યાનમાં ઉપચારવિધિ આવ્યા વિના રહ્યો નહિ. તેણે એક દુવાલ પાણીમાં ભીંજવીને તેના માથાપર મેલ્યો. શોભનાને તેથી સહજ શીતળતાનો અનુભવ થયો, પણ હવે તે જ્ઞાન વિસરતી જતી હતી. તે જેમ તેમ બોલવા લાગી: “ મહારાજ ! અને પેલી કવિતા.....”

“ કઈ કવિતા ? ”

“ મેં આપને આપી હતી તે. તેને મારી સાથે ચિતામાં બાળા દેજો. ”

“ કેમ ? એ કવિતા તો બહુ સુંદર છે. ગરીબ સ્થિતિમાં સંતોષ માનવાનો બોધ પ્રત્યેક નવપરિણીત બાળાને આપવા માટે એ કવિતાનો આખી દુનિયામાં પ્રચાર કરવાનો મેં વિચાર કર્યો છે; અને તું તેને બાળા નાંખવાનું કહે છે. ”

“ હા, મહારાજ ! તે જ કવિતાએ અમે દંપતી વચ્ચે વિશેષ પડાવવાનું બીજ રાખ્યું છે; તેનાથી કદાચ આખી દુનિયામાં દંપતીઓ વચ્ચે વિશેષ પડશે. ”

“ નહિ વિશેષ પડે. તે કવિતાનું મૂલ્ય હું સમજું છું. ”

“ અહા ! અહા ! મહારાજ ! ” શોભનાએ સસ્મિત વદને ગાવા માંડ્યું :

“ પેલી આંબલી મારે બગીચા.....

“ હવે મનજી ! સંતોષમાં હીંચો ! ”

સૂર્યસિંહ બોલ્યો : “ શોભના ! હવે તું શાંત રહે, અને ડાકતર દવા આપે છે તે પી જ. ”

“ ના, મહારાજ ! હું એ ઝેર નહિ પીઉં; જુઓ, સાક્ષાત્ પરમેશ્વર મારે માટે અમૃતનો સુવર્ણ કટોરો લઈને ઊભા છે, તે જ હું પીશ ! ”

“ ક્યાં છે પ્રભુ ? ”

“ આ રહ્યા ! ” શોભનાએ જરા દૂર ઊભેલા સામંતની સામે આંખો કરી. ગભરાટથી નીચે બેસી ગયા પછી થોડી વારે ઊભો થઈ સામંત કેટલેક દૂર ઊભો હતો.

સૂર્યસિંહ સમજ્યો કે શોભના બાન ભૂલી છે. તેની સાથે વધારે વાતચીત કરવાનું તેણે બંધ કર્યું અને હવે તેને મહેલમાં લઈ જવાની તૈયારી કરવા માંડી. સૂર્યસિંહ પોતાની સાથે ગાડી લાવ્યો હતો, પણ ગાડીમાં બેસી શકે તેવી સ્થિતિમાં શોભના નહોતી; તેથી તેણે માણસો મોકલીને પાલખી મંગાવી. દર્મિયાનમાં ડાકતરે દવા પાઈ, પરંતુ પા કલાકમાં જ તેનો એકદમ ચડતો જતો શ્વાસ હવે વિરામ પામતો જતો દેખાયો એટલે બીજી દવા આપવાનું બંધ કર-

પ્રકરણ ૬ હું.] રજની ગઈ એ, વાયુ કુંકયા, તુફાન પુરાં થયાં ! ૮૯

વામાં આવ્યું. થોડી વાર પહેલાં શોભના અસ્પષ્ટ લવરી કરતી હતી, તે પણ હવે બંધ થઈ હતી.

અર્ધા કલાકમાં પાલખી આવીને હાજર થઈ. રાજને આવેલા સાંભળીને પડોશમાંથી માણસો પણ એકઠાં થઈ ગયાં. સામંત એક ખૂણામાં ઓશિયાળું મ્હોં કરીને બેસી હતો અને તેની માતા અશ્રુ-પાત કરતી બેઠી હતી. શોભનાના થોડા જ શ્વાસોચ્છ્વાસ હવે બાકી રહ્યા હતા. દયાઈ ગએલે હૈયે, નિસ્તેજ વદને, શોભનાના પ્રત્યેક શ્વાસોચ્છ્વાસે પોતાના જીવનનું એકએક વર્ષ ઓછું થતું જતું હોય એવી રીતે સૂર્યસિંહ શોભનાના બિછાનાના એક ખૂણાપર બેઠો હતો. સૌની આંખો મરણ પામતી શોભના અને તેને નિહાળી રહેલા સૂર્યસિંહના વદનપર સ્થંભી રહી હતી.

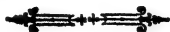
અરણોદય થયો. નિકટના દેવમંદિરમાંથી ઘંટાનાદ સંભળાયો. જૂદી જૂદી દિશાએથી કુકડાઓના દીર્ઘ શોર સંભળાયા. રાજમહેલમાં પ્રભાતનાં ચોઘડીયાં વાગવા લાગ્યાં. પક્ષીઓનો સ્વર ઝૂંઝૂંગોચર થવા લાગ્યો. સામેની આંખલીમાંથી વાયુની લહરિઓ આવીને સૂર્યસિંહના શરીરને અને શોભનાના વિખરાઈ ગએલા કેશગુચ્છની લટોને કંપાયમાન કરવા લાગી. તેજ વખતે શોભનાએ પોતાનો છેલ્લો શ્વાસ લીધો !

રજની ગઈ એ, વાયુ કુંકયા, તુફાન પુરાં થયાં !

ઝળહળ થતો હતો ભાનુ ! તુષાર હડી ગયા !

દીપક પ્રજ્વળતા તે ખૂંટાઈ ગયા રવિમાં ભળી !

ધપતી ધપતી જોતી જોતી નદી દરિયે મળી !*

પ્રકરણ ૭ મું.

લઠીમાં હોમાતી બીજ બાળાને બચાવી.

શોભના આ સંસારમાંથી ચાલી ગઈ ! ત્રેરાનમાં ઉગી નીકળેલી વંદી તેના સુભાગ્યયોગે બગીચામાં આવી, જળસિંચનથી ઉછરી, ફેલાઈ, પરંતુ સુપુષ્પોથી સુંદર અને તે પહેલાં તો—અકાળે કરમાઈ ગઈ ! તેના સુવાસ આ જગતમાં પ્રસર્યો નહિ ! તે સુવાસનો ઉપભોગ કોઈએ લીધો નહિ ! દુર્ભાગ્યે એની સુવાસના ઉપભોગનો અધિકારી ભ્રમર તેને એવો મળ્યો કે જે સુવાસને પિછાણી શક્યો જ નહિ ! તેના સુવાસનો વારસો પણ કોઈને મળ્યો નહિ ! તે તો તેના દેહની સાથે ભદ્રપુરના સ્મશાનમાં જ બળીને ભસ્મીભૂત થઈ ગયો. તેના મરણને માટે રડનાર, તેના સુવાસનો નાશ થવાથી ખિન્ન થનાર, તેના સ્મરણને સ્વચિત્તમાં ધરી રહેનાર આ સંસારમાં જો કોઈ પણ હોય તો તે એક માત્ર સૂર્યસિંહ હતોઃ અન્ય કોઈ પણ નહોતું ! તેને શોભનાના કાવ્યવિલાસની પ્રથમ લહરિરૂપ કવિતાના અક્ષરો જોઈને અત્યંત દુઃખ ઉત્પન્ન થતું હતું અને તેનું અંતર પોકાર કરતું હતું કે “ ઓ શોભના ! આ તારા કાવ્યવિલાસની પ્રથમ લહરિની સાથે જ તારો નાશ થઈ ગયો અને તે સાથે કવિતાની જન્મભૂમિરૂપ તારું હૃદય પણ નાશ પામ્યું ! અહો, તે અસ્તિત્વમાં રહ્યું હોત તો તે ભૂમિમાંથી ફેવી અને કેટલી અનુપમ લહરિઓથી આ જગત આદોલયમાન થઈ રહેત ! પરંતુ તારા હૃદયરસનો માત્ર છંટકાવ જ નાંખીને—તું ગઈ, નહિ તેથી જન્મ નાહ્યું, પલખ્યું કે જરા બીનું પણ થયું ! અરેરે ! જગત તો એ આજી

છાંટા સૂકાઈ જતાં ભૂલી જશે, પરન્તુ મારા હૃદયમાં તારા હૃદય-
રસની સરિતા ઘોઘબધ વહી રહી છે તે કેમ સુકાશે ? તું મારા હૃદ-
યમાંથી કેમ ભુલાઈશ ? શોભના ! પ્રિય શોભના ! તું ગર્ભ નથી,
પણ મેં જ તારો ધાત કર્યો છે ! લોકાપવાદની બ્હીકથી, માતાની
આજ્ઞાના પરિપાલનની ટેકથી, ગૃહકલહને રામાવી દેવાના સંકલ્પથી :
વસ્તુતઃ માત્ર મારા અસંસ્કારી હૃદયની નિર્બળતાથી મેં તને સજ-
ગતી ભટ્ટીમાં હોમી દીધી હતી અને તે જ ભટ્ટીની જવાળાથી તું
ભડભડ બળીને ખાખ થઈ ગઈ છે ! એ આઘાત શું મારા હૃદયમાંથી
કદાપિ ભુંસાઈ શકશે ? સામંત ! કુટીલ સામંત ? તારી કુટીલતાને
લીધે તેં સર્વ કાઈને કુટીલ માન્યા, અને એ બિચારી બાળાને
રીબાવી રીબાવીને મારી નાંખી ! પણ ના, તેમાં પણ મારો જ દોષ
છે : લોકાપવાદથી હું બ્હીતો હતો અને તેથી એ બાળાને ભૂલી જ-
વાનો યત્ન કરતાં મેં કદાપિ તેની ખજર જ લીધી નહિ; નહિતો
તે મરણના ઢાંડાપર આવી પહોંચી ત્યાંસુધી હું અજ્ઞાત રહ્યો ન
હોત ! સ્વર્ગસ્થ માતા ! શોભનાને પરણાવી દેવાનો આગ્રહ તેં મને
શામાટે કર્યો ? ને તેં મારી પાસેથી તેવું વચન ન લીધું હોત તો
મારા મનની વિશ્લેષ મેં શોભનાને પરણાવી દીધી ન હોત ! તેને
એક કુમારિકા બાળા જ રાખીને મારી પાસે રાખત; અને તેના
સુવાસથી કાંઈ એક જ વ્યક્તિને તુષ્ટ કરવાને બદલે આખા જગતમાં
એ સુવાસને વિસ્તારીને હું આહ્લાદ પામત ! પણ એમાં માતાને
જ શામાટે દોષ દેવો ? હું એ પાપનો ભાગીદાર થવાને સરજ્યો
હોઈશ, અને તેથી જ મેં માતાની આજ્ઞાને આધારે એ વાંક કર્યો !
આજ્ઞા ગુરુણામવિચારણીયા એ સૂત્ર પ્રમાણે વર્તવાના મારા
લોભથી જ મેં એ બાળાને દુઃખી કરી. માતાની આજ્ઞા પાળવાથી

થવાના અનર્થની કલ્પના જો મને આવી હોત તો મેં માતાની આજ્ઞાનો ભોગ આપવાનું વધારે પસંદ કર્યું હોત, પણ એ સુવાસિની વેલીનો તો ભોગ ન જ આપ્યો હોત ! રમા ! રમા ! માત્ર તારા શંકાશીલ સ્વભાવથી ઉત્પન્ન થએલા ગૃહકલહને શમાવી દેવાના સંકલ્પથી જ આ ભૂલ મેં નહોતી કરી ? જો તું સમજી હોત તો હું એ બાળાને તેની મરજીની વિરુદ્ધ આ રાજમહેલમાંથી હાંકી કાઢત નહિ, પણ તેં ન જ માન્યું અને મારે નમી જવું પડ્યું ! પણ નહિ; એ મારા મનની નિર્બળતા હતી અને તેણે જ મને કુમાર્ગે દોર્યો હતો : એ સઘળા મારા અપરાધો હતા, તેથી જ એ બાળા અકાળે મરણશરણ થવા પામી હતી અને મારે જ એ અપરાધોનું પ્રાયશ્ચિત્ત ન કરવું જોઈએ શું ? શોભના ! સ્વર્ગમાં રહી-રહી મારી મૂર્ખતા-મનોનિર્બળતા ઉપર દસી રહેલી શોભના ! મને કહે, મારા પાપનું પ્રાયશ્ચિત્ત હું કેવી રીતે કરું ? ”

શોભનાની એક છપ્પી તરફ જોઈ રહીને સૂર્યસિંહે કિંચિત્ ઉન્માદમય અવસ્થામાં એ પ્રશ્ન કર્યો. નિર્જીવ છપ્પી તે પ્રશ્નનો ઉત્તર કેવી રીતે આપે ? પોતાના કાંઈ પણ પ્રશ્નનો ગમે તેવો ઘેલો-કાલો ઉત્તર પણ આપવા માટે હંમેશાં પોતાની નિકટમાં રહેનારી શોભના આજે નહોતી. થોડા વખતથી તે કાંઈક દૂર જઈને રહી હતી, પરંતુ હવે તો તે દૂર પણ નહોતી-આખા જગતમાં તેનું અસ્તિત્વ નહોતું ! તેના જગ દેહના સ્મરણ રૂપે માત્ર એક છપ્પી સૂર્યસિંહની દૃષ્ટિ સમીપે આવી રહેલી હતી અને તે તો કાંઈ બોલતી નહોતી ! શોભનાના સુમધુર શબ્દો હવે કાયમને માટે સંભળાશે નહિ, એવું ભાન થતાં-જાગૃત ચિત્તને એ અવસ્થાનો સાક્ષાત્કાર થતાં સૂર્યસિંહનાં નેત્રોમાંથી બળબળ અશ્રુધારા વહી નીકળી ! તેના ચિત્તમાં,

પછી કંઠમાં અને છેલ્લે મુખમાં—રોદનમય ધીમા—ખોખરા સ્વરમાં એક નાની કવિતા જ રમતી રમતી તેની એ અશ્રુધારાપર પંખો નાંખી તેનું શોષણ કરવા લાગી !

- “ જે આંખોમાં અમીરસ મૃદુ નિત્ય શાન્તિથી બેતો,
- “ જે ઝોઝોથી કદિ ન સ્મિતનો સ્વરૂપ વિચોગ થાતો,
- “ જે દંડથી મરણધટિકા સુધી માધુર્ય બેતું,
- “ જે છાતીમાં, સુખદુઃખતણું ગુંથણું ગોઠવાતું !
- “ જે હસ્તોમાં પ્રતિપળ વિષે શોભતો કાઈ અંથ,
- “ જે ચર્ણો બે ગમન કરતા નિત્ય નીતિસુપંથ,
- “ જે બાળાએ મનથી પણ ના કાઢતું દુષ્ટ ચિંત્યું,
- “ તે સર્વેની ઉડતી જ હશે બાક આજે રમશાને ! ”*

શોભના ગર્ભ તેની અસર જૂદાં જૂદાં હૃદયો ઉપર જૂદી જૂદી થઈ. સૂર્યસિંહને મન તેની સજીવન કાવ્યપ્રતિમાનો વિલય થઈ ગયો હતો અને તેથી તે ચિત્તની શાંતિ અને આનંદને ગુમાવી બેઠો હતો. રમાકુંવરને લાણુભર દુઃખ થયું પણ તે કાંઈ સાહ્યું નહિ, કારણકે તે માનતી હતી કે સ્વામીના પ્રેમની એક પ્રખળ વિભાગિની દૂર થવાથી એ પ્રેમપ્રવાહમાં હવે પોતે એકલી જ સ્નાન કરશે. પરંતુ બિચારી ભોળી રમા ! તે જાણતી નહોતી કે શોભનાના મરણની સાથે સૂર્યસિંહના હૃદયમાંનું પ્રેમનિર્જર કેવળ સુકાઈ ગયું હતું, તે અન્ય કાઈ રીતે પુનઃ વહન કરી શકે તેમ નહોતું ! શોભના દષ્ટિ સમીપેથી દૂર થવાથી એ પ્રેમનિર્જરનો પ્રવાહ ધીમે ધીમે અન્યો હતો પરંતુ તેના મરણ સાથે તે કેવળ સુકાઈ જ ગયો ! સામંતને મન પોતાને અણગમતી થઈ પડેલી પૈરી મરી ગઈ—તેના સ્વચ્છં-

દાચાર ઉપરનો એક અંકુશ જતો રહ્યો ! પરન્તુ સામંતની માતાને શોભનાનું મરણ બહુ સાલતું હતું કારણકે શોભનાને એક કુલદીપક પુત્રવધૂ તરીકે તે પિછાણતી હતી. શોભનાની જે દુર્દશા સામંતે કરી હતી તે ઉપરથી તેની માતાએ અનુમાન કર્યું હતું કે હવે ન્યાતમાં સામંતને બીજી ઐરી મળશે નહિ, અને જેમ જેમ દિવસો જવા લાગ્યા તેમ તેમ એ અનુમાન ખરું પડવા લાગ્યું. બીજી બાજુએ સામંતનાં આચરણો વધારે બગડવા લાગ્યાં. તેના પર ક્રોધનો અંકુશ રહ્યો નહિ. શોભનાની વિનિતિપરથી સૂર્યસિંહે સામંતના અપરાધોની ક્ષમા આપી હતી, તેથી તે રાજ્યની નોકરીમાં ચાલુ રહ્યો હતો, પરન્તુ તેનાં આચરણો બગડતાં જતાં હોવાથી તે નોકરી પણ પૂરી-પાધરી રીતે કરતો નહિ.

શોભનાનું સ્મરણ પોતે જીવતો હોય ત્યાંસુધી જ પોતાના ચિત્તમાં રહે, અને પોતાના મરણ પછી તે ધસાર્ધ ભુંસાર્ધ જાય એ સૂર્યસિંહને ગમ્યું નહિ. તેનો અભિલાષ તો એવો હતો કે ન્યાં-સુધી જગતનું અસ્તિત્વ રહે, ત્યાંસુધી એ મનોહર સુંદરીનું સ્મરણ રહેવું જોઈએ. ખરેખર, સૂર્યસિંહે શોભનાના મરણથી શોભનાના નામનો માનસિક ભેખ જ ધારણ કરવા માંડ્યો હતો અને શોભનાને જ પોતાની ઇષ્ટ પ્રતિમા માની તેની પાછળ જોગી બનવાનાં સ્વપ્ને અનુભવવા માંડ્યાં હતાં. શોભનાને માટે શું કરવું, પાપોનું પ્રાયશ્ચિત્ત કેવી રીતે કરવું, જગતમાં તેના સ્મરણને કેવી રીતે ચિરંજીવી બનાવવું, એ જ વિચારમાં તે રાત ને દહાડો લીન રહેવા લાગ્યો. રાજ્યકાર્ય તેને સાંભરતું નહોતું. રમા તો ફવળ વિસારે પડી ગઈ હતી. કવિતા જાણે શોભનાના ચિત્તામાં જ બળીને ખાખ થઈ ગઈ હોય તેમ બિલકુલ દર્શન પણ આપતી નહોતી. એવી સ્થિતિમાં

કાંઈ કાંઈ કલ્પનાઓમાં ઉડતો ચિત્રવિચિત્ર અભિલાષાઓના પ્રવાહમાં ખેંચાતો પરંપરાગત તરંગમાળાઓમાં ગુંચવાતો અને પોતાના જ તાનમાં ઘૂમતો સૂર્યસિંહ દિવસો નિર્ગમન કરી રહ્યો હતો. જેમ જેમ દિવસો જતા હતા, તેમ તેમ સૌને શોભના વિસારે પડતી જતી હતી, પરંતુ સૂર્યસિંહના હૃદયપાત્રમાં તો તે જાગતી જ્યોતના જેવી જ જળહળતી હતી !

શોભનાનું લગ્ન થઈ ગયા પછી ત્રણ-ચાર માસમાં જ તેનું મરણ નીપજ્યું હતું. એ બધો વખત સૂર્યસિંહે એચેનીમાં પસાર કર્યો હતો. વખત જતાં શોભનાનું સ્મરણ આધું-ઝાંખું થાત અને સૂર્યસિંહના ચિત્તને શાન્તિ મળત, પરંતુ એ તાજા ધા ઉપર કાયમનો કારી ધા થયો. શોભના મરણ પામી ! હવે સૂર્યસિંહનું ચિત્ત વિશેષ વિકળ બન્યું. તેના ચિત્તની આ વિકળતાની અંદર એક મહત્વનો બનાવ બન્યો હતો અને તે સ્વામી રમણાનંદજી તથા મોહનાદેવી ઉપરના આરોપની તપાસને લગતો હતો. સૂર્યસિંહની પોતાની જ ફરિયાદ ઉપરથી પોલીસે સ્વામીજી ઉપર ફરિયાદ માંડી હતી. શારદાગૌરીની જખાની તેમાં લેવામાં આવી હતી અને સામંતની તેમ જ ખુદ રાજાજીની સાક્ષીઓ લેવામાં આવી હતી. આરોપની તપાસ દિવાન શાંતિપ્રસાદની સમક્ષ ચાલી હતી અને તે તો સ્વામીજીનો પ્રશંસક હોવાથી તેમના ઉપરના આવા ગંભીર આરોપથી આભો બની ગયો હતો. તપાસ દર્મિયાન સ્વામીજીનું દુષ્ટ ચરિત્ર બહુ જાહેરમાં આવે તેમ હતું, પરંતુ ખાનગી રીતે સ્વામીજી દિવાનની પાસે રડી પડ્યા હતા, તેથી દિવાને દયા ખાઈને એવી રીતે કામ લીધું હતું કે જેથી સ્વામીજીની દુષ્ટતા જાહેરમાં આવે નહિ અને તેમના ઉપરનો આરોપ ઉડી જવા પામે ! છેવટે તપાસ પૂરી થઈ

અને તેમાં એવો સુકાદો આપવામાં આવ્યો કે શારદાગૌરીનું મગજ ખરાબર ઠેકાણે નથી, તે કાંઈક દિવાની બની ગઈ છે અને તેથી તેના ઉપર સખ્ત દાખ રાખવામાં મોહનાદેવી તેમ જ તે કામમાં મદદ આપવામાં સ્વામી રમણાનંદજી વાળખી હતા. શારદાને દરિયામાં ફેંકી દેવાનું તેમને કથું કારણ નહોતું; માત્ર દરિયાકિનારાની હવાથી શારદાનું મગજ સુધરી શકશે એવી વૈદ્યની સલાહ પડવાથી રાજ પરોઢમાં શારદાને દરિયાની હવા ખાવા માટે લઈ જવાનો તેમનો ઇરાદો હતો; અને ખાસ તે દિવસે પરોઢને બદલે વખતની ખબર નહિ રહેવાથી તથા ગાડી ધાર્યો કરતાં વહેલી આવી પહોંચવાથી તેઓ મધરાતે ચાલી નીકળ્યાં હતા. દરિયાની હવા ખાતાં એકાએક ઉન્માદ થઈ આવવાથી શારદા દરિયામાં પડી ગઈ હતી અને સ્વામીજી તથા મોહનાદેવીને તરતાં આવડતું નહિ હોવાથી તેઓ માણસોની મદદ લેવાને શહેર તરફ ગાડીમાં દોડી આવ્યાં હતાં. એ પ્રમાણે અવનવા મુદ્દાઓ ઉપસ્થિત કરીને સ્વામીજીને નિર્દોષ ઠરાવવાનો યત્ન કરવામાં આવ્યો હતો અને એ યત્નને શાંતિપ્રસાદે ઇચ્છાપૂર્વક સફળ થવા દીધો હતો. શાંતિપ્રસાદને સ્વામીજી ઉપર કાંઈક દયા આવી હતી, કાંઈક તે સ્વામીજીનો અનુયાયી હતો અને પોતાના ગુરૂનું આવું પોકળ બહાર આવે એ વાત તેને ગમતી નહોતી, અને સત્તાના અભિમાનથી તેણે સાચાનું જૂઠું કરી બતાવી રાજ તથા પ્રજાની આંખમાં ધૂળ નાંખવાનો અખતરો કરવા ધાર્યો હતો. શાંતિપ્રસાદ કુટીલ વૃત્તિનો નહોતો. અન્યાયી બનવાની ઇચ્છાવાળો પણ તે નહોતો. વિવેકશુદ્ધિ વિનાનો પણ નહોતો. પરંતુ સૂર્યસિંહનું ધ્યાન રાજ્યકાર્યો તરફ ઓછું રહેવાને લીધે મનધાર્યો ન્યાય કે અન્યાય કરી પોતાનું ધાર્યું કરવાની તેને ટેવ

પડી હતી. એ ટેવને લીધે અનિચ્છાએ પણ તેને હાથે અન્યાયના અપરાધો થઈ જતા હતા. સ્વામીજીની બાબતમાં પણ તેણે જરાએ અદેશા વિના સ્વામીજીને તથા મોહનાદેવીને છોડી મેલ્યા હતા. તેને રાગનો ભય નહોતો, રાગજી પૂછશે તો ગમે તેવા ઉત્તરથી તેમને સમજાવી લેવાશે, એવા તેને પોતાની ચાણુક્ષતા ઉપર વિશ્વાસ હતો. એવા સુધ્ધા સંયોગોમાં તેણે એ મુકદ્દમાનો મુકાદો આપ્યો અને શારદાગૌરીને મોહનાદેવીના કબજામાં સોંપી. સ્વામીજી જટપટ ભદ્રપુર છોડી જવાની ખટપટમાં પડ્યા.

જે વખતે સૂર્યસિંહ પોતાના વાંચવાના આરડામાં શોભનાની છબીની સામે જોઈ રહીને શોભનાના ધ્યાનમાં પડ્યો હતો, અને મુખમાં આવે તેવા ઉદ્ગારો-ગદ્યમાં કે પદ્યમાં-ગળુગળુતો હતો, તે જ વખતે કચેરીમાંથી નાસેલી શારદાગૌરી એકાએક આવીને સૂર્યસિંહના પગ આગળ ફસડાઈ પડી! સૂર્યસિંહ એકાએક ચમકી ગયો-વિરામાસનમાંથી આશ્ચર્યચકિત થતો બોલો થઈ ગયો. તત્ક્ષણ તેણે શારદાને ઓળખી. શોભના ઉપર લાગી રહેલું તેનું ધ્યાન ભગ્ન થયું. તે એક બેભાન મનુષ્યની પેઠે શારદાને પોતાના પગ આગળ દંડવત પડેલી જોઈને તે બોલી ઉઠ્યો: “શારદા! શારદા! તું છે? તને કાનો ભય છે? અહીં શામાટે આવી છે?”

“મહારાજ! ઓ મહારાજ! આપે મને દરિયામાંથી શામાટે બચાવી? માતાના હાથમાં પુનઃ જન્મને રિખાઈને મરવા કરતાં એ મોત મને વધારે સુખ આપનારૂં લાગત!” શારદા બોલી.

“તું બેટી થા. સ્વસ્થ થઈને તારી વાત કહે. માતાના હાથમાં હવે તેને કાણુ સોંપે છે?”

“આપના રાજ્યનો ન્યાય!”

“ એટલે ? સ્વામીજીવાળો મુકદ્દમા પૂરો થયો ? તેનો ન્યાય શાંતિપ્રસાદે કેવો આવ્યો ? આરોપીઓને શી સજા થઈ ? ” સૂર્યસિંહે આતુરતાથી પૂછ્યું.

“ આરોપીઓને નહિ, પણ મને સજા થઈ છે, મહારાજ ! મને જ પુનઃ લડીમાં હોમવાનો ન્યાય આપવામાં આવ્યો છે.”

‘ લડી ’ શબ્દ શારદાને મુખેથી સાંભળતાં સૂર્યસિંહનાં રામ કંપ્યાં. તે શારદાના શબ્દો સાંભળીને ચમકી ઉઠ્યો અને બોલ્યો : “ શું આરોપીઓને છોડી મેલ્યા ? ક્યા મુદ્દાપર તેઓ છૂટી ગયા ? મેં મારી નજરે જોયેલું તે પણ ન્યાયની તપાસમાં ઉડી ગયું ? ”

સૂર્યસિંહ એ ચુકાદા ઉપર ક્રોધાન્વિત બની ગયો. પોતાને હાથે થયેલા એક અન્યાયથી શોભના લડીમાં હોમાઈ હતી; અને આ બીજા અન્યાયથી શું એક બીજા બાળા પણ લડીમાં હોમાશે ? એ કલ્પનાથી તેને પોતાના રાજ્યમાં અને પોતાના હાથે થતા અન્યાયો ઉપર બહુ ગુસ્સો આવ્યો. અર્ધવસ્ત્રાચ્છાદિત શરીરે જ તે કચેરીમાં આવી પહોંચ્યો. દિવાન તે વખતે સ્વામીજીના મુકદ્દમાનો ચુકાદો આપીને બીજા કોઈ મુકદ્દમાની તપાસ ચલાવી રહ્યો હતો. તે જ વખતે સૂર્યસિંહ ત્યાં જઈ પહોંચ્યો અને દિવાન પાસેથી સ્વામીજી ઉપરના મુકદ્દમાનું ‘ જજમેન્ટ ’ માંગ્યું. શાંતિપ્રસાદે કાગળો રાખના હાથમાં આવ્યા અને રાખતો તે વાંચ્યું. સૂર્યસિંહને તેમાં ખુલ્લો પક્ષપાત નજર આવ્યો અને તે એકદમ ગર્જી ઉઠ્યો : “ દિવાનજી ! આ તમે શું કર્યું છે ? શારદાને પોતાને હાથે પકડીને દરિયામાં ફેંકી દેનાર સ્વામીજી શું નિર્દોષ દરે છે ? ”

“ નામદાર ! સાક્ષી-પુરાવા અને બીજા સંયોગો જોતાં કાયદાની નજરે સ્વામીજી નિર્દોષ કદે છે, એટલે બીજો કંઈ ઉપાય નથી.”

સૂર્યસિંહ ઉશ્કેરાઇને બોલ્યો: “તો એવા કાયદાને મારા રાજ્યમાંથી ખાતલ કરો! મને તેવા કાયદા જોઇતા નથી અને નિર્દોષ બાળાઓનું ખૂન કરનારા જોગટાઓની પણ મારા રાજ્યમાં જરૂર નથી.”

શાંતિપ્રસાદ મૌન રીતે એ સમજાનું સાંભળી રહ્યો.

સૂર્યસિંહ આગળ બોલ્યો: “આ મુકદ્દમાની પોલીસ તરફની અપીલ હું પોતે સાંભળીશ, અને ચુકાદો આપીશ. આરોપીઓને જામીન પર છોડ્યા હોય તો તેમને પુનઃ કાચી જેલમાં મોકલવા માટે પકડવાનાં વારંટ કાઢો!”

“મહારાજ! અપીલ લેલે આપ સાંભળાને, પરંતુ આરોપીઓને જેલમાં મોકલવાની જરૂર નથી.” દિવાને ભલામણ કરવા માંડી.

“એ કાંઈ નહિ બને. એવા અન્યાયો હું હવે ચાલત્રા દેનાર નથી. ગુન્હેગારને સજા થવી જ જોઇએ અને આ પ્રકારના ગુન્હેગારને કડક સજા કરવી જોઇએ.” એમ કહી જજમેંટનાં કાગળીયાઓ ફેંકી દઈ સૂર્યસિંહ કચેરીમાંથી ચાલ્યો ગયો. સૌ કોઈ તેથી આશ્ચર્ય પામી ગયાં.

હજી ચુકાદો અપાયાને થોડી જ વાર થઈ હતી, એટલામાં તો રવામાંજ પોતાનો મુકામ ભદ્રપુરમાંથી ઉપાડી જવાની તૈયારીઓ ઉતાવળે કરી ચૂક્યા હતા અને પોતાને ઉતારેથી નીકળી જવાની તૈયારીમાં હતા એટલામાં પોલીસનાં માણસો ત્યાં જઈ પહોંચ્યાં અને તેમને ફરીથી પકડીને કેદમાં નાંખવામાં આવ્યા. મોહનાદેવીને પણ પુનઃ પકડવામાં આવી. રાજ્યના ગાડીવાન કાનજીને પણ જેલમાં નાંખ્યો. શારદા-ગૌરીને સૂર્યસિંહે પોતાના આશ્રય હેઠળ રાખી તેની સંભાળ લેવા

માંડી, ખીજા જ દિવસથી અપાક સાંભળવાનું કામ રાજ્યે પોતાની જાતે શરૂ કર્યું. કેટલાક વધારાના સાક્ષીઓની જુથાની લેવાની પોલીસે અરજ કરી તે પણ સ્વીકારી અને જે સાક્ષીઓને દિવાનના વક્ષણને લીધે પાછા જેંચી લેવામાં આવ્યા હતા, તેમની જુથાની લેવામાં આવી. બ્રિટિશ કોર્ટના કાનૂનોને લાજુમર બાજુએ મેલવા છતાં સૂર્યસિંહના મનમાં ન્યાય આપવાની જ ઇચ્છા હતી. સ્વામીજીનો ગુન્હો તેણે પોતાની નજરે જોયો હતો, છતાં તપાસ દર્મિયાન સ્વામીજી નિર્દોષ જણાય તો તેમને નિર્દોષ ઠરાવીને છાડી મેલવાને પણ સૂર્યસિંહ તૈયાર હતો. કોઈ પણ રીતે સ્વામીજીને સજા કરવી જ, એવો દ્વેષમૂલક કરાવ તેણે કર્યો નહોતો અને કરવાની જરૂર પણ નહોતી. છતાં શારદા ઉપર થયેલા જુલ્મથી તેને ધણું લાગી આવ્યું અને શોભના ઉપરના જુલ્મના પરિણામથી એવા જુલ્મો થતા અટકવા જોઈએ એવી તેની દૃઢ માન્યતા હતી; તેથી તેણે આ મુકદ્દમામાં પોતાની જાતે પરિશ્રમ લેવા માંડ્યો હતો.

માત્ર ત્રણ દિવસની વિશેષ તપાસમાં આજો મુકદ્દમો ઉધાડા થઈ ગયો. સ્વામીજી ઉપરના પક્ષપાતથી શાન્તિપ્રસાદે જે વાતો ખુદ્દી થવા દીધી નહોતી, તે વાતો સૂર્યસિંહે ચલાવેલી તપાસમાં ખુદ્દી થઈ ગઈ! સ્વામીજીનું પૂર્વજીવન, તેમનો અને મોહનાદેવીના સંબંધ, શારદાની ઉત્પત્તિ, તેનું મૃત્તિમ વૈધવ્ય-વાસ્તવિક કૌમાર્ય, તેને પરણાવવાની સ્વામીજી અને મોહનાદેવીની યુક્તિ અને છેવટના બનાવથી શારદાએ મર્યાદેલું ગાંડ એ સઘળી વાતો સૂર્યસિંહની સમીપે ખુદ્દી થઈ ગઈ! આખા ભદ્રપુરના લોકો સ્વામીજી અને મોહનાદેવીના ચરિત્રની વાર્તા સાંભળીને દાંતમાં આંગળી ધાલી રહ્યાં! સૂર્યસિંહે તેમની પાપપરંપરા સાંભળી અને તેમના ગુસ્સાનો પાર

રહ્યો નહિ. તે ગુસ્સાના આવેશમાં સૂર્યસિંહે તેમને સખ્ત સખ કરી નાંખી હોત, પાંચ—સાત વર્ષની સખત કેદ ફરમાવી દીધી હોત, પરંતુ એકદમ ઉસ્કેરાઈ જઈને ન્યાય આપવો એ અધર્મકર્મ હતું એવો વિચાર કરીને જે દિવસ પછી ચુકાદો આપવાનું તેણે જણાવ્યું.

પાપી મનુષ્યોનાં પાપની કથા સત્વશીલ પુરોના ક્રોધ કરતાં દયાની લાગણીને વધારે ઉસ્કેરે છે. દાંત્ર વિચાર કરતાં સૂર્યસિંહને ક્ષમાખીજ અને મોહતાદેવી આવી ઉપર દયા જ આવી. તેણે વિચાર્યું: “એ ગિચારાં પાપીઓના મલિન અત્મા અત્યારે કેવળ નિર્મળ બની ગયા છે. તેમને હું સખ્ત સખ કરીશ, તો તેઓ સહન કરી લેશે, પરંતુ તેથી તેમનો મલિન આત્મા કાંઈ નિર્મળ બનવાનો નથી. પરંતુ જો દયા લાવીને હું તેમને છોડી મેલું તો તેથી લોકો ઉપર કાંઈ અસર થાય નહિ. ગુન્હેગારને સખ કરવાનો હેતુ તેના ગુન્હાઓ થતા અટકાવવાનો અને તે ગુન્હેગારો પુનઃ એવી પ્રવૃત્તિમાં પડે નહિ તે માટેનો છે; એ હેતુ આવી દયાથી નિષ્ફળ તો નહિ બન્યો ? ત્યારે હું શું કરું ?”

આ વખતે સૂર્યસિંહને શોભના સાંભર્યા વિના રહી નહિ. તેને લાગ્યું કે અત્યારે જો શોભના પોતાની પાસે ઊભી હોય અને આ ગુંચવણનો પ્રશ્ન તેને પૂછ્યો હોય તો તે પોતાની ચમત્કારિક બુદ્ધિનો પરિચય કરાવ્યા વિના રહે નહિ. પરંતુ શોભનાનો આત્મા તો સ્વર્ગની અખંડ શાન્તિમાં વિદ્યમાન રહ્યો હતો ! સૂર્યસિંહે એક નિઃશ્વાસ નાંખ્યો. છેવટે શારદાને તેણે પોતાની પાસે બોલાવી અને તેને કહ્યું: “શારદા ! તારાં માતાપિતાનું ચરિત્ર તો તારા જણવામાં આવી ગયું છે. તેમનો ગુન્હો પણ તે જણ્યો છે. મારી દષ્ટિમાં

પણુ તે ગુન્હેગાર જ માલૂમ પડ્યાં છે. હવે તેમને સજા કરવાના સંબંધમાં તારી શી ઇચ્છા છે ? ”

શારદા હાથ જોડીને બોલી : “ મહારાજ ! ગમે તેવાં પાપી તોપણુ તે મારાં માતાપિતા છે. પોતાની આખરૂ જાળવવા માટે તે મને મારી નાંખવા માંગતાં હતાં, પરન્તુ હવે તેમની આખરૂ ખુશી થઇ ગઇ છે, તે જ તેમને સમ્પત્ત શિક્ષા થઈ ચૂકી છે. છતાં આપને જે કાંઇ સજા કરવાનું યોગ્ય લાગે તે લેલે કરો. હું માત્ર એટલું જ માંગું છું કે પુનઃ તેમની સાથે રહીને જીવન ગાળવાની મારી ઇચ્છા નથી. ”

શારદાનું આ કથન સૂર્યસિંહના મગજને રચ્યું. જે એક પાપ ઠાંકવાને મનુષ્ય પ્રયત્ન કરે છે, તે જ પાપ વધારે ખુલ્લું થવાથી જે સજા તે માણસને થાય છે તે સજા અન્ય શારીરિક સજા કરતાં વધારે ગંભીર થઈ પડે છે એ વાર્તામાં રહેલું સત્ય સૂર્યસિંહને સમજાયું. તે છતાં તેણે સ્વામીજી અને મોહનાદેવીને એક વાર પોતાની પાસે એકાંતમાં બોલાવ્યાં. સ્વામીજી નીચું નિહાળી રહીને અને મોહનાદેવી આંખમાંથી આંસુ વરસાવતી બિભી. સૂર્યસિંહ બોલ્યો : “ તમે અન્નેએ કેવા ગુન્હાઓ કર્યા છે તે ખુલ્લું થઇ ચૂક્યું છે. કેવા પ્રકારની સજા વેઠવાની તમારી મરજી છે તે જાણવાને મેં તમને અત્યારે બોલાવ્યાં છે. ખીજા ગુન્હેગારોને સજાના સંબંધમાં આવી રીતે પસંદગી પૂછવાનો મારો રિવાજ નથી, પરંતુ તમારા અત્યંત મલિન આત્માઓ ઉપર મને કાંઈક દયા આવી છે અને તેથી તેના સંબંધમાં હું તમારી પસંદગી પૂછું છું. ”

પહેલાં તો સ્વામીજી અને મોહનાદેવીના મુખમાંથી એક શબ્દ પણ નીકળી શક્યો નહિ. થોડી વાર રાહ જોઈને સૂર્યસિંહે પુનઃ તેમને તે જ

પ્રશ્ન કર્યો, એટલે મોહનાદેવી બોલી : “ મહારાજ ! આપ હવે સધળું જાણી ચૂક્યા છો; અમે લોકોમાં મોટા ધર્માત્મા મનાતાં હતાં પરંતુ અમે સૌથી ઉંચી પ્રતિમા પાપાત્મા છીએ એ સૌ કોઈએ જાણ્યું છે. અમે પર્વતની ઉંચામાં ઉંચી ટેકરીપરથી તેની ખીણના ઉંડામાં ઉંડા ભાગમાં ગમરી પડ્યાં છીએ ! અમારૂં આ પતન દુનિયાએ જોયું છે અને અમે સૌ કોઈના તિરસ્કારને પાત્ર બન્યાં છીએ. આટલી શિક્ષા અમને થઈ ચૂકી છે, અને હવે આપને એથી વિશેષ જે કંઈ શિક્ષા કરવી હોય તે કરો. ”

સૂર્યસિંહે ક્ષણભર વિચાર કર્યો અને કહ્યું : “ તમને એ શિક્ષા થઈ ચૂકી છે તે મારા ધ્યાનમાં છે. તમને થએલી એ શિક્ષા તરફ શારદાએ જ મારું લક્ષ્ય દોર્યું છે; પરંતુ તમારી દુષ્ટતા મેં પ્રત્યક્ષ જોઈ હોવાથી તમને થએલી એ શિક્ષા મને સંતોષકારક લાગતી નથી. તમને તે કરતાં કાંઈક વધારે શિક્ષા થવી જોઈએ. ”

મોહનાદેવીની આંખોમાંથી ખળખળ આંસુ વહી નીકળ્યાં. તે આંસુએ સૂર્યસિંહના હૃદયમાં દયા ઉત્પન્ન કરી નહિ. શોભના જીવતી હતી ત્યારે જે અશ્રુબિંદુઓમાં સૂર્યસિંહને સાક્ષાત્ પ્રેમ-સૌંદર્યનો ભાસ થતો હતો, તે જ અશ્રુબિંદુમાં હવે શોભનાના મરણ પછી તે કાપટ્ય અને દુષ્ટતા જોતો હતો ! વળી શારદા જેવી સુકુમાર બાળાને ખીડનારી દુષ્ટ માતાના અશ્રુ ઉપર તો તેને વિશ્વાસ ક્યાંથી ઉત્પન્ન થાય ? તે બોલ્યો : “ મોહનાદેવી ! મારા મનમાં તો એમ થાય છે કે સ્વામીજીને હું ત્રણ વર્ષ સુધી સખ્ત મજુરીની કેદમાં મોકલી આપું, અને તને તારું ધન લૂંટી લઈને મારી હૃદમાંથી બહાર કાઢી મેલું. એટલું કર્યા વિના તમને શિક્ષા કરવાનો હેતુ સરી શકે તેમ નથી. કહો સ્વામીજી ! હવે તમારી શી ઇચ્છા છે ? ”

“ ગુન્હેગારની ઇચ્છા તેને શિક્ષા કરવાને માટે પૂછવી એ નકામું છે. આપ આપની મરજીમાં આવે તે શિક્ષા કરો; અમે એ સર્વ શિક્ષાને પાત્ર છીએ. ”

“ ત્યારે તો હું મારી મરજીમાં આવશે તે શિક્ષા કરીશ; પરન્તુ મોહનાદેવી ! શારદાની શી વ્યવસ્થા કરવાની તારી ઇચ્છા છે ? તે કાઈ પણ રીતે તમારી સાથે રહેવા ઇચ્છતી નથી. ”

“ મહારાજ ! એટલું ખરું છે કે કુટિલ માતાપિતાની સાથે એ વિશુદ્ધ સ્વભાવની બાળા રહેવાનું પસંદ કરશે નહિ. તેના સંબંધમાં પણ આપ જે સૂચના કરશો તે હું અંગીકારીશ; પરન્તુ મહારાજ ! એ પુત્રી પણ મારા મનનું વિરામસ્થાન છે. ”

“ એ બે તારા મનનું વિરામસ્થાન હોય તો તેને દૂર રહ્યા છતાં સુખી બેઠાને મનથી સુખી થજે; પરન્તુ તારી સાથે તો તે નહિજ રહે; અને તેને સુખી બેવાની તારી ઇચ્છા હોય તો તારા ધનનો ભાગ તેને આપ. ”

“ આપની આજ્ઞા મને શિરસાવંધ છે: આપની મરજી પ્રમાણે કરમાવો. ”

“ ત્યારે સાંભળો; પહેલાં હું તેમને મારી હાથમાંથી ચાલ્યા જવાનો હુકમ કરમાવું છું; પરન્તુ તે આવી રીતે નહિ. સ્વામીજીનાં ભગવાં ઉતરાવીને એક સંસારીના વેશમાં હું તેમને મારા નગરમાંથી બહાર મોકલી દઈશ અને તેમની સાથે એવી શરત કરીશ કે પુનઃ તેમણે ભગવાં પહેરવાં નહિ, પરન્તુ તારી સાથે એક સંસારી તરીકે જ રહેવું કે જેથી લોકો આ ભગવામાં ભરમાય નહિ. બીજી શરત એ કે તારા ધનમાંથી અર્ધ ભાગ શારદાને આપવા અને શારદા

તેની ઇચ્છામાં આવે એવે સુરક્ષિત સ્થળે પણ તારાથી જૂદી રહે. આ ન્યાય કાયદાની કલમ પ્રમાણે નહિ પરંતુ સમાજ અને નીતિ ઉપર દષ્ટિ રાખીને હું કહું છું, અને તે પ્રમાણે તમારે વર્તવું પડશે.”

સ્વામીજીને આ ન્યાય થોડો આકરો લાગ્યો. તેમને મન પોતાની સંપૂર્ણ અપકીર્તિ તેમાં સમાએલી હતી. મોહનાદેવીને અર્ધું ધન શારદાને આપી દેવાનું આકરું લાગ્યું, પરંતુ બન્નેને રાજની આજ્ઞા પ્રમાણે વત્યા વિના છૂટકો જ નહોતો, તેથી બન્નેએ એ શિક્ષા તરફ પસંદગી બતાવી. તુરંત જ રાજાએ ત્યાંને ત્યાં જ સ્વામીજીનાં ભગવાં ઉતરાબ્યાં અને એક સંસારીનાં કપડાં પહેરાવ્યાં. મોહનાદેવીને તેનું સઘળું ધન પોતાની સમક્ષ લાવવાની આજ્ઞા કરી અને તેમાંથી શારદાને માટે અર્ધું ભાગ રાખી બાકીનો અર્ધું ભાગ તેને સોંપ્યો. બીજે દિવસે સ્થવારમાં રીતસર ન્યાયની કચેરીમાં સૂર્યસિંહ સુઠાદો બાંહેડેર કર્યો અને ત્યાંથી જ સ્વામીજી તથા મોહનાદેવી લેખકાના ભારે નિરસ્કાર અને “ હો હો ” ની ઝૂમોની વચ્ચે ભદ્રપુરવી બહાર નીકળ્યાં ! !

પ્રકરણ ૮ મું.

‘ નન્દિની વરિકા ’માં લલિતા.

Sweet are the uses of adversity,
Which, like the toad, ugly and venomous,
Wears yet a precious jewel in his head;
And this our life, exempt from public haunt,
Finds tongues in trees, books in the running brooks,
Sermons in stones, and good in everything.

Shakespeare.

જે વૃક્ષ તજે લલિતા બેલાન પડી હતી અને બાલકુમારી તેની ઝુઝૂપામાં બેસી હતી, તે વૃક્ષની પાસે જોગીરાજ અને અતિથિ આવી પહોંચે તે પહેલાં તો લલિતા ભાનમાં આવી ગઈ હતી. વૃક્ષની છાયાથી અને બાલકુમારીએ ઢાળેલા વાયુની શીતળતાથી તેણે પોતાની આંખો ઉઘાડી હતી, પરંતુ તે ચત્તીપાટ પડી પડી આમ-તેમ ભયથી આંખો ફેરવી રહી હતી અને બાલકુમારીના પ્રશ્નોનાં કશા ઉત્તર આપતી નહોતી, તે ઉપરથી તેનું મગજ બરાબર ઠેકાણે નહિ આવ્યું હોવાનું અનુમાન કરી શકાતું હતું. જોગીરાજની સાથે અતિથિ પાણીથી ભરેલો ઘડો ઉંચકી લાવ્યો હતો તેમાંથી થોડું પાણી પહેલાં લલિતાને પાવું અને પછી તેના મગજપર પાણીની ધીમી ધારા કરી, ત્યારે લલિતા સંપૂર્ણ રીતે સ્વસ્થ થએલી જણાઈ અને પોતે ભયમુક્ત થઈ છે તથા પોતાની આસપાસનાં મનુષ્યો કોઈ અપરિચિત પણ માયાળુ

મનુષ્યો છે એવું તેને જ્ઞાન થયું. પરન્તુ હજી તેના મુખમાંથી એક શબ્દ પણ નીકળી શકતો નહોતો. તેનું હૃદય કેવળ અચેતન બની ગયું હોય અને પરિણામે શરીર કેવળ શક્તિહીન થઈ ગયું હોય, તેવી રીતે તે પડી રહી હતી. જોગીરાજે તેને કહ્યું: “બહેન ! તું ભયથી મુક્ત થઈ છે. તું કાણ છે, ક્યાંથી આવે છે અને તારી પાછળ કાણ પડ્યું હતું તે તું મને કહે.”

લલિતાએ જોગીરાજના એ શબ્દો ધરાધર સાંભળ્યા હોય તેવું જણાયું, પરન્તુ તે માત્ર જોગીરાજ સામે ટગર ટગર જોઈ રહી અને કશું બોલી નહિ. તેની આ ચેષ્ટા જોઈને સૌ નવાઈ પામ્યાં. બાલકુમારીએ તેને પૂછ્યું: “બહેન ! તને શૂન્ય લાગી છે ?” પરન્તુ લલિતાએ માથું હલાવીને પણ ‘હા’ કે ‘ના’નું સૂચન કર્યું નહિ. બાલકુમારીએ આગળ પૂછ્યું: “તું અમારી સાથે આવીશ ?” પરન્તુ લલિતાએ તેનોએ કશો જવાબ આપ્યો નહિ. જોગીરાજ બોલ્યા: “પુત્રી ! તું જો બેડી થાય તો અમે તને અમારા આશ્રમમાં લઈ જઈએ.” પરન્તુ લલિતાએ બેડાં થવાની જરા પણ ચેષ્ટા કરી નહિ ! આ ઉપરથી સૌએ અનુમાન કર્યું કે તે સંપૂર્ણ ભાનમાં નથી; અથવા તો તેનું ચિત્ત બ્રમી ગયું છે. તેને કાંઈ પણ રીતે આશ્રમમાં લઈ ગયા વિના તેની શુશ્રૂષા સારી રીતે થઈ શકશે નહિ એમ જોગીરાજને લાગ્યું. લલિતાને ડાળીમાં ઘાલીને લઈ ગયા વિના છૂટકો નહોતો, એટલે બાલકુમારી આશ્રમમાં ગઈ અને ડાળીને માટે કપડું લઈને તથા જેતાને પોતાની સાથે તેડીને આવી. એ પ્રમાણે ચાર જણાંએ મળીને લલિતાને ડાળીમાં સુવાડી અને તેને ઉંચકીને આશ્રમમાં પહોંચાડી.

એ અચેતન બાળાની માવજતમાં બાલકુમારી રહી. તેણે તેને

સાંજે થોડું દૂધ પાચું અને તેની પાસે જ પથારી કરીને તે સૂતી. લલિતાએ એ આખી રાત અને ખીજ દિવસના મધ્યાહ્ન સુધી નિદ્રા લીધી અને ત્યારપછી જ્યારે તે જાગી ત્યારે પહેલાં કરતાં તે વધારે સ્વસ્થ જણાઈ. તેણે જે પહેલા જ શબ્દો ઉચ્ચાર્યા તે “હું ક્યાં છું ? તમે કોણ છો ?” એટલા માત્ર હતા. બાલકુમારીએ કહ્યું : “જાહેન ! તમે સમુદ્ર કિનારે આવેલી નન્દિનીવાટિકા નામના સ્થળે છો, અને હું આ વાટિકાવાળા જોગીરાજનો પુત્ર બાલકુમાર છું.”

પોતે આ અપરિચિત સ્થળે કેવી રીતે આવી પહોંચી તેનું સ્મરણ લલિતાને તુરત થયું નહિ. તે આશ્ચર્યથી ચકિત બની ગઈ હોય તેમ ચોતરફ જોવા લાગી. પોતાને એક નાની સ્વચ્છ કુટીમાં જોઈને ભૂતપૂર્વ પ્રસંગોનું સ્મરણ થવાને બદલે ઉત્તરું વિસ્મરણ થવા લાગ્યું. પોતે કોઈ પણ વાર આવું સ્થળ જોયું નહોતું, તો પછી નિવાસ તો ક્યાંથી જ ક્યાં હોય ? કુટીના દ્વારમાંથી દૂર દષ્ટિ ફેંકતાં ઘસો, વેલાઓ અને કુલના રોપાઓથી સુશોભિત વાટિકા જોઈ પરન્તુ કોઈ વિસ્મૃત થઈ ગએલી ગમગીનીથી તેને કિંચિત્ પણ આનંદ થવા પામ્યો નહિ. તેનું મગજ એટલું નબળું બની ગયું હતું કે થોડી-એક દાશો પૂર્વે બાલકુમારે જણાવેલું પોતાનું નામ પણ તેને યાદ રહ્યું નહિ. લલિતાએ પૂછ્યું : “અને તમે કોણ છો ? તમારું નામ શું છે ?”

“મેં તમને કહ્યું કે મારું નામ બાલકુમાર છે અને હું જોગીરાજનો પુત્ર છું.”

“જોગીરાજ કોણ છે ?”

“તે આ વાટિકાના નિવાસી છે, ધર્મધ્યાન અને નિત્યકર્મમાં સમય ગાળી આનંદમાં રહેવું તે તેમનો નિત્યનો વ્યવસાય છે.” આલકુમારે ઉત્તર આપ્યો.

“પણ હું અહીં ક્યાંથી આવી ?”

“તમે એકદમ દોડતાં દોડતાં આવ્યાં અને તમારી પાછળ કોઈ પુરૂષ દોડી આવતો હતો તેને મેં તારથી ધાવણ કરીને પાછો કાઢ્યો, એ વાત શું તમને સાંભરતી નથી ?”

“હં ! હં ! ઓ કુંદન-કુંદન-એ આવ્યો-મુઓ-” એમ બોલતી લલિતા લય અને ગલરાટથી પુનઃ બેભાન બની ગઈ. આલકુમારી એ શબ્દો સાંભળીને અને લલિતાને પુનઃ બેભાન બની ગએલી જોઈને લય પામી અને અતિથિને ત્યાં બોલાવી લાવી. લલિતાએ પોતાની સાથે કરેલી વાતચીત તથા બેભાન થતાં તેણે ઉચ્ચારેલા શબ્દો એ સંઘળી તેણે અતિથિને કહ્યું. અતિથિને એ દુઃખી-લયચકિત બાળાની બહુ દયા આવી. તેની ખાતરી થઈ કે તે કોઈ મોટા લયમાંથી મુક્ત થઈને ત્યાં આવી પહોંચી હતી, પરંતુ તે લય કેવો હશે-કોના તરફનો હશે-તે વિષે કશું અનુમાન તે કરી શક્યો નહિ. લલિતાથી દૂર ને દૂર નાસતો ફરતો અતિથિ દયાથી પીગળીને લલિતાની પથારી પાસે બેઠો અને લલિતાને લાનમાં આગુવાના યત્નો તેણે કરવા માંડ્યા. મસ્તકને જલધારાથી શીતલ રાખ્યું. ફુલનો એક નાનો રૂમાલ ગુંથી લાવીને તેને લલિતાના મસ્તકની નીચે રાખવાની તેણે આલકુમારીને આજ્ઞા કરી અને આલકુમારીએ તે આજ્ઞાનું પાલન કરવાને ફુલના રોપાઓ તરફ ગમન કર્યું. એટલામાં જોગીરાજ આવી પહોંચ્યા અને તેમણે કોઈ

વનસ્પતિનાં પાંદડાં વાટી તેની ડુગદા બનાવી લલિતાના મગજ ઉપર રાખી રહેવાનું અતિથિને સૂચન કર્યું. થોડી વાર પછી બાલકુમારી પણ કુલનો રૂમાલ ગુંથીને ઢાળી અને તે લલિતાના મસ્તક નીચે રાખ્યો. એ સર્વ ઉપચારોથી સંખ્યાકાળ પછી લલિતા પુનઃ ભાનમાં આવી, પરન્તુ અતિથિએ તેની સાથે કાંઈ વાતચીત કરવાનું યોગ્ય જાન્યું નહિ, કારણકે મનની નિર્મળતાને લીધે કાંઈ વાતનું સ્મરણ થતાં તે પુનઃ બેભાન થતી જવા પામે એવો સંભવ હતો. બાલકુમારીએ પણ તેની સાથે કરી વાત કરી નહિ. લલિતા ભાનમાં આવી એટલે બાલકુમારીએ તેને માત્ર થોડું દૂધ પાચું અને થોડી વાર પછી તે પુનઃ નિદ્રામાં પડી. એક પ્રહર રાત્રી વીતી ગઈ એટલે બાલકુમારીએ કહ્યું: “અતિથિ! આ બાળાની શુશ્રૂષામાં મેં ગઈ રાતનું જગરણ કર્યું છે, તો આજે રાત્રે તેની શુશ્રૂષા માટે તમે અહીં સૂઈ રહેશો? ગઈ રાતના જગરણને લીધે આજે મારું માથું જરા ભારે થયું છે.”

એક યુવતી બાળાની પાસે પોતે આખી રાત સૂઈ રહેવું તે અતિથિને ગમ્યું નહિ; પરન્તુ બાલકુમારીની સૂચનાનો અસ્વીકાર તો કરી શકાય તેમ જ નહોતું. તેણે કહ્યું: “આપણે બન્ને અહીં સૂઈ રહીએ તો કેમ? ભલે જગરણ કરશો નહિ; જગરણ હું કરીશ.”

બાલકુમારીએ એ માંગણીનો સ્વીકાર કર્યો. એક જ કુટીરીમાં ત્રણ પથારીઓ થઈ. બાલકુમારી પોતાની પથારીમાં સૂઈ રહી પરન્તુ અતિથિને જગરણ કરવાનું હોવાથી તે માત્ર બેસી જ રહ્યો અને જૂનકાળમાં બીડાઈ ગએલાં સ્મરણનાં પડ એક પછી એક ઉઠાવવા લાગ્યો. લલિતાને ચહેરા ઉપરથી તે ઓળખી શક્યો હતો, પરન્તુ લતાની બહેન તે એ જ લલિતા છે એવી તેને ખાતરી થઈ

નહોતી, કારણકે આ પ્રદેશમાં આ સ્થિતિમાં તે હોય એવો સ્વરૂપ પણ સંભવ અતિથિ માનતો નહોતો. તેને લાગ્યું કે જે એ ખરેખર લલિતાની બહેન જ લલિતા હોય તો આ પ્રદેશમાં તેના આગમનનો અને તેને શિરે આવી પડેલી આપત્તિનો વૃત્તાંત ઘણું અત્યંતકારિક જ હોવો જોઈએ. એ વૃત્તાંત જાણવાની જિજ્ઞાસાવૃત્તિ અતિથિના મગજમાં ઉલરાઈ પણ જ્યાંસુધી તે વૃત્તાંત તેની પાસેથી સાંભળવા પામે એ શક્ય નહોતું. આ જિજ્ઞાસાએ લલિતાનાં સ્વાસ્થ્યને માટે અતિથિને વધારે આતુર બનાવ્યો.

મંથરાત થઈ એટલે લલિતા નિદ્રામાંથી જાગીને પોતાની પથારીમાં બેઠી થઈ. તેણે ચોમેર નજર કરી તો એક બાળુએ બાલકુમારને સૂતેલો જોયો અને અતિથિને પોતાના બિછાનામાં બેઠેલો જોયો. લલિતાને જાગૃત થયેલી જોઈને અતિથિ તુરત તેની પાસે ગયો અને તેના મસ્તકપર હાથ રાખીને બોલ્યો: “ અહીં બય જેવું કશું નથી, માટે જે નિદ્રા આવતી હોય તો સૂઈ જાઓ..”

“ તમે કાણ છો ? બાલકુમાર ? ”

“ નહિ; બાલકુમાર તો તમારી બાળુએ સૂઈ રહ્યા છે, બુઓ ! હું બાલકુમારનો ભાઈ છું અને અતિથિને નામે આ વાટિકામાં આગળઆઉં છું. આજે તમારી શુશ્રૂષાનો ભાર મારે માથે છે.”

“ તમે અતિથિ છો ? ત્યારે તમે બાલકુમારના ભાઈ કેવી રીતે ? ” લલિતાએ કાંઈક સાવધાન ચિત્તે પૂછ્યું.

“ એ બધું તમે શરીરે સારાં થશો ત્યારે સમજશો. પણ મને કહો કે હવે તમને કેમ છે ? ”

“ મારામાં હાલવા ચાલવાની શક્તિ છે; પણ બહીક બહુ લાગે

છે. તમે આ ઝુંપડીનું દાર બંધ કરો, કદાચ પેલો લુચ્ચો આવશે.”
લલિતાનું ચિત્ત પુનઃ ભ્રમમાં પડ્યું.

“આ સ્થળ તદ્દન સુરક્ષિત છે એટલે તમારે કશું ખૂબીવા જેવું નથી. ક્યો લુચ્ચો આવશે એમ તમે કહો છો ?”

“હું તેનું નામ બૂલી ગઈ-પણ-અરે અતિથિ ! મને બચાવો !
તે માફ ખૂન કરશે, હું ખૂબીઉં છું !”

અતિથિએ લલિતાના મસ્તકપર હાથ મેલ્યો અને તેને આશ્વા-
સન આપતાં કહ્યું : “અહીં તમારે કોઈનાથી ખૂબીવાનું નથી; અને
કદાચ કોઈ દુષ્ટ માણસ આવશે તો હું તમારું રક્ષણ કરીશ ! તમે સ્વપ્ન
જાઓ, એટલે તમારો ભય ટળી જશે.”

“મેં બહુ ઉંઘ લીધી છે, એટલે હવે મને ઉંઘ આવતી નથી.
પણ આપણે વૃદ્ધનગરથી કેટલા દૂર હોઈશું ?”

“ધણા જ દૂર. પાંચ-સાત કોસ તો જરૂર.”

“હા...શ ! એટલે દૂરથી તો તે અહીં નહિ આવે, પણ તે
આવે તો તમે મારાથી દૂર જશો નહિ હોં !”

“તમે નિશ્ચિંત થાઓ; હું તમારી પાસે જ જાગતો બેઠા છું.
પણ વાર, હું તમને કયા નામથી સંબોધું ?” અતિથિએ પુછ્યું.

“માફ નામ લલિતા છે.”

“લલિતાગૌરી ! તમારા પહેરવેશ ઉપરથી તમે મુંબઈ
જેવા મોટા શહેરનાં વતની જણાઓ છો; તમે વળી આ પ્રદેશમાં
અને આવી સ્થિતિમાં ક્યાંથી આવી પડ્યાં ?” અતિથિએ જિજ્ઞાસા-
વૃત્તિથી પૂછ્યું.

“કૃપા કરીને મને તે પૂછશો નહિ ! મારી મૂર્ખતાની કથની

કહેતાં પણ મારાથી ધૈર્ય રાખી શકતું નથી. અતિથિ ! તમે બહુ માયાળુ માણસ જણાઓ છો, પણ તમારું નામ શું ?”

“ મારું નામ રસિકલાલ !

“ રસિકલાલ ! માયાળુતા એટલે શું તે મેં બાલકુમાર અને તમારા થોડા પરિચય ઉપરથી આજે પહેલવહેલું જાણ્યું ! આજ-સુધી હું જેને માયાળુતા, પ્રેમ, સ્નેહ વગેરે નામોથી ઓળખતી હતી તે ખરી રીતે એ નામને યોગ્ય નહોતાં એવું મને અત્યારે સમજાયું. ”

અતિથિ ઉંડા વિચારમાં પડી ગયો. તે સત્તાની ખૂંદન લલિતા જ હતી એ તેની ખાત્રી થઈ. એક વાર તેની સાથે પોતાનો જીવન-સંબંધ બંધાવાનો હતો, તે જ એ લલિતાથી પોતે નાસી છૂટીને દૂરના અજ્ઞાત સ્થળે આવી ચડ્યો, તોપણ વિધિએ લલિતાને જ પોતાની પાસે પુનઃ ખેંચી આણી એ યોગાનુયોગનો વિચાર કરતાં અતિથિના ચિત્તની સ્થિતિ અસ્થિર બની. યશી એક વખતની ઉચ્છૃંખલ લલિતા અને અત્યારની દુઃખવિવશ લલિતામાં કેટલો ફેરફાર પડી ગયો હતો. તે પણ અતિથિએ જોયું. લલિતાના કથનનો ઉત્તર આપતાં તે બોલ્યો : “ લલિતાગૌરી ! મનનો ગુણ બાહ્ય વર્તનથી સમજતો નથી, માટે કોઈના મનના ગુણની પરીક્ષા બાહ્ય વર્તન ઉપરથી કરતાં હિતાવળ કરવી જોઈએ નહિ, પરંતુ તમારા કથન ઉપરથી જણાય છે કે તમે કાંઈ ચિત્ર વિચિત્ર અનુભવોમાંથી પસાર થયાં હોવાં જોઈએ. ”

“ તમારું અનુમાન ખરું છે. અવકાશે હું તમને તે કહીશ. બાલકુમાર અને તમારા સરખા માયાળુ સજ્જનથી મારે મારે અનુભવ છપો રાખવાનો નથી. ”

આ વાતચીત કાને પડવાથી બાલકુમાર જાગી ઉઠ્યો; તેણે લલિતા અને અતિથિને ગંભીર ભાવે વાતચીત કરતાં જોયાં એટલે તેને આનંદ થયો અને તે બોલ્યો: “અહો જહેન ! હવે તો તમને બહુ સાઈ જણાય છે ને શું ? તમને સ્વસ્થ થએલાં જોઈને મને બહુ આનંદ થયો.”

લલિતા બાલકુમાર સામે એ હાથ જોડીને બોલી: “એ ઉપકાર તમારો છે. તમે મને એક દુષ્ટ માણસના હાથમાંથી છોડાવીને જીવનદાન દીધું છે.”

અતિથિએ સૂચવ્યું: “નિર્બળ મનઃસ્થિતિમાં બહુ વાતચીત કરવી એ ઠીક નથી, લલિતાગૌરી ! માટે તમે સૂઈ જાઓ; અને તમને સાઈ થઈ ગયું છે એવા ખબર જોગીરાજને આપીને હું પણ હવે પેલી સામેની કુટીમાં સૂઈ જઈશ.”

લલિતાએ એ સૂચન માન્ય રાખ્યું. બાલકુમાર પણ સૂતો અને આગળ વાતચીત અંધ પડી. અતિથિ કુટીની બહાર ચાલ્યો ગયો.

*

*

*

*

લલિતાનો ભય ધીમે ધીમે તદ્દન નાશ પામ્યો. તેનું ચિત્ત ઠંડાણે આવી ગયું. હજી પણ કુંદનના ખૂનનો ચિતાર તેના મન સામે તરવરતો ત્યારે તે ભય પામી જતી, પરંતુ ધીમે ધીમે તે ચિતારને તે પોતાના મન આગળથી દૂર કાઢવા લાગી. કુંદનના જે દુર્ગુણો છેવટની ઘડીએ તેના જંતવા તથા જાણવામાં આવ્યા હતા, તે ઉપરથી તેના ચિત્તમાંથી તેના પ્રત્યેના અનુરાગ નાશ પામી ગયો હતો અને કૃષ્ણદાસ જેવા તેના દુષ્ટ મિત્રની દુષ્ટતાથી તો તેને

કુંદન પ્રત્યે કેવળ અણુગમે ઉત્પન્ન થયો હતો. કુંદનના દંભને ત્યારે તે સંભારતી હતી, ત્યારે ત્યારે તે કમકમી જતી હતી અને તેની પ્રેમપત્રિકાઓ તથા પ્રેમની અંગ્રેજી કવિતાઓનું સ્મરણ થતાં તો તેને તેના ઉપર અત્યંત ક્રોધ આવતો હતો ! કુંદન જેવા દંભી, વ્યસની, કુસંગી મનુષ્યનું ખૂન થયું, તે તેને યોગ્ય જ બદલો મળ્યો છે એવું તેને લાગવા માંડ્યું અને એ લુચ્ચાની જૂડી પ્રેમની વાતોમાં ફસાઈને પોતે પોતાના માતાપિતાને મ્હોંએ ચડી-શરમ ઝાડી પોતાનું વેચીશાળ થતું અટકાવ્યું તે માટે હવે તેને પારાવાર પરતાવો થવા લાગ્યો હતો. કાન્તિલાલના નામથી તે અપરિચિત નહોતી. તેને એક-એ વાર તેણે જોયો પણ હતો અને તેના તેજસ્વી અભ્યાસ વિષે તેણે ઘણી વાર સાંભળ્યું હતું. તેનો ત્યાગ લલિતાએ એક માત્ર કુંદનને માટે જ કર્યો હતો એ વાત હવે તેના મનને દંશ દેવા લાગી હતી. પોતાનો એ સઘળો મનોભાવ અને મળેલો કડવો અનુભવ એ સઘળું તેણે એક વાર ભોળપણે અતિથિ અને બાલકુમારને પણ કહી સંભળાવ્યું. અતિથિ અનેક માનસિક ગુંથવણોનો ભાગ થઈ પડ્યો અને બાલકુમારે તો દાંપત્ય પ્રેમની સાધનાને માટે સંસારીઓને આવા બેડાઓમાં ઉતરવું પડતું હશે એ પહેલી જ વાર જાણ્યું અને તે વિષે વિચાર કરવામાં તેને બહુ રમુજ પડવા લાગી. શુદ્ધ પ્રેમના સંશોધન માટે સંસારના માર્ગો કેટલા ગુંથવણીવાળા છે તેનો ખ્યાલ બાલકુમારને અતિથિ તથા લલિતાના પરિચયથી થવા લાગ્યો.

આઠેક દિવસમાં લલિતાનું શરીરસામર્થ્ય પૂર્વવત્ આવી ગયું, અને તેના મનનો ભય સર્વથા નાશ પામ્યો. બાલકુમાર અને અતિથિની પેઠે ધીમે ધીમે તે વાટિકાની દિનચર્યામાં ગુંથાઈને

આનંદ લેવા લાગી. મુંબઈમાં ગાળેલા જીવન કરતાં કેવળ જૂદી જ તરેહનું જીવન અહીં લલિતાને ગાળવાનું મળ્યું; તેના પૂર્વસ્વભાવથી તે કેવળ વિરૂદ્ધ જ હતું, તથાપિ તેને આનંદ મળવા લાગ્યો તેનું એક જ માત્ર કારણ હતું અને તે એ હતું કે તે પોતાની સર્વ કલ્પનાઓ અને ભ્રમણાઓમાં સમાવેલી ભૂલો જોઈ તથા વિચારી શકી હતી અને તેથી સાચું શું અને જૂઠું શું, શાશ્વત શું અને ક્ષણિક શું, ઇત્યાદિ ભેદો પાડી પોતાના મનથી તે સમજવાનાં તેનાં અંતઃચક્ષુ ઉઘડવા પામ્યાં હતાં. કુંદન સાથેના પરિચયનું પરિણામ એ એક ટકારાના જેવું હતું. કુદરતે પકવ કરી રાખેલું એક ફળ તેના ઉપર સહેજ ટકારો વાગતાં ભોંયપર પડે છે અને એક ક્ષણમાત્રમાં તે ફળનો જીવનક્રમ બદલાઈ જાય છે. વૃક્ષની ડાંખણીપર એ ફળનું અસ્તિત્વ હતું ત્યાંસુધી તે વૃક્ષમાંથી રસ ચૂસીને પુષ્ટ બનતું જતું હતું, તે ફળ કોઈ ભાગ્યશાળીના મુખને સ્વાદ આપનારું થઈ પડે એવી આશા હતી અને પ્રકાશ તથા પવન તેની સેવામાં ઝિલાં રહી તેની પ્રશંસા કરતાં હતાં, પરંતુ તેના પર સહેજ ટકારો વાગતાં તે વૃક્ષ ઉપરથી નીચે પડ્યું, જમીન સાથે અફળાઈને છુંદાયું, તેની મુંદરતા નાશ પામી, તેની જીવનવૃદ્ધિ અટકી ગઈ, થોડી વારમાં તે કાઢાયું અને માટીની અંદર મળીને માટીરૂપ બની ગયું; પરંતુ તેની અંદર રહેલું બીજ તેના ઉપર મેઘની કૃપા થતાં ફાટ્યું અને તેમાંથી ગ્રાખા નવા વૃક્ષનો જન્મ થયો અને તેવાં જ મીડાં હજારો ફળોનો જન્મ એ એક જ બીજમાંથી થયો ! એ જ પ્રમાણે લલિતાનું જીવન માત્ર એક ટકારાની સાથે બદલાયું ! તેનું પૂર્વનું જીવન તેના પૂર્વના વિચારોના પરિવર્તનની સાથે જ તેને અગ્રિય લાગવા માંડ્યું. પ્રેમના સંશોધનની પાશ્ચાત્ય શૈલી પ્રમાણે પરંતુ પોતાના તરંગને

અનુસરીને વર્તવામાં પોતે ઠોકર ખાધી હતી તેવું તેને સાંભર્યું. તેથી જ ઉદ્ધતું વાયોલેટના પોતાના પતિપરના શુદ્ધ પ્રેમને હવે તે વખાણવા લાગી. શારીરિક સૌંદર્ય અને મીઠી વાણીમાં સર્વસ્વ સમાઈ રહેલું માનનારી લલિતા હવે માનસિક સૌંદર્ય એટલે શું અને માનસિક સૌંદર્ય એ જ શાશ્વત સૌંદર્ય છે, રમણીઓનાં મનને મુગ્ધ કરનારું એ જ સૌંદર્ય હોવું જોઈએ એવું વિચારવા લાગી. નન્દિની વાટિકામાં જે મૃદુતા, માનસિક સુંદરતા, નમ્રતા, મુશીલતા, દયા, આદિ ગુણોનો તેને અનુભવ થવા લાગ્યો તે ગુણો પૂર્વે લલિતાએ કોઈ પણ સ્થળે જોયા નહોતા! સદ્ગુણ એ શુદ્ધ કંચનના જેવા છે. જેમ જેમ તે વધારે ઘસાય છે, તેમ તેમ તેના ઉપર વધારે ઓપ ચડે છે; તેવી જ રીતે લલિતાને નન્દિની વાટિકાના નિવાસ પછી એ સર્વ ગુણો વિશેષ ને વિશેષ દીપ્તિકર લાગવા માંડ્યા અને તેનો માનસિક આનંદ વધવા લાગ્યો. અતિપરિચયા-દ્રવ્યજ્ઞા એ સૂત્ર અશાશ્વત વસ્તુઓના પરિચયને જ લાગુ પડે છે. જે પરિચય શાશ્વત વસ્તુનો જ હોય તો અતિપરિચયથી અવજ્ઞા ને બદલે અધિકસ્યાધિક ફલમ્ એ ન્યાયે અતિગાઢ સંબંધ બંધાયો જાઈએ. લલિતાને આલકુમાર તથા અતિથિના અતિપરિચયથી તેમના પ્રત્યે અવજ્ઞા લાગી નહિ પરંતુ તેમના માનસિક સૌંદર્ય ઉપર તે વધારે મુગ્ધ બનવા લાગી.

લલિતાના અનુભવે તેના સ્વભાવમાં-તેના વિચારોમાં-તેની કલ્પનાઓમાં આટલું પરિવર્તન નીપજ્યું, પરંતુ તેની દષ્ટિ-મર્યાદામાં કોઈ ફેરફાર થયો નહિ. મનુષ્યની બુદ્ધિ અનુભવને આધારે ઘડાય છે, અને બુદ્ધિને આધારે જીવનપ્રણાલીની ઘટના થાય છે, પરંતુ જીવનની ક્ષિતિજ તો કુદરતે તેનામાં મૂકેલા સંસ્કારોને

આધારે જ જેટલી વિશાળ અનેલી હોય છે, તેટલી જ વિશાળ રહેવા પામે છે. મનુષ્ય અનેક પ્રકારના ઉપદેશથી સુધરે છે કારણકે તેનામાં ઉપદેશથી આવેલી બુદ્ધિને લીધે ફેટલાક સદ્ગુણોનો નિવસ થાય છે; પરન્તુ એ સદ્ગુણો આત્માની સાથે એકત્વ મેળવતા નથી. બહુ જ થોડા બનાવોમાં આત્માએ સદ્ગુણોથી અવલિપ્ત બની જાય છે, અને સામાન્ય નિયમ તરીકે તો આત્માનો વિશેષ ગુણ અને ખાસતઃ સંપાદન કરેલો સદ્ગુણ એ બન્ને જૂદા જૂદા ક્ષેત્રમાં પોતપોતાનું કામ કરે છે. સંપાદિત કરેલા સદ્ગુણથી જીવનચર્યાના લાભ થાય છે ખરો પણ કુદરતી સંસ્કારવાળો આત્મા તો તેનો તે જ રહે છે. આથી આત્માની ક્ષિતિજનો પરિધ હમેશાં એકસરખો જ રહે છે અને તેથી જીવનચર્યા બદલાવા છતાં જીવનની દૃષ્ટિમર્યાદા વિશાળ બનતી નથી. લલિતાની સ્થિતિ પણ અત્યારસુધી એ જ સામાન્ય નિયમને અવલંબી રહેલી હતી. તે પ્રેમ અને સંસારની ભૂખી હતી, ખાણ સૌંદર્યની તેની ભૂખ નિવતી હતી અને તેની જગ્યાએ માનસિક સૌંદર્યની ભૂખ ઉત્પન્ન થઈ હતી. તેની પ્રેમની ભૂખ સંસારને માર્ગે વળી હતી તે તેના આત્માનો ગુણ હતો અને તે સ્થિર હતો. તે ગુણ હજીસુધી તો બદલાયો નહોતો. આ કારણથી જ પોતાનો પૂર્વ અનુભવ નિવેદન કરતાં પણ તે પશ્ચાત્તાપ અને નિરાશાની લાગણીઓનો ખાલકુમાર તથા અતિથિને પરિચય કરાવતી હતી.

*

*

*

*

“અતિથિવર્ય ! મારો સર્વ પરિચય મેં તમને આપ્યો, પરન્તુ તમે તમારો પરિચય કેમ આપતા નથી ? તમે કહો છો કે તમે ખાલકુમારના મોટા ભાઈ છો, એટલે શું આપણા જોગીરાજ આપના જનક-પિતા થાય ?”

“ના, તેમ નહિ; પણ મારો દત્તાન્ત જાણવાની તમને શી જરૂર છે? કાંઈને પણ તે નહિ કહેવાનો મારો નિશ્ચય છે; છતાં એટલું તો હું કહું છું કે બાલકુમાર કે જોગીરાજનો હું આમંજન નથી.”

“ત્યારે તમે કાણ છો? અને જોગીરાજ કાણ છે?”

“જોગીરાજ એ સંસારના વિશુદ્ધ પ્રેમના ઉચ્છેદથી વિરાગી થઈ ગયેલા એક મહાત્મા છે અને બાલકુમાર નહિ પણ બાલકુમારી તેમની એકની એક પુત્રી છે!”

“હું! હું બાલકુમારી એક કન્યા છે? ત્યારે તો તે મારી સખી બની! હું અત્યારે વાટિકામાં જઈ અને તેની ધૂર્તતા માટે તેની જરા હાંસી કરું!”

અતિથિએ મંદ સ્મિત કયું. તે બોલ્યાં: “એ અવસર કાંઈ જતો રહ્યો નથી. પણ બાલકુમાર તરીકે પોતાને ઓળખાવવામાં તેનો હેતુ કાંઈ ધૂર્તતાનો નથી. આ એકાંત અને નિર્જન સ્થળે એવી એક કુમારિકા વસે છે એ વાતથી જગતનાં દુષ્ટ જનોનું આકર્ષણ ન થવા દેવાનો જ માત્ર હેતુ છે.”

“એ તો બરાબર છે. તેવી યોજનામાં જોગીરાજે લાંબી નજર વાપરી કહેવાય. ત્યારે તમે કાણ છે તે કહો.”

“હું ખરેખર આ વાટિકામાં અતિથિ છું—પ્રવાસી છું. જોગીરાજ કે બાલકુમારી પણ મારે પૂર્વ ચરિત્ર જાણતાં નથી.—મેં તેમને કહ્યું નથી. મારી ઇચ્છાની વિરુદ્ધ તે જાણવાનો તેમનો કાંઈ આગ્રહ પણ નથી.”

“તો પછી હું તમને કેમ આગ્રહ કરી શકું? તમારો

નિશ્ચય તોડાવવાનું મને કાંઈ કારણ નથી. પણ તમે મુંબઈ તો કોઈ વાર જોયું હશે.”

“હા; મેં મુંબઈ જાયું છે. ઘણો વખત હું ત્યાં રહેલો પણ હું. મને યાદ છે કે તમારા પિતાનું નામ પણ કોઈ કોઈ વાર વર્તમાનપત્રોમાં મારા વાંચવામાં આવેલું.”

“તો આપણી આ ઓળખાણ ચિરંજીવી અને તેટલા માટે કોઈ વાર મુંબઈ આવો ત્યારે મને જરૂર મળશે.”

“મળીશ; પણ શું તમે થોડા દિવસમાં મુંબઈ જવાનાં છો?”

“મને તો અહીં બહુ ગમે છે. આ હોડીયામાં બેસીને આખો દિવસ દરિયામાં ફર્યા કરવાનું મને બહુ ગમે છે. વાટિકામાં આખો દિવસ આનંદમાં જાય છે. જોગીરાજની વાતો તો મને એટલી રસિક લાગે છે કે પૂર્વે કોઈ વાર મેં તે સાંભળી નહિ હોવાથી તેમનો પરિચય છોડવાનું મને ગમતું નથી.”

“એ તો નવાઈની વાત છે. મુંબઈની નિવાસિની એક સુખ-વસ્તુ ખાજાને આ જીવન આટલું રચિકર નીવડે એ મોટું આશ્ચર્ય છે.”

“એમાં આશ્ચર્ય કશું નથી. આવું જીવન નજરે પણ નહિ જતનારને તેનો ક્યારેય પરિચય એક નવીન વસ્તુ તુલ્ય હોવાથી આનંદપ્રદ ન લાગે શું? પરંતુ મારી સ્થિતિને માટે મારાં માતા-પિતા શું ઉચ્ચાટ કરતાં નહિ હોય?”

“તેમને ઉચ્ચાટ થાય તે સ્વાભાવિક છે. તમે એક પત્ર લખીને ટપાલમાં નાંખો, એટલે તે ઉચ્ચાટ કરશે નહિ. પણ તમને જો અહીં ગમતું જ હોય તો થોડા વધારે દિવસ અહીં રહો તો વધારે સાફ છે.”

“વારૂ, અહીં પત્ર લખવાનાં સાધનો હશે?”

“ અહીં પત્ર કોને લખવાનો હોય કે સાધન ગ્રાખીએ ? જેતાને પૈસા આપીને પાસેના ગામમાંથી ટપાલના કાગળો મંગાવીને તેમાં પત્ર લખો અને તે પાછો તે ગામની ટપાલની પેટીમાં નાંખો, સારે કામ પતે. ”

લલિતાને એ કામ ઘણું અગવડવાળું લાગ્યું અને તે મૌન રહી. અતિથિ અને લલિતા એક હોડીયામાં બેસી દરિયામાં સહેલ કરતાં કરતાં બહુ દૂર નીકળી ગયાં હતાં. સમુદ્રના તરંગ અને વાયુના તરંગ સાથે તેમના મનના તરંગો પણ ઉંચા નીચા થઈને મન:સાગરમાં ખળભળાટ મચાવતા હતા. અતિથિએ પ્રશ્ન કર્યો: “ લલિતાગૌરી ! તમે લગ્ન પછી પણ મુંબઈમાં જ રહેવાનાં કે ? ”

આ પ્રશ્નનો ઉત્તર આપતાં લલિતા એકદમ અચકાઈ ગઈ અને તે ઉંડા વિચારમાં પડી. અતિથિને તેણે કહ્યું હતું કે “ કોઈ વાર મુંબઈમાં આવો, ત્યારે મને મળવું, ” અને કાન્તિલાલ સાથેના લગ્નનો પોતે અસ્વીકાર કરેલો હોવાથી લવિષ્યમાં થતારા લગ્ન પછી પોતાને મુંબઈમાં જ રહેવાનું થશે કે કેમ એ નિશ્ચિત હતું નહિ. લવિષ્યનો પતિ કદાચ મુંબઈનો નિવાસી ન મળે તો ? આ જ વિચારને લીધે તે મૌન રહી હતી. પણ અતિથિના પ્રશ્નનો જવાબ તો તેણે આપ્યો જ બેઠાં. કિંચિત્ વાર રહીને તે બોલી: “ હું મુંબઈમાં રહું કે ન રહું તે તો અનિશ્ચિત છે. મારી મૂર્ખતાને લીધે મેં એક ભણેલા સુશીલ પતિનો અનાદર કર્યો છે અને તે જ પતિ મને હવે મળે એવો ભરોસો નથી. ”

એટલા સખ્દો બોલતાં લલિતાના વદન ઉપર ગમગીનીની છાયા દર્શન આપવા લાગી. અતિથિના ધ્યાનની ખહાર એ વિકૃતિ રહી.

નહોતી. તે બોલ્યો: “ત્યારે તો કદાચ તમને મુખમનો ત્યાગ પણ કરવો પડે, નહિ વાર?”

ધીમે સ્વરે લલિતાએ ઉત્તર આપ્યો: “હા... પણ મને એક આશા માત્ર છે. જે કાન્તિલાલનું લગ્ન થયું નહિ હોય, તો હું કાઈ પણ રીતે તેમનું મન મનાવીને પણ તેમની સાથે લગ્ન કરીશ.”

અતિથિ હસ્યો અને બોલ્યો: “એમાં કાન્તિલાલનું મન શેનું મનાવવાનું હોય? તમારા સરખું રત્ન તેને મળે, તેટલા માટે તો તેણે તમારું મન મનાવવાનો યત્ન કરવો જોઈએ.”

“નહિ, નહિ, રસિકલાલ! હું રત્ન નથી પણ પાપાણુ છું. હું પાપાણુવત્ હતી, તેથી જ દુઃખના પર્વતની ઉંડી ખીણોમાં રખડતી રખડતી—અથડતી અને ઠાકરો ખાતી અહીં આવી પહોંચી છું. માર્ગમાં મને ખાડા—ખાબોચીયાં મળ્યાં, પરંતુ રત્ન માનીને ઉંચકી લેનાર ઝવેરી ન મળ્યો, તો પછી કહો, હું રત્ન કે પાપાણુ?”

અતિથિનું હૃદય એ શબ્દો સાંભળીને આશ્ચર્ય અને ઉમંગથી ઉઝળવા લાગ્યું.

લલિતા આગળ બોલી: “હું પાપાણુવત્ છું તેથી જ કાન્તિલાલને વિનવીને કહીશ કે તમારી કાન્તિનાં કિરણો આ પાપાણુ ઉપર ફેંકીને તેને રત્નના જેવી પ્રભાવાળી બનાવો. અતિથિ! જે વખતે મારાં માતા-પિતાએ મને કાન્તિલાલ સાથેના વેરીશાળની વાત કહી, તે વખતે મેં કેવા ગુમાનથી કેવા પ્રકારનો જવાબ આપ્યો હતો, તે અત્યારે મને સાંભરે છે અને મારું શરીર લળળથી—પશ્ચાત્તાપથી કુચ્છી ઉઠે છે. મેં કેવા અધમ લક્ષ્યર્થિદુથી એવો ઉત્તર આપ્યો હતો, એનું મને ન્યારે સ્મરણ થાય છે, ત્યારે મને લાગે છે કે મેં જે કંઈ વેઠ્યું છે તે મને વાજમી જ શિક્ષા થએલી છે.”

અતિથિ મનમાં બોલ્યા : “ ઓ લલિતા ! આ એક અનુભવે શું તારામાં આવડું મોટું પરિવર્તન નીપજાવ્યું છે ? ક્યાં ગઈ તારી ગુમાની બ્રહ્મી, ક્યાં ગયો તારો રૂઆબ, ક્યાં ગયો તારો મૂર્ખતા-ભર્યો મોજશોખ ? ક્યાં ગઈ પેલી અંગ્રેજ છોકરીઓના સહવાસની માડી અસર ? ક્યાં ગયા તારા ‘ત્રમણાપૂર્ણ’ અવિચારો ? અને તેને સ્થાને શું આ સરક્ષતા, નમ્રતા, સમજણ, સુવિચારો આવ્યાં ? હવે અનુભવે તારાપર ગદ્ગદ લાકડી ફેરવાને તને કેવળ બદલાવી નાંખી છે ! અહા ! હવે તારું સૈદ્ધ્ય કેવું દીપી નીકળે છે ? ગુમાન અને મદ્યથી ભરેલી તારી આંખમાં લળળ અને મૃદુતાનું દર્શન થતાં તારો વદનચંદ્ર કેવો મનોહર અને તેજસ્વી લાગે છે ? એક વાર તને ધૃણાયુક્ત દષ્ટિથી જોનારના મગજસુધી પણ એ વદનચંદ્ર સુધાની ધારા પહોંચાડે છે ! એ પરિવર્તન મારી આંખોને ઘણું નવાઈ ઉપજાવનારું લાગે છે ! લલિતા-લતાની ભગિનીના પદને હવે તું કેવું શોભાવે છે ? ”

એક બાળુએ લલિતા અને બીજા બાળુએ અતિથિ ખન્ને જૂદા જૂદા વિચારને વટાળીએ ચડ્યાં હતાં. લલિતા હૃદયને દબાએલું-શોકપૂર્ણ અનુભવતી હતી અને અતિથિ લલિતામાં થએલું આ પરિવર્તન જોઈને આશ્ચર્ય પામતો હતો. ટોડીકું સમુદ્રમાં દૂર ને દૂર ચાલ્યું જતું હતું, તોપણ કિનારો દષ્ટિગોચર ક્ષિતિજની બહાર ગયો નહોતો.

પ્રકરણ ૯ મું.

નિર્ણય થતું જતું મન.

ન કઠોરં ન વા તીક્ષ્ણમાયુર્ધં પુષ્પધન્વનઃ ।

તથાપિ જિતમેવાસીદમુના ભુવનત્રયમ્ ॥

અર્થ:—પુષ્પધન્વા (મનસિન્-કામ)નાં હથીયારો (પુષ્પો) કઠોર કે તીક્ષ્ણ નથી હોતાં, તોપણ તેનાથી ત્રણે જગત્ જતાય છે.

સુભાષિત.

આલકુમારીની જીવનચર્યા સંબંધી જોગીરાજનો નિર્ણય અતિ-
અતિથિએ જાણ્યો હતો અને તે ઉપરથી તે સમજી
શક્યો હતો કે એ નિર્દોષ આલિકાને પોતે લગ્નસંબંધથી પોતાની
જીવનવિભાગિની બનાવી શકે તેમ નથી. અતિથિ માનતો હતો કે
એ આલિકાના સહવાસથી પોતાના આત્માને ઉંચે ચડવાનો લાભ પ્રાપ્ત
યશે, પરંતુ તેમાં તે નિરાશ થયો હતો. લલિતાનો વૃત્તાંત અને
તેનું વિચારપરિવર્તન જાણ્યા પછી તે તરફ પણ તેનું દિલ આક-
ર્ષાયા વિના રહ્યું નહોતું; પરંતુ આલકુમારી અને લલિતામાં પાત્ર-
તાનો મોટો ભેદ હતો. આલકુમારીના સહવાસથી પોતાનો આત્મા
ઉચ્ચગામી બની શકે તેમ હતું, ત્યારે લલિતાના સહવાસથી તેના
આત્માને પોતે ઉંચે ચડાવવાનો હતો. દાંપત્યધર્મને આધ્યાત્મિક
દૃષ્ટિબિંદુથી જોતાં તેમાં સ્વાર્પણ કરી શકનાર પાત્રની ઉચ્ચતા વધારે
વિકસે છે. આલકુમારી અને અતિથિનું યુગલ બંધાય તો આલકુમારીના
સ્વાર્પણથી અતિથિને લાભ થાય કિંતુ ઉચ્ચતા તો આલકુમારીની જ
લેખાય. અતિથિ અને લલિતાનું યુગલ બંધાય તો લલિતાના કથન

પ્રમાણે તે પાપાણુને શત્રુત્વ બનાવવા અતિથિને સ્વાર્પણ કરવું પડે અને એ પરોપકારમાં તેની ઉચ્ચતા સ્વતઃસિદ્ધ થાય. આ ઉપકારક કાર્ય—કૃત્તર તથા સત્પાત્ર પ્રતિનો ઉપકાર—કરવામાં પોતાના ઉત્તમ ધર્મનું પરિપાલન થયું ગણાય એ કલ્પના અતિથિના મનઃસાગરમાં એક વાર ઉચી ઉછળીને પુનઃ નીચે એસી ગઈ. દાંપત્ય ધર્મને અંગીકાર કરવાની અગત્ય માનવામાં અતિથિનું મન ચક્ષિત થયું નહોતું, પરંતુ કેવા પાત્ર સાથે એ ધર્મમાં પડવું તેના વિચારમાં અત્યારસુધી કોઈ તરેહના નિશ્ચય વિના જૂદા જૂદા અનુભવોમાં તે અટવાયાં ક્યો હતો. એક વાર લલિતાના વર્તન ઉપરથી તેની સાથે લગ્ન સંબંધથી જોડાવામાં તે પોતાના જીવનની નિષ્ફળતા જોતો હતો, બીજી વાર શારદાગૌરીના માનસિક દુઃખથી ઉશ્કેરાઈને તેને સુખી કરવાનો પરોપકાર કરવાને તે તત્પર બની ગયો હતો, ત્રીજી વાર બાલકુમારી દ્વારા પોતાના આત્માના ત્રાહને માટે તે મથતો હતો અને અત્યારે હવે બદલાઈ ગયેલી લલિતાના વિચારોથી આકર્ષાઈને તેની પ્રત્યે સ્વાર્પણવડે ઉપકાર કરવાનો તે વિચાર કરતો હતો ! માનવસ્વભાવની આ એકલી વિસક્ષણતા નહોતી, પરંતુ કુદરતની ઘટનાઓની વિસક્ષણતા પણ તેમાં સમાયેલી હતી.

મન આકર્ષણને વશ થતું હોવા છતાં તે મુગ્ધ બની ન જાય તેની સંભાળ અતિથિ હમેશાં રાખતો. બાલકુમારી પ્રત્યે તેનું હૃદય થોડું આકર્ષાયું નહોતું, પરંતુ તેણે પુનઃ મનને અંકુશમાં રાખી તે કલ્પનામાંથી નિવૃત્ત કર્યું હતું. એક વાર ધૃણાના પાત્રરૂપ થયેલી લલિતામાં ગુણોનો આવિર્ભાવ થયેલો જોતાં તેનું મન પ્રશંસા સાથે આકર્ષાવા લાગ્યું હતું, પરંતુ તે કેવળ મુગ્ધ બની ન જાય તે માટે તે કાળજીવાળો રહેતો હતો. લલિતાનું જે સૌંદર્ય એક વાર તેની

આંખોને અળખામણું લાગતું હતું, તે સૌંદર્ય હવે માત્ર નિર્માલ્ય કપડાંઓમાં પણ આકર્ષણીય લાગતું હતું, છતાં તે અંતરૂપી સાવધ હતો. તે સૌંદર્ય, ગુણો કે લલિતાના વિચારપરિવર્તનને લીધે કેવળ પરવશ બન્યો નહોતો. ખાસ કરીને લલિતાના અંતરૂમાં હજી પણ પોતાના સ્મરણનો નિવાસ રહેલો છે, પોતા પ્રત્યેની તેની પતિભાવના શાશ્વત અવસ્થાને પામીને જાગૃત બની છે, એ તેના મનને પરવશ બનાવવાને પૂરતાં સખળ કારણો હતાં, પરંતુ જોગીરાજ સાથેના પરિચયથી તે જે મનઃસંયમ કરતાં શીખ્યો હતો તે મનઃસંયમે તેને પરવશ થવા દીધો નહોતો.

પરંતુ તે પોતાના મનની નિર્જાળતાને કળી ગયો હતો. દરિયામાં દૂર ને દૂર ચાલ્યા જતા નાવની સાથે તેના વિચારો પણ દૂર ને દૂર આકાશમાં ઉડ્યન કરતા હતા. લલિતા જે કાન્તિલાલને બજાતી હતી તેજ કાન્તિલાલ પોતે છે એવું કહેતાં જ ઉત્સુક તથા અધીરી બની ગયેલી લલિતાની સ્થિતિ કેવી બની જાય તેની કલ્પના તેના મગજમાં આવ્યા વિના રહી નહિ. એ કલ્પનાનું સુંદર દૃશ્ય તેનાં માનસિક ચક્ષુઓની સામે આવીને બેસું રહ્યું અને તે દૃશ્યને જોવામાં જ તેનાં ચક્ષુઓ લીન-સ્થિર બન્યાં. લલિતાનો એક હાથ હલેસું ધામે ધીમે ચલાવતો હતો તે પોતાનું કાર્ય કરી રહ્યો, પરંતુ અતિથિનો હલેસું ચલાવતો હાથ તો વિચારવિવશ સ્થિતિમાં સ્થિર જ બની ગયો !

“ અતિથિ ! જુઓ, જુઓ, પણે દૂર દૂર ઠાઈ આગમોટ ચાલી જતી દેખાય છે, નહિ વાર ? ”

અતિથિનું ધ્યાન આકર્ષાયું. તેની વિચારવિવિધ સ્થિતિ બદલાઈ. હલેસું ચલાવવામાંથી હાથ પાછો ખેંચીને તેને આગમોટના

દેખાવ તરફ લાંબાવી રહેલી લલિતાનો નાજુક હસ્તદંડ અને ‘અતિથિ’ એ શબ્દમાં શ્રવણગોચર થએલું ઉક્તિમાધુર્ય એ બન્નેથી અતિથિતું મન બહુ આનંદિત થયું. તેણે તે તરફ જોયું. ખરેખર, દષ્ટિગોચર ક્ષિતિ-જના પ્રાંત પ્રદેશમાં કોઈ આગબોટ ધુમાડા ફેંકતી ચાલી જતી હતી. પોતે કેટલે બધે દૂર આવ્યાં હતાં તેનું ભાન હવે તેને થયું અને તે બોલ્યો: “લલિતાગૌરી ! આપણે હદ કરતાં પણ વધારે દૂર આવ્યાં છીએ. હવે અહીંથી નાવને પાછું હંકારો.” એમ કહેતાં અતિથિ અને લલિતા ઉભયે પોતાનાં હલેસાં ચલાવીને નાવને કિનારા તરફ હંકાર્યું.

અતિથિ અને લલિતા ઉભય પુનઃ વાટિકામાં આવ્યાં. લલિતાએ હર્ષથી બાલકુમારીને બાથમાં લઇને દાખી અને ઉન્મત્તની જેદે બોલી ઉઠી: “મારી પ્રિય સખી ! અત્યારસુધી તું આટલી નિષ્કુર કેમ બની ગઈ હતી ? આ સ્થળે મને બહુ આનંદ મળતો હતો, પરન્તુ કોઈ પણ સખી વિના મને સહવાસની ન્યૂનતા જણાતી હતી, તે આજે તેં પૂરી પાડી !”

“શું અતિથિએ એ વાત કહી દીધી ?” બાલકુમારીએ મંદ સ્મિત કરતાં કહ્યું.

અતિથિ બોલ્યો: “હું શું કહું બાલકુમારી ? મારો તથા તમારો અને મારો તથા જોગીરાજનો સંબંધ કેવા પ્રકારનો છે એ વાત લલિતાગૌરીએ જણાવ્યા માંગી, એટલે નિરૂપાયે મારે એ ખુલાસો કરવો પડ્યો !”

બાલકુમારી ટાણે મારતી બોલી: “પરન્તુ, તમે તમારો ખરો પરિચય લાંબા વખત સુધી અમારી સાથે રહ્યા છતાં નથી આપ્યો, એટલું બૂલસો નહિ, હોં !”

અતિથિ એ ટોણાનો જવાબ વાળી શક્યો નહિ. તે ગળગળા જેવો ખતી ગયો અને બોલ્યો: “ મને માફ કરો બાલકુમારી ! ધનવાન છતાં નિર્ધન બનેલો એક ગરીબ અને દુઃખી યુવક હું છું એવું તો મેં તમને કહ્યું છે. એ કરતાં મારો વિશેષ પરિચય જાણવાથી મને કે તમને કશો લાભ થવાનો નથી. એકવાર ‘ નન્દિની વાટિકા ’ માં કોઈ અજ્ઞાત સ્થળેથી આવેલા અજ્ઞાત અતિથિને પુનઃ અજ્ઞાત સ્થળે ચાલ્યા જવા દેવાની જ કૃપા કરો, એટલે હું આપનો સર્વનો આભાર માનીશ ! ”

બાલકુમારી આશ્ચર્યપૂર્વક અતિથિની સામે જોઈ રહી. આજે પહેલી જ વાર અતિથિને મુખેથી તેણે અજ્ઞાત સ્થળે ચાલ્યા જવાની માંગણી વિષે સાંભળ્યું. તે બોલી: “ અતિથિ ! શું તમે આવીંથી ચાલ્યા જવા માંગો છો ? એવો વિચાર વળી તમે ક્યારે કર્યો ? ”

“ અત્યારે જ. ”

“ ભેનું કાંઈ કારણ ? ”

“ કારણ કહી શકું તેમ નથી, પરંતુ મારું ચિત્ત હવે વિકળ થવા લાગ્યું છે અને તેથી અહીંથી જવાની જ મારી ઈચ્છા છે. ”

“ પિતાજીને તમે તમારો વિચાર જણાવ્યો ? ”

“ ના. હજી હવે મારે તેમની આજ્ઞા માંગવાની છે. ”

“ ત્યારે તો આ નવો વિચાર માત્ર થોડી ક્ષણો પૂર્વે જ જન્મ પામ્યો હોય તેવું જણાય છે, નહિ વાર ? ” બાલકુમારીએ અનુમાન કરતાં કહ્યું.

“ હા, તેમ જ છે. ”

લલિતા આ સંવાદ સાંભળી રહી હતી, તે અતિથિના આ નવા વિચાર વિષે જાણીને આશ્ચર્ય પામી. તે બોલી: “ પ્રિય અતિથિ ! મને આ રમણીય સ્થળ તથા આ મધુર સહવાસ છોડવાનું ગમતું નથી અને તમે કેમ તે છોડવાને માત્ર થોડી જ વારમાં તત્પર થઇ ગયા છો ? આ વાટિકામાં માંડે આગમન થઈ ગયા પછી જ શું તમારું ચિત્ત વિકળ બની ગયું છે ? ”

“ તમારા આગમનને કારણે મારા ચિત્તની વિકળતા થવાનું કારણ નથી, પરંતુ કેટલાક સંયોગો એવા આવ્યા છે કે મારે હવે અહીંથી જવું જોઈએ. હું મારા ચિત્તને નિર્જળ બનતું જતું અનુભવું છું અને તેથી આ સ્થળનો ત્યાગ કરવાનો જિજ્ઞાસુ છું.”

આ કથનનો મર્મ કોઈ સમજ્યું નહિ, પરંતુ અતિથિના ભાવી વિયોગની વર્તાથી બાલકુમારી અને લલિતા તુરત હિદાસ બની ગયાં. તે દિવસે જેતાને ભદ્રપુર મોકલીને અતિથિએ ટપાલના કાગળો મંગાવ્યા. એક કાગળ તેણે પોતે લખ્યો અને બીજો લલિતાને પોતાના પિતા ઉપર લખવા આપ્યો.

પ્રકરણ ૧૦ મું.

બે દુઃખી પિતાઓ.

એક પિતા પુત્ર ગુમાવીને દુઃખી બન્યો હતો, બીજો પિતા પુત્રી ગુમાવીને દુઃખી બન્યો હતો. એકે પોતાના ભાવના આકરાપણાને લીધે પોતાના સંતાનને જાણી જોઈને ગુમાવ્યું હતું, બીજા પિતાએ પોતાના સ્વભાવની મૂર્ખતાને લીધે અજ-

જુતાં પોતાના સંતાનને ગુમાવ્યું હતું. બન્ને પિતાઓને બન્ને સંતાનો હતાં, પરંતુ આજે બન્ને દુઃખી હતા. ગાંધારાયને એક વાર એવું જ લાગતું હતું કે પોતાને માત્ર એક લલિતા જ પુત્રી છે, પરંતુ લલિતાને ગુમાવવાથી દુઃખનો ભાર પડતાં તેને ભાન થયું હતું કે પોતાને સત્તા નામની એક બીજી પુત્રી પણ છે ખરી. મંગળદાસે પોતાના પુત્ર કાન્તિલાલને ગુમાવ્યો હતો અને કીર્તિકર પણ હવે જવાની જ તૈયારી કરી રહ્યો હોય તેવાં ચિન્હો જણાતાં હતાં. એ પ્રમાણે ઉભય પિતાઓ માનસિક દુઃખથી એટલા પિડાઈ રહ્યા હતા કે ધનથી તેમને સુખ ઉપજતું નહોતું, ધંધાથી તેમનું ચિત્ત દુઃખના વિચારનો ત્યાગ કરી શકતું નહોતું કે બાહ્ય સુખોપભોગની વસ્તુઓથી તેમના ચિત્તને સ્વસ્થ પણ વિરામ મળતો નહોતો. ગાંધારાય લલિતાને શોધવાને ફાંફાં મારતો હતો, તેની ભાળ મેળવવાને છૂટે હાથે પૈસા ખર્ચતો હતો અને કાંઈ જરા પણ આશા આપે કે અમુક સ્થળે તે હોવાનો જરા પણ સંભવ છે, તો તેને તે માટેની તપાસ કરવામાં પૈસા આપતાં જરા પણ હાથ સંકોચતો નહિ. ધંધા તથા વેપારના તાર આવતા તે દરેક તારને માટે તે આશા રાખતો હતો કે તે લલિતાની ભાળ લાગી હોવાનો જ તાર હશે! પરંતુ ક્ષણમાત્રમાં જ તે આશા નિરાશાના રૂપમાં ફેરવાઈ જતી હતી. બીજી બાજુએ મંગળદાસ જેવી રીતે કાન્તિની ભાળને માટે પૈસા ખર્ચી રહ્યો હતો, તેવી જ રીતે કીર્તિકરને નજીક આવતા દેખાતા મૃત્યુના ઝપાટામાંથી અચાવવાને ઝાંવાં મારી રહ્યો હતો. સારામાં સારા ડાકતરો અને ઉંચામાં ઉંચી દવાને માટે તે પોતાનો હાથ હમેશાં મોકળો રાખતો હતો, પરંતુ તેના તે પ્રયત્નો ઉપર પાણી ફરી વળવાને હવે બહુ વાર ન જ હોય એટલી હદસુધી કીર્તિકરના મન તથા શરીરની

સ્થિતિ બગડી ગઈ હતી. એક માત્ર કાન્તિલાલને બેવાથી જ તેના મનને સુખ થાય તેવું હતું, પરન્તુ તેની તો ભાળ પણ નહોતી. આ કારણથી ડા. ગુપ્તેની સૂચના પ્રમાણે કાન્તિલાલના જેવા જ હસ્તાક્ષરનો ખનાવરી ટપાલનો પત્ર તૈયાર કરવામાં આવ્યો હતો અને ટપાલના સિપાઈ દ્વારા એ પત્ર વહેંચાઈ કીર્તિકરના મનને ક્ષણિક સંતોષદ્વારા શાન્ત કરવાનો માર્ગ પકડવાનું ઠરાવ્યું હતું. સઘળી તયારી થઈ ચૂકી હતી. ટપાલનો પટાવાળો એકાદ કલાક પછી આવી પહોંચવાનો હતો અને કાન્તિનો ખનાવરી પત્ર કીર્તિકરના બિજાનાપાસે જ શેડના હાથમાં આવીને પડે તથા શેડ તે કીર્તિકરને ખતાવીને સંતોષ પમાડી શકે એવી ગોઠવણ કરવામાં આવી હતી.

એટલામાં ગાંધીજીનાય કીર્તિકરની તબીયત બેવા માટે મંગલદાસને ત્યાં આવ્યો. મંગલદાસને ત્યાં ગાંધીજીનાયનું આગમન કોઈ જ વાર થતું, એટલે આજે તેને પોતાને ત્યાં બંધને મંગલદાસે ફિક્કે મોડેએ પણ કિંચિત્ દર્શાવ્યો. ગાંધીજીનાય પણ એક દુઃખી મનુષ્ય હતો એટલે તેને મંગલદાસની સ્થિતિની દયા આવી. મનોદુઃખ એટલે શું તેની કલ્પનાવાળા મનુષ્યને તેના જ બીજા મનુષ્યની સ્થિતિ સારી રીતે સમજાય છે અને તેથી જ તેના મનમાં સામા માણસ પ્રત્યે સહાનુભૂતિ ઉત્પન્ન થાય છે. ગાંધીજીનાયને કીર્તિકરની તબીયત બંધને તે છોકરાની તેમ જ મંગલદાસની બહુ જ દયા આવી, પરન્તુ કીર્તિકરની તબીયત એટલી બધી બગડી જવાનું ખરું કારણ હતું તેના જાણવામાં આવ્યું નહોતું, એટલે તેણે દયા-દાર વગેરેની કાળજીનો મંગલદાસને ઉપદેશ કર્યો. મંગલદાસે તે ઉપદેશ સાંભળ્યો પરન્તુ તેના હૃદયમાં મનોદુઃખનો ઉભરા ભરાઈ આવ્યો હતો તેથી ગાંધીજીનાયને ખરી વસ્તુસ્થિતિથી માહિતગાર કરવાનું મન તેને થઈ આવ્યું.

કીર્તિકરની તખીયત જોઈને ગોપાળરાય પાછો જવા માટે ઉઠ્યો એટલે મંગળદાસ થોડેસુધી તેની સાથે સાથે ચાલ્યો અને પછી તેને પોતાના દિવાનખાનામાં લઈ જઈને બેસાડ્યો. તેની ખુરશીની નજીક પોતાની ખુરશીને ખેંચી લાવીને થોડીક વાર સુધી મંગળદાસ મૌન રહ્યો. ગોપાળરાય સમજ્યો કે તે પોતાને કાંઈક કહેવા માંગે છે, એટલે તે સાંભળવાને પણ ઉત્સુક બન્યો. કેટલીક વારે બાપરે અવાજે મંગળદાસ બોલ્યો: “ શેઠજી ! મારી દુર્દશાની હજી પૂરેપૂરી કલ્પના આપને નહિ આવી હોય.”

“ દુર્દશા તો ખરી જ ને ! તમારાં પત્ની મરણ પામ્યાં છે અને કીર્તિકરનું શરીર પણ નિરાશા ઉપજાવે તેવું બની ગયું છે, એ એક પ્રકારની દુર્દશા જ છે તો. પરંતુ મંગળદાસ ! વિપત્તિમાં ધૈર્ય ધારણ કરવું તે આપણો ધર્મ છે. મારી દુર્દશા પણ તમારા જાણવામાં તો આવી જ હશે તો ! મારી બહાલામાં બહાલી પુત્રી લલિતાને, મેં ગુમાવી છે અને તેની ભાળ માટે હૃદયરો રૂપિયાનું હું ખર્ચ કરી ચૂક્યો, છતાં કશો પરો નથી ! વળી મારા દુઃખનો પાર એટલેથી જ પમાય તેમ નથી ! બોરી સુધરેલી રીતભાતેને વળગી રહીને અનિદ સંસ્કારોમાં મેં લલિતાને ઉછેરી, તેનું આ માહું ફળ મને મળ્યું છે એ મારી મૂર્ખતા મને બહુ સાલે છે ! જેવા તમે દુઃખિયા છો, તેવા હું પણ દુઃખીયો છું, પરંતુ ધૈર્ય રાખ્યા વિના કાંઈ છૂટકો છે ? ”

“ શેઠ સાહેબ ! આપ ખરેખર દુઃખી બની ગયા છો; પણ આપ જાણો છો તે કરતાં મારું દુઃખ અતિધણું છે. મારા કીર્તિની માંદગીનું કારણ આપ જાણો છો ? તેના મોટા ભાઈ કાન્તિના વિચોગથી તે ઘેલો બની ગયો છે અને તેનું શરીર ક્ષીણ થતું જાય છે.

અને કાન્તિની વિશેષ હકીકત મેં આપને કહી નથી, પણ ખરી વાત એ છે કે તે મારા ઘરમાંથી કોઈ અજ્ઞાત સ્થળે ચાલ્યો ગયો છે, જેનો આજ મહીનાઓ થયાં કશો પત્તો નથી ! મેં આપને કહ્યું હતું કે તે હિંદુસ્તાનનાં પ્રાચીન ઐતિહાસિક સ્થળો જેવાને પ્રવાસ કરે છે, પરંતુ તે સત્ય નથી. ખરી રીતે તે અત્યારે જીવતો હશે કે નહિ અને હશે તો ક્યાં હશે તે હું પણ જાણતો નથી અને તેથી મારું ચિત્ત વ્યાકુળ બની ગયું છે. તેની પાછળ મારા કીર્તિની પણ આ પ્રમાણે ખૂરી દશા થઈ છે. બંને પુત્રોએ મારે અપુત્ર બની જવાનો વખત આવ્યો છે. હવે કાન્તિ કેમ ચાલ્યો ગયો છે તેની ખરી વાત કહેતાં મને ધરમ આવે છે, પણ મારે તે કહેવી જોઈએ. લલિતા સાથેના સગનને તે ઇચ્છતો નહોતો અને તે જ લગ્ન કરવાના મારા દયાણુથી તે મારું ઘર છોડી કોઈ સ્થળે ચાલ્યો ગયો છે. પરંતુ જ્યારે આપે મને કહ્યું કે લલિતા પોતે જ કાન્તિ સાથેનું લગ્ન ઇચ્છતી નથી, ત્યારે મને પુત્રનો નિષ્કારણ ત્યાગ કરવા માટે બહુ ખેદ થયો, એટલું જ નહિ પણ એવી મનસ્વી લલિતા સાથેના સંબંધ નહિ બાંધવામાં કાન્તિનો વિચાર થોડા હતા અને તેના ઉપર દયાણુ કરનાર હું જ મૂર્ખ હતો એવું મને તે વખતે સમજાયું અને મારા પશ્ચાત્તાપનો પાર રહ્યો નહિ. ઘણો વખત એ ગુપ્ત પશ્ચાત્તાપમાં જ હું બળી રહ્યો અને મનની વ્યાકુળ અવસ્થા વેડી રહ્યો. મનનો આરામ શોધવાને મેં મારો મનસ્તાપ કીર્તિ કરને જણાવ્યો, અને તે જ દયાણુથી તેના મન ઉપર મારા અવિચારીપણાના આત્મ પરિણામથી ખરાબ અસર થઈ. તેના શરીરની જે આ છેલ્લી અવસ્થા આપ જુઓ છો, તે એ ખરાબ અસરનું જ પરિણામ છે. પહેલેથી જ બંને લાઇઓ

વચ્ચે અનન્ય બંધુપ્રેમ હતો. તે બંધુપ્રેમ આ ગ્રમાણે ખંડિત થયો એટલું જ નહિ પણ પિતાના અવિચારીપણાથી મોટા ભાઈને અન્યાય મળ્યો છે એ વાર્તાએ તેના મગજને અસ્થિર બનાવી દીધું છે અને શરીરના રૂધિરનું શોષણ કરવા માંડ્યું છે. શેઠ ! આપ તો લલિતાને અનિષ્ટ સંયોગોમાં ઉછેરવા માટે અત્યારે તેનું માકું ફળ મેળવવા માટે પસ્તાઓ છો, પરન્તુ હું તો ક્યારેનોએ પસ્તાઈ ચૂક્યો છું અને વિધિ આપના કરતાં પણ વધારે કડક સખ મને કરવા તૈયાર થયો છો ! હવે આ મનોરોદન હું કેને કહું અને તેનો શો ઉપાય કઈ ? હૃદયનો ઉભરો ખાલી કરવા માટે જ આ વાત મેં આપને કહી છે.”

મંગળદાસના વીતકની આ વાર્તા સાંભળીને ગોપાળરાયને આશ્ચર્ય સાથે અન્યંત દુઃખ ઉત્પન્ન થયું. પોતાના જ માનને માટે મંગળદાસે કેટલું વેડ્યું છે તેનો ખ્યાલ હવે ગોપાળરાયને આવ્યો. કાન્તિની ખરેખરી યોગ્યતા હવે તેને સમજાઈ. પોતાની પુત્રીની પરીક્ષા કરીને તેની સાથે જીવનસંબંધ નહિ બંડવામાં અને એ બંડવા માટે દયાણુ કરનાર પિતાની આજ્ઞા નહિ માનવા માટે ધરનો ત્યાગ કરી જવામાં એ યુવક વાજબી હતો, એવું ગોપાળરાયને તુરંત જણાઈ આવ્યું. પોતાની પુત્રીના જીવનની કૃત્રિમતા અને તેનાં માકાં પરિણામો હવે ગોપાળરાયના લક્ષમાં આવ્યાં હતાં અને તેની ન્યાયબુદ્ધિ વિસ્ફારિત થયાં તે પૂર્વનાં સંઘર્ષો આચરણોનું ગેરવાજબી-પણું બેઠું શકતો હતો. મંગળદાસના કથનથી અને લલિતાના સ્વભાવ તથા આચરણ ઉપરના આક્ષેપથી ગોપાળરાયને ખોટું લાગ્યું નહિ પણ તે સમજી શક્યો કે મંગળદાસના દુઃખના કારણ-રૂપ પણ પોતે અને પોતાની પુત્રી લલિતા છે. તે મંગળદાસને

આશ્વાસન આપતાં બોલ્યો: “ મંગળદાસ ! તમારૂં કથાનક સાંભળીને જેવી રીતે તમારે માટે મને દયા આવી છે, તેવી જ રીતે એ સર્વ દુઃખોનાં કારણીભૂત હું અને મારી પુત્રી લલિતા છીએ, એ માટે મને શરમ પણ આવી છે; પરન્તુ હવે હું શું કરું ? તમે પુત્ર ગુમાવ્યો છે અને મેં પુત્રી ગુમાવી છે ! આપણા બધા યત્નો અત્યારસુધી અફળ ગયા છે અને હવે તો જો પ્રભુની કૃપા હોય તો જ તેઓ આપણને પુનઃ મળીને આપણાં જીવનને સુખી બનાવે ! હું જોઉં છું કે જેટલો હું દુઃખથી અકળાએલો છું, તેટલા જ તમે પણ અકળાએલા છો ! આપણે બન્ને દુઃખી પિતાઓ છીએ; પરન્તુ આવે વખતે ધૈર્યનું આશ્રયન કર્યા વિના આપણો છૂટકો જ નથી ! ”

“ ખરી વાત છે, શેઠ ! વિશેષ નહિ, તો આ મારો કીર્તિ જો મૃત્યુના મુખમાંથી બચે, તો હું કાંઈક ધૈર્ય રાખી શકું; નહિ-તો ખરેખર આ વૃદ્ધ અવસ્થામાં હું દુઃખથી હીજરાઈને મરી જઈશ. ” મંગળદાસે આંખમાં આવેલું પાણી લૂછતાં કહ્યું.

શોકાતુરતાનું સૂચન કરનારી શાન્તિ પ્રસરી નહી. ઉભય દુઃખી પિતાઓ વિચારવિવશ સ્થિતિમાં પડ્યા. આગળ પાછળના અનેક દુઃખવિચારરૂપી મોજાંઓ આવીને તેમની ચિત્તનૌકાઓની સાથે અથડાવા લાગ્યાં. થોડી વાર રહીને ગોપાળરાયે પૂછ્યું: “ કીર્તિ-કરની દવા કોણ કરે છે ? ”

“ કીર્તિકરને શારીરિક દવાની જરૂર નથી એવી લાંબા અનુભવથી મારી ખાત્રી થઈ છે. તેને માનસિક દવાની જરૂર છે. જો અત્યારે કાન્તિ આવી પહોંચે અથવાતો તેનો ચોક્કસ પત્નો મળે, તો અત્યારથી જ તેનું શરીર સુધારાપર આવવા લાગે તેમ છે. ”

“પરન્તુ એ કાંઈ આપણા હાથમાં નથી. આપણા ઉપાયો નિષ્ફળ ગયા છે. હવે તો પ્રભુની કૃપા હોય તો જ તે બને.”

“પરન્તુ કીર્તિના ચિત્તને શાન્તિ મળે તેટલા માટે એક કૃત્રિમ ઉપાયની યોજના કરી છે. કાન્તિ તરફનો બનાવટી પત્ર ટપાલમાં આવે એવી ગોઠવણ કરી છે અને એ પત્ર ટપાલમાં આવવાથી કીર્તિને અતાવીશ એટલે તેને શાન્તિ થશે. હમણું ટપાલ આવી પહોંચશે અને તેમાં એ બનાવટી પત્ર આવશે, એટલે તે પત્ર હું કીર્તિના દેખતાં જ ફાડીને તેને તે વાંચવા આપીશ. એકવાર તેની ખાત્રી થશે કે કાન્તિ સહીસલામત છે અને તે થોડા વખતમાં આવશે, એટલે તેનું ચિત્ત શાન્ત થશે. ડા. ગુપ્તેની સૂચનાથી કીર્તિના માનસિક રોગનો આ ઉપાય યોજ્યો છે.”

“તે ઉપાય સારો છે; તેથી કીર્તિનું શરીર સુધરવા લાગશે; પરન્તુ તે એક કૃત્રિમ ઉપાય જ છે; અને લાંબા વખત પછી કાન્તિ નહિ આવતાં તે ઉપાય નિષ્ફળ જશે અને પુનઃ તેના મગજ ઉપર ખરાબ અસર થશે, એમ હું ધારું છું.” ગોપાળરાયે જણાવ્યું.

“એવી સંભાવના છે ખરી; તે વખતે વળી બેઠા લેવાશે. અત્યારે તો કાંઈ પણ રીતે તેને અચાવવો, એ ધારણાથી જ કામ લીધું છે.”

એટલામાં ઉતાવળો ઉતાવળો એક ગુમાસ્તો દિવાનખાનામાં આવ્યો અને બોલ્યો: “શેઠ સાહેબ ! ટપાલ આવી છે.”

મંગળદાસ ઝડપથી ઉઠીને દિવાનખાનાના ખાસ તરફ ચાલ્યો. ગોપાળરાય તેની પાછળ પાછળ બહાર નીકળ્યો.

પ્રકરણ ૧૧ મું.

બુઠાને બદલે સાચો પત્ર !

નિધિ સાનુકૂળ જેહ, અવળા તે સવળા પડે;
પ્રતિકૂળ હોતાં તેહ, પડયા છતાં ઉચલી જતા.

* * * * *

મંગળદાસ ટપાસના પટાવાળાના હથમાંથી કાગળો લઈને
કીર્તિકરના યિજાના પાસેની ખુરશીપર
બેઠા. જાપાગરાયે મંગળદાસની સામેની ખુરશીપર બેઠક લીધી.
કીર્તિકર પોતાની શીકી ઝીણી આંખાવડે પિતાની તરફ જોઈ રહ્યો
હતો. ડાકટર જરા દૂર આરામખુરશીપર પડ્યો હતો. કશી પણ
અસ્વાભાવિકતાનો દેખાવ થયા વિના કીર્તિકરને કાન્તિના અનાવડી
પત્ર અતાવવાનો હતો, તેથી કાન્તિના મુખ ઉપર આતુરતાનો દેખાવ
હતો નહિ.

પરન્તુ આ શું ? કાન્તિના જોયા જ અક્ષરોના સીરનામાવાળા
એકને બદલે બે પત્રો મંગળદાસના હથમાં આવીને પડ્યા હતા !
એક પત્ર કાન્તિના અનાવડી અક્ષરોથી લખેલો હતો તેને તો
મંગળદાસે તુરત ઓળખી કાઢ્યો, પરન્તુ તેની સાથે જ બીજો
તેવો પત્ર ક્યાંથી ? આશ્ચર્યથી દિગ્ભ્રૂત બનીને, મુખમાંથી એક શબ્દ
પણ ઉચ્ચાર્યા વિના, ચિત્તવૃત્તિની વિષમતા વધતી જતી હોય તેવો
અનુભવ કરતાં મંગળદાસે ઉતાવળે ઉતાવળે સૌથી પહેલાં તે પત્ર
ફેડ્યો અને વાંચવા માંડ્યો. તે એક પત્ર હતો—લખેલો પણ
કવિતામાં જ હતો:—

- * “પિતાજી! આજ્ઞાને અવગણી ગયો છું દૂર બલે,
 “લઘુ બંધુ, માતા, ત્યજી દઈ થયો છું દૂર બલે,
 “વિસારી આપ્તોને સુખી દુખી બન્યો છું પૂર બલે,
 “છતાં એ કાર્યોમાં વિધિ-સુઘટના ભાસતી મને !
 “પિતાજી! એ આજ્ઞા, અકળિત વિધિ કરી જ હશે !
 “પિતાજી! એ આજ્ઞા, સુત-પિતૃવિયોગાર્થિની હશે ?
 “પિતાજી! એ આજ્ઞા, નવીન મમ જ્ઞાનાર્થ શું હશે ?
 “છતાં એ આજ્ઞામાં વિધિ-સુઘટના ભાસતી મને !
 “બલે ભારો એવું, બૂલ કરી પિતાએ લમ કહી,
 “બલે ભારો એવું, બૂલ કરી જ પુત્રે દૂર રહી,
 “બલે ભારો એવું, બૂલ કરી બધાએ હઠ કરી,
 “છતાં, એ બૂલોમાં વિધિ-સુઘટના ભાસતી મને !
 “મને તો એ આજ્ઞા વિરિધ સુખની દાયક થઈ,
 “મને તો એ આજ્ઞા અનુભવ ધણા શીખવી ગઈ,
 “મને તો એ આજ્ઞા અતિપુનિત પ્રજ્ઞા દઈ રહી,
 “ખરે તે આજ્ઞામાં વિધિ-સુઘટના ભાસતી મને !
 “વિધિ દર્શાવે છે, અઘટ ઘટનાને સુઘટિત,
 “વિધિ વર્ણવે છે, અમૃત રણમાંહે અતુલિત,
 “વિધિ હર્ષાવે છે, ત્રિંદમુખ પંડેલી મૃગલીને,
 “વિધિ (આ) કર્પાવે છે, મૃગબલ્લી અયોધ્યાધિપતિને!
 “વિધિએ એ આજ્ઞા સુઘટિત ઠરાવેલી દિસતી,
 “વિધિએ વિરદારી, વિકળ થઈતી જે મમ મતિ,
 “પિતાજી! આવું છું, વિધિવશ રહેલો, શુદ્ધપ્રતિ,
 “ક્ષમાનો પ્રાપ્તી છું; વિધિવિવશ છું,

“કાન્તિ-અતિથિ.”

હતાશ થએલા વપિતખે અકસ્માત આશાના જળમાં પરિપ્લાવિત કરનાર પત્ર વિલક્ષણ અસર નીપજાવનાર થયો ! પત્રને લીધે ઉત્પન્ન થએલા આનંદના મોજામાં પિતાથી બોલી શકાયું નહિ. હૃદય આનંદથી ભરાઈ આવ્યું અને આંખો આંસુથી ભરાઈ ગઈ ! શમશમાકાર પડેલો કીર્તિ પિતાની આંખમાં એકાએક આંસુ નેંધને આશ્ચર્ય પામ્યો અને ગોપાળરાય તથા બીજાઓને પણ તે નેંધને ઘણી નવાઈ લાગી. થોડી વારમાં મંગળદાસ ભાન ભૂલી જત અને ખુરશીપરથી ઉથલાઈ પડત : પણ ગોપાળરાયે તેની બદલાએલી મનઃસ્થિતિ નેંધને તેના હાથમાંથી કાનિતો પત્ર લેતાં કહ્યું : “ મંગળદાસ ! તમને આ શું થાય છે ? એ પત્ર કોનો છે ? ”

ગોપાળરાયે તે પત્ર નેયો-વાંચ્યો અને તુરત સમજાયું કે તે કાનિતો પત્ર હતો, પરંતુ જુઠા પત્રની આશામાં બેઠેલા પિતાના હાથમાં એ સાચો પત્ર આવ્યો હતો, તેની ગોપાળરાયને ખબર નહોતી. ગોપાળરાયના શબ્દોથી મંગળદાસનું ભાન ટક્યું અને કેટલીક વારે આનંદનો ઉભરો શમતાં તે બોલ્યો : “ શૈઠ સાહેબ ! મારા આનંદનો પાર નથી. હું કૃતાર્થ થયો છું. મારો કાનિત સહી-સલામત છે અને તે થોડા વખતમાં હવે ઘેર આવી પહોંચશે ! ”

“ હેં હેં ! મોટા ભાઈનો એ પત્ર છે ? ” કીર્તીકર એકદમ ખિજાનામાં પડ્યો પડ્યો બોલી ઉઠ્યો અને પત્ર વાંચવા માટે તેણે હાથ લંબાવ્યો. ગોપાળરાયે પત્ર કીર્તીકરના હાથમાં આપ્યો. તેણે તે મૌન રીતે વાંચ્યો અને એકાએક તેના વદનપરની રેખાઓ બદલાઈ ગઈ ! તેના ચીમળાઈ ગએલા શીઘ્ર વદન પર પણ હવે આનંદ ચમકવા લાગ્યો. માત્ર એક ક્ષણમાં ચર્ષ ગએલી એ વિકૃતિ સૌના ધ્યાનમાં આવી ગઈ. આનંદના આવેગમાં કાંઈ કશું બોલ્યા નહિ,

પરન્તુ કીર્તિ અને મંગળદાસ સિવાય બીજા સધળા એમ માનતા હતા કે આ બનાવટી પત્ર છે અને દર્શાવવામાં આવતો આનંદ માત્ર કીર્તિને સંતોષવા માટે જ હોઇને કૃત્રિમ છે પરન્તુ મંગળદાસે સૌની બ્રમણા ભાગી. તેણે ગાંધારાયને કહ્યું: “ શેક સાહેબ ! આ પત્ર જુઠો નહિ પણ સાચો જ છે, હો ! અકસ્માત્ તે આવી પહોંચ્યો છે અને મારા આનંદનો પાર રહ્યો નથી ! અહો ! એક ક્ષણ પહેલાં હું કેટલો દુઃખી હતો અને અત્યારે કેટલો સુખી છું ? ”

ગાંધારાયને પણ આ શબ્દો સાંભળીને આશ્ચર્ય થયું. ઘરમાં સૌને હવે ખરેખરો આનંદ થયો. અત્યારસુધી મૌન પડી રહેલા કીર્તિમાં પણ હવે બોલવાનું ચૈતન્ય આવ્યું. તે બોલ્યો: “ પિતાજી ! પણ આ પત્રમાં ભાઈ ક્યાં છે તે તો લખ્યું જ નથી ! ”

“ હા, લખ્યું નથી, પણ ને હવે ઘર તરફ આવે છે તો બે ચાર દિવસમાં આપણે જરૂર તેવું મુખદર્શન કરીશું. ”

“ પણ જો તેમણે લખ્યું હોત કે ને અમુક સ્થળે છે, તો હું તેમને ત્યાં મળવા જાત અને અહીં ઉતાવળે તેડી લાવત. વારૂ, ક્વર ઉપર જાપ ક્યા ગામની છે ? ”

“ જાપમાં ભદ્રપુર લખ્યું છે. ”

“ ત્યારે હું ભદ્રપુર જઉં ? ”

“ ભાઈ ! તારૂં શરીર સાઈ નથી, માટે હમણાં નહિ. આપણે પાંચ-સાત દિવસ રાહ જોઈએ; એટલા દિવસમાં જો ભાઈ આવી પહોંચે તો ઠીક, નહિતો ત્યાંસુધીમાં તને સાઈ થઈ જશે, એટલે આપણે જઈશું. ”

“ જુઓ, પિતાજી ! ભાઈનું મન કેવું છે ? આ બધી વિધિની ઘટના છે એમ તે કહે છે અને તેમાં પોતે સુખ માનીને તમારી

ક્ષમા માંગે છે; પણ 'હે' પિતાજી ! 'વિધિએ એ આજ્ઞા સુધટિત ઠરાવેલી દિસતી' એમાં ભાઈ શું કહે છે ? તમે તેમને જે આજ્ઞા કરી હતી તે વિધિએ સુધટિત ઠરાવી છે, એટલે શું ? એટલે શું લલિતા-ગૌરીને પરણવાને હવે મોટા ભાઈ ખુશી છે ?" એમ બોલતાં કીર્તિકર તિરસ્કારથી હસ્યો.

આનંદના ઉલ્લાસમાં કવિતાની સઘળી પંક્તિઓનો મર્મ મંગળદાસે વિચાર્યો નહોતો. તેણે તો માત્ર એ જ પંક્તિઓ પૂરે-પૂરી રીતે વાંચી હતી અને તે છેલ્લી જ એ પંક્તિઓ હતી. કીર્તિના સૂચનથી તેણે તેની પ્રત્યેક પંક્તિ વાંચીને રહસ્યાર્થ સમજવાનો મત્ન કરવા માંડ્યો. આજ્ઞામાં, કાર્યોમાં, બૂલોમાં, બધામાં વિધિની વિલક્ષણ ઘટનાનો જ સાર કાન્તિએ કાઢ્યો હતો, અને કીર્તિ-એ જે પંક્તિઓ તરફ ધ્યાન દોર્યું હતું તેનો અર્થ કીર્તિએ ક્યાં હતો તેવો જ સમજતો હતો. પરંતુ એવું તારતમ્ય મંગળદાસના મગજમાં ઉતરી શકે તેમ જ નહોતું. ઉલટું કીર્તિના શબ્દોથી ગોંપાળરાયની આંખમાં આંસુ આવ્યાં અને તે બોલ્યો : "કાન્તિજ્ઞાત આવે, અને કદાચ લલિતા સાથેનું લગ્ન કબુલ કરે તોપણ શું ? લલિતા હવે છે જ ક્યાં ? પ્રભુની ઈચ્છા વિના હવે તે પાછી આવે તેવું નથી !" મંગળદાસનો પુત્ર તો આવ્યો પણ પોતાની પુત્રી ન આવી, એવા સ્મરણથી ગોપાળરાયને બહુ દુઃખ લાગ્યું.

થોડીએક દાણો પૂર્વે જે મંગળદાસ દુઃખથી હીજરાઈને મરવાનો સંકલ્પ કરતો હતો, તે જ મંગળદાસ અત્યારે સુખસ્વપ્નની લહેરમાં તણાવા લાગ્યો. કેટલીક વાર સુધી મૌનપણે અશ્રુધારા વર્ષાવી રહેલો કીર્તિ થોડા જ વખતમાં મરણ પામશે એવી બીતિ રહેતી હતી, તે હવે મંગળદાસને દૂર થઈ ગયેલી જણાતી હતી, કારણકે કાન્તિ-

નો પત્ર વાંચતાંની સાથે જ કીર્તિકરમાં ચૈતન્ય આવતું હતું હોય તેવું ખુલ્લું જણાતું હતું અને મંગળદાસને તેના બચાવની હવે સંપૂર્ણ આશા હતી, પરંતુ ગોપાળરાયને તો ઉલટું વધારે દુઃખ લાગતું હતું. દુઃખી મનુષ્યને દુઃખી મનુષ્યથી આશ્વાસન મળે છે, પરંતુ તેમાંથી એક સુખી થતાં દુઃખીને તે સુખીની અપેક્ષાએ વધારે દુઃખ લાગે છે, તેવું જ ગોપાળરાયને થતું હતું. તે દુઃખભર્યો નિઃશ્વાસ નાંખીને ખુરશીમાંથી ઉઠ્યો, એવામાં તો અચાનક તેની સ્ત્રી મોહિની શેઠાણી આનંદપ્રકુલ વદને ત્યાં જ આવી અને તેણે અત્યંત ઉત્સાસપૂર્વક કથુંએ નહિ બોલતાં એક પત્ર પોતાના પતિના હાથમાં મૂક્યો. મોહિનીને કાંઈ જ વાર નહિ ને આજે ત્યાં આવેલી જોતાં જ મંગળદાસ ચમકી ગયો હતો. ગોપાળરાયને પણ તેનું આગમન ઘણું નવાઈ ઉપજાવનારું લાગ્યું હતું. તેણે સંપૂર્ણ આશ્ચર્ય સાથે એ પત્ર પોતાના હાથમાં લીધો અને વાંચ્યો. તે લલિતા તરફનો જ પત્ર હતો અને વાંચતાં જ શેઠની આંખે અંધારાં વળી ગયાં; તે પત્ર નીચે પ્રમાણે હતો:—

“ નન્દિની વાટિકા: શુક્રવાર.

“ પૂજ્ય પિતાજી તથા પૂજ્ય માતૃશ્રી !

“ હું એક મોટી આફનમાંથી બચીને અહીં આવી છું. છેવટે પ્રભુએ જ મારું સંરક્ષણ કર્યું છે, નહિતો આજે મારી કેવી દશા હોત અને હું ક્યાં હોત તે કહી શકતી નથી. આ સ્થળ ભદ્રપુર અને વૃદ્ધનગરની વચ્ચે એકાંત-નિર્જન સ્થળે દરિયાકાંઠે આવેલું છે. વાટિકા સિવાયનાં અન્ય માણસોનો પરિચય નથી; પરંતુ અહીં હું સ્વર્ગના સુખમાં હોઉં એવું લાગે છે, અને તેથી જ મને અહિં એ-

ટહું બધું ગમી ગયું છે કે તમોને પત્ર પણ અહીં આવ્યા પછી
ધણે દિવસે લખું છું.

“ આ વાટિકાના નિવાસી ગુરુદેવની મારા પર અત્યંત કૃપા છે.
તેમની શીતલ દષ્ટિ હેઠળ આ આનંદમય સ્થળે મારો સમય બહુ જ
સુખમાં પસાર થાય છે. અહીં એટલી શાંતિ છે કે મુખ્યના ઘોંઘા-
ટની કલ્પના પણ મને દુઃખ ઉપજાવે છે. ગુરુદેવની પુત્રી બાલકુ-
મારીનો મારાપર અત્યંત રોંદ છે; અને અહીં એક અતિથિ કરીને
યુવાન પુરૂષ છે તેમનો સહવાસ મને અને બાલકુમારીને બહુ જ
આનંદ આપનારો થઈ પડે છે. મારા સંરક્ષણને માટે આપે કશી
ચિંતા કરવાની નથી.

“ આપનાથી દૂર રહેવાથી મને ગમે નહિ એ ખરું છે, પરંતુ
આ સ્થળ જ એવું છે કે એ અણુગમાને વિસરી જવાય. છતાં
મારાથી અહીં હમેશને માટે રહી શકાય નહિ, એટલે આમની પાસે
આવવું જોઈએ. થોડા દિવસમાં હું અહીંથી નીકળીને મુખ્ય. આવીશ.

“ જુદનગરના અનુલવથી મને દુઃખ અને જ્ઞાન બે પ્રાપ્ત
થયાં છે. એ અનુલવ પછીના ગુરુદેવ, બાલકુમારી તથા અતિથિના
સહવાસે મને તદ્દન બદલાવી નાંખી છે. મારા પૂર્વ જીવનની ભૂલો
મારી આંખોની સામે તરવરે છે. અત્યારસુધીની મારી ઉચ્છૃંખલતાને
માટે મને ક્ષમા આપશો એવી મારી વિનંતિ છે.

લી. આસાંકિત પુત્રી

“લલિતા.”

પત્ર વાંચીને ગોપાળરાય હર્ષાન્મત્તની પેઠે બોલી ઉઠ્યો: “અરે,
અરે, આવો ડહાપણુભરેલો આ પત્ર ને લલિતાનો છે કે લતાનો
છે ? મંગળદાસ ! જુઓ, જુઓ, આ નીચે લખેલું નામ ‘લતા’ નું

છે કે 'લલિતા' નું છે ? હું મારી આંખે તે વાંચું છું ખરો, પરંતુ મને મારી આંખોપર વિશ્વાસ આવતો નથી. ”

મંગળદાસે પત્ર વાંચીને કહ્યું: “ ખરેખર, તે લલિતાનો જ પત્ર છે; જુઓને, લલિતાએ જ પોતાની સ્થિતિની વાત લખી છે, અહો ! શેઠ સાહેબ ! આપણે બંને કેવા ભાગ્યશાળી છીએ કે એક જ વખતે આપણે બંને એકસરખા દુઃખમાંથી નીકળીને એકસરખા સુખમાં લીન બન્યા છીએ ! મારો કાન્તિ પણ આવશે અને તમારી લલિતા પણ આવશે; આથી વધારે મોટા હર્ષનો પ્રસંગ તે બીજો કયો ? ”

ગોપાળરાયના ક્ષણિક ઉન્માદનો ઉભરો હજી શમ્યો નહોતો. તે બોલ્યો: “ પણ મંગળદાસ ! મને વહેમ ઉત્પન્ન થાય છે. આ કાંઈ બનાવટી પત્ર તો નહિ હોય ? લલિતાના હાથનો અંગ્રેજી બનાવટી પત્ર એક લુગ્યાએ તૈયાર કરીને પેલી બિચારી વાગોલેટની જેવી દુર્દશા માઉન્ટ આશુ ઉપર કરો તે વાત તો તમે જાણતા હશો. તેવી જ કાંઈ ખટપટ આ પત્રમાં તો નહિ હોય ? ”

મંગળદાસે કાંઈક વહેમથી ચારીટીથી એ પત્રનું નિરીક્ષણ કર્યું. બે ચાર ક્ષણ તે મોંન બેસી રહ્યો અને પછી બોલ્યો: “ શેઠ સાહેબ ! તેવી કાંઈ બનાવટનો વહેમ તો મને આવતો નથી, પરંતુ એક બીજો ચમત્કાર મને જણાય છે ! તમારા ધ્યાનમાં કાંઈ નવીનતા આવે છે ? ”

એ નવીનતા સમજવાની મારી બુદ્ધિ જ બહાર મારી ગઈ છે. તમારા ધ્યાનમાં આવતું હોય તે કહો. ” ગોપાળરાયે જણાવ્યું.

“ ત્યારે આ પત્રમાં મને આશ્ચર્યની ઘટના એ જણાય છે કે મારા કાન્તિનો તેમ જ તમારી લલિતાનો પત્ર એક જ સ્થળેથી ટપા-

લમાં પડેલા છે: જુઓ, લલિતાના પત્ર ઉપર પણ ભદ્રપુરની જ છાપ છે. વળી કાન્તિ અને લલિતાના પત્રો એક જ કાગળના તાવના બે દુકડાઓપર લખાએલા હોય, એક જ શાહીથી અને એક જ કલમથી લખાએલા હોય એવું તમને શું નથી લાગતું? જુઓ, સર-ખાવો એ બન્ને પત્રોને !”

એમ કહી મંગળદાસે ગોપાળરાયના હાથમાં બન્ને પત્રો મોલ્યા. ગોપાળરાયને અને મોહિની શેઠાણીને મંગળદાસનાં એ અનુમાનો સકરણ જણાયાં. મોહિની બોલી ઉઠી: “ખરેખર, મંગળદાસ ! તમે કહો છો તેવું જ બન્યું હોવું જોઈએ. બન્ને કાગળ એકસરખા જ ઘાટ તથા દેખાવાના છે.”

અત્યારસુધી મૌનપણે સૂતો સૂતો જોઈ રહેલો કીર્તિકર આ વાતચીત સાંભળીને બિચાનામાં એકદમ ખેઠો થયો. તેણે ગોપાળરાયના હાથમાંથી બન્ને પત્રો લીધા, વાંચ્યા, પુનઃ વાંચ્યા, કાગળ-અક્ષરો-શાહી તપાસ્યાં અને પછી તે સરિમત મુખે. બોલ્યો: “મોટા ભાઈ અને લલિતાગૌરી બન્ને એક જ સ્થળે સાથે રહે છે, અને ઘણું કરીને બન્ને સાથે જ આવશે.”

મોહિની તો આ કથન સાંભળીને અજબ બની ગઈ. તેણે પૂછ્યું: “શા ઉપરથી તું એવું કહે છે કીર્તિકર?”

“જુઓ, આ પત્રમાં ભાઈ પોતાને કાન્તિ-અતિથિ કહીને ઓળખાવે છે, અને લલિતાગૌરી પોતાના પત્રમાં કોઈ એક અતિ-થિનો ઉલ્લેખ કરે છે ! વળી કાગળ, શાહી, કલમ અને ટપાલની છાપ બધુંએ બન્ને પત્રોમાં એકસરખું છે. બન્ને પત્રો એકી સાથે અને એક જ સ્થળે ટપાલમાં પડ્યા છે અને એક જ સાથે મુંબઈમાં વહેંચાયા છે ! આ કરતાં વધારે ખાત્રીની શી જરૂર છે?”

કીર્તિકરની આ દલીલોનું મનન કરતાં સૌ કાંઈ આશ્ચર્યના સાગરમાં તથાયાં; પરંતુ મેહિની સમજી શકી નહિ કે કાન્તિલાલ તે નિર્જન સ્થળે કેવી રીતે હોય, કારણકે તે સંપૂર્ણ વિગત બાજુથી નહોતી. તત્સંબંધી વિગત પોતાના પતિ પાસેથી બાજુ લેવાને તે અધીરી બની, પણ ગોપાળરાય તો બીજા જ ચિંતનમાં પડેલો હતો. કીર્તિકરે જે અનુમાનો કર્યા તે બધાં જો ખરાં જ હોય, કાન્તિએ પોતાના પત્રમાં લખ્યું હતું કે વિધિએ એ આશાને સુધટિત ઠરાવેલી દેખાય છે એનો ભાવાર્થ કીર્તિએ કલ્પા પ્રમાણે જ થતો હોય અને લલિતાના વિચારો અનુભવ તથા સારા સહવાસથી પલટાઈ ગયા હોય, તો શામાટે કાન્તિલાલ અને લલિતાનું લગ્ન જોડી શકાય નહિ? આ ચિંતન ગોપાળરાયને બહુ સુખપ્રદ લાગ્યું, પરંતુ તે ધારણા અસંભવિત નહિ તોપણ ઘણે દૂરની માલુમ પડી અને તેથી તેમાંથી નિવૃત્ત થઈને—વિચારનિદ્રામાંથી ઝબકી ઉઠ્યાની પેઠે સ્વસ્થ બનીને તેણે કહ્યું: “ત્યારે મંગળદાસ! હવે આપણે શું કરીશું?”

“આપણે ભદ્રપુર જઈએ તો આ નન્દિની વાટિકાનો, લલિતાનો, કાન્તિનો સર્વનો પત્તો લાગે એમ હું ધારું છું; પરંતુ મારા કીર્તિની તખ્તીયત એવી છે કે હમણાં જો ત્રણ દિવસસુધી મારાથી તેને સાથે રાખીને મુસાફરી થઈ શકે નહિ. હું ધારું છું કે તેને હજી એક અઠવાડિયાના આરામની જરૂર છે, તોપણ વહેલામાં વહેલા આપણે ચાર દિવસ પછી નીકળી શકીએ.”

“મારી અધીરાઈને માટે એ ચાર દિવસનો વખત ઘણો મોટો છે.”

“મારી અધીરાઈનું પ્રમાણ પણ એટલું જ છે.” મંગળદાસ બોલ્યો: “પરંતુ એ ચાર દિવસ થોભી જવામાં જો હેતુઓ રહેલા

છે. એક હેતુ કીર્તિની તબીયતનો છે, અને બીજો હેતુ એ છે કે કદાચ એટલા વખતમાં કાન્તિ કે લલિતા કિંવા બન્ને અહીં મુખ્યમાં જ આવી પહોંચે. જો ચાર દિવસમાં તેઓ આવી પહોંચે તો બલે, નહિ-તો પાંચમે દિવસે આપણે નીકળીએ.”

કીર્તિકર બોલ્યો: “ પિતાજી ! એક દિવસ વહેલો ઠરાવશો, તોપણ શીકર નથી; અને બરોસો છે કે એક-બે દિવસમાં હું તમારી સાથે આવવા જેવો બની જઈશ.”

“ બલે બાપ ! તારું શરીર તુરત સારું થશે તો આપણે એક દિવસ વહેલાં નીકળીશું, તારો માનસિક રોગ દૂર કરવાને મેં થું થું કર્યું છે, તે તું જ્યારે જાણીશ ત્યારે આશ્ચર્ય જ પામીશ પરંતુ છેવટે પ્રભુએ મારી દાદ સાંભળી અને તારા રોગનું નિવારણ કરનારો પત્ર મોકલ્યો ! ”

કીર્તિના બિજાનાની આસપાસ આખા ઘરમાંનાં સર્વ માણસો એકત્ર થયાં હતાં અને તેઓ આ આનંદની વાતચીતમાં સાંભળીને પુલકિત હૃદયે બિલાં હતાં. સર્વનાં મ્હોંપરની ચિંતા અદ્વય થઈ ગ-એલી હતી અને બન્ને દુઃખી પિતાઓના હૃદયમાંનો આનંદ તો પૂર્ણિમાની ભરતીની પેઠે ઉછળી રહ્યો હતો. આ આનંદના પ્રવાહમાં ગોપાળરાય શેઠનો તથા મોહિની શેઠાણીનો ચાહ-પાનાદિવડે સત્કાર કરવાનું કાઢને બાન પણ રહ્યું નહોતું. એ પ્રવાહનો વેગ જરા રામ્યો એટલે શેઠ રસોઈયા બણી જોઈને કહ્યું: “ અલ્યા, તુંએ આ આનંદ-ની વાર્તામાં મશગુલ બની ગયો છે કે શું ? આ શેઠ તથા શેઠાણી આવ્યાં છે તો જરા ચાહ-પાન તો લાવ ! ”

થોડી વારમાં ચાહનાં પ્યાલા-રકાબી અને પાનનો દાખડો હાજર કરવામાં આવ્યાં અને સૌએ તેને ધન્સાદ આપ્યો. ગોપાળરાય તથા

મોહિની પોતાને ઘેર ગયાં અને શાન્ત ચિત્તે આનંદ અનુભવવાનો સમય હવે મંગળદાસને તથા કીર્તિકરને મળ્યો. કીર્તિકર ઝીણું ઝીણું ગણગણવા લાગ્યો:

“વિધિ વર્ષાવે છે, અમૃત રણમાંહે અતુલિત,
વિધિ હર્ષાવે છે, સિંહમુખ પડેલી મૃગલીને !”

પ્રકરણ ૧૨ મું.

શારદા અને સૂર્યસિંહ.

મોહનાદેવી અને સ્વામીજી ભદ્રપુરનો ત્યાગ કરી ગયા પછી શારદા સૂર્યસિંહના જ આશ્રય હેઠળ રહી હતી અને સૂર્યસિંહે તેના દ્રવ્યની સુરક્ષિતતા માટે વ્યવસ્થા કરી હતી. શારદાની ધન્યતા સૂર્યસિંહની જ દેખરેખ અને આશ્રય હેઠળ રહેવાની હતી ખરી, પરંતુ રાજમહેલમાં જ રહેવાની તેની ધન્યતા નહોતી, કારણકે રાજમહેલના દાસદાસીઓના થોડા જ પરિચય ઉપરથી તેણે જાણી લીધું હતું કે લાંબા વખત સુધી રાજમહેલમાં રહેવાથી પોતે કદાચ શોભનાની પેઠે જ રાણોને અપ્રિય થઈ પડશે. પરંતુ શારદાની સ્થિતિ સૂર્યસિંહ સમજતો હતો. તે યુવાન કુમારિકા હતી અને કોઈ સ્વતંત્ર સ્થળે રહેવાથી તેના મનની કે તનની દુર્દશા થવાનો વધારે સંભવ હતો, એટલે તેણે તેને રાજમહેલમાં જ રહેવાની આજ્ઞા કરી હતી. આ આજ્ઞાને વશ રહીને શારદા રાજમહેલથી દૂર જવાની કે દૂર જવાની રજા માંગવાની સૂર્યસિંહ પાસે હિંમત ધરી શકતી નહિ.

શોભના અને શારદામાં બુદ્ધિચમત્કારના પ્રમાણમાં ફેર હતો, સ્વભાવમાં ફેર હતો, સૌંદર્યમાં ફેર હતો અને નિર્દોષતામાંએ ફેર હતો. શોભના શારદા કરતાં વયમાં નાની હોવા છતાં તેનો બુદ્ધિ-ચમત્કાર અપ્રતિમ હતો અને કોઈ કોઈ વાર તો તેથી સૂર્યસિંહને પણ મ્હાત થઈ જવું પડતું; શારદાનું બુદ્ધિકૌશલ્ય સામાન્ય પ્રકારનું હતું, તોપણ તેની વયની બીજી યુવાન બાળાઓ કરતાં તો તે નિઃસંશય વધારે હતું. શોભનાનો સ્વભાવ નમ્ર, માયાળુ અને સરળ હતો, ત્યારે શારદાનો સ્વભાવ માયાળુ, સરળ છતાં ઉગ્ર હતો. શોભના અને શારદાનો વર્ણ એકસરખો ગૌર અને અવયવો એક સરખાં સુધરિત હતાં, છતાં શોભના અજ્ઞાતયૌવના મુગ્ધા હતી અને શારદા જ્ઞાતયૌવના મુગ્ધા હતી, તેથી શોભનાનું સૌંદર્ય શારદાના સૌંદર્ય કરતાં વધારે દીપતું હતું. શોભનાની નિર્દોષતા નૈસર્ગિક હતી અને તેથી તેને હરતે વિનયશીલતાના સંબંધમાં કેટલાક દોષો થઈ જતા હતા, ત્યારે શારદાની નિર્દોષતા સાવધાન હતી તેથી જે વિનય-શીલ તથા મૃદુલાષિણી રહી સર્વને પ્રિય થઈ શકતી હતી; છતાં સૂર્યસિંહ જેવા કવિહૃદયના રાજવીને નૈસર્ગિક નિર્દોષતાવડે શોભના જેટલી આકર્ષક લાગતી હતી તેટલી શારદા લાગતી નહિ. શોભના અને શારદાની તુલનામાં સૂર્યસિંહને શારદા આટલી ઉતરતી જણાતી હતી, તોપણ શારદાનો કોઈ કોઈ વારનો પરિચય, તેની સાથેની કોઈ વારની વાતચીત, તેના તાદ્દેશ્યભાવના વધતા જતા વિકાસની ઝાંખી, ઇત્યાદિથી સૂર્યસિંહના કવિતામય મનને રમણ કરવાનો પ્રસંગ કોઈ કોઈ વાર મળતો હતો. શારદાના આટલા પરિચયથી સૂર્યસિંહ કોઈ શોભનાને વિસરી શકતો નહોતો. દિવસ અને રાત્રિનો એક પણ કલાક એવો જતો નહોતો કે કોઈ પણ કારણવશાત્ શોભનાનું સ્મરણ સૂર્યસિંહના ચિત્તમાં ઉભરાયા વિના રહે.

પરન્તુ વિષયી જગતનાં પંખીડાંઓ સૂર્યસિંહના હૃદયને ચારખી શકતાં નહિ ! તેઓને તો શોભનાના જીવનસમયે સૂર્યસિંહના ચારિત્ર્યમાં જે દોષ દેખાતો હતો, તે દોષ શારદા રાજમહેલમાં આવીને રહેવા લાગી તેથી પણ દેખાવા લાગ્યો ! શોભના સરળ અને નિર્દોષ હોવાથી સૂર્યસિંહના પરિચયમાં બહુ રહેતી. દાસી-દાસીઓના પરિચયમાંએ તેની નમ્રતા તો છૂપી રહેતી નહિ, તોપણ તેને વિનયશીલતા દર્શાવતાં કે ખુશામત કરતાં બહુ આવડતી નહોતી તેથી દાસદાસીઓ તેની બહુ જ ઈર્ષા કરતાં. શારદા સ્વભાવની ઉગ્ર હોવા છતાં સાવધાન નિર્દોષતાવાળી હતી અને તેથી હરેક ક્ષણે સાવધ દૃષ્ટિએ પોતાનું વર્તન ચલાવતી હતી. જરૂર જણાયે તે ટાઈની ખુશામત પણ કરતી, કોઈને વ્હાલી પણ બનતી અને લોભા પોતાની વાતો ન કરે તેટલા માટે રાજજીના અતિપરિચયનો જાણી જોઈને ત્યાગ કરતી. આથીએ દાસદાસીઓ વહેમાયા વિના રહેતાં નહિ, તોપણ તેઓ ખુલ્લી રીતે શારદાની બદબોઈ કરતાં નહોતાં અને રમાના કાન બંધેરતાં તો તેમને બહુ-બહુ વિચાર થઈ પડતો હતો.

પરન્તુ ઈર્ષા બહુ દુષ્ટ વસ્તુ છે. તેનો જરા પણ સંસર્ગ થતાં તે ઉત્તરોત્તર વધારે ને વધારે અંકુશ મનુષ્યના મગજ ઉપર ધરાવતી જાય છે. શારદાની સાવધાનતા છતાં અને સૂર્યસિંહના સ્વરૂપ પરિચય છતાં ઉભયને માટે દિવસે દિવસે વધારે વાતચીત ચાલવા માંડી. એક વાર સૂર્યસિંહે શારદાને પૂછ્યું : “ શારદા ! તારે માટે પતિરૂપી છત્રની જરૂર છે એવું તને લાગે છે કે ? ”

આ પ્રશ્ન સાંભળીને તે બહુ જ સરમાઈ ગઈ. તેણે લજ્જાથી નીચું જોયું અને રાજના પ્રશ્નનો કશો ઉત્તર આપ્યો નહિ. તેની આ મનોદશા જોઈને સૂર્યસિંહ બોલ્યો : “ શારદા ! તારી લજ્જા-

શીલતા પ્રશંસનીય છે ખરી, પરંતુ આ નાનુક બાબતના સંબંધમાં જે હું તને ન પૂછું, તો બીજા કોને પૂછું ? તારાં માતાપિતાને તો તે સંબંધે કશું પૂછવા જેવું હવે રહ્યું જ નથી; અને તે સિવાય આ જગતમાં તારું આમજન બીજું કોણ છે ? ”

હજી પણ શારદાની જિહ્વા ચાલી શકી નહિ. તે સૂર્યસિંહના ઓરડામાં નીચે શેતરંજી ઉપર બેઠી હતી તે નીચું જ બેઠી રહીને પોતાના પગના અંગુઠાના નખની સાથે રમત કરી રહી. તેનું એ મૌન્ય સૂર્યસિંહે વધારે વખત ચાલવા દીધું નહિ. તેણે તેના મસ્તક પર હાથ મૂક્યો અને તેને પોતાની સામે જોવડાવીને પૂછ્યું : “શારદા ! જે આ બાબતમાં તું પોતે જ શરમાઇને મને તારો મનો-વિચાર નહિ જણાવ, તો પછી હું તારું હિત કેવી રીતે કરી શકીશ, તારું હિત કરવાનો જે બાર મેં મારે શિરે ધારણ કર્યો છે તેને હું સફળ શી રીતે કરી શકીશ ? માટે મારા પ્રશ્નનો જવાબ તું નિઃસં-કાયે આપ. ”

શારદા સૂર્યસિંહના આકસ્મિક સ્પર્શથી જરા કંપી રહી ખરી, પરંતુ સ્વસ્થતાથી બેસી રહી અને બોલી : “મહારાજ ! એમાં હું શું કરું ? અમે સ્ત્રીજનનો અવતાર જ બહુ ખરાબ છે; અમારા શીલને લોકાપવાદનું કલંક ન લાગે, તેટલા માટે અમારે પરણવું જ બેઠાએ એવું જમત માને છે, એટલે અમે અમારે વશ નથી, પણ જમતને વશ છીએ. ”

આ શબ્દોને સૂર્યસિંહ ગંભીરતાપૂર્વક સાંભળી રહ્યો. આપણે સ્ત્રીસમાજ સ્વસ્થ નથી, પણ જમતની નીતિને વશ છે એ કથનમાં તેને સંપૂર્ણ સત્ય જણાયું. શીલનાને તેની અનિચ્છા છતાં માત્ર

જગતની નીતિને ખાતર પરણાવવામાં આવી હતી એ સૂર્યસિંહને સાંભર્યું અને તેને અત્યંત દુઃખ થયું. તે બોલ્યો: “અને શારદા ! તું જગતની નીતિને વશ ન હોય તો તું કેવી ઇચ્છા કરે ?”

“તો, મહારાજ ! હું મરણસુધી કુંવારી રહેવાનું જ પસંદ કરું. મેં સંસારના બહુ કાવાદાવા જોયા છે, અને હવે મને તેના ઉપર તિરસ્કાર આવ્યો છે. અત્યારસુધી મેં પરણવાની ઇચ્છા દર્શાવી છે અને તેવી ઇચ્છા દર્શાવવામાં રસપૂર્વક ભાગ લીધો છે એ ખરું છે, પરંતુ તે માત્ર મારી માતાની ઇચ્છાથી જ તેમ કર્યું છે અને બહુ અંશે તેના હાથમાંથી છૂટવાને માટે જ હરકોષ્ટની સાથે પરણી લેવાની મારી મરજી હતી.”

“ત્યારે વસ્તુતઃ તું શું પરણવાને ઇચ્છતી જ નથી ? તું તારા મન ઉપર એટલો કાબૂ ધરાવી શકીશ ?”

“અત્યારે તો મને લાગે છે કે એવો કાબૂ હું ધરાવી શકીશ—હું વાસનાનો ગુલામડી બનીશ નહિ, પણ વાસનાને જ મારી દાસી બનાવીશ.” શારદાએ હિંમતથી કહ્યું.

“એ મને શક્ય લાગતું નથી, શારદા ! તું એવા વાસનાયુક્ત માતાપિતાની પુત્રી છે કે જેમનામાં વાસના ઉપરનો કાબૂ સ્વદ્વારે પણ નહોતો. તેવા જનક-જનનીની પુત્રી તું એકાએક વાસના ઉપર જ્ય મેળવનારી કેવી રીતે બની શકે ?” સૂર્યસિંહે જણાવ્યું.

શારદા મૌન મુખે તે શબ્દો શ્રવણ કરી રહી અને થોડીએક ક્ષણો સુધી કશું બોલી નહિ. કેટલીક વારે વિચાર કરીને તે બોલી: “ત્યારે મહારાજ ! આપની શું એવી ઇચ્છા છે કે હું કોઈની પણ સાથે લગ્ન કરી લઉં ?”

“તારા મનની સ્વતંત્રતાની આડે હું આવવા માંગતો નથી

પરંતુ જો મન ઉપર અંકુશ રાખી ન શકાય, તો કૌમાર અવસ્થા ગાળવા કરતાં લગ્ન વધારે શ્રેયસ્કર છે. ”

“ તો મહારાજ ! મારા મનની ઇચ્છા પ્રમાણે એક વાર થવા દો. હજી બે વર્ષ હું કૌમાર અવસ્થા ગાળીશ, એટલા વખતમાં જો મને મારી અવસ્થાને ઉત્તેજક તત્વ મળી આવશે તો હું એ જ અવસ્થા ગાળીશ, અને જો માફ મન ચલિત થતું મને જણાશે તો હું લગ્ન કરી લઉંશ, પરંતુ એ સ્થિતિનો અનુભવ પહેલાં લેવા ઇચ્છું છું. ”

“ તો જાલે, તારી મરજીની આડે આવવા હું માંગતો નથી. મનઃસંયમ કરી રહેવાની તારી અભિલાષા જાલે પૂરી થાય. શારદા ! શોભનાની મનોઅભિલાષાની આડે આવીને મેં તેને પરણવાની ફરજ પાડી, તેનું જે પરિણામ આવ્યું તેથી માફ ચિત્ત એટલું વ્યથા બન્યું છે કે તને હું લગ્ન કરવાનું દયાણુ કરવા માંગતો નથી. ”

“ શોભના તો એક દેવી હતી, મહારાજ ! હું તેની તુલનામાં ઊભી રહી શકું તેમ જ નથી. તેનો મનઃસંયમ મારા ગમે તેવા ઉગ્ર મનઃસંયમ કરતાંએ ચડી જાય તેવો હતો. પતિગૃહે તેણે જે મનઃસંયમ દાખવ્યો છે તેથી તો આખું ભદ્રપુર વાહવાહ કરી રહ્યું છે; પણ મહારાજ ! શોકની વાર્તા માત્ર એટલી જ છે કે જે હૃદયના ઉચ્ચાશયની કદર લોકો અત્યારે કરે છે તે હૃદયને તેના મરણ પૂર્વે ક્રોધ ઓળખી શક્યું નહિ ! ”

શોભનાની આટલી પ્રશંસાના ઉદ્ગાર અન્ય મુખેથી સૂર્યસિંહે આજે પહેલી વાર જ સાંભળ્યા હતા અને તેના હૃદયને એ પ્રકારનું ઉત્તેજન મળવાથી તેનું ચિત્ત હર્ષોન્મત્ત બની ગયું ! તેણે હૃદયના આવેગપૂર્વક શારદાનું અભિનંદન કરવાને તેનો હસ્ત પકડી તે

ઉપર ચુંબન લીધું અને કહ્યું: “ શારદા ! શોભનાને ખરેખરી રીતે તું જ ઓળખી શકી છે અને તારા ઉદ્ધારો શ્રવણ કરીને હું હર્ષથી ઘેલો બની ગયો છું ! ”

શારદા સૂર્યસિંહના એ ચુંબનવ્યવહારથી લાજિગત થઈ જરા દૂર ખસી ગઈ અને કિંચિત્ કંપ અનુભવવા લાગી. જોકે સૂર્યસિંહની નિર્દોષતા બદલ તેની ખાતરી હતી, તોપણ તે હૃદયથી સંક્રાંચ અનુભવતી દૂર જ ઊભી રહી અને બોલી: “ મહારાજ ! શોભનાને હું એકલી જ નહિ પણ ઘણાં ઓળખી શક્યાં છે, પરંતુ તે મોઢાં ઓળખી શક્યાં છે. જો તેને તેઓ વહેલાં ઓળખી શક્યાં હોત, તો આપને મનોદુઃખ વેઠવું પડત નહિ, તેને જીવતા નરકમાં જવું પડત નહિ અને આજે તે પરલોકવાસિની બની હોત નહિ. ”

“ શારદા ! શોભના એ ખરેખર દેવી જ હતી હો ! એ નિર્દોષ પ્રેમને સમજતી હતી. મારી વાટિકાનાં પશુ-પંખી તથા હરિજી ઉપર તે પ્રેમ રાખતી, મારાપર પ્રેમ રાખતી, તેના પતિપર એ પ્રેમ રાખતી, પ્રભુપર પણ તે પ્રેમ રાખતી અને સર્વ કાંઈપર તેના એકસરખો પ્રેમયુક્ત મૃદુભાવ હતો !! અહો ! તેના દુષ્ટ પતિ ઉપર પણ તેના કેટલો પ્રેમભાવ હતો—અને તે તેના મરણની છેલ્લી પળ-સુધી પણ હતો ! શારદા ! “ વસુધૈવ કુટુમ્બકમ્ ” એ શબ્દોનો સાક્ષાત્કાર જ હું શોભનાના સ્વભાવમાં જોતો હતો, પરંતુ પ્રભુને તે બાળક વધારે વહાલું લાગ્યું અને તેથી તેણે તેને પોતાની પાસે બોલાવી લીધું ! આપણે તેને ગુમાવી દીધી ! એક માત્ર તેનું સ્મરણ આ ચિત્તમાં રહ્યું છે. તેની સાક્ષાત્ મૂર્તિ મારા હૃદયમંદિરમાં વિરાજ રહી છે ! બીજાં જો હવે તેને સંજારતાં હશે. કદાચ તેના ગુણોનું ગાન પણ કરતાં હશે, પરંતુ તેથી શું ? મારા હૃદયને યજ્ઞો આ-

માત અને આ જન્મતને ચએલી હાનિની કલ્પના તેઓને તેથી કેવી રીતે આવે ?”

“ ન જ આવે, મહારાજ ! આપ ખરું કહો છો ! બોકો તો તેને પાંચ દિવસ સંભારશે અને પછી બૂલી જશે ! પરંતુ આપ તો તેને નહિ જ બૂલી શકો. ” શારદા બોલી.

“ હું તો નહિ જ બૂલું, પરંતુ એ દેવીનું સ્મરણ લોકોમાં પણ કાયમને માટે રહે, તે સારું હું બહુ ઉત્સુક છું, શારદા ! જે દેવીની પ્રતિમા મારા હૃદયમંદિરમાં કાતરાઈ રહી છે, તે દેવીની પ્રતિમા ખીજાં હૃદયોમાંથી પણ બૂલાય નહિ તેવો કાંઈ યત્ન હું કરવાની ઇચ્છા રાખું છું. ” સૂર્યસિંહે પોતાનો મનોબિલાષ જણાવ્યો.

“ આપની એ ઇચ્છા વાસ્તવિક છે, મહારાજ, પણ આપ એવાં તે કેવો યત્ન કરશો વાર ? ” શારદાએ પૂછ્યું.

“ તત્સંબંધી વિચાર મેં હજી સ્થિર કર્યો નથી, પરંતુ મેં જે કાંઈ વિચાર કર્યો છે તે એવો છે કે મારે અહીં એક ‘ પ્રેમસેવામંદિર ’ સ્થાપવું. તે મંદિરમાં એવી બાળાઓ અને સ્ત્રીઓને રાખવી કે જેઓને વસુધૈવ કુટુંબ્યકમ્ જેટલી વિશાળ દૃષ્ટિનો પ્રેમ શીખવાનું અને ફળવવાનું મળે અને પછી તેઓ જનસમાજમાં વાસ્તવિક સંસારસુધારાનો ઉપદેશ ફેલાવે. આ સંસારસુધારે પાશ્ચાત્ય દૃષ્ટિએ નહિ થતાં આર્યાવર્તની દૃષ્ટિએ જ થાય, સંસારમાં પિડાતી બાળાઓનો સંસાર તેમની વિકાસ પામતી જતી પ્રેમભાવનાથી અને નમ્રતાથી જ વધારે પ્રમાણમાં સુધરે, જેવી રીતે શોભના પોતાના ગુણોથી આદર્શ બાળારૂપ દેખાતી હતી તેવી રીતે સંસારની સર્વ બાળાઓ આદર્શરૂપ બને. તેવો હેતુ એ મંદિર સ્થાપવાથી પાર પડે એવી મારી ઇચ્છા છે. શોભનાના જીવનની ભાવના સાથે મારો એ હેતુ બંધ બેસતો નથી

શું ? આ મંદિરની સ્થાપનાનો એક બીજો આશય પણ છે. મરતાં મરતાં શોભનાએ મારી પાસેથી માંગ્યું હતું કે મારે ગુણસ્વભાવનાં કળેડાં જગતમાં ન થાય તે પ્રકારનો ઉપદેશ ફેલાવવો, અને એ માંગણી મેં કબુલ રાખી હતી. આ મંદિરદ્વારા એ ઉદ્દેશને પણ શું પાર પાડી શકાય નહિ ? ”

શારદા ઉલ્લાસ પામતી બોલી: “ ઘણું જીવો મહારાજ ! આપ એવું મંદિર તુરત સ્થાપો અને તેમાં દાખલ થનારી ઉમેદવાર બાળાઓમાં સૌથી પહેલું નામ માંડે જ લખી રાખજો. ”

“ તારા ટેકાથી માંડે હૃદય ખડું આનંદ પામે છે—મારા વિચારને ઉત્તેજન મળે છે, પરન્તુ હજી કેટલીક બાબતોમાં મારે ઘણો વિચાર કરવાનો છે, ડાહ્યા પુરૂષોની સલાહ લેવાની છે, શિક્ષણનો ક્રમ નક્કી કરવાનો છે અને તે બધાની વ્યવસ્થા કરનાર કોઈ આત્મભોગ આપી શકે તેવા આદર્શ પુરૂષ અથવા સ્ત્રીની આવશ્યકતા છે. આ બધી સામગ્રી એકઠી કર્યા પછી આ ભદ્રપુરમાં હું એ મંદિરની સ્થાપના કરીશ અને તે મંદિરમાં શોભનાની જીવંત મૂર્તિના સરખી પ્રતિમાની પ્રતિષ્ઠા કરીશ. ” એટલું બોલતાં સૂર્યસિંહની આંખો ઉત્સાહથી ચળકવા લાગી અને શારદાને પણ આનંદ થયેલો દેખાયો. થોડીએક વારસુધી એ જ વિષય સંબંધી વાર્તાલાપ ચાલ્યા પછી શારદા ત્યાંથી ચાલી ગઈ અને સૂર્યસિંહ એકલો પડ્યો.

પ્રકરણ ૧૩ મું.

હૃદયની ઓળખાણ.

હૃદયને પ્રાણ ! દિલમાં ક્યાં રહી તુજને હજી શંકા ?
કાપી હૃદ તે નાંખી હું : ન છે તેની મને પરવા.

કલાપી.

શોભનાના હૃદયની પ્રશંસા શારદાને મુખેથી સાંભળીને આવેગમાં આવી ગએલા સૂર્યસિંહે જે વખતે શારદાના હસ્ત ઉપર ચુંબન લીધું, તેજ વખતે ઓરડાની બહારથી પસાર થતી એક દાસીએ એ બ્યવહાર જોયો અને તે આશ્ચર્યથી ચકિત બની ગઈ. શારદા સાથેના રાજાજનો બ્યવહાર પણ સારો નથી એવું માનતી દાસીઓમાંની એકે પ્રત્યક્ષ એ દશ્ય જોયું, એટલે પછી કહેવું જ શું ? માત્ર થોડી જ વારમાં એ વાત સંઘળી દાસદાસી મંડળમાં ફેલાઈ ગઈ. રાત્રે કુચલી કરવાની ટેવવાળી દાસીઓ કામ-કાજમાંથી નવરી પડી અને મળી, એટલે ગુપચુપ એ જ વિષે વાત ચાલી અને જે દાસીએ એ દશ્ય જોયું હતું તેને સૌએ મળીને ઉશ્કેરી. એ જ દાસીએ પોતે જોએલો બનાવ રાણી રમાકુંવરને નિવેદન કરી બતાવવો એવું તેઓએ નક્કી કર્યું. શારદા રાજમહેલમાં હલકી પડે એવી ઇચ્છા પાર પાડવાને આ બનાવ તેમને મદદગાર થઈ પડે તેવો હતો, એવી તેમની દૃઢ માન્યતા હતી.

બીજે દિવસે સહવારમાં જ પેલી દાસીએ રમા પાસે એકાંતનો પ્રસંગ સાધ્યો અને બરાબર લાગ જોઈને કહ્યું : “ બાઈસાહેબ !

પેલી શારદા હમેશને માટે રાજમહેલમાં જ રહેવાની છે કે શું ? ”

“ તે હું કાંઈ જાણતી નથી; જેમ મહારાજની મરજી હશે તેમ થશે. ” રમાએ તટસ્થ ભાવે ઉત્તર આપ્યો.

“ પરન્તુ શારદાનાં લક્ષણ મને કાંઈ સારા દેખાતાં નથી, તેથી જ હું આપને આટલું પૂછું છું. ”

“ કેમ વાર ? શું તે કાંઈ જોયું છે ? ” રમાએ ઉત્સુકતાથી પ્રશ્ન કર્યો.

રમાના કર્ણમાં ઈર્ષ્યાનું વિષ રેડવાનો ખરાખર લાગ જોઈને દાસી બોલી : “ કૃપા કરીને એ વાત મને આપ પૂછશો જ નહિ, બાઈ સાહેબ ! મારાથી તે કહી શકાય તેમ નથી. ”

“ કેમ ? શું કાંઈ ગંભીર બનાવ બન્યો છે ? તું જે કાંઈ જાણતી હોય તે મને તારે કહેવું જોઈએ. ”

“ હું આપને માત્ર એટલું જ કહી શકું છું કે શારદા રાજમહેલમાં રહે તેથી આપનું અહિત જ થતું જાય છે, એટલામાં આપ સમજો. ” દાસીએ વાતની ગંભીરતા વધારતાં જતાં કહ્યું.

“ એવું અધૂરું અધૂરું શાને કહે છે ? જે કાંઈ તારા જાણવામાં હોય તે સ્પષ્ટ રીતે કહી દે. માંડ હિત અને અહિત હું તે બનાવ ઉપરથી મારી મેજે જ સમજી લઈશ. ” રમાએ કાંઈક દઢતાસૂચક સ્વરે જણાવ્યું.

“ ત્યારે સાંભળો. કાલે બપોરે મેં મારી નજરે મહારાજને પોતાના વાંચવાના ઓરડામાં શારદાને પકડીને સુંબળ લેતાં જોયા છે. હું તો તે જોઈને ખરેખર થરથરી ગઈ હતી. ” દાસીએ કહ્યું.

“ એ સુંબળ લીધા પછી શું થયું ? ”

“ પછી શું થાય? શારદા કાંઈ જ ગભરાએલી—અકળાએલી દેખાઈ નહિ, પણ એમ ને એમ સ્થિર ઊભી રહી અને મહારાજ હસી—અટ-કચાળાં કરીને વાતો કરવા લાગ્યા ! ”

આ સાંભળતાં જ રમાની આંખો ફાટી. તેમાંથી ક્રોધનાં કણ ખરતાં હોય તેવું દાસીને દેખાયું. દાસી સમજી કે પોતાના વિપત્તિ અસર રાણીના મગજસુધી ડોક પહોંચી ગઈ છે ! પણ તે જ ક્ષણે રમાનો એક હાથ ઉચકાયો અને તેણે દાસીના ગાલપર જોરથી લપાટ મારી ! દાસી લયભીત બની ઊભી થઈ ગઈ અને ગાલ ત્યંત્રવાળતી દૂર ખસી. લયચકિત મુદ્રાથી રાણીનો આ વિલક્ષણ ક્રોધાવેશ જોઈને તે ગળગળે સાદે બોલી : “ પણ બાઈ સાહેબ ! તેમાં મારો શો વાંક ? મેં તો જેવું જોયું, તેવું તમને કહ્યું ! ”

“ ઓ રંડાઓ ! તમે જ મારા કાનમાં ઇર્ષ્યાનું વિષ રેડીને મારું અહિત કર્યું છે અને મારા સ્વામીને મારા હાથમાંથી ઝુંટવી લીધા છે, તે હવે મને સમજાય છે ! મારા સ્વામી ભોળા છે—સરલ સ્વભાવના છે; તેમણે શારદાને ચુંબન લીધું જ ન હોય અને જો લીધું હોય તોપણ તેમાં કદાપિ વિકાર સંભવે નહિ ! તે પવિત્ર હૃદયને અપવિત્ર કહેનારી અને મને સમજાવનારી પાપિણીઓ ! તમે જ અમો પતિ—પત્ની વચ્ચે ભેદ પડાવો છે, અને હવે મારી આંખો ઉઘડી છે. ”

આ ક્રોધ અને હપકા જોઈને દાસીના આશ્ચર્યનો પાર રહ્યો નહિ. પોતાની અતિશયોક્તિવાળી ચાડીનો સવળો અર્થ લેતી રમાને જોઈને દાસી કેવળ દિગ્મૂઢ જ બની ગઈ ! તે કશું બોલી શકી જ નહિ. પણ રમા તેની પાસે ખરી વાત બોલાવ્યા વિના તેને છોડે તેમ નહોતું ! તે વાઘણની પેઠે ધુરકતી એ દાસીની નજીક ગઈ અને

બોલી: “બોલ રાંડ, જે તેં જોયું હોય તે ખરેખરે બોલ; જે જરાએ જુહું બોલીશ તો કેદમાં પુરાવીશ.”

દાસી અત્યંત ગભરાઈ ગઈ હતી. પહેલાંની અતિશયોક્તિ અને જુઠાણું ગાળી નાંખીને સત્ય વાર્તા કહ્યા વિના પોતાનો છૂટકો નથી તેવું તુરત તેણે જોયું અને કહ્યું:—“મહારાજે શારદાને ચુંબન લીધું હતું તે વાત ખરી છે, પણ તે તેનો હાથ પકડીને હાથે લીધું હતું, અને શારદા પછી જરા ખસી ગઈ હતી.”

“અને મહારાજ અટક્યાળાં કરતા હતા તે વાત?”

“તે તો મહારાજે શારદાનો હાથ પકડ્યો, એ જ.”

“રાંડ, કુતરી! ત્યારે તેં મને કેમ બરમાવવા માંડી હતી? શોભના અને મહારાજને માટે તમે પાપિણીઓએ જ મને આમ ને આમ બરમાવી, હું મૂખી બરમાઈ અને બ્રમેલી મારી આંખો ન્યાં ને ત્યાં મહારાજનો દોષ જ દેખવા લાગી. તેને પરિણામે મેં મહારાજને ગુમાવ્યા છે. હા, ખરેખર ગુમાવ્યા છે! હું ઘણીએ તલસું છું, પણ કોઈ જ વાર મને તે દર્શન માત્ર આપે છે! મનનું દુઃખ બે ઘડી વાર બેસીને મને કહેતા નથી કે માંડે કાંઈ સાંભળવા શોભનાએ નથી! એમના નિર્દોષ રમકડાનો મેં વિજોગ કરાવ્યો અને એ વિજોગ કાયમનો જ થઈ પડ્યો, તેથી તેમનું ચિત્ત વિકળ બન્યું અને અત્યારે તો સ્વામીની સેવા જાણી જોઈને ગુમાવીને હું પાપનો અંબાર કરું છું!”

દાસી કશુંએ બોલી નહિ પણ રાણીનો મનોભાવ સંપૂર્ણ રીતે બદલાઈ ગયો છે એવું તે જોઈ શકી. રમાના પશ્ચાત્તાપનો હુતાશન સળગીને એટલેથી જ અટકી ગયો નહિ. તે સ્વયમેવ બડબડ કરતો આગળ વધ્યો અને મુખદ્વારા બહાર પાડવા લાગ્યો: “શોભના અને

મહારાજને સિરે ખોટાં દોષાંતો પાણી કરીને મેં મહત્પાપ આદ્યું છે એટલું જ નહિ પણ એ બન્નેને કષ્ટ આપવા ઉપરાંત મેં પોતે પણ કષ્ટ વેઠ્યું છે. મહારાજના સ્વભાવની સરલતાને, નિર્દોષતાને અને પવિત્રતાને હું પિછાણી શકી નહિ; દાસીઓએ પોતાની દષ્ટિ પ્રમાણે મારી દષ્ટિમાં બ્રમ વેસાડ્યો અને એ બ્રમને લીધે કલહ પેઠો ! હાય, હાય, એ કલહનું કેવું પરિણામ આવ્યું ? મહારાજ પોતાની અને બિચારી શોભનાની પણ મરણ વિરૂદ્ધ તેને પરણાવી દીધી અને તે દુઃખી થઇ ! અસાધારણ કષ્ટ વેડી, સુપાત્ર કુળવધૂની પેઠે તે મરણ પામી ! શોભના આ રાજ્યમહેલમાંથી ગઇ ત્યારથી જ મહારાજનું ચિત્ત મેં પરવશ ને પરવશ જ જોયું છે ! મેં તેમને સંપૂર્ણ આનંદથી હસતા કોઇ વાર જોયા નથી. અરે ! દિવસોના દિવસો સુધી તો તેમનું મુખદર્શન પણ કર્યું નથી ! અને શોભના મરણ પામ્યા પછી તો જાણે તે મહેલમાં જ રહેતા ન હોય. તેવું મને લાગે છે ! જો ખરું કહું તો એ બધી સ્થિતિનું કારણ હું, છું-મારો વહેમ છે-મારી ધખ્યા છે, અને એ ઉત્પન્ન કરી મારે સુખ લૂંટી લેનારી આ દુષ્ટ દાસીઓ જ છે ! જા, તારે કાળું કર !”

દાસી ત્યાંથી છટકી જવાની જ રાહ જોતી હતી, તે રજા મળી એટલે ઉતાવળે પગલે ચાલી ગઇ. રમાનાં શાનવશ્કુ હવે ઉત્રડ્યાં હતાં અને તે સમજી હતી કે જેમ જેમ સ્વામીને પોતાના જ કરવાનો યત્ન તેણે વધુ ને વધુ કર્યો કર્યો હતો અને તે માટે ઉથલ-પાથલો કરી હતી, તેમ તેમ સ્વામી પોતાથી વધારે ને વધારે દૂર થતા જતા હતા ! સ્વામીનું હૃદય સૌંદર્ય તથા માધુર્યની પિપાસાવાળું હોવા છતાં તે કોઇ જાતના અનિષ્ટ વિકારવાળું નથી એવું ઘણે લાંબે વખતે રમા સમજી શકી હતી. માતાની આજ્ઞા છતાં સૂર્યસિંહે

ખીજ સ્ત્રી સાથે લગ્ન કરવાની ના કહી હતી, તે છતાં સ્વામીના નિર્વિકારી ચિત્તને નહિ ઓળખી શકેલી રમા લાંબા અનુભવ પછી સ્વામીના હૃદયને ઓળખી શકી. એક વાર જે રમા સૂર્યસિંહ અને શોભનાના સ્વરૂપ પણ સમાગમથી અકળાઇ જતી-ક્રોધાંધ બની જતી હતી, તે જ રમા અત્યારે શારદાને સૂર્યસિંહે હસ્તપર ચુંબન કર્યું એવી વાત સાંભળવા છતાં સ્વામીની નિર્દોષતા પ્રત્યે સંપૂર્ણ પ્રતીતિ ધરાવતી હતી ! જે પોતે સ્વામીના ચિત્તમાં ઉદ્વેગ ઉત્પન્ન ન કર્યો હોત, તેમના ચિત્તના આનંદ તથા શાંતિને જાળવનારૂં સાધન તેમની પાસે જ પોતે રહેવા દીધું હોત, તો આજે જે અશાંતિ, ખેદ, વિકળતા, શોક છત્યાદિ જોવામાં આવે છે તે જોવામાં આવત નહિ, અને પોતાને સ્વામીસેવાનો લાભ મળ્યા કર્યો હોત, એવું રમા અત્યારે સમજવા પામી હતી અને તેથી જ પોતાના કાનમાં વિષ રેડનારી દાસી ઉપર તેને અત્યંત ક્રોધ આવ્યો હતો.

પોતે દૂર ને દૂર પશ્ચાત્તાપમાં બળી રહે એ રમાને ઉચિત લાગ્યું નહિ. તેણે તુરત શારદાને પોતાની પાસે બોલાવી અને ગદ્ય કાલનો વૃત્તાંત પૂછ્યો. શારદાએ નિઃસંકોચે કહ્યું : “ આઈ સાહેબ ! મહારાજનું ચિત્ત ચોખ્ખું છે અને હૃદય સરળ છે, છતાં મારા ઉપર કશે અપવાદ કે અપવાદનો વહેમ કોઈને ન આવે તેટલા માટે હું સાવચેતીથી વર્તું છું. ધાતું કરીને હું મહારાજ પાસે એકાંતમાં બેસતી જ નથી, પરંતુ મહારાજ કોઈ કારણને લીધે બોલાવે છે, ત્યારે મારાથી ના કહી શકાતી નથી. ગઈ કાલે મહારાજે મારા પોતાના સંબંધમાં કાંઈ વાત કરવાને મને બોલાવી હતી અને વાતપરથી વાત નીકળતાં શોભનાનો પ્રસંગ નીકળ્યો હતો. ખરું કહું છું, આઈ ! શોભનાના સંયમ અને શુદ્ધિચમત્કાર માટે મેં પ્રશંસા કરી અને તેથી મહારાજ

રાજનું હૃદય એટલું બધું ઉલ્લસિત થઈ ગયું કે તેમણે આવેગપૂર્વક મારો હસ્ત પકડી તે ઉપર ચુંબન લીધું ! હું ગભરાઈ અને દૂર ખસી, પરંતુ મહારાજના નિર્દોષ ભાવને સમજ્યા વિના રહી નહિ, અને તેથી એ ચુંબનને માટે મહારાજને કાંઈ દોષ દેવાની કે ઠપકા આપવાની હિંમત હું ધરી શકી નથી. આમાં મારો કાંઈ વાંક આપને જણાતો હોય તો ક્ષમા કરજે. ”

“ નહિ, શારદા ! મને તારો દોષ બિલકુલ લાગતો નથી. આવા પ્રસંગોને માટે પૂર્વે મેં અનેક વાર શોભનાના અને મહારાજના દોષો જોયા હતા, પરંતુ તેવી સમજણમાં મેં ભૂલ કરી હતી એવું હવે હું સમજી શકી છું. મારા જોઈએ સ્વભાવને લીધે મહારાજને બહુ કંટાળો આવ્યો છે એવું હું સમજી છું અને તેથી કોઈ કોઈ વાર જ હું તેમનાં દર્શન કરી શકું છું. જોઈએ ! શોભનાને મેં બહુ પજવી છે અને મહારાજને પણ વ્યર્થ દુઃખ આપ્યું છે. હવે તો હું બહુ પસ્તાઉં છું, પણ મેં મહારાજને એટલા સતાવ્યા છે કે તેમની ક્ષમા માંગવાની પણ હું હિંમત ધરી શકતી નથી ! ”

“ બાધ સાહેબ ! મને માફ કરો તો કહું કે આપનો પસ્તાવો વાજબી છે પણ ઘણો મોડો છે ! મહારાજનું ચિત્ત શોભનાના મરણથી પરવશ બન્યું છે, ત્યારપછીનો આપનો પસ્તાવો કદાચ મહારાજના શાંત બનેલા તમારા પ્રત્યેના પ્રેમના અંગારાને પુનઃ પ્રજ્વલિત કરશે, પરંતુ તેથી એક વાર મરણ પામેલી દેવી આ જગતમાં પુનઃ કેવી રીતે અવતરી શકશે ? ”

શારદાના આ ધીમા પણ મધુર ઠપકાની ઉંડી અસર રમાના હૃદય ઉપર થઈ અને તેની આંખમાંથી દડદડ અશ્રુની ધારા સરી

પડી ! વાવાઝોડના તોફાન પછી જેમ શાંત વર્ષાદની ધારાઓ વરસે છે, તેમ રમાના મગજ ઉપરથી ક્રોધનું વાવાઝોડું પસાર થઇ ગયા પછી તે શાન્ત રીતે અશ્રુ વરસાવવા લાગી. તેટલો વખત શારદા કથું પણ ખોલ્યા વિના બેસી રહી. થોડીએક ક્ષણ પછી તે શાન્ત થઈ એટલે શારદા બોલી: “બાઈ સાહેબ ! મારા શબ્દોથી આપને બહુ ખોટું લાગ્યું તે માટે હું આપની માફી માંગું છું.”

“ નહિ બહેન ! મને જરા પણ ખોટું લાગ્યું નથી; મને તો પૂર્વના પ્રસંગોનું સ્મરણ થવાથી જ બહુ રડવું આવ્યું છે ! જે વખતે શોભના જીવતી હતી ત્યારે હું તેને એક પિશાચિની કહેતી હતી; અને જ્યારે તેને દેવી માનીને તેની પ્રશંસા કરવાનું મને મન થાય છે, ત્યારે તે બિચારી મરણ પામેલી છે ! તેને મેં મોટા અન્યાય આપ્યો છે, પણ હવે હું તેની ક્ષમા માંગીને કેવી રીતે દોષમુક્ત થઈ શકું ? ” રમા સાચા હૃદયથી બળાપો કરતી બોલી.

“ બાઈ સાહેબ ! ગયો વખત પાછો આવતો જ નથી. શોભના તો બિચારી ગઇ જ છે, પરંતુ તેની પાછળ મહારાજનું મન બહાવડે બન્યું છે તેને હવે આપ શાંત કરો અને શોભનાના સ્મરણમાં મહારાજે એક “ પ્રેમસેવામંદિર ” સ્થાપવાની ધારણા રાખી છે, તે ધારણામાં તેમને આપ ઉત્તેજન આપો, તો તેમના ચિત્તના ઉદ્ભેગને આપનાં માયાળુ વચનોથી દૂર કરી શકાશે. ”

“ પ્રેમસેવામંદિર એ વળી શું ? ” રમાએ પૂછ્યું.

શારદાએ તત્સંબંધી સૂર્યસિંહ પાસેથી જે કાંઈ બોલ્યું હતું, તે સંધળું રમાને કહી સંભળાવ્યું. શોભનાનું એવું સ્મરણ પોતાના સ્વાર્માં સ્થાપે તથા તેની છેલ્લી માંગણી પ્રમાણે વર્તે તેથી હવે રમાને

કાંઈ ઈર્ષ્યા ઉત્પન્ન થઈ નહિ, પરન્તુ એવું સ્મરણ શોભનાના ગુણો જોતાં યોગ્ય જ છે એવું રમાને લાગ્યું. શોભનાને કરેલા અન્યાયનું પ્રાયશ્ચિત્ત એ સ્મરણસંસ્થાની સ્થાપનામાં પૂરતા ઉમંગથી ભાગ લઈને કરવાનો આકસ્મિક વિચાર રમાના હૃદયમાં જન્મ પામ્યો અને એ વિચાર કરતાં તેને આનંદનો ઉમળકો આવતો હોય એવો અનુભવ થયો. એ રીતે શોભનાનું સ્મરણ ભદ્રપુરમાં ચિરંજીવી રાખવાનો વિચાર કરવા માટે સ્વામીને અભિનંદન આપવાની ઉત્સુકતા તેના હૃદયમાં સ્ફુરી આવી અને સ્વામીની પાસે જવાની અધીરાઈથી તેનાં અંગોપાંગો ચલન વલન કરવા લાગ્યાં. તેણે શારદાને કહ્યું: “ જહેન શારદા! મહારાજને અત્યારસુધી મેં બહુ દુઃખ આપ્યું છે. તેમના હૃદયને ઓળખ્યા વિના મેં તેમને પજવ્યા છે—અકળાવ્યા છે. મારી નીતિની પરીક્ષામાં તે દરેક વખતે મને નિષ્ફળ ગએલા જણાયા છે, પરન્તુ હવે હું સમજી છું કે મારી નીતિ કરતાં પ્રભુની નીતિ ઉંચી છે અને એ નીતિમાં તે કદાપિ નિષ્ફળ જાય તેમ નથી. ‘મારા આ વાંક માટે મારે મહારાજની ક્ષમા માંગવી છે. મેં તેમને ઘણી વાર મારી પાસે બોલાવ્યા હશે, પરન્તુ તે યોડી જ વાર આવ્યા હશે અને તે પણ માત્ર બે—ચાર ક્ષણને જ માટે! મને જોવાથી તેમને કેવું દુઃખ લાગતું હશે તે હું સમજી શકું છું, પણ શારદા! મારી ક્ષમાનો સ્વીકાર કરવા માટે શું તેમને તું અહીં નહિ લાવે ? ”

“ આપની આજ્ઞા હોય તો અત્યારે જ મહારાજને અહીં બોલાવી લાવું. ”

“ હું તો તેમને માટે તલસી જ રહી છું! જહેન! મારા દુઃખભારથી દબાઈ જતા હૃદયની દયા લાવીને તું તેમને અહીં લાવ અને આ બદલાઈ ગએલાં નેત્રાવડે હવે તેમને મને નિહાળવા દે. ”

રમાનું હૃદય પાણીમાં ભીંજાએલા કાગળની પેઠે કેવળ નરમ બની ગયું હતું. પહેલાંની કઠોરતા, ઉગ્રતા, માની સ્વભાવ અને પ્રકૃતિની તીવ્રતા એમાંનું કશું અત્યારે રહ્યું નહોતું. અનુભવે જ તેનામાં એ ગુણોને આણ્યા હતા અને પોતાના ઉગ્ર સ્વભાવથી પોતાને જ થએલી હાનિનો ખ્યાલ આપ્યો હતો. અત્યારે હવે તેની દૃષ્ટિ કેવળ બદલાઈ ગઈ હતી. જે શોભનાને એક વાર તે પોતાની હરીફ સમજતી હતી તે શોભના જોકે મરણ પામી હતી, તોપણ તેને બદલે શારદાને હવે તે પોતાની સખી માનતી હતી. જે દાસદાસીઓને તે પોતાનાં સમજતી હતી અને તેમની શિખવણીથી રમા ઉત્પાત મચાવતી હતી, તે દાસદાસીઓને પોતાનાં શત્રુ સમજતાં શીખી હતી. જે સ્વામી તરફ પ્રેમ ધરાવવા છતાં તેમની નીતિ રીતિને માટે રમા હલકો વિચાર ધરાવતી હતી, તે જ સ્વામીને તે હવે નીતિમાં અદ્વિતીય માનતી હતી ! આ પરિવર્તનથી તેની બદલાઈ ગએલી આંખોને હવે સઘળું નવું નવું જ દેખાતું હતું. એક પ્રેમભરિત હૃદયવાળી નવોદાતી પેઠે અવનવા અભિલાષો હવે તેના હૃદયમાં ઉપસ્થિત થવા લાગ્યા હતા.

શારદા સૂર્યસિંહને બોલાવવાને ગઈ, પરંતુ તે તુરત પાછી ફરી નહિ કે સૂર્યસિંહ પણ ત્યાં આવ્યો નહિ. એક ઘડી, બે ઘડી અને ત્રણ ઘડી વ્યતીત થઈ ગઈ. ત્યારપછી એકાએક એકલો સૂર્યસિંહ રમાના અંતઃપુરમાં આવ્યો. માનીતા પરાણાનું આનિશ્ચ કરવાને તત્પર બનેલી ગૃહપત્નીની પેઠે રમા તો હરેક પળે સ્વામીને સત્કારવાને અધીરી બની ગએલી હતી. સૂર્યસિંહ આવ્યો અને ઉભયની દૃષ્ટિ એક થતાં જ, આસપાસમાં બીજા કોઈને નહિ જોવાથી, રમા સ્વામીના કંઠે બાંધી પડી અને કેટલીક ક્ષણસુધી ત્યાં ને ત્યાં જ બિભી બિભી મૌન મુખે હુસકાં ભરીને રડી. રમાના બદલાએલા ભાવની

ક્યની સૂર્યસિંહે શારદાને મુખેથી સાંભળી હતી અને એ લાવ અત્યારે તેની સામે ખુલ્લો થતાં પૂર્વપ્રસંગોનું સ્મરણ થઈ આવ્યું એટલે તેની આંખોમાંથી પણ ખળખળ અશ્રુધારા વહી નીકળી.

ફટલીક વારે ઉભય હૃદયો શાંત થયાં. સૂર્યસિંહે અત્યંત પ્રેમ સાથે રમાને પોતાના બાહુદયમાં જ ધરી રાખીને, એક આસનપર બેઠક લીધી. તેણે રમાને શાન્ત કરતાં કહ્યું: “રમા ! છેવટે તું મને શું અત્યારે ઓળખી શકી ? ખરેખર, તું મને મોડી ઓળખી શકી છે; મારે હાથે મોટાં પાપો થઈ ગયાં, ત્યારપછી જ તું મને ઓળખી શકી છે એટલો જ મારા મનને ખેદ થયો છે; હશે, હવે તું શાન્ત થા ! પાપ તો થઈ જ ગયું છે, પરંતુ એ પાપનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરવાનું હજી આપણા હાથમાં છે.”

રમા ગળગળે સાદે બોલી: “મહારાજ ! આપના અને મારા ઉભયને હસ્તે થયેલાં પાપોનું મારે એકલીએ જ પ્રાયશ્ચિત્ત કરવું જોઈએ. હવે એ પ્રાયશ્ચિત્તનો મને માર્ગ ખતાવો અને મેં આપને જે કાંઈ પૂજવ્યા છે, તે માટે મને ક્ષમા આપો.”

“પ્રત્યેક ક્ષણે મારું હૃદય તો તને ક્ષમા આપતું જ આવ્યું છે, રમા ! તેં બ્રમેલી બુદ્ધિથી અને દૃષ્ટિથી મને જે કાંઈ અન્યાય આપ્યો હોય અને મારા જે કાંઈ દોષો કર્યા હોય, તે સધળા ક્ષમ્ય જ છે; છતાં મને એટલો તો સંતોષ થાય છે કે એ બ્રમણમાં ને ત્રમણમાં આપણાં જીવન પૂરાં થયાં નથી !”

“પરંતુ શોભનાના જીવનની પૂર્ણાહુતિ સાથે આપના જીવનનો રસ કેવળ ઉડી ગયેલો હોય એવું હું જોઈ છું. આસ્વાદ વિનાનું જીવન આપણને કેવી રીતે સંતોષ આપી શકશે નાથ ?” રમાએ જણાવ્યું.

રમા હવે ‘ જીવનના રસાસ્વાદ ’ ને આજીવી શકી છે, એવું સૂર્યસિંહના સમજવામાં આવ્યું. તેને તેથી પૂર્ણ સંતોષ થયો. તે બોલ્યો: “ રમા ! શોભના મારા જીવના રસરૂપ હતી; તે ઉડી જવાથી માફ જીવન લુપ્તું બનશે એ તારી કલ્પના ચથાર્થ જ છે. પરંતુ એ મારી પ્રિય મૂર્તિના સ્મરણમાં મેં જે ‘ પ્રેમસેવામંદિર ’ ની સ્થાપના કરવાની ધારણા રાખી છે, એ મંદિરની પ્રીતિસેવા પાછળ મારા જીવનના રસના પ્રવાહને વહેવડાવવાને હું યત્ન કરીશ. અને એ રીતે અંધકારમય આકાશમાં સ્વયમેવ રોશનીનાં કિરણો ઉત્પન્ન કરવાને હું મથન કરીશ કે જેથી મારા લુપ્ત જીવનમાં કાંઈ રસનાં ઝરણાં ફૂટે અને જીવનની પૂર્ણાહુતિને સમયે પરમ શાન્તિનો લાભ થાય. ”

“ અને એ યત્ન તથા મથનમાં મને આપની સહચારિણી બનાવી કૃતાર્થ કરજો, નાથ ! ” રમાએ ઉલ્લસિત ભાવથી કહ્યું અને પહેલાં સ્વામીની તથા પછી પોતાની અશ્રુભીની આંખોને પોતાના પાલવવડે લૂછી.

પ્રકરણ ૧૪ મું.

બન્ને રાજ્યના સીમાપ્રાંતમાં.

પોલીટીકલ એજન્ટની સૂચના પ્રમાણે કુંદનનું મુકદ્દું કયા રાજ્યના તાબાના દરિયામાંથી હાથ લાગ્યું હતું તે નક્કી કરવાનું હજી બાકી રહ્યું હતું. એ વિષે બન્ને રાજ્યો વચ્ચે પુષ્કળ પત્રવ્યવહાર ચાલ્યો હતો, પરંતુ તે વાત નક્કી થઈ

શક્તિ નહોતી અને એવે બંને રાજ્યોના પ્રતિનિધિઓએ એ સ્થળે એકત્ર મળીને નિર્ણય ઉપર આવવું એવું ઠરાવવામાં આવ્યું હતું. વૃદ્ધનગરના રાજ્ય તરફથી તેના દિવાને જે એક તારીખ મુકરર કરીને મોકલી તે તારીખનો ભદ્રપુરના દિવાન શાંતિપ્રસાદે સ્વીકાર કર્યો. સીમાના નિર્ણયના સંબંધમાં ભદ્રપુરના રાજ્ય તરફથી શાંતિપ્રસાદે પોતાના રાજ્યના મુખ્ય જરીફને સાથે લઇને જવાનો વિચાર રાખ્યો હતો અને વૃદ્ધનગરના રાજ્ય તરફથી દિવાન આનંદલાલે રાજ્યના કીરપુર નામના મહાલના વહીવટદાર કૃષ્ણદાસની સાથે તે સ્થળે જવાનો નિશ્ચય કર્યો હતો. કીરપુરનો મહાલ ખીજા મહાલો કરતાં એ સ્થળની વધારે નજીકમાં હતો અને વળી એ પ્રદેશનો કીરપુરના મહાલમાં જ સમાવેશ થતો હતો એટલે પોતાના મહાલનો નકશો લઇને એ મહાલનો જ વહીવટદાર પોતાની સાથે હોય તો તે વધારે મદદગાર થઈ પડે એવી ધારણાથી તેણે ત્યાં કૃષ્ણદાસને એ ઓફસ તારીખે હાજર રહેવાનું ફરમાન લખી મોકલ્યું હતું.

કૃષ્ણદાસને આ ગોઠવણ બહુ જ અનુકૂળ થઈ પડી હતી. તે પોતે જ ખૂની હતો અને હજીસુધી તેને એ ગુન્હો પકડાયો નહોતો એટલે તે નિશ્ચિંત બન્યો હતો. વળી ખૂનના સ્થળનો નિર્ણય કરવામાં પોતે જ શામેલ હોય તો તેથી પોતે વધારે નિશ્ચિંત બને, એવી રીતે કામ લેવામાં અને એવી યુક્તિ ચલાવવામાં પોતે સારી પેઠે કાવી શકે એવી ધારણા પણ તેણે સ્વાભાવિક રીતે રાખી હતી. કુદરતી રીતે પોતાને આ લાભ મળી જવા માટે તે અત્યંત આનંદિત બની ગયો અને ઉત્સાહમાં આવી ગયો. તેણે એવી ગોઠવણ ધારી હતી કે કેઈ પણ રીતે ખૂનના બનાવની હદ ભદ્રપુરના રાજ્યમાં આવે એવી રીતે સાબીતીઓ એકઠી કરવી, કે જેથી એ રાજ્ય

પુરતી સંભાળથી તજવીજ કરે નહિ અને એ પ્રકરણ નિર્ણય કર્યા વિના છોડી દેવાની તેને જરૂર પડે. તેથી ઉલટું જો એ હદ વૃદ્ધ-નગરના રાજ્યની ઠરે, તો એ રાજ્ય વધારે કાળજીથી તપાસ ચલાવે, ને કાંઈક પુરાવાઓ પણ મેળવી શકે અને તપાસ ચલાવવા માટેની તેની સ્થિતિ ભદ્રપુરના રાજ્ય કરતાં વધારે સારી હોવાથી એ રીતે કૃષ્ણદાસને માથે કાંઈક ભાર રહેવા પામે. પરંતુ તેમ ન થવા દેતાં જોખમદારી ભદ્રપુરના રાજ્ય ઉપર ઢોળી પાડવાનો પાકો નિશ્ચય કૃષ્ણદાસે કર્યો હતો અને તેમ કરવામાં પોતાની શામેલગીરીથી તેને સંપૂર્ણ સફળતાની આશા હતી. પોતાની હુશિયારી અને ડોળ-દમા-મથી ભદ્રપુર રાજ્યના પ્રતિનિધિઓને આજી નાંખવાનો જ તેણે નિશ્ચય કરી રાખ્યો હતો અને તે માટેની સધળી તૈયારીઓ તેણે ઉતાવળે કરવા માંડી હતી. બન્ને રાજ્યોની સીમાના સંબંધમાં જૂના વખતમાં બન્ને રાજ્યો વચ્ચે કાંઈ તકરારો થયેલી અને તેના જે નિવેડા આવેલા એ બધો ઇતિહાસ તે વાંચી ગયો અને તે ઉપરથી પોતાના લાભના મુદ્દાઓની તેણે નોંધ કરી લીધી હતી. વળી છેલ્લાં ૫૦ વર્ષમાં બન્ને રાજ્યોની સરહદ ઉપર લૂંટ વગેરેના જે કંઈ બનાવો બનેલા અને તેમાં કયા રાજ્યે પોતાની જોખમદારી સ્વીકારેલી તથા બહાર મોકલેલી એ બનાવોની વિગત પણ તેણે જૂનાં દફતરો-માંથી શોધી કાઢી અને તેમાંથી જે કાંઈ પોતાને લાભકારક જણાય તે સધળા ઉતારી લીધી એટલું જ નહિ પણ વિશેષ ખાત્રીને માટે કેટલાંક ઉપયોગી દફતરો પણ પોતાની સાથે રાખવાનો નિર્ણય કર્યો. દિવાન પોતે તે સંબંધી જે કાંઈ તૈયારીઓ કરીને આવે તે કરતાં પણ વધારે તૈયારીઓ કરીને પોતે જવું કે જેથી દિવાન અને ભદ્ર-પુરના પ્રતિનિધિઓ પણ આશ્ચર્ય પામી જાય એવી તેની મનોભિ-

લાપા હતી. પરન્તુ ઐટલેથી તે અટકી જવા માંગતો નહોતો. પોતે એક નાના મહાલનો વહીવટદાર નહિ પણ દિવાનની સમાન કક્ષાનો મોટો અધિકારી દેખાય એવા હેતુથી કપડાંનો પણ સારો ઠાકમાઠ કરીને ત્યાં જવાનો તેણે પોતાના મન સાથે ઠરાવ કરી રાખ્યો હતો.

છેવટે ઠરાવેલો દિવસ આવી પહોંચ્યો. ઉભય રાજ્યોના સીમાપ્રાંતના જે વિભાગમાં ઉભય રાજ્યોના પ્રતિનિધિઓનું આ સંમીલન થવાનું હતું ત્યાં આગલે દિવસે વૃદ્ધનગરના રાજ્ય તરફથી એક નાનો તંજૂ ઠોકીને તેમાં થોડાં આસનો, પાણી, નારતો, વગેરેની ગોઠવણ કરવામાં આવી. રહવારના આઠ વાગતાં જ કૃષ્ણદાસ પોતાના સંપૂર્ણ ઠાક-માઠ અને રૂઆબ સાથે બે માણસોનાં માથાંપર દફતરોનાં પોટલાં ઉપડાવીને તંજૂમાં આવી પહોંચ્યો, તથા પોતાની હુશિયારી તથા તૈયારીઓવડે દિવાનને ખુશ કરવાની આશાથી તેના આગમનની રાહ જોતો બેઠો. તેણે પોતાની ધારણા પ્રમાણે સધળું કામ પૂર્ણ કર્યું હતું. દરિયાકાંઠાના જે વિભાગમાંથી કુંદનનું મુઠકું મળી આવ્યું હતું તે વિભાગ માટેની જોખમદારી વૃદ્ધનગરના રાજ્યને શિરે નહોતી એવું પુરવાર કરનારા અનેક મુદ્દાઓની નોંધ અને એ નોંધના ટેકામાં અસલ જૂના તુમારો તેણે પોતાની સાથે આણ્યા હતા. પોતાનો દેખાવ એક સારા અમલદારના જેવો કરવાને સોનાનું ત્રીડીઆળ તથા સોનાનો છેડો લટકાવી દીધાં હતાં, હાથે હીરાની મૂલ્યવાન વીંટી પહેરી હતી, માથે સાચા અંબરની પાંચડી પહેરી હતી અને ગૂટ મોજાં સાથે રેશમી કાટ પહેરી લીધો હતો. આ બધા ઉત્સાહ, તૈયારી અને દમામ કરતાં એક છૂંપા કીડો તેનું હૃદય કોતરી રહ્યો હતો અને તે કીડો એ જ હતો કે કુંદનનું ખૂન પોતે જ કર્યું હતું અને કદાચ કાઈ રીતે પોતે પકડાઈ જશે તો ?

ભદ્રપુરના રાજ્ય તરફથી શાંતિપ્રસાદ જ નરર આવવાનો હતો પરંતુ છેલ્લી ઘડીએ એ ગોકવણ બદલાઈ ગઈ. રમાના હાર્દિક ઉત્સેજનથી સૂર્યસિંહમાં હવે કાંઈક ચપળતા આવી હતી અને વળી રમણાનંદજીવાળા બનાવ પછી તેને દિવાન ઉપર કાંઈક ગુરસો પણ આવ્યો હતો, એટલે તેણે છેલ્લી ઘડીએ ત્યાં પોતાની જાતે જવાનો નિશ્ચય કર્યો. શાંતિપ્રસાદ એ મહત્વના કાર્યમાં જાય અને રાજ્યને કાંઈક નુકસાન કરી આવે એવી આશંકાથી તેમ જ એની દિવાનગીરી દર્મિયાન પોતાની જાતે રાજ્યનું કામકાજ મોટા પ્રમાણમાં સંભાળી લેવું એવી ધારણાથી એ કાર્ય તેણે પોતાને માથે લીધું અને એ સરહદને લગતી સઘળી વિગતો તેણે દિવાન તથા જરીફ પાસેથી આગલે દિવસે જ જાણી લીધી. પ્રભાત થતાં સૂર્યસિંહ પોતાની ગાડી બેઠાવીને જરીફ તથા ખીજ એક કારકુનને સાથે રાખીને નિયત કરેલે સ્થળે જઈ પહોંચ્યો.

વૃદ્ધનગરના રાજ્ય તરફથી કૃષ્ણદાસ સિવાય ખીજનું કાંઈ ત્યાં આવ્યું નહોતું, એટલે સૂર્યસિંહનો સત્કાર કરવાનું કામ કૃષ્ણદાસે જ બજાવ્યું. કૃષ્ણદાસના ડિમાક ઉપરથી તેને વૃદ્ધનગરનો કાંઈ મોટો અમલદાર માનીને સૂર્યસિંહે તેની સાથે હસ્તધૂનન કર્યું અને તંબૂમાં ખીજ કાંઈ અમલદારને નહિ જોવાથી પૂછ્યું: “રાજ્ય તરફથી આપ એકલા જ આ કામ માટે આવેલા છો?”

“હા ના. અમારા દિવાન સાહેબ આવવાના છે, પણ હજી તે આવી પહોંચ્યા નથી. હું આ કીરપુર મહાલનો વહીવટદાર છું.” કૃષ્ણદાસે વિનય દર્શાવતાં કહ્યું.

“એમ કે?” સૂર્યસિંહને લાગ્યું કે વૃદ્ધનગરનો એક વહીવટદાર પણ ઘણો પૈસાદાર હોઈ શકે છે. તેણે કાંઈક આશ્ચર્યથી કૃષ્ણ-

દાસના વધારે પડતાં ડિંમાંક તરફ પણ જોયું, પરંતુ તે કહ્યું જોલ્યો નહિ. તે પોતાના જરીફની સાથે તંજૂની બહાર નીકળ્યો અને દરિયા તરફ જોઈને કાંઈ વાતચીત કરવામાં ગુંથાયો. કૃષ્ણદાસે સૂર્યસિંહની સાથે આવેલા કારકુનને પૂછ્યું: “આપના તરફથી તો દિવાન આવવાના હતા અને એકાએક રાજાજી કેમ આવ્યા ?”

“ગઈ કાલસુધી અમે તો જાણતા હતા કે અહીં દિવાન જ આવવાના છે, પરંતુ એકાએક ચક્રર શાથી ફર્યું તે કાંઈ સમજાયું નહિ. કાલે સાંજે રાજાજીએ કહ્યું કે અહીં પોતે જ આવશે.”

કૃષ્ણદાસને તો તેમાં કાંઈ હર્ષ શોક જેવું હતું જ નહિ. કેટલીક વારે સૂર્યસિંહ અને જરીફ પાછા તંજૂમાં આવીને બેઠા અને કૃષ્ણદાસ સાથે વાતચીત ચલાવી: “કેમ વહીવટદાર સાહેબ ! તમારો કેવો નિર્ણય છે ?”

“સાહેબ ! અમારો નિર્ણય તો ખુલ્લો છે. જે સ્થળેથી મુઠ્ઠું હાથ લાગ્યું છે તે સ્થળ આ નકશાપર લાલ ટપકાથી ખતાવ્યું છે તે જુઓ.” એમ કહીને કૃષ્ણદાસે મેજ ઉપર નકશો પહોંચા કર્યો. “એ લાલ ટપકાં પાસેનો બધો ભાગ આપના રાજ્યની હદનો જ છે, અને તેના કેટલાક પુરાવા મારી પાસે તૈયાર છે.”

“ત્યારે હવે તમારા પુરાવા રજુ કરો, પછી અમે અમારા પુરાવા રજુ કરીશું.”

કૃષ્ણદાસે સ્મિત કરીને કહ્યું: “એ તો બરાબર છે સાહેબ, પરંતુ અમારા દિવાન સાહેબ હજી આવ્યા નથી, ત્યાંસુધી મારાથી એ રજુઆત થઈ શકે નહિ.”

“ત્યારે હજીસુધી તમારા દિવાન સાહેબ કેમ આવ્યા નહિ ?” સૂર્યસિંહે પૂછ્યું.

અંદ્રમણિશંકર એકાએક તંબૂમાં આવી પહોંચતાં બોલ્યોઃ
 “તમને બદલે હું આવી પહોંચ્યો છું, સાહેબ !”

સૂર્યસિંહ તેના તરફ આશ્ચર્યથી જોઈ રહ્યો અને કૃષ્ણદાસ આ-
 દાખથી નમન કરી દૂર ખસીને બેઠો રહ્યો. સૂર્યસિંહ પહેલી દૃષ્ટિએ
 તો અંદ્રમણિશંકરને પિછાણી શક્યો નહિ અને તે તેની તરફ એકી
 દૃષ્ટે જોઈ રહ્યો. અંદ્રમણિશંકર સૂર્યસિંહની નજીકમાં જઈ નમન
 કરીને બોલ્યોઃ “મહારાજ ! આપે મને પિછાણ્યો કે ?”

“ના, હું તમને પિછાણતો નથી, પરંતુ તમારો ચહેરો મને
 કાંઈક પરિચિત લાગે છે. તમે વૃદ્ધનગરમાં ક્યા ઓઢા ઉપર છો ?”
 સૂર્યસિંહે પૂછ્યું.

“હું વૃદ્ધનગરમાં નાયબ દિવાનના ઓઢાપર છું. અત્ર દિવાન
 સાહેબ જ આવવાના હતા, પરંતુ રાત્રે તેમની તબીયત એકાએક
 અગડી આવી, તેથી તેમની સૂચનાથી હું આવેલો છું. પરંતુ મહારાજ !
 આપે મને પિછાણ્યો નહિ શું ? હું આપની જ પ્રજા છું.”

“એમ ?” સૂર્યસિંહ તેની તરફ એકી દૃષ્ટે જોઈ રહીને બોલ્યોઃ
 “ત્યારે હું તમને કેમ ઓળખી શકતો નથી ?”

“આપે જ મને એક વાર જીવિતદાન દીધું હતું.” એટલું
 કહેતાં અંદ્રમણિશંકર ગજગળો થઈ ગયો.

હવે સૂર્યસિંહને સાંભર્યું. તે બોલી ઉઠ્યોઃ “હા, હા, તમારું
 નામ અંદ્રમણિશંકર. તે રાત્રે મેં તમને આફતમાંથી અચાપેક્ષા અને
 મારી વીટી તમને ભેટ આપેલી. હવે સાંભર્યું.”

“હા મહારાજ, તે જ હું. હવે મારા ભાગ્યનો સૂર્ય ચડતો છે;
 પરંતુ આગે ભેટ આપેલી વીટી તો મેં ગુમાવી છે.”

“શું એ મૂલ્યવાન વીટી તમે ગુમાવી ? કેવી રીતે ગુમાવી ?”

“ ભદ્રપુરથી ધૃક્ષનંગર આવતાં માર્ગમાં એક બદમાશે મારી પેટીમાંથી એ વીંટી કાઢી લીધી હતી. ” ચંદ્રમણિશંકર બોલ્યો.

“ એમ કે ? વારુ, પણ આ માણસ તમારા રાજ્યમાં ક્યા એકા ઉપર છે ? ” સૂર્યસિંહ કૃષ્ણદાસ તરફ આંગળી કરીને કહ્યું.

“ એ માણસ અમારા કીરપુર મહાલના વહીવટદાર છે. ”

“ બહુ હુશિયાર માણસ છે, પણ—” સૂર્યસિંહ આગળ બોલતો અટક્યો કારણકે કૃષ્ણદાસ ભયથી વિદ્વળ બની ગએલો હતો અને ઊભો ઊભો થરથર કમ્પી રહ્યો હતો. તેની એ સ્થિતિનું કારણ સૂર્યસિંહ કે ચંદ્રમણિશંકર કહી શક્યા નહિ, તોપણ ચંદ્રમણિશંકર કૃષ્ણદાસનાં કપડાં-ધરેણાં અને ઠાઠમાઠ જોઈને જરા આશ્ચર્ય પામ્યો હતો અને માનતો હતો કે કદાચ તેના ધ્યાનમાં એવો દેખાવ કરવાથી દેખાતી બેઅદબી આવી હશે અને તેથી તે ગભરાતો હશે. સૂર્યસિંહ ક્ષણભર થોભીને બોલ્યો : “ એ માણસના હાથની આંગળીમાં એક મૂલ્યવાન વીંટી છે, તે હું ક્યારેનાં જોઈ રહ્યો છું; એમને અહીં તો બોલાવો, આપણે તે જરા જોઈએ. ”

ચંદ્રમણિશંકર બોલ્યો : “ કૃષ્ણદાસ ! અહીં આવો. મહારાજને તમારી વીંટી બતાવો. ”

કૃષ્ણદાસ ધીમે ડગલે સૂર્યસિંહની પાસે આવ્યો પણ અત્યારે તે પહેલાં કરતાં વધારે કમ્પી રહ્યો હતો ! તેણે વીંટી પહેરેલો હાથ આગળ કર્યો. સૂર્યસિંહ અને ચંદ્રમણિશંકરે તે વીંટી જોઈ અને બંને જણ તે જોતાં જ આશ્ચર્ય પામી ગયા. ખરેખર, તે વીંટી ચંદ્રમણિશંકરની ચોરાએલી વીંટી જ હતી અને તેને ચંદ્રમણિશંકર તથા સૂર્યસિંહ તત્કાળ જોઈ ગયા હતા !

સૂર્યસિંહ બોલ્યો : “ કૃષ્ણદાસ ! એ વીંટી આંગળીમાંથી બહાર કાઢો જોઈએ. ”

કમ્પતે હાથે કમ્પતી આંગળીમાંથી તેણે વીંટી કાઢી. તે જ હીરો અને તે જ વીંટી છુપાં કેવી રીતે રહે ! વળી વીંટી ઉપર એક ખાનગીએ તદ્દન ઝીણું અક્ષરોમાં Marks શબ્દ કોતરેલો હતો અને તે શબ્દ Marks & Co. (માર્ક્સ એન્ડ કો.) કે જે કંપની પાસેથી સૂર્યસિંહે વીંટી ખરીદી હતી તેનું નામ હતું. સૂર્યસિંહે પૂછ્યું : “કૃષ્ણદાસ ! આ વીંટી તમે કેટલામાં ખરીદી હતી !

અંદ્રમણિશંકર વીંટી ઝાળખ્યા પછી કૃષ્ણદાસની તરફ જોઈ રહ્યો હતો. ગાડીમાં પોતાની સાથે મીઠી વાતચીત કરનાર પાટીદાર કેશવલાલ કે જે પાળળથી વીંટી ચોરીને ગાડીમાંથી કાઢી અગ્નિચક્રે રોશને ઉતરી ગયો હતો, તેમાં અને આ કૃષ્ણદાસમાં કેવળ સરખાપણું અંદ્રમણિશંકરના ધ્યાનમાં આવતું હતું ! પરંતુ સૂર્યસિંહે કૃષ્ણદાસને પૂછેલા સવાલનો જવાબ તે આપે લાંસુધી મૌન રહેવાનું તેણે ઉચિત માન્યું હતું.

કૃષ્ણદાસ બોલ્યો : “મહારાજ ! કોઈ મુસાફર પાસેથી પાંચ રૂપિયામાં મેં એ વીંટી ખરીદી હતી. આ હીરો હશે એમ હું જાણતો નહોતો. માત્ર સોનાની કીમતમાં મેં વીંટી લીધી હતી.”

અંદ્રમણિશંકર તિરસ્કારમાં હસીને બોલ્યો : “મહારાજ ! એ ખનાવટી વાત છે. હવે હું તેને ઝાળખી ગયો છું. આપે મને ભેટ આપેલી તે જ એ વીંટી છે અને ગાડીમાં કેશવલાલ નામ ધારણ કરીને વીંટી ચોરી જનાર એ કૃષ્ણદાસ જ છે, એવી મારી ખાત્રી થઈ છે. હું ધારું છું કે આપ પણ એ વીંટીને ઝાળખી શક્યા છો.”

“હું તો એક કલાક પહેલાં તેના હાથમાંથી જ વીંટીને ઝાળખી ગયો છું, અને તમને ભેટ આપેલી વીંટી તે એ જ છે એવો મને વહેમ આવ્યો હતો; પરંતુ મારી ખાત્રી વિના એ વાત મેં ખુલ્લી

કરી નહોતી, અને સ્વામીધી હું આશ્ચર્યમાં ગરક થઈ ગયો હતો; વારૂ, સારે આ તમારો વહીવટદાર ચોરીનો ગુન્હેગાર છે અને તમે પોતે જ ફરિયાદી છો, નહિ વારૂ ? ”

“ હું ફરિયાદી છું અને એ ગુન્હેગાર નહિ પણ આરોપી છે, કારણકે હજી તે પોતાનો ગુન્હો કબૂલ કરતો નથી. કેમ કૃષ્ણદાસ ! આ વીંટી તમે ચોરી છે એમ તો તમે નથી કહેતા ને ? ”

સૂર્યસિંહ બોલ્યો : “ એ બંને ન કહે, પણ એનાં કમ્પર્તાં ગાત્રો કહી આપે છે કે એ પોતે જ ચોર છે. એનાં દુર્ભાગ્યે જ અચાનક તમારા દિવાનને બદલે તમે અને મારા દિવાનને બદલે હું પોતે આવી પહોંચ્યો છું, અને આપણે બન્નેની—તે વીંટીને ઝાળખી : લેનારાઓની પાસે જ આજે તેને હાજર થવાનું છે; નહિતો એ વીંટી પહેરી આવવાની હિંમત તે કરી શકત નહિ.” આ આકસ્મિક યોગાયોગથી સૂર્યસિંહને બહુ હસવું આવ્યું.

કૃષ્ણદાસ નીચું વદન ધાલી રહ્યો હતો અને એક શબ્દ પણ બોલી શકે તેવી સ્થિતિમાં નહોતો. ચંદ્રમણિશંકર બોલ્યો : “ આપનું અનુમાન ખરું છે. એ જ ચોર છે એવી મારી ખત્રી છે. મુદ્દાનો માત્ર તેની પાસે હતો એટલું જ નહિ પણ હું તેને ચહેરાપરથી જ હવે ઝાળખી શક્યો છું.”

“ વારૂ, એ ચારને તો હવે આપણે અહીં અટકાયતમાં જ રાખીશું અને ચાલો, આપણે આપણા કામનો નિર્ણય કરીએ.” એમ કહી સૂર્યસિંહ એક નકશાનું બૂંગળું હાથમાં લઈને તંખૂતી બહાર નીકળ્યો. બહાર નીકળતાં તેણે પોતાના માણસને કૃષ્ણદાસ છટકી ન જાય તે માટે તેના ઉપર દેખરેખ રાખવાનું કહ્યું અને તેની વીંટી ચંદ્રમણિશંકરને સોંપી.

તેઓ બહાર નીકળીને દરિયાની રેતી તરફ ચાલવા લાગ્યા, એટલામાં તેમની દષ્ટિ ત્રણ વ્યક્તિઓ પર પડી. એ ત્રણમાં એ યોગી જેવા કષાયવસ્ત્રધારી યુવકો અને એક કોઇ તરૂણી જણાતી હતી. આ નિર્જન પ્રદેશમાં કોઇ વાર નહિ અને આજે પહેલી જ વાર તંબૂ નંખાએલો જોઇને તે ત્રણનું આકર્ષણ આ તરફ થયું હતું અને તે ત્રણ અન્ય કોઇ નહિ પણ અતિથિ, બાલકુમારી અને લલિતા હતાં. ચરવા નીકળેલી ગાયોની પાછળ પાછળ જ્ઞાનગોષ્ઠિ કરતાં ભ્રમતાં ભ્રમતાં કેટલેક દૂર એક વૃક્ષ નીચે તેમણે વિરામ લીધો હતો, એવામાં આ દિશાએ તેમણે તંબૂ જોયો હતો અને તેથી ઉત્પન્ન થએલા કુતૂહલના શ્મનાર્થે તે આ તરફ આવ્યાં હતાં. અતિથિએ તુરત સૂર્યસિંહને ઓળખ્યો અને ચંદ્રમણિશંકરે તુરત લલિતાને ઓળખી ! ઉભય મંડળીનું પરસ્પર આકર્ષણ થયું અને પહેલાં તે આશ્ચર્ય-ચકિત થએલો ચંદ્રમણિશંકર ડાક પાડીને બોલી ઉઠ્યો : “ અં લલિતાગૌરી ! લલિતાગૌરી ! તમે અહીં ક્યાંથી ? ”

પરન્તુ બિચારી લલિતા ! પોતાના ભગિનીપતિને તે પિચ્છણી શકી નહિ ! પોતાના નામનો ઉચ્ચાર સાંભળીને તે આશ્ચર્યચકિત થઇ. હવે અતિથિએ ચંદ્રમણિશંકરને ઓળખ્યો અને લલિતાને કહ્યું : “ લલિતાગૌરી ! તમારા બનેલી તમને બોલાવે છે ! તમે તેમને ઓળખી શકો છો કે ? ”

“ એમ ? તે અહીં ક્યાંથી ? તમે તેમને કેવી રીતે ઓળખી શક્યા વાર ? ”

અતિથિને વિચાર થઈ પડ્યો. પોતે કદાચ ઉઘાડો પડી જશે, એવી આશંકા તેને આવી. પોતે એ ઓળખાણ આપવામાં ઉનાવળ કરી હતી એવું હવે તેને સમજાયું. તે બોલ્યો : “ મેં તેમને ભદ્રપુરમાં

ઝોળખેલા. તેમની સાથે છે તે ભદ્રપુરના રાજ સૂર્યસિંહ છે.”

“હા, તેમને તો મેં હવે ઝોળખ્યા. તેમના લક્ષ પ્રસંગે હું ભદ્રપુર ગઈ હતી.”

ઐટલામાં તો ઉભય મંડળાઓ એક બીજાની નિકટ આવી ગઈ. અંદ્રમણિશંકરે પુનઃ કહ્યું: “લલિતાગૌરી ! તમે અહીં ક્યાંથી ? તમારી શોધમાં તો અમે આખો દેશ ડહોળી નાંખ્યો છે. તમે ક્યાં હતાં ?”

“હું જોગીરાજની વાડીમાં રહું છું. પણ તમે અહીં શામાટે આવ્યા છો વાર ?”

“કુંદનલાલનું ખૂન થયું છે. તમે તેમની સાથે જ હતાં. એ ખૂનના ગુન્હાની તપાસ માટે અમે અહીં આવ્યા છીએ, કારણકે દરિયાના આ ભાગમાંથી તેમનું મુઠ્ઠું મળી આવ્યું હતું.” અંદ્ર-મણિશંકર બોલ્યો.

“દુષ્ટ ખૂની પકડાયો છે કે નહિ ?”

“પણ ખૂની કોણ છે, તે જ અમે જાણતા નથી. તમે કદાચ જાણતા હશે. અમે માનતા હતા કે તમે મળી આવ્યા તો કદાચ ખૂનીની ખબર મળે, પરંતુ તમે ક્યાં છો તે જ અમે જાણી શક્યા નહિ. તમારા પિતા તો તમે શુભ થવાથી બહુ જ કલ્પાંત કરે છે.”

“ખૂની પેલો દુષ્ટ કૃષ્ણલાલ છે !”

“હેં ! કૃષ્ણલાલ ! તે તો અહીં જ છે !”

સૂર્યસિંહ બોલ્યો: “શું આપણા ચોર પોતે જ ખૂની છે ?”

“જ હા ! એ જ દુષ્ટ ખૂની છે. તે કુંદનલાલનો મિત્ર હતો, પણ તેણે કેવી રીતે અને શામાટે ખૂન કર્યું ?”

લલિતા બોલી: “મહાકાળેશ્વર આવવા માટે તે પણ અમારી સાથે છૂપી રીતે નીકળેલો. દારૂના નિશામાં તેણે કુંદનલાલનું ખૂન

કરીને મને કબ્જે કરી લેવાનો ઇરાદો રાખ્યો હતો, પરંતુ આ બંને કૃપાવંત મહાત્માઓની સહાયથી હું બચી ગઈ !”

“તેઓ કાણ છે ?” ચંદ્રમણિશંકરે પૂછ્યું.

“ચંદ્રમણિશંકર ! તમારા એક વારના અતિથિને તમે વિસરી ગયા !” સૂર્યસિંહને સંબોધીને તે બોલ્યો : “અને મહારાજ ! આપ તો વિસરી જ ગયા હશે !”

બાળખાણને વિસરી જવાનો ગુન્હો કરવાથી સૂર્યસિંહ બળે કે શરમિદો બની જતો હોય, તેવું વહન કરીને બોલ્યો : “આપનો પરિચય મને કાંઈ વાર થયો હોય તેવું સાંભરતું નથી.”

અતિથિ મનમાં બોલ્યો : “રાજા મિત્રં કેન કૃષ્ટં શ્રુતં વા” અને પછી પ્રકટ રીતે તે બોલ્યો : “મહારાજ ! માતુઃશ્રી શું કરે છે ? તેમણે પછી આપને બીજી રાણી સાથે પરણાવ્યા કે નહિ ?”

એ જ પ્રશ્ને સૂર્યસિંહને રસિકલાલ નામના બે ત્રણ વર્ષ પૂર્વેના પ્રવાસી મિત્રનું સ્મરણ કરાવ્યું અને એ પ્રવાસી તથા આ કષાયવસ્ત્રધારી યોગી જેવા દેખાતા યુવકની મુખમુદ્રાનું સામ્ય તેના ધ્યાનમાં આવ્યા વિના રહ્યું નહિ. એક વારના પોતાના હૃદયના પરિચયને લાંબા વખત પછી પોતાની સમીપમાં જ બિભેલો બેઠાને સૂર્યસિંહનું કામળ તથા ઘવાએલું હૃદય દર્શથી ઉછળવા લાગ્યું અને આસપાસ ઉભેલા અજ્ઞાત સ્ત્રી પુરો, રાજ્યસેવકો ઇત્યાદિનું ભાન રાખ્યા વિના—પોતાની રાજની પદવીનું પણ વિસ્મરણ થવા દઈને તે સહર્ષ અતિથિને ભેટી પડ્યો ! પોતાના હૃદયની ખરી કસોટીના વખતમાં રસિક જેવા સહૃદય મિત્રની જરૂર તેને અત્યંત લાગી આવી હતી. સૂર્યસિંહે એ કસોટીના વખતમાં બહુ દુઃખ વેઠ્યું હતું અને એ દુઃખમાંથી તેને મુક્ત કરવા જેટલું આશ્વાસન કે હૃદય

બળ આપનાર કોઈ પણ નહિ હોવાથી એ દુઃખ વેડવા છતાં તેની સુખની ધારણા પાર પડી શકી નહોતી ! આ સ્થિતિ સૂર્યસિંહને બહુ સાલતી હતી. એવા સમયમાં જો રસિકલાલ જોવા સહૃદય મિત્ર પાસે હોત તો એ દુઃખ વેડવાનું પણ ઘણું સરલ થઈ પડત એવું તેને ઘણી વાર સાંભર્યું હતું અને જ્યારે શોભનાના મરણની સાથે જ પોતાની આપત્તિનું નાટક પૂરું થઈ રહ્યું હતું ત્યારે એ રસિકનું કષાયવસ્ત્રવારીના વેશમાં દર્શન થતાં તેના આશ્ચર્ય તથા આનંદનો પાર રહ્યો નહોતો ! અત્યારસુધીના તેના વિરહનું દુઃખ અત્યારે તેને તીવ્રતર લાગ્યું અને હવે લાંબા વખતસુધી તે તેના સહવાસમાં રહી શકે તો સારું એવી તેને તીવ્ર ઉત્કંઠા થઈ આવી. હર્ષના અશ્રુ સમેત બેટીને છૂટાં પડતાં સૂર્યસિંહ બોલ્યો : “ રસિકલાલ ! આટલો લાંબો ગુમ નિવાસ શું તમે ગાળ્યો ? મારા આપત્તિના સમયમાં પણ શું મને આશ્વાસન આપવાને તમે બહાર આવ્યા નહિ ? ”

“ આપને માથે વળી શી આપત્તિ આવી હતી ? ” અતિથિએ આશ્ચર્ય પામતાં પૂછ્યું.

“ અનેક પ્રકારની માનસિક યાતનાઓ મારે શિરે આવી પડી હતી. માતૃશ્રીના મરણની સાથે તે યાતનાઓ શરૂ થઈ હતી અને શોભનાના મરણ સાથે પ્યાલત : તે યાતનાઓ પૂરી થએલી દેખાય છે પરંતુ આંતર રીતે તો તે યાત્રા જ છે : મારા જીવનની પૂર્ણાહુતિની સાથે જ તે યાતનાઓ પણ પૂરી થશે. ”

એટલા જ શબ્દોમાં અતિથિ સૂર્યસિંહની માનસિક યાતનાઓનું દ્રુંકું કથાનક સમજી ગયો અને એક કોમળ હૃદયના રાજવીની એવી દુઃશાથી તેની આંખોમાં પણ જળ ભરાઈ આવ્યું. રાજા મિત્ર કેન જુદું શ્રુતં વા એવી કલ્પના સૂર્યસિંહને મારે કરવા સારું હવે તેને પશ્ચા-

તાપ થવા લાગ્યો. તે બોલ્યો: “ મહારાજ ! આપ માનસિક યાતનાઓ વેઠવાને રાત્ર્યમહેલમાં જ રહ્યા અને હું એ યાતનાઓમાંથી છૂટા થવાને ધર છોડી આપને ત્યાં આવ્યો, પરંતુ ત્યાંએ એવી જ યાતનાઓ ચાલુ રહી, તેથી છેવટે તે સ્થળ છોડી આ નિર્જન પ્રદેશમાં નન્દિની વાટિકામાં રહું છું. આપનો કશો વૃત્તાંત આજસુધી મારા સાંભળવામાં આવ્યો નથી, તેથી અસાતવાસમાં રહેવાનો મારો સંકલ્પ સિદ્ધ થયો છે એમ હું સમજું છું: યાતનાઓને દૂર રાખવાનો મારે માટે એ એક જ માર્ગ હતો અને તે મેં ગ્રહણ કર્યો હતો. મારી લાગણીઓ અતિતીવ્ર છે અને તેથી માનસિક યાતનાઓ મારી પાસે બહુ વહેલી દોડી આવે છે. તેમને આવતી અટકાવવાનો જે માર્ગ મને સૂઝ્યો અને અનાયાસે મારા હાથમાં આવી ગયો તે જ માર્ગ મેં ગ્રહણ કર્યો છે. પરંતુ આપની માનસિક યાતનાઓના વખતમાં હું આપને કશી સહાય આપી શક્યા નહિ, એટલા માટે મારા અંતરમાં દુઃખ થાય છે. અહો ! એ ક્ષત્રિય વંશના બિરુદરૂપ રાજમાતા અને નિર્દોષ-સરલ-નુંદર બાલિકા શોભના શું પરલોકવાસી થયાં ? ”

“ હા ગંધુ ! એ બન્ને પ્રભુના શરણમાં જઈ પહોંચ્યાં, એ ઉભયના આત્માઓ એટલા મને પ્રિય હતા તેટલા જ પ્રભુને પણ પ્રિય હશે, એટલે તેણે તેમને પોતાની પાસે બોલાવી લીધા ! ” એટલું કહેતાં સૂર્યસિંહના નેત્રમાં ખળખળ અશ્રુધારા વહી નીકળી.

એ નિર્જન સ્થળે શાન્તિ પ્રસરી રહી. ચંદ્રમણિશંકરે શોભનાના મરણનો વૃત્તાંત સાંભળ્યો હતો પરંતુ સૂર્યસિંહના હૃદય ઉપર તેથી કેવો આઘાત થવા પામ્યો છે તેનો ખ્યાલ તેને નહોતો, તે તેને અત્યારે આવ્યો. અનેક પ્રકારના દુઃખના અનુભવથી ચંદ્રમણિશંકરનું હૃદય પણ ધવાએલું હતું, તેથી સૂર્યસિંહના દુઃખાઘાતની

75.3.51

“હા બેટુ! એ મને પ્રભુના શરણમાં જઈ પડોંચ્યા.”

પૃષ્ઠ ૧૮૨.

કદપનાં તેને પણ થઈ અને તેથી તેની આંખો જરા ભીની બની. કેટલીક વાર સુધી એ મૌન્ય અને શાન્તિ ચાલ્યાં. છેવટે ચંદ્રમણિ-શંકરે તેને ભગ્ન કરતાં કહ્યું: “ રસિકલાલભાઈ ! આપને ભૂલી જઈને મેં અપરાધ કર્યો છે પરન્તુ તેવી ભૂલ થવામાં આપનાં કષાય વસ્ત્રો જ કારણીભૂત બન્યાં છે. આપે આ વેશ શામાટે ધારણ કર્યો છે વાર ? ”

“ દોષ પણ તરેહનો હેતુ તેમાં સમાએલો નથી. નન્દિની વાટિકામાં જે કાંઈ મળ્યું તે ધારણ કર્યું, તે સિવાય તેમાં કાંઈ ધારણા રહેલી નથી. પણ કહો, હતાગૌરીના શા વર્તમાન છે ? ”

“ તે સુખ અને આનંદમાં છે. વૃદ્ધનગરમાં મારો ભાગ્યોદય થયો છે. દિવાન તથા મહારાજની કૃપાથી હું હાલમાં નાયબ દિવાનની પડવી ઉપર છું. ”

“ છેવટે તમારી નીતિ, પ્રામાણિકતા અને ઉદ્યમશીલતાને યશ મળ્યો એ જોઈ મને પરમ સંતોષ થયો છે, ચંદ્રમણિશંકર ! ”

સ્વર્ણસિંહનું ચિત્ત તેમની વાતોમાં પરોવાયું હતું તે હવે બોલ્યો: “ પણ ચંદ્રમણિશંકર ! મેં તમને વીંટી બેટ આપી ત્યારપછી તમે રાજ્યની નોકરીમાં નહિ રહેતાં કેમ વૃદ્ધનગર ચાલ્યા આવ્યા વાર ? તમારે માટે નોકરીનો અંદાજસ્ત તો મેં કર્યો હતો ! ”

“ મહારાજ ! ” ચંદ્રમણિશંકર બોલ્યો: “ આપે મને વીંટી બેટ આપી અને નોકરીનો અંદાજસ્ત કર્યો એ જ અવસર સુભાગીને બદલે દુર્ભાગી થઈ પડ્યો હતો ! આપને હું તેમાં શો દોષ દઉં ? મારા કર્મનો જ એ વાંક હતો કે દિવાન શાન્તિપ્રસાદને તેથી બહુ મુસો અડ્યો હતો અને મને એકાએક સહેર છોડીને ચાલ્યા જવાની આજ્ઞા કરી હતી ! ”

“ હેં ! શું એ હુમ્યાએ તમારાપર એવો બુલમ કર્યો હતો ? ” સૂર્યસિંહ ક્રોધાવિર્ભાવ દર્શાવતો બોલ્યો : “ તમને નોકરી આપવાને બદલે શું તેણે શહેરમાંથી હાંકી કાઢ્યા ? એટલો મોટો અન્યાય ? કેવો હરામખોર ! મને તેણે એમ સમજાવ્યું કે તમને નોકરી આપવા છતાં તમે તે છોડીને બહારગામ ચાલ્યા ગયા ! ઓ શાન્તિપ્રસાદ ! તેં આવા કેટલા અન્યાય કર્યા હશે ? ”

અતિથિ શાન્તિપ્રસાદનો પરિચયી હતો. તે બોલ્યો : “ શાન્તિપ્રસાદે શું એવા ઘણા અન્યાયો કર્યા છે ? ”

સૂર્યસિંહ બોલ્યો : “ ઘણા જ કર્યા છે. તે બધા ગુન્હાઓ મેં ઉદારતાથી માફ કર્યા છે, પરંતુ તેણે કરેલો આ અન્યાય તો મને અસહ્ય લાગે છે. પોતાનું માન અને કરપ જાળવવાની તેની ઘેલછામાં તે ન્યાય કે અન્યાયનો વિચાર કરતો નથી, એ મને મોટા દુઃખનો વિષય થઈ પડે છે ! ” એટલું બોલતાં સૂર્યસિંહ ગમગીની સાથે હિંડા વિચારમાં પડ્યો.

આ સઘળી વાતચીત બાલકુમારી અને લલિતા ન્યાશ્વર્ય સાથે સાંભળી રહ્યાં હતાં. લલિતા નવાઇ સાથે પોતાના મનને પ્રશ્ન કરતી હતી કે “ સૂર્યસિંહને અતિથિનો પૂર્વ પરિચય કેવી રીતે થયો હશે ? લતા જહેનને અને અંદ્રમણિશંકરને તે કેવી રીતે જાણખતો હશે ? વળી મારા પિતાના મિત્ર દિવાન શાંતિપ્રસાદ સાથે પણ તેમની જાણખાણુ કર્યા અને કેવી રીતે થઈ હશે ? અતિથિનું સાચું નામ શું રસિકલાલ છે ? પોતાની માનસિક ચાતનાઓની વાત તે કહે છે, એવી તે કેવી ચાતનાઓ તેમને વેઠવી પડી હશે વળી ? શોભના વળી કોણુ હશે ? રાજમાતા અને શોભનાનો પણ અતિથિને પરિ-

અય થયો હશે, ત્યારે એ સિ એવો કોણ મોટો માણસ હશે ? શા કારણે આ સ્થળે રહેતો હશે ? ” પરન્તુ આ એકેકે પ્રશ્નનો ઉત્તર આપવાને તેનું નાણુક મગજ શક્તિમાન નહોતું. જેમ જેમ તે સૂર્યસિંહ, ચંદ્રમણિશંકર અને અતિથિ વચ્ચેની વાતચીત વધારે ને વધારે સાંભળતી જતી હતી, તેમ તેમ તે વધારે ને વધારે ગુંચવણમાં પડતી હતી અને આશ્ચર્ય તથા જિજ્ઞાસાની દૃષ્ટિથી પુનઃ પુનઃ અતિથિની સામે જોતી હતી.

આલકુમારી તો આ વાતચીતમાંનું કશું સમજી શકી નહોતી. તે વાતચીતમાં આવતાં નામો પણ પૂર્વે કોઈ વાર તેણે સાંભળ્યાં નહોતાં ! પરન્તુ આ ઉપરથી તે એટલું તો સમજી શકી કે સૂર્ય-સિંહ ભદ્રપુરનો રાજા હતો અને અતિથિ તેનો કેટલાક વખત પહેલાંનો મિત્ર હતો તેમ જ એ અન્નેની સાથે ચંદ્રમણિશંકરને પણ પહેલાંની કોઈ ઓળખાણ હતી. પરન્તુ આ સમજી તેને તો કેવળ નવું તથા અદૃષ્ટપૂર્વ અને અશ્રુતપૂર્વ લાગતું હતું, તે સમજી જાણવા-સમજવાની ઉત્સુકતાથી તેનું હૃદય પણ લલિતાના જેટલું જ વ્યામ થઈ ગયું હતું. પરન્તુ તે વિસ્તારથી સમજવા માટે અતિથિ સાથેની એકાંતની જરૂર હતી.

સૂર્યસિંહે સૌને તંબૂ તરફ આજવાનું આમંત્રણ આપતાં કહ્યું : “ અમારે કાર્ય હવે અકરમાન પ્રેર થઈ ગયું છે. મુઠ્ઠું મળી આવવા માટે દરિયાની હદ નક્કી કરવાનો હેતુ પાર પડ્યા પહેલાં જ ખૂતી અમારા હાથમાં આવ્યો છે અને વળી તે એક મોટો ચોર પણ માલૂમ પડ્યો છે, એટલે હવે કશી તસ્દી લેવાની જાકી રહી નથી. માટે આવો, આપણે સૌ તંબૂમાં જઈને વિરામ લઈએ. પરન્તુ રસિકલાલ ! આજથી તમારો અજ્ઞાનવાસ પૂરો થયો એમ જ તમે સમજી

લેજો, કારણકે હું તમને મારી સાથે ભદ્રપુરમાં લઈ જવાનો છું.”

“ મહારાજ ! એ નિશ્ચય એટલી ઉતાવળે થઈ શકે તેમ નથી. તેમ કરવા પહેલાં ઘણી અગત્યની વાતો મારે વિચારવાની છે. ”

“ કેમ વાર ? હજી શું તમારે અજ્ઞાતવાસમાં જ રહેવું છે ? ”

“ નહિ જી. હવે હું અજ્ઞાતવાસનો ત્યાગ જ કરવાનો છું; પરંતુ તે પૂર્વે જે વાટિકામાં હું રહું છું તેના અધિષ્ઠાતા અને મારા પરમ પૂજ્ય ગુરુ જોગીરાજની આજ્ઞા મારે માંગવી જોઈએ. ”
રસિકે જણાવ્યું.

“ જોગીરાજની વાટિકા અહીંથી કેટલી દૂર છે ? ”

“ દોઢ-એ કોસ જેટલી દૂર હશે. અમે આટલેમુઘી ઘણી વાર ગાયો ચારવા તથા ફરવા માટે આવી ચડીએ છીએ. મારી સાથે છે તે જોગીરાજના પુત્ર આત્મકુમાર છે. ”

“ તો હું પણ એ સ્થળે આવીશ અને એ મહાત્માનાં દર્શન કરી કૃતાર્થ થઈશ. વળી તેમને મારી સાથે ભદ્રપુર લઈ જવા માટે હું તેમને વિનંતિ પણ કરી શકીશ. ” સૂર્યસિંહે જણાવ્યું.

એટલામાં સૌ તંબૂની નજીક જઈ પહોંચ્યાં. તંબૂમાં પ્રવેશ કરતાં જ કૃષ્ણદાસ અને લલિતાની દટિ મળી. ઉભય એક બીજાની ભય પામી ગયાં અને વિશેષમાં કૃષ્ણદાસ લલિતાને જોઈને ચીસ પાડી બેઝાન બની ગયો. લલિતા કૃષ્ણદાસનો ભયંકર ચહેરો જોઈને ભયગ્રસ્ત થઈ હતી, પરંતુ તે સમજતી હતી કે આ સ્થળે હવે તે પોતાને કંઈ હરકત કરી શકતાર નથી, પરંતુ લલિતાને ત્યાં જોઈને કૃષ્ણદાસ તો સમજી ગયો હતો કે પોતાનો ખૂનનો અપરાધ ખુલ્લો પડી ચૂક્યો છે ! ચોરી ખુદ્દી થવાથી તે કમ્પી જ રહ્યો હતો, એવામાં ખૂન ખુલ્લું થવાથી તે પોતાના મન ઉપરનો કાળુ ગુમાવી

બેઠો અને સંજારહિત બની પડી ગયો. આમ બનવાથી કોઈને આશ્ચર્ય થયું નહિ. સૌ સમજી ચૂક્યા કે પોતાનો ગુન્હો ઉઘાડો પડી જવાને લીધે એ દુષ્ટ બચથી સંજારહિત બની ગયેલો હોવો જોઈએ. ચંદ્ર-મણિશંકરની આજ્ઞાથી ચાકરોએ તેને શીતોપચારથી લાનમાં આપ્યો અને તેને તંબૂની બહાર સૌની દષ્ટિથી દૂર દરિયાની ખુલ્લી હવા ખાવા માટે ચોકી પહેરાની દેખરેખ સાથે બેસાડ્યો.

“લલિતાગૌરી ! તમે હવે વૃદ્ધનગર આવો અને તમારી મોટી બહેનને મળો. હું તમારા પિતાજીને તારથી ખબર આપીશ એટલે તે તુરત ત્યાં આવી પહોંચશે.”

“લલિતા બહેનને હું કેવી રીતે મહાં પતાવી શકીશ ? મેં તેમનું એટલું બધું અપમાન કર્યું છે કે તે તો મારી સામે પણ નહિ જુએ.”

“નહિ, તે માટે મનમાં સંકોચ રાખશો નહિ. તમે બંકરેલા તેના અપમાનથી એક વાર તેને દુઃખ થયું હતું ખરું, પરંતુ તેણે પોતાની ઉદારતાથી તે સઘળું વિસ્મૃત થવા દીધું છે અને તમે ગુમ થયાં એ ખબર જાણીને તેને અત્યંત દુઃખ થયા કરે છે. ખાસ કરીને તમે ગુમ થવાથી તમારા પિતાજીના હૃદયને જે ધક્કો વાગ્યો છે તે માટે તો તેને તેમની બહુ જ દયા આવે છે. એકાએક તમને જોઈને તેને પરમ સુખ થયા વિના રહેશે નહિ.”

“પણ મેં મારા પિતાજીને પણ તો લખ્યો છે. ગુરૂજીની આજ્ઞા લઈને પછી જ હું મારી મોટી બહેનને મળવા આવીશ અને તેમની અવગણના કરવા માટે ક્ષમાની યાચના કરીશ.” લલિતાએ કહ્યું.

“તમે તમારા પિતાજીને પણ લખ્યો છે, તો પછી તે તમને ક્યાં મળવા આવશે ?”

“મેં તેમને મળવા આવવાનું લખ્યું જ નથી; હું થોડા દિવસમાં મુંબઈ આવીશ, એમ લખ્યું છે.”

“તમે માનો છો કે તમારા પિતાજી એટલો વખત ઘેરે રાખી રહેશે ? તે તમને શોધી કાઢવાને કાંઈ કાંઈ ચત્નો કરી રહ્યા હશે અને તમારા પત્ર ઉપરથી કાંઈ પણ સ્થળે તે પહોંચી ગયા હશે અથવા પહોંચી જશે.”

“પણ ‘નન્દિની વાટિકા’ કયે સ્થળે આવેલી છે તે શું તે જાણતા હશે ?”

“નહિ જાણતા હોય તો ટપાલની છાપ ઉપરથી પણ તે આ પ્રદેશમાં આવ્યા વિના નહિ રહે એવું હું અનુમાન કરું છું. લલિતા-ગૌરી ! તમે અદસ્ય થયા પછી એ દુઃખી પિતાની કેવી અવસ્થા થઈ ગઈ છે એ શું તમે જાણો છો ? તેમનું હૃદય છિન્નભિન્ન બની ગયું છે અને શરીર કેવળ જીર્ણ બના ગયું છે. થોડા જ દિવસોમાં વૃદ્ધાવસ્થા તેમની નજીક આવી પહોંચી છે અને કૃતકર્મનો પશ્ચાત્તાપ તો તે એટલો બધો કરે છે કે હવે થોડા વખત પૂર્વેના ગોપાળરાય જ જાણે બદલાઈ ગયા હોય તેવું લાગે છે ! તેમના પહેલાંના પાશ્વાત્ય વિચારો, જીવનના આદર્શ સંબંધી તેમની કલ્પનાઓ અને રહેણી કરણી સંબંધી તેમના તરંગો ટુંક વખતમાં દુઃખના અનુભવે બદલાવી નાંખ્યા છે અને મુખ્યત્વે કરીને તમને જે પ્રકારના જીવનમાં તેમણે ઉછેર્યા હતાં તે પ્રકાર તરફ હવે તેમને અત્યંત અભાવ આવી ગયો છે, એ જીવન પ્રજ્ઞાલીને તે હવે અંતઃકરણથી ધિક્કારે છે અને અવિષ્ણનું જીવન પહેલાં કરતાં જૂદી જ શૈલીથી ગાળવાનો તેમણે નિશ્ચય કર્યો છે.”

પિતાની સ્થિતિનો આ વૃત્તાંત સાંભળીને લલિતાનું હૃદય પણ દ્રવિત થઇ ગયું. પોતાને કારણે-પોતાના વિલક્ષણ તરંગમય જીવનને કારણે પિતાને કેટલું વેકવું પડ્યું છે તેનો ખ્યાલ આવતાં અને પોતાની પહેલાંની ભૂલો હવે નજરની સમીપે આવીને ઊભી રહેતાં તેને બહુ પશ્ચાત્તાપ થવા લાગ્યો અને આંખોમાં જળ ભરાઈ આવ્યું. તે ગળ-ગળે સાદે બોલી: “અંદ્રમણિશંકર ! તમેએ કહેલા વૃત્તાંતથી હું પિતાજીને મળવાને બહુ જ ઉત્સુક બની ગઈ છું. મને નંદિની વાટિકાનો નિવાસ અને આ બાલકુમાર તથા અતિથિનો સહવાસ છોડવાનું ગમતું નહોતું, પરંતુ હવે હું તે છોડીને પિતાજી પાસે જઈ પહોંચવાને અધીરી બની ગઈ છું. લતાખેનને સૌથી પહેલાં નહિ મળી શકવા માટે તે મને ક્ષમા નહિ કરે ?”

“ત્યારે શું તમે સત્વર મુંબઈ જવા ઇચ્છો છો ?”

“હા, ગુરૂજની આજ્ઞા લઈને હું ભદ્રપુર જમ્મશ અને ત્યાંથી ઉતાવળે મુંબઈ જમ્મશ.” લલિતાએ આંખો લૂછતાં જણાવ્યું.

કેટલીક વાર સુધી સઘળાં પૃથક્ પૃથક્ પ્રકારની વાતચીતમાં ગુંથાયાં. સૂર્યસિંહે રસિકને પોતાની વાતનાનો વિસ્તૃત વૃત્તાંત કહ્યો. રસિકે શારદાગૌરીનો ત્યાગ કરવાથી માંડીને છેવટસુધીનો વૃત્તાંત કહ્યો અને તે સાથે જોગીરાજનું સ્નેહજીવન તથા હાલની જીવનચર્યા પણ કહી સંભળાવી. સૂર્યસિંહને એ કથાનક તથા જીવનચર્યા અત્યંત આશ્ચર્ય અને આનંદ ઉત્પન્ન કરનારાં થઈ પડ્યાં. પોતાની ‘પ્રેમસેવામંદિર’ ની યોજનાના સંબંધમાં એ જોગીરાજ ઘણી ઉપયોગી સૂચનાઓ કરી શકશે એવું તેને લાગ્યું અને તેથી તે જોગીરાજની પાસે જવાને પ્રતિક્ષણે વધારે ને વધારે ઉત્સુક બન્યો.

સૂર્યસિંહનું સઘળું કામકાજ એકાએક પૂર્ણ થઈ ગયું હોવાથી

હવે તેને દરિયાકિનારાપર કથું કરવાનું રહ્યું નહોતું. આ કારણથી તેણે નંદિની વાટિકામાં જઈને જોગીરાજને મળવાની પોતાની ઇચ્છા પ્રદર્શિત કરી. અતિથિ, બાલકુમારી અને લલિતાને તેથી બહુ આનંદ થયો અને અંદ્રમણિશંકર પણ તેમની સાથે જવાને તૈયાર થયો. કૃષ્ણદાસને માણસોની દેખરેખ હેઠળ ભદ્રપુરમાં પહોંચાડવાની વ્યવસ્થા કરીને સૂર્યસિંહ ત્યાંથી પોતાની ગાડીમાં નીકળી નંદિની વાટિકા તરફ ચાલ્યો. ગાડી તો થોડી વારમાં જ વાટિકામાં પહોંચી ગઈ અને અતિથિ, બાલકુમારી તથા લલિતા ગાયોને વાટિકા તરફ લેઈ જવા માટે થોડી વાર રોકાઈને ધીમે ધીમે વાટિકા તરફ વળ્યાં.

પ્રકરણ ૧૫ મું.

જોગીરાજને આમંત્રણ.

વાટિકાની નિકટમાં એક લલકાદાર ઘોડાગાડી અને ઘોડેસ્વાનને આવેલા જોઈને સ્વાભાવિક રીતે જ જોગીરાજને આશ્ચર્ય થયું. પોતાની કુટીમાંથી બહાર નીકળીને વાટિકાની પગથીયર તે દ્વાર તરફ ચાલ્યા અને જલ્દી તો તે દ્વાર પાસે પહોંચ્યા નહોતા, એટલામાં સૂર્યસિંહ, અંદ્રમણિશંકર અને એક ચાકર વાટિકાની અંદર પેદા અને જોગીરાજની સામે આવવા લાગ્યા, એટલે જોગીરાજ માર્ગમાં જ સ્થિર બનીને જિભા રહ્યા. જોગીરાજ એ નવા અતિથિઓને પિછાણતા નહોતા, પરંતુ અતિથિઓને જોગીરાજની પિછાણની કાંઈ જરૂર નહોતી, કારણકે તેમનું સૌમ્ય વદન, અધ-શ્વેત વાળવાળી દાઢી, નિર્મળ વૈરાગ્યયુક્ત દષ્ટિ, અનુપમ કાન્તિ

અને નીરાગી દેહ્યષ્ટિ એ સઘળું 'જેગીરાજ' તરીકેની પિઠાણુ સૂર્યસિંહને કરાવવાનો બસ હતું. જેગીરાજને જેતાં જ સૂર્યસિંહ વંદનસૂચક શૈલીથી મસ્તક નીચું નમાવીને હાથ જોડ્યા અને થોડાં ડગલાં ભરતાં તે જેગીરાજની પાસે આવી પહોંચતા જેગીરાજને નમી પડ્યો ! અંદ્રમણિશંકરે પણ નમન કર્યું. જેગીરાજે કટ્યાણુકર હસ્તસ્પર્શ ઉભયના મસ્તકપર કર્યો. ઉભયનો પરિચય પૂછવા માટે જેગીરાજ કાંઈ પ્રશ્ન કરવા જતા હતા, એટલામાં અંદ્રમણિશંકરે સૂર્યસિંહની પિઠાણુ આપતાં કહ્યું : " મહાત્મન ! આ મહારાજ સૂર્ય-સિંહજી છે અને તે ભદ્રપુરના નરપતિ છે. આ દીન સેવક વૃદ્ધનગરનો નાયબ દિવાન છે. "

ઉભયનો પરિચય સાંભળીને જેગીરાજે કાંઈક આશ્ચર્યનો અનુભવ કર્યો અને કહ્યું : " અહો ! ભદ્રપુરના નરપતિ અને વૃદ્ધનગરના નાયબ દિવાનનું આતિથ્ય કરવાનું આ હુદ્રકુટીને પ્રાપ્ત થયું તે-પહેલી જ વાર પ્રાપ્ત થયું છે, એથી ઢોને ત્વ ન થાય ? પક્ષરો, પ્રિય અતિથિઓ ! આજે નન્દિની વાટિકાને ઉત્સવનો દિન છે. " એમ કહી જેગીરાજ આગળ અને સૂર્યસિંહ, અંદ્રમણિશંકર તથા તેમનો ચાકર એ ત્રણ જણ તેમની પાછળ પાછળ ચાલ્યા. જેગીરાજે પોતાની કુટીની નિકટના જ એક અશોક વૃક્ષની નીચે મૃગચર્મ પાથરીને ઉપર તેમને બેસાડ્યા અને પોતે એક ચર્મ પાથરી તેમના સમીપમાં બેઠા. જેગીરાજના હથારાથી જેનો એક તુંબામાં શીતળ જળ ભરી લાવ્યો, તેમાંથી સૌએ જળપાન કર્યું. પુનઃ થોડીએક ક્ષણમાં તે એક કેળાપત્રના ટુકડાપર થોડાં ફૂલ ચૂંટી લાવીને તેમની પાસે મૂકી ગયો. નૈસર્ગિક સૌંદર્યના પિપાસુ સૂર્યસિંહને એ સ્થળ એટલું રમણીય, શાંત, મનોમુગ્ધકર અને ચિત્તાલ્લાદકારક લાગ્યું કે

તેનું વદન પ્રસન્ન—અત્યંત પ્રસન્ન દેખાવા લાગ્યું. મૌન્ય અને શાંતિ-
દ્વારા થોડી વાર વિરામ લઇને તે બોલ્યો: “ ગુરુવર્ચ ! અમે આ
સ્થળે આવ્યા અને આપનાં દર્શન કરી શક્યા તે માટે અમારે સૌથી પહે-
લો આભાર આપના અતિથિ રસિકલાલનો માનવાનો છે. આ સ્થળથી
ફટલેક દૂર તેમનો, આપના પુત્ર બાલકુમારનો અને લલિતાગૌરીનો
અમને મેળાપ થયો, રસિકલાલ તથા લલિતાગૌરી સાથે અમારો પૂર્વ
પરિચય પણ હતો એટલે આપના સંબંધમાં ફટલીક અવનવી વાતો
તેમને મુખેથી સાંભળીને અમે આ તરફ આકર્ષાયા છીએ.”

જોગીરાજે મંદ સ્મિત કર્યું અને કહ્યું: “ ઘણા ગરીબ, શાંત
આત્માઓ તથા પ્રવાસીઓ આ સ્થળ તરફ પૂર્વે આકર્ષાયા હતા.
પરંતુ આપના જેવા રાજવીનું આકર્ષણ આજે પહેલી જ વાર
થાય છે. આ કુટુંબ એટલું સદ્ભાગ્ય લેખાવું નોંધાએ. વારૂ, સૂર્ય-
સિંહણ ! આપની પ્રજામાં લમણાં શાંતિ પ્રવર્તે છે ને ? ”

“ ગુરુદેવ ! સત્ય કહું તો મારા ચિત્તની અશાન્તિને કારણે
પ્રજામાં શાંતિ અશાન્તિનું દર્શન હું કરી શકતો નથી. મારા ચિત્તની
શાન્તિ મેં ખોષ છે અને તે પુત્ર પ્રાપ્ત કરવાની આશાથી જ હું
આ સ્થળે આવ્યો છું. અનેક પ્રશ્નો મારા મસ્તિષ્કને ગુંચવી રહ્યા
છે અને તે પ્રશ્નો એવા છે કે જેને ઉકેલવાને ચતુર રાજદારી પુર-
વોની, મોટા મોટા પંડિતોની કે અદ્વિતીય વિજ્ઞાનશાસ્ત્રીઓની સલાહ
મને ઉપયુક્ત થઇ પડે તેમ નથી; પરંતુ આપના સરળા સહૃદય,
મહાનુભાવ પુરૂષની સલાહ જ મને ઉપયોગી થઈ શકે તેમ હોવાથી
આપને કાંઈક તસ્દી આપવા માટે જ હું અત્રે આવ્યો છું.”

પોતાની ઉપર સૂર્યસિંહે ઘણી મોટી મોટી આશાઓ બાંધી છે
એવું જોગીરાજને લાગ્યું અને તેથી તેમને હસવું આવ્યું. થોડી વારે

તે બોલ્યા: “ મારી સંસાર તમારા ચિત્તની શાંતિને પાછી બાવી શકે તેમ હોય, તો હું મને પરમ ભાગ્યશાળી માન્યા વિના રહું નહિ. તમારા મનમાં ઉપરિચિતં થએલા પ્રભો હું જાણવાને બહુ ઉત્સુક બન્યો છું, પરંતુ મધ્યાન્હ નજીક આવતો જાય છે અને તમે સર્વ હજી બૂખ્યા હશો, એટલે એક વાર ક્ષુધાશાન્તિનો પ્રયોગ પૂરો થાય, પછી આપણે શાન્તિથી એ વિષે વાતચીત કરીએ. હું બાલકુમારના આગમનની રાહ જોઉં છું. ”

“ તેઓ હમણાં આવવા જોઈએ. અમારી સાથે નોંધો આ નરક આવવા નીકળ્યા હતા. ” ચંદ્રમણિરાંકર બોલ્યો.

સૂર્યસિંહ બોલ્યો: “ પણ ગુરૂદેવ ! અમારે માટે ક્ષુધાનિવારણનો પ્રયોગ કરતાં આપને બહુ તકલીફ લેવી પડશે અને અમે ગાડીમાં જવાના હોવાથી લાંબા વખતસુધી ક્ષુધાતુર રહેવાની અમને જરૂર પડે તેમ નથી. ”

“ તકલીફ ? ” જેગીરાજે સ્મિત કર્યું અને કહ્યું: “ દેશના રાજાને જે ભાખરીઓ ખવડાવીને ક્ષુધા નિવૃત્ત કરવામાં તકલીફ માનવી એનો અર્થ શું ? એ તો અમારૂં પ્રીતિકાર્ય છે. બધાએ દુઃખી ચિત્તોને અહીં વિરામ મળ્યો છે, ક્ષુધાતુરોને બોજન મળ્યું છે અને વિશ્રામના જિજ્ઞાસુને આશ્રય પણ મળ્યો છે અને જે એક નરપતિના આતિથ્યમાં ક્ષતિ આવે તો મારી આટલાં વર્ષોની યોગસાધના નિષ્ફળ જ જાય. ” એમ કહી જેગીરાજ ત્યાંથી ચાલ્યા ગયા અને જેતાને તેમણે કાંઈક સૂચના કરી.

ગાયો આવે અને દૂધ દોહવામાં આવે તો જ રાજાને માટે બોજનની તૈયારી કરી ચકાય તેમ હતું. તેથી જેતો બાલકુમારશક્તિ વેડવાને માટે તેમની સામે જવા નીકળ્યો. તેણે વાટિકાના લાંબાની

અહાર પગ મેલ્યો કે તુરત બાલકુમારાદિની ત્રિપુટી અને તેમની સાથે ગાયો કંટલેક દૂર નજરે પડી એટલે જેતો વાટિકામાં પાછો ફર્યો અને તેણે જોગીરાજને ખબર આપી. તેઓને વેળાસર આવી પહોંચેલા જોધને જોગીરાજની ચિંતા દૂર થઈ. ગાયો વાટિકામાં આવી પહોંચી એટલે જેતાએ તેમને દોહી લીધી. બાલકુમારી અને અતિથિ રસોઈના કામમાં પડ્યાં: બિચારી લલિતા તો એ રસોઈના કામને દૂર જિભી જિભી માત્ર જોઈ જ રહી, કારણકે આજસુધી તેણે કોઈ જ વાર પોતાને હાથે રસોઈ કરી નહોતી, તેથી આ રસોઈના કામમાં મદદ કરવાને તે અશક્ત નીવડી ! એમ મુંગા મુંગા દૂર જિભા રહીને ટગર ટગર જોયાં કરવા માટે અને કામમાં કાંઈ જ મદદ નહિ કરવા માટે લલિતાને ખુબ શરમ આવી. એ શરમના શેરડા લલિતાના કપોલદય ઉપર જોધને રસિકના મુખમાં મંદ સ્મિત સ્પર્ધું.

ઉતાવળે ઉતાવળે બાલકુમારી અને રસિકે મળીને સૂર્યસિંહને માટે ખીર અને પૂરીનું પવિત્ર ભોજન તૈયાર કર્યું. રાજના આતિથ્યને માટે શાભે તેવા અનેક ભોજનના પદાર્થો કરવાનું આ પર્ણકૃત્રીમાં શક્ય નહોતું તેમ જ ખુબ થોડા વખતમાં—ઉતાવળે ઉતાવળે રસોઈનું તથા ભોજનનું કામ પૂરું કરવાનું હતું એટલે આ બે મુખ્ય પદાર્થોવડે જ જોગીરાજે સંતોષ માની લીધો. કેળનાં પાંદડાંની પત્રાવલિમાં પૂરીઓ, પડીયામાં ખીર અને શાકને સ્થાને ઉતાવળે તૈયાર કરેલું જમરખનું અથાણું એટલાં વાનાંવડે ભાણ્યાં પીરસવામાં આવ્યાં. આવે નિર્જન સ્થળે પણ પોતાને માટે આવી ઉત્તમ રસોઈ તૈયાર કરવામાં આવેલી જોધને સૂર્યસિંહ નવાઈ પામ્યો અને બોલ્યો: “ જોગીરાજ ! આપે તો મારા આનંદમાં ભાગ કર્યો. થોડીએક ઘટિકા અહીં સ્થળીને હું અદૃશ્યનિવાસના નૈસર્ગિક આનંદનો લાભ લેતો

હતો, એવામાં આપે આ રાજમહેલને શોભે તેવું ભોજન મને પીર-
સીને મારા મસ્તિકના આનંદનો નાશ કર્યો છે ! અરણ્યનિવાસમાં
મને જે ક્ષણિક સુખાનુભવ થઈ રહ્યો હતો, તેને સ્થળે પુનઃ રાજ-
મહેલનાં દુઃખો મારી સામે આ ભોજનની સાથે જ આવીને ઝેલાં
રહ્યાં છે ! ”

જોગીરાજના મુખમાં સ્મિત આવી વસ્તું. તે બોલ્યા : “ રાજન !
ત્યારે અમે અમારી કલ્પનામાં કગાયા છીએ. અમે એમ માન્યું કે
તમને લગલગ રાજમહેલના જેવું જ ભોજન આપવાથી અમે તમારી
ઉત્તમ આગતાસ્વાગતા કરેલી લેખાશે અને તેથી અમે અમારાં
સાધનોમાંથી આ ભોજન નીપજવ્યું છે; પરંતુ વસ્તુતઃ તમે નૈસ-
ર્ગિક સૌંદર્યના વિલાસી છો તેવી જ રીતે રાજમહેલના કૃત્રિમ સુખ
તથા આનંદના અતિપરિચયને લીધે તેથી પણ કટાક્ષ છો એ
અમારા જ્ઞાનની ખલાર હતું અને તેથી જ રસોઈ તૈયાર કરવામાં આ
રીતે અમારી ભૂલ થયેલી છે. ”

સૂર્યસિંહ, ચંદ્રમણિશંકર અને તેમની સાથેનાં બીજાં માણ-
સોએ થોડી વારમાં ભોજન કરી લીધું. વૃક્ષની ઘટાદાર શીતળ છાયામાં
કેળનાં પાંદડાંની પત્રાવલિમાં ભોજન કરવું અને તુંબકામાંનું નિર્મળ
જળ પીવું, વાટિકાનાં સુગંધી ફુલો અને વૃક્ષોપરથી વાતા શીતલ
પવનની લહરિમાં ધીમે ધીમે વાતો કરતાં અને અનેકવિધ પક્ષી-
ઓના કહરવને શ્રવણ કરતા પ્રમુદિત થવું એ વીરલ આનંદ આજે
સૂર્યસિંહને મળ્યો. તે એ સ્થળે આવીને તુષ્ટ-પરિતુષ્ટ થયો.

ભોજનથી પરવારીને અતિથિઓની સાથે જોગીરાજ વાતચીત
કરવાને બેઠા. સૂર્યસિંહે પોતાના ચિત્તની અશાંતિનું કારણ આદિથી
અંતઃસુધી નિવેદન કરીને કહ્યું. શોભનાના પોતાની સાથેના પ્રથમ

પરિચયથી માંડીને તેના સૌંદર્ય તથા માધુર્યના કથાનક સાથે તેના જીવનપ્રસંગોની સાથે પોતાના જીવનની આખ્યાયિકા કેવી રીતે ઘડાતી ગઈ, પોતાનું જીવન કેવી રીતે શોભનાના જીવન ઉપર નિર્ભર બનતું ગયું અને છેવટે બાલ્ય આકસ્મિક આવરણોને લીધે પોતાને શોભનાનો કેવી રીતે પરિત્યાગ કરવો પડ્યો, તેથી પોતાના હૃદય ઉપર કેવો ધા પડ્યો, એ ધા નહિ રૂઝાય તેવા કયા કયા વિશેષ પ્રસંગો બન્યા અને છેવટે શોભનાના મરણની સાથે એ નહિ રૂઝા-એલા ધા ઉપર લૂણ પડ્યું : એ સર્વ પ્રસંગો સૂર્યસિંહે વિસ્તારીને કહ્યા. સ્નેહભીનાં હૃદયો સૂર્યસિંહના હૃદયના એ ધાની સંપૂર્ણ કલ્પના કરી શક્યાં. જોગીરાજ, રસિક અને ચંદ્રમણિશંકર એ ત્રણેને સૂર્યસિંહની સ્થિતિ સમજાવ. જોગીરાજે તો એ જીવન આજે પહેલવહેલું જ સાંભળ્યું, અને રસિક તથા ચંદ્રમણિશંકરે જે તુટક તુટક પ્રસંગો જાણ્યા નહોતા, તે અત્યારે પહેલી વાર જાણ્યા. બાલકુમારી અને લલિતાગૌરીએ એ કથાનક અવશ્ય કર્યું. તેમને તે સમજાયું પરંતુ એથી સૂર્યસિંહના હૃદય ઉપર થએલા ધાની તીવ્રતા તેમના સમજવામાં આવી શકી નહિ. છેવટે સૂર્યસિંહે કહ્યું : “ દૃષાણુ જોગીરાજ ! શોભનાના જીવનના એટલા ઉપકારો મારા જીવન ઉપર થએલા છે કે એ જીવનનું સ્મરણ ઇહલોકમાં ચિરકાળસુધી રાખ્યા વિના હું તેના ઉપકારના ભારને ફેંકી શકીશ નહિ, એટલું જ નહિ પણ જે જીવતી શોભનાને નિઃશ્ચીને અથવા તેના જીવનક્રમના વિકાસની વાર્તા સાંભળીને હું આનંદ પામતો હતો, મારા જીવનની અમૂલ્ય ક્ષણોને અપ્રતિમ સુખમાં વીતાડતો હતો, તે શોભના ઇહલોકમાંથી દૂર થઈ જતાં તેના સ્મારકને જોઈને આનંદ પામ્યા વિના હું મારા જીવનને કેવળ નિઃસાર પૂરું કરેલું જ સમજીશ. શોભના જર્તા—એ આદર્શ

આલિંગનું આદર્શ જીવન મારી દષ્ટિ સમીપેથી હમેશને માટે જતાં મારે ખોવાઈ ગએલો આનંદ હું ખીજી કંઈ રીતે પ્રાપ્ત કરી શકું મુશ્કેલ ? તેટલા માટે, તેમ જ મરતી વખતે એ બાળાએ મારી પાસેથી જે કાંઈ માંગી લીધું છે તે પૂરું કરવાને માટે, તેના સ્મારકમાં “પ્રેમ-સેવામંદિર” મારે સ્થાપવું છે અને એ કાર્યમાં આપના જેવા સહાત્માની સહાયની મને બહુ જરૂર પડશે.”

“પ્રેમસેવામંદિર એ બાળાના સ્મરણ તરીકે સ્થાપવું, એ નો અત્યંત ઉમદા કાર્ય છે, રાજજી ! અહો, પણ આ જગતને પ્રેમ અને સેવાનો હજી ખ્યાલ પણ ક્યાં છે ?” જોગીરાજે નિઃશ્વાસ નાંખીને કહ્યું. તેમની દષ્ટિ સમીપે નંદિનીની મૂર્તિ આવીને ઊભી રહી. તેનો પ્રેમ જોગીરાજને સાંભરી આવ્યો. પરલોકમાં પહોંચ્યા છતાં તેની પ્રેમભાવનાની સાંકળ તૂટી નથી, એટલું જ નહિ પણ તે આખા જગતની સેવા કરવાના ઉદ્દેશથી પ્રેમનો સંદેશ આ લોકમાં મોકલીને પોતાના આત્માને ઉન્નતિપથગામી બનાવી રહી છે : એ સર્વ પ્રસંગો જોગીરાજને સાંભર્યા અને સુપ્તસિંહની ‘પ્રેમસેવામંદિર’ની વાત સાંભળીને તેમનાં નેત્રમાં એ અશ્રુબિંદુ ઝમી આવ્યાં. તેમણે આગળ કહ્યું : “રાજજી ! તમારી શોભનાના આત્માને આ જગતમાં ભાગ્યે જ કોઈ પિછાણી શક્યું હશે, તેમ જ જે દેવીની પાછળ મેં આ બેખ ધારણ કર્યો છે તે દેવીને પિછાણનારા પણ બહુ થોડા જ છે. શાશ્વત પ્રેમ અને સેવાની ભાવના જગતના સામાન્ય મનુષ્યવર્ગથી બહુ દૂર રહેલી છે અને તેથી માત્ર ચિત્તના સંતોષ અને આત્માના આનંદ માટે એ મનુષ્ય વર્ગનો ત્યાગ કરીને મેં આ શાન્ત એકાન્ત જીવન પસંદ કર્યું છે. મેં અહીં કાંઈ ‘પ્રેમસેવામંદિર’ જેવો એક મઠ કે આશ્રમ સ્થાપ્યો નથી અને જે સિદ્ધિ મેં પ્રેમ તથા સેવાની

વૃદ્ધિ અર્થે અગત્યના માન્યા છે તે સિદ્ધાંતોનો 'જનસમાજમાં પ્રચાર કરવાને કાંઈ ઉદ્યમ પણ કર્યો નથી, પરંતુ મેં મારા પોતાના આત્માને માટે અહીં નિવાસ કર્યો છે. પરંતુ મારી નાંદિનીની ઈચ્છા એવી હતી અને હજી પણ છે કે હું એ સિદ્ધાંતોનો ફેલાવો જગતમાં કરીને જગતના આત્માઓના શ્રેયસ્ને માટે કાંઈક ઉદ્યમ કરું. મને એ ઉદ્યમ કરતાં પણ શાંતિ વધારે રહે છે, તમોને શાંતિનાના જીવન ઉપરથી સત્ય દેખાતા સિદ્ધાંતો જગતમાં ફેલાવવાનું વધારે રહે છે અને તેમાં તમારા ચિત્તનો આનંદ સમાવેલો છે: એ બેદ કદાચ આપણા આત્માઓના બેદને કારણે જ હશે, તો પણ એટલું તો નિશ્ચિત છે કે આપણુ ઉભયની જીવનની ભાવના તો એકસરખી જ છે એવું મને તમારા આટલા આત્મકથાનક ઉપરથી દેખાઈ આવ્યું છે. હવે રાજીજી! મને એટલું કહો કે દેવી શાંતિનાએ મરણસમયે તમારી પાસેથી કર્મ વસ્તુની માંગણી કરી હતી ?”

સ્ફૂર્ણસિંહ બોલ્યો: “તેણે માત્ર એ વસ્તુઓ મારી પાસેથી માંગી હતી. એક વસ્તુ તો એ જ કે જે તેના દુષ્ટ પતિ તેને અત્યંત દુઃખ આપીને તેના મૃત્યુના કારણરૂપ બન્યો હતો, તેને મારે ક્ષમા આપવી !”

“—અહો ! ધન્ય છે દેવી ! સાક્ષાત્ ક્ષમાની મૂર્તિ જ તું હતી ! તારામાં અનુપમ પ્રેમભાવનાનું અસ્તિત્વ હોય તેમાં આશ્ચર્ય શું છે ? અને બીજું તેણે શું માંગ્યું હતું ?”

“બીજું એ કે ગુણ સ્વભાવનાં કળ્મેડાં જગતમાં ન યાય એવો ઉપદેશ મારે જગતમાં ફેલાવવો.”

“સાક્ષાત્ દાંપત્યપ્રેમનું એ જ પ્રવેશદ્વાર છે અને દાંપત્યપ્રેમ એ જ પરમ પવિત્ર પ્રેમભાવનાનું પહેલું પગથીયું છે: એટલે એ

દાંપત્યપ્રેમનું દ્વાર ખુલ્લું કરવાનો ઉદ્દેશ સેવવામાં આવે તો તેથી પરમ પવિત્ર પ્રેમભાવનાનો વિસ્તાર આ જગતમાં વધવાનો સંભવ વધે છે અને એ રીતે ભોક્ષાપકાર સધાય છે. ત્યારે હવે સૂર્યસિંહણ ! જે પ્રેમસેવામંદિર તમે સ્થાપવા માંગો છો તેના ઉદ્દેશો કેવા રાખશો અને એ ઉદ્દેશો પાર પાડવાને કઈ પ્રણાલીએ કામ લેશો ?”

“ ગુરુદેવ ! મેં મારી મૂળ કલ્પના આપને કહી સંભળાવી છે. પ્રેમસેવામંદિર સ્થાપવાનો મારો નિશ્ચય પણ મેં આપને કહ્યો છે. હવે એના શા ઉદ્દેશો રાખવા અને કઈ પ્રણાલીએ મંદિરને સજાવવું તે સંબંધી આપની સલાહ લેવાને જ હું અત્ર આવ્યો છું અને વિશેષમાં બીજી પણ આપને એક વિનંતિ કરવાની છે, પણ તે હવે પછી કરીશ.” સૂર્યસિંહે પોતાના આગમનનું કારણ જણાવ્યું.

“ રાજા ! હું તો મારી શુદ્ધિ અનુસાર તમને સલાહ આપવા તૈયાર છું અને વળી જે પવિત્ર હેતુ મેં મારા જીવનનો ધારી રાખ્યો છે, તેજ પવિત્ર હેતુથી તમે કાર્ય કરવાના છો તેથી તો તમને યોગ્ય સલાહ આપવાનો મારો પરમ ધર્મ હોય એવું હું સમજું છું. તે સંબંધી તમને મારી પહેલી અને મુખ્ય સૂચના તો એ જ છે કે તમે જે ઉપદેશનો પ્રચાર કરવાની અગત્ય માનો છો તે ઉપદેશનો પ્રચાર કરનારાં આદર્શ સ્ત્રીપુરૂષો તૈયાર કરવા માટે જ સૌથી પહેલાં એ મંદિરનો ઉપયોગ કરો. પોતાના ઉત્તમ ચારિત્રવટે એ સ્ત્રીપુરૂષો જ પછીથી જગતમાં ઇષ્ટ ઉપદેશનો પ્રચાર કરી શકશે અને શોભનાની જીવનભાવનાનો તેમ જ તેની છેવટની માંગણી પ્રમાણે વિશુદ્ધ દાંપત્ય પ્રેમના પહેલા પગથીયાનો સાક્ષાત્કાર જગતનાં મનુષ્યોને થશે. એવાં ઉપદેશક અને આદર્શ સ્ત્રીપુરૂષોને તૈયાર કરવા માટે એકાન્ત સ્થળમાં એ મંદિર બંધાવો. કેવળ સાદું જીવન ગાળવાનાં જ સાધનો

તેમને એ મંદિરમાં પૂરાં પાડા. આખા વિશ્વપ્રત્યે બંધુભાવનાના સરખો પ્રેમ તેમનાં ચિત્તમાં નિવાસ કરે તે માટે તેમને શિક્ષણ આપે અને તેમણે મેળવેલા એ શિક્ષણનો વ્યવહારમાં ઉપયોગ કરવાની તેમને તક મળે તેટલા માટે તેમને દુઃખી જનોના પરિચયમાં આવવા ઈર્ષ તે દુઃખ દૂર કરવા માટે તેઓને યોગ્ય ઉપાયો યોજવા દે. એ રીતે તેમને સર્વ પ્રકારની સેવા ભાવનાનું શિક્ષણ મળશે, સાદું જીવન ગાળવાની તેમની ટેવ પડવાથી તેમની જરૂરીઆતો ઓછી થઈ જશે, તેઓ અંતરૂથી તુષ્ટ તથા સંતુષ્ટ રહેશે અને પછી તેઓના હૃદયમાં જ જગતની સેવા બળવવાની ભાવના નિરંતર જાગૃત રહ્યા કરશે. દામ્પત્યપ્રેમ વિશુદ્ધ અને તેટલા માટે—શોભનાની માંગણી પૂરી કરવાનો ઉદ્દેશ પાર પાડવા માટે એકલા ઉપદેશકોની જ જરૂર નથી. એવા તો ઘણાએ દાંભિક ઉપદેશકો તમને આ જગતમાં મળી શકશે કે જેઓ પીકામાં દારૂ પી આવી, ઘેર ઝેરીને માર મારી, તે બૂખી છે કે દુઃખી છે તેની પરવા નહિ રાખી, જાહેર સભામાં વિશુદ્ધ દામ્પત્ય પ્રેમનાં વ્યાખ્યાનો આપશે અને વચનાં કે ગુણ-સ્વભાવનાં કળેડાં કરવાની હાનિઓ આપણા આર્ય જનસમાજને સમજાવશે. પરંતુ એવા આત્મત્વ વિના ઉપદેશથી ઈષ્ટ હેતુ કદાપિ પાર પડી શકશે નહિ. તેટલા માટે એ આશ્રમમાં આદર્શચરિત દમ્પતીઓને જ તૈયાર કરી તેમને એ ઉપદેશના કાર્યમાં જોડે યોજવામાં આવશે અને તેવાં થોડાં આદર્શચરિત દમ્પતીઓ રચળે રચળે પ્રવાસ કરી પોતાની પ્રભા તથા પ્રતિભાનો વિસ્તાર જનસમાજમાં કરશે, તો શોભનાના આત્માને સ્વર્ગમાં પોતાની ઇષ્ટ ભાવનાની સિદ્ધિ થએલી જોઈએ અતુલ આનંદ થયા વિના રહેશે નહિ. એટલું યાદ રાખજો, રાખજો ! કે આદર્શચરિત્ર વિના આદર્શભાવના હોતી નથી અને

અને આદર્શભાવના • વિના જનસમાજના હૃદયને બલકે આત્માને છૂતી લેનાર ઉપદેશામૃત સવતું નથી. જે કાર્ય તમે પ્રારંભવા ઇચ્છો છો તે જેમ તમારા ચિત્તની અને શોભનાના આત્માની તુષ્ટિને માટે છે, તેમ તે જગતના કલ્યાણ માટે પણ છે અને એ કલ્યાણના કાર્ય-માંથી ભવિષ્યમાં અકલ્યાણ જન્મે નહિ તે માટે પૂરતી સાવધાનતા રાખવાની છે, તેટલા માટે જ આ મંદિરનું કાર્ય બહુ પાકે પાયે શરૂ કરવામાં આવે એવી મારી ખાસ સૂચના છે.”

“ મંદિર સંબંધી આપની ભાવનાને હું સમજ્યો. તે યથાર્થ છે. હેતુની મહત્તાને અનુસરીને જ યોજના સંબંધી સૂચના આપે કરી છે. અવશ્ય હું એ પ્રમાણે કરીશ. પરંતુ એક મોટી મુશ્કેલી રહેલી છે અને તે માટે જ આપને જે વિનંતિ કરવાની હતી તે હવે હું કંઈ છું. આ મુશ્કેલી એ છે કે એ મહાન મંદિરના સંચાલકની શોષ મારે ક્યાં કરવી ? અનેક આદર્શચરિત્ર યુવક-યુવતીઓ અને દેશસેવકોને તૈયાર કરવાના છે અને ઉદ્યમવડે તેઓને તૈયાર કરી શંકારો, પરંતુ સૌથી પહેલાં એક આદર્શચરિત્ર મહાત્માની તો એ મંદિરને જરૂર પડશે જ. આપની જીવનભાવના અને મારી જીવનભાવના એક-સરખી છે એવું આપ હમણાં કહી ગયા, તો આપને મારી એવી વિનંતિ છે કે આપ ભદ્રપુરમાં પધારો, અને એ મંદિરના મુખ્ય સંચાલક આપ બનો. આપના કથન પ્રમાણે જે ઉદ્યમ આપને રૂચતો નથી; પરંતુ દેવી નન્દિનીને રૂચતો હતો તે ઉદ્યમમાં યુક્ત થવાને આપને હું પ્રેમ તથા નમ્રતા સાથે આમંત્રણ કરું છું અને મારા પર તથા જગતના જનસમાજ પર ઉપકાર કરીને આપ ત્યાં અવશ્ય પધારો !”

આ આમંત્રણની વિનંતિ સાંભળીને જોગીરાજ સ્તબ્ધ બની ગયા. આ પ્રકારની વિનંતિની તેમને કલ્પના પણ નહોતી અને તેથી

સૂર્યસિંહને પ્રત્યુત્તર આપવા માટે જે સમય જોઈએ તે તેમને મળ્યો નહોતો. હુંકા વિચારવડે હા કે નાનો પ્રત્યુત્તર એકદમ આપી દઈ શકાય તેમ નહોતું કારણકે અનેક પ્રકારની વિચારણાઓ તેમાં સમાયેલી હતી. ઘણાં વર્ષોથી વાટિકા બાંધીને જે સ્થળે રહેવાનું તેમણે પસંદ કર્યું હતું તે સ્થળનો એકાએક ત્યાગ કરવાનો અવસર આવવાથી ઘણા-ઘણા વિચારો કરવાની જરૂર હતી અને મુખ્યત્વે કરીને બાલકુમારીની સ્થિતિનો વિચાર પણ કરવાનો હતો. એ બાળા દિવસે દિવસે વયમાં વધતી જતી હતી અને હજુ જોકે તે વનવાસી પંખિણીના જેવી જ નિર્દોષ બાળા હતી, તોપણ તેના બાવીનો વિચાર કરવો એ આવશ્યક હતું. જોગીરાજની ભાવના તેને સમસ્ત વિશ્વ ઉપર પ્રેમ ધરાવતી આદર્શ આવી બનાવવાની હતી કે જેથી દામ્પત્યપ્રેમના ખામોચીયાની કલ્પના જ તેને આવે નહિ અને એ પ્રેમનું ખંડન ભાગ્યચક્રના ક્રોધ દ્વારા લીધે થઈ જાય તો તેથી પોતાના જેવા માનસિક દુઃખનો અનુભવ એ બાળાને કરવો પડે નહિ. આ ભાવના વસતીની નિકટમાં જઈને વસવાથી અથવાતો અનેકવિધ સ્ત્રીપુરુષોની મધ્યમાં વસવાથી પાર પડવામાં વિઘ્ન આવે નહિ ? આ એક મુદ્દો પણ જોગીરાજને વિચારવાનો હતો. પ્રેમસેવામંદિરની જે ભાવના તેમણે સૂર્યસિંહને સમજાવી હતી, તે ભાવના પાર પાડવા માટે પોતે તો અવશ્ય સફળ નીવડે એવો તેમને આત્મવિશ્વાસ હતો, એટલે સંસ્થાની સ્થાપના અફળ જવાનો ભય તો હતો જ નહિ. ‘નન્દિની વાટિકા’ જેવું રમ્ય સ્થળ છોડવાથી તેમને કિંચિત્ ગ્લાનિ થવાનો સંભવ હતો, પરંતુ તે કરતાં વધારે મહત્ત્વના સ્થાને જઈ વસવાનો અને મનુષ્યત્વની વિશેષ સેવા બજાવવાનો પ્રસંગ મળે એવો યોગ હોવાથી એ ગ્લાનિના ભયથી તે

નાહિંમત અને તેવું તો નહોતું જ. આ પ્રમાણે ઉપરાઉપરી અનેક વિચારો તેમના મગજમાં આવી ગયા ખરા, પરન્તુ તેનો કંઈ જ નિર્ણય તુરતમાં તેમનાથી થઈ શક્યો નહિ અને તેથી સૂર્યસિંહે આપેલા આમંત્રણનો સત્કાર કે અસત્કાર કરનારો પ્રત્યુત્તર તુરતમાં તે આપી શક્યા નહિ. તેમણે માત્ર એટલું કહ્યું: “રાજાજી! તમારું આમંત્રણ તમારા અત્યંત પ્રેમ તથા ભક્તિભાવનું સૂચન કરે છે, તેમ જ એ આમંત્રણનો સ્વીકાર કરવાથી જનસેવા કરવાનો પરમ પવિત્ર લાભ મને થવાનો સંભવ છે, એટલે હું તેનો ઉતાવળે અસત્કાર તો કરતો નથી; પરન્તુ તેનો સત્કાર કરનાં પહેલાં ઘણા ઘણા વિચારણીય પ્રશ્નો મારા મસ્તિષ્કમાં ઉપસ્થિત થાય છે અને મારી બુદ્ધિ તેનું સમાધાન કરી શકે નહિ ત્યાંસુધી હું તમને સંપૂર્ણ ઉત્તર આપી શકતો નથી.”

“પ્રભુ! જ્યાં હૃદયને હૃદય ઓળખી રહેલું જ છે, ત્યાં બાહ્યતઃ આગ્રહ કરવાની આવશ્યકતા હોય એમ હું માનતો નથી; તેટલા માટે હું આપને અત્યંત આગ્રહનો વિવેક કર્યા વિના જ વિનંતિ કરું છું કે મારા ચિત્તની તુષ્ટિનો, શોભનાના આત્માની તુષ્ટિનો અને જનસમાજની સેવા માટેના મારા તથા આપના ઉભયના અભિલાષનો સઘળો આધાર હવે આપના ઉપર જ રહેલો છે. માટે કૃપા કરીને મારી વિનંતિને અનુકૂળ નિર્ણય ઉપર આવીને આપ અવશ્ય મારા આમંત્રણને સ્વીકારશો. આ સ્થળનો ત્યાગ કરવા છતાં તેનો નાશ ન થાય અને પ્રવાસીઓ તથા પશુ પંખીઓનું આ અમૂલ્ય વિરામસ્થાન ધૂળમાં નહિ મળી જતાં ચિરંજીવી રહે, તે સાથે હું યોગ્ય વ્યવસ્થા કરીશ અને આપે તેની કશી ચિંતા કરવાની નથી. માંડ પ્રેમસેવામંદિર મારે ક્યાં સ્થાપવું તે સંબંધે મારો

કોઈ જાતનો નિર્ણય આપના વિચારની આડે આવશે નહિ. આપ જે સ્થળે તે સ્થાપવાનું પસંદ કરશે તે સ્થળ જ મારી પસંદગી પામશે, એટલે આપને આપના નિવાસાદિની અનુકૂળતામાં કશે ખાધ આવવા પામશે નહિ. આપને રૂચતા આપના જીવન ઉપર કોઈ પ્રકારનો પ્રતિબંધ આવે નહિ તે માટે સખળી વ્યવસ્થા હું આપની મરજી સાચવીને જ કરીશ; આપ કહેશે તો આના જેવી જ ‘ નંદિની વાટિકા ’ ભદ્રમુખને કિનારે—દરિયાથી થોડે દૂર ખાંધીશ અને તે માટે તથા પ્રેમસેવામંદિરને માટે આપ કહેશે તેટલું ખર્ચ હું કરીશ; પરંતુ કૃપાળુ ગુરૂદેવ! આ મંદિરના અવિષ્ણતા તરીકે મારી કલ્પનામાં મને જેવા પુરૂષની જરૂર જણાતી હતી તેવા પુરૂષ આજ-સુધી આપના વિના ખીજે કોઈ પણ મારા જોવામાં આવ્યો નથી; આપનામાં જ મારું હૃદય ધ્રુવ છે અને તેથી આપને મારી શતશઃ વિનતિ છે કે મને આપ નિરાશ કરશે નહિ. ”

જોગીરાજ શું ઉત્તર આપે ? એ વિનતિનો સ્વીકાર કરવો એ જ હવે તો તેમનું કર્તવ્ય હતું, પરંતુ એ દિવસ પછી વિચાર કરવાની જરૂર જણાવાથી ઉત્તર આપવાનું તેમણે સૂર્યસિંહને જણાવ્યું.

મધ્યાહ્ન વીતી ગયો હતો અને ત્રીજાં પ્રહર પણ અર્ધો થઈ ગયો હતો; તાપ સખ્ત હતો અને પ્રવાસીઓ આગળ વધવા પહેલાં સારી પેઠે વિરામ લેવા માટે જ્યાં જ્યાં છાયડો જણાતો હતો ત્યાં ત્યાં રોકાઈ પડતા હતા; પરંતુ સૂર્યસિંહ જોગીરાજના પરિચય પછી એટલો ઉત્સાહમાં આવી ગયો હતો કે તુરંત જ તેણે ગાડી જોડવાની આકરને વરદી આપી.

જોગીરાજ સાથેના વાર્તાપ્રસંગ પૂરા કરીને સૂર્યસિંહે જતાં પહેલાં રસિકને અને લલિતાને ભદ્રપુર આવવાનું આમંત્રણ આપ્યું.

લલિતા પોતાના પિતાના પાસે મુંબઈ જવા માંગતી હતી અને રસિક પણ હવે ગુપ્તવાસનો ત્યાગ કરવા માંગતો હતો, એ વાત સૂર્યસિંહ જાણતો હતો. રસિકે જેગીરાજને હસ્તદ્વય જોડીને કહ્યું: “ગુરુદેવ ! આપના આટલા પરિચયથી હું કૃતાર્થ થયો છું. આપના સ્નેહજીવનના કથાનકે મને વિશુદ્ધ દામ્પત્યપ્રેમનું જ્ઞાન કરાવ્યું છે, આપના આ એકાંત સ્થાનના નિવાસે આપના જીવનના ઉત્તમ સિદ્ધાંતનું રહસ્ય મને સમજાવ્યું છે, નન્દિની દેવીના પત્રાએ મને વિશુદ્ધ પ્રેમના તત્ત્વનું પ્રાબલ્ય સમજાવ્યું છે અને પ્રસંગોપાત આપના વચનામૃતદ્વારા હું આ સંસારના રહસ્યને સમજીને પરિતુષ્ટ થયો છું ! અહીં જોએલા અને જાણેલા જ્ઞાનનો અપૂર્વ લાભ મને એ થયો છે કે આજસુધી સંસાર સમુદ્રના કિનારાના કયા વિભાગમાં મારે મારા નાવને સ્થિર કરવું તે વિષે મારો કશો નિશ્ચય થયો નહોતો, જાત્રું નાવને સર્વદા આંદોલાયમાન જ રહેવા દેવું કે કોઈ પણ સ્થળે સ્થિર કરવું તેનો સંપૂર્ણ નિચાર પણ હું કરી શક્યો નહોતો, તે હવે હું કરી શક્યો છું. મારા જૂદા જૂદા અનુભવોની કથની આપને મેં કહી છે. એક વખત એવો હતો કે હું મનુષ્ય પ્રાણીના સંગને ધિક્કારતો હતો. અહીં રહીને હવે હું મનુષ્યોના સંગને ઇચ્છનારો બન્યો છું. એક વાર પશુત્વ દેખાએલાં મનુષ્યો હવે મને દેવત્વ દેખાવા લાગ્યાં છે એ લાભ મને—મારા આત્માને એટલો મોટો થયો છે કે જીવનની છેલ્લી ક્ષણસુધી હું આપને વિસરી શકીશ નહિ. કૃપાળુ ગુરુદેવ ! આપે આજસુધી બહો જન-સમાજની જીવનસુધારણાને માટે ઉદ્યમ ન કર્યો હોય, પરંતુ અહીં રહીને આપે મારો તો ઉદ્ધાર કરેલો જ છે અને તેના બદલો—તેની ગુરુદક્ષિણા હું આપને શું આપું ? હું પામર છું. એવું

મારી પાસે કશું નથી કે જે આપને આપીને હું સંતુષ્ટ થઈ ! સ્વેચ્છાપૂર્વક આમજનોથી વિખૂટા પડેલો હું હવે સ્વેચ્છાથી જ તેમને મળવાને તત્પર થયો છું તો મને આ સ્થળેથી જવાની આજ્ઞા આપો.”

જોગીરાજ એ વિનંતિ સાંભળીને નવાઈ પામ્યા નહિ. પૂર્વે ખાલકુમારીને મુખેથી તેમણે સાંભળ્યું હતું કે અતિથિ સ્વદેશમાં જવાને તત્પર થયો છે, એટલે આજે તેમણે અતિથિની વિનંતિ ધ્યાન આપીને સાંભળી. થોડી ક્ષણોમુધી વિચાર કરીને તેમણે કહ્યું : “ પ્રિય અતિથિ ! આટલો વખત તારો પરિચય મને અત્યંદ આનંદ-પ્રદ તથા સુખપ્રદ લાગ્યો છે અને તે પરિચયનો ત્યાગ કરતાં મને આ વાટિકામાં શૂન્યતા લાગશે, પરંતુ આ સ્થાન જિજ્ઞાસુઓને આવવા તેમ જ જવાને માટે ખુલ્લું છે, એટલે જ્યાં ઇચ્છનારને મારાથી રોકા શકાય તેમ નથી; તારી ઇચ્છા આમજનોને મળવાની હોય, તો ભૂલે આનંદથી જા અને સુખી થા ! પ્રભુ તારા મનોરથો પૂરા કરશે અને તારું કલ્યાણ કરશે !”

લલિતા બોલી : “ અને ગુરુદેવ ! હું પણ રાગજીની સાથે ભદ્રપુર જવા ઇચ્છું છું. ત્યાંથી મારા પિતાજી પાસે જઈશ. તેઓ મારી શોધ કરવાને બહુ ફાંફાં મારતાં હશે. આ અંદ્રમણિશંકર મારા સગા છે; આજે અનાયાસે તેમનો મેળાપ થઈ ગયો છે. તે કહે છે કે મારાં માતા-પિતા મારે માટે કલ્પાંત કરી રહ્યાં છે ! આ સ્થાનનો આનંદ છોડવાનું અને ખાલકુમાર તથા અતિથિનો પરિચય છોડવાનું મહને અસહ્ય લાગે છે, પરંતુ નિરૂપાયે મને અહીંથી જવું પડે છે ! રાગજીની વિનંતિ પ્રમાણે આપ જો ભદ્રપુરમાં નિવાસ કરશો, તો પછી આપને અનેક વાર મળવા આવવાનો અને ખાલકુમારના પરિચયનો આનંદ લીધા વિના હું કદાપિ રહીશ નહિ.”

“લલિતા બહેન ! તું પણ ને જાય તો અમે પુનઃ એકલાં પડીશું. આ વાટિકા અમને નિર્જન લાગશે. બાલકુમાર અને અતિથિ તને અહીં લાવ્યા છે, વિપદમાંથી તેમણે જ તારો ઉદ્ધાર કર્યો છે. તેઓ ને રમ આપે તો ભલે જા !”

લલિતાએ બાલકુમારી અને અતિથિની સામે જોયું. બાલકુમારીનાં નેત્રોમાં આંસુ આવેલાં તેણે જોયાં. વ્યક્તિગત પ્રેમ કેવો હોય છે તેનો અનુભવ આજે બાલકુમારીને થયો. વસુદેવ કુટુંબકમ્ સરખા પ્રેમની દાક્ષા પામતારી આજાને પ્રેમનો આ પ્રકાર જાણી વિરહને પ્રસંગે થયો અને હૃદય તથા પ્રેમનો સળંગ કેવો હોય છે તેનું જ્ઞાન થયું. લલિતા બાલકુમારીની સ્થિતિ જોઈને તેની પાસેથી વિદાય માંગી શકી નહિ. બાલકુમારીએ પોતે જ કહ્યું : “બહેન તારાં માતાપિતાને કલ્પાંત કરતાં રહેવા દઈને તું અહીં રહે અને અમારા આનંદની વસ્તુ બની રહે, એમ તો હું કેવી રીતે કહી શકું ? ખુશીથી તું તારે જા અને સુખી થા. અતિથિ પણ તારી સાથે જ ભદ્રપુર આવે છે, એટલે અતિથિની વિદાય તો તારે કદાચ ભદ્રપુરમાં જ માંગવી પડશે !”

અતિથિએ જોખોની બાંદર જ સ્મિત કર્યું. લલિતાએ અતિથિની તરફ જોયું અને એ દૃષ્ટિમિલને બાલકુમારીનું કથન કણક રાખ્યું હોય અથવા ભદ્રપુરમાંથી છૂટાં પડતી વખતે પરસ્પર વિદાય લેવાનું વાજખી માન્યું હોય એવો ભાવ દર્શાવ્યો. કેટલીક ક્ષણોસુધી મૌન્ય ચાલ્યું અને જોગીરાજના શબ્દોએ તે મૌન્ય તોડ્યું. તેમણે કહ્યું : “રાજાજી ! તમે અત્ર પધાર્યા તેથી અમને આનંદ પણ થયો અને શોક પણ થયો. આનંદનું કારણ તો આપને મેં કહ્યું છે અને શોકનું

કારણ એ છે કે તમે અમારાં આમજન સરખાં એ અતિથિઓને તમારા નગરમાં લઇ જાઓ છો ! ”

સૂર્યસિંહે રિમત કર્યું અને કહ્યું : “ જ્યારે અત્યારે આપ એવું કહો છો, પછી ત્યારે હું આપને અને બાલકુમારને પણ ભદ્રપુરમાં લઇ જઇશ અને હમેશને માટે ત્યાં જ રાખીશ, ત્યારે વળી આપ મારે માથે કેવા દોષનું આરોપણ કરશો, ગુરૂદેવ ? ”

જોગીરાજ મંદ હસ્યા. સૂર્યસિંહ વાટિકાનો ત્યાગ કરવાને ઝંખા તરફ ચાલવા લાગ્યો એટલે તેની પાછળ બીજાંઓ પણ દોરખાં. અંદ્રમણિસંકર અને લેલિતા કાંઈ વાતચીત કરવા લાગ્યાં. બાલકુમારી અને અતિથિ તેમની પાછળ ચાલ્યાં; અને છેવટે સૌ વાટિકામાંથી બહાર નીકળીને સૂર્યસિંહની ગાડીમાં ગોઠવાયાં, તથા અંદ્રમણિસંકર એક ઘોડાપર સ્વાર થઇને વૃદ્ધનગર જવા માટે સૌની રજા લઇને ચાલતો થયો. થોડી વાર રહીને સૂર્યસિંહની ગાડી ભદ્રપુર જવા માટે ઉપડી. જોગીરાજ, બાલકુમારી અને જેતો એ વિદાય થએલાં અતિથિઓને શોકાતુર વદને જોઇ રહ્યાં. ગાડી દૃષ્ટિથી દૂર થઇ ત્યાંસુધી તેઓ વાટિકાની બહાર થોભ્યાં અને પછી નિઃશ્વાસ નાંખીને પાછાં ફર્યા ! સ્નેહીઓનું મિલન જેટલું સુખકર હોય છે, તેટલો જ દુઃખકર તેઓનો વિરહ હોય છે, એવો અનુભવ જગતને કાંઈ કેવળ નવો નથી !

પ્રકરણ ૧૬ મું.

મિલન.

રસિક તથા લલિતા સૂર્યસિંહની સાથે ભદ્રપુરમાં આવી પહોંચ્યાં ત્યારે દિવસનો ચોથો પ્રહર થવા આવ્યો હતો. માર્ગમાં જ સૂર્યસિંહે મનમાં ધારી રાખ્યું હતું કે લલિતાની ભાળ ભાગી છે એ વાત તેના પિતાના જાણવામાં નહિ આવવાથી તે ચિંતાતુર હશે માટે તેને વેળાસર તારવડે ખખર આપી દેવી. રસિક પોતાનાં આસજનોને મળવાને આતુર હતો તે સૂર્યસિંહ જાણતો હતો, તથાપિ તેના પરિચયનો આનંદ લીધા વિના તેને જવા દેવો નહિ એવો સૂર્યસિંહનો મનોનિશ્ચય હતો. અને તેણે રસિકને ભદ્રપુરમાં જ પોતાની પાસે રાખવાનો પોતાના મનથી ઠરાવ કર્યો હતો. પરંતુ ભદ્રપુરમાં પહોંચતાં જ સંઘર્ષ ચટનાચક ફેરવાઈ ગયું!

ગોપાળરાય, મંગળદાસ અને કીર્તિકર લલિતા તથા કાન્તિલાલની શોધ કરવાને તે દિવસે બપોરે ભદ્રપુરમાં આવી પહોંચ્યા હતા અને તેઓ સત્રંગા દિવાન શાન્તિપ્રસાદને ત્યાં જ ઉતર્યા હતા. 'નન્દિની વાટિકા' એ સ્થળ ક્યાં આવ્યું તે જાણવાને તેઓ મથન કરી રહ્યા હતા, પરંતુ એ સ્થળને ભદ્રપુરમાં કોઈ પિજાણતું નહોતું, એટલે હજીસુધી તેઓ નિરાશ બનીને બેઠા હતા. જનસમાજમાં એ સ્થળ બાવાજીની વાડી કે જોગીરાજની વાડીને નામે પ્રચલિત હતું એટલે આ નામ કોઈના જાણવામાં નહોતું, તોપણ તેઓ તો લલિતાનો તથા કાન્તિનો પત્ર શાન્તિપ્રસાદને બતાવીને આગ્રહ સાથે

કહી રહ્યા હતા કે “તમારા ભદ્રપુરની ટપાલ ઓફીસમાંથી આવેલા આ પત્ર છે. એટલે નંદિની વાટિકા ભદ્રપુરની નિકટમાં જ હોવી જોઈએ, એ નિશ્ચિત છે. તમે આ રાત્રીના દિવાન છો, આ સ્થળ જાણવાનાં તમારી પાસે જોટલાં સાધન હોય તેટલાં અન્ય કોઈની પાસે પણ હોય નહિ, તેમ છતાં તમે કહો છો કે અહીં એ સ્થળને કોઈ ઓળખતું નથી એ કેવી નવાઈની વાત કહેવાય? માટે હરકોઈ પ્રયત્ન આ સ્થળનો પત્તો મેળવી આપવાનો બાર તમારે શિરે છે.”

શાન્તિપ્રસાદે પુનઃ પુનઃ એ પત્રો વાંચ્યા અને છેવટે કહ્યું: “આ સ્થળ ભદ્રપુર અને વૃહદ્નગરનો વચ્ચે દરિયાકાંઠે છે, પરંતુ મેં તે કોઈ વાર જોયું નથી કે સાંભળ્યું નથી. રાત્રીના એ દિશાએ આવેલા કોઈ ગામડાના વહીવટદારના જાણવામાં એ સ્થળ હોય એ સંભવિત છે, પરંતુ તે માટે ઉતાવળ કરવી નકામી છે. હું બે-ચાર ગામના વહીવટદારોપર પત્ર લખું છું અને તેમની માર્ગદર્શિતે તપાસ કરાવું ત્યારપછી તમને કાંઈક પણ જવાબ આપી શકું.”

ગોપાળરાય બોલ્યા: “હજી બેચાર દિવસ? એ તો બહુ લાંબી મુદત કહેવાય! તમારા રાત્રીની નજીકનું એક સ્થળ શોધી કાઢવાને માટે તમને પણ બેચાર દિવસની મુદત જોઈએ, એ તો બહુ મોટી નવાઈની વાત કહેવાય; કેમ મંજૂરદાસ! હવે આપણે શું કરીશું?”

મંજૂરદાસે કહ્યું: “દિવાનસાહેબ કહે છે એ દિશાએ ભલે પ્રયત્ન ચાલુ રહે; દર્મિયાનમાં ખીજા પ્રયત્નો પણ ચાલુ રાખીશું અને હરકોઈ સાધનવડે વહેણમાં વહેલી ખબર આપણને મળશે તે ખબરનો ઉપયોગ કરીને આપણા હેતુની સિદ્ધિ આપણે કરીશું.”

તેઓ આ વિચાર જ ચલાવી રહ્યા હતા, એવામાં તો સૂર્ય-

સિંહની સ્વારી નગરમાં આવી ગયાના ખમર ચાકરે દિવાનને આપ્યા એટલે દિવાન તુરત જ રાજ્યને મળવાને રાજમહાલયમાં ગયો ! ત્યાં તેણે લલિતાને જોઈ અને ઓળખી. તેણે આશ્ચર્ય પામીને લલિતાને તેના પિતાના આગમનના ખમર આપ્યા. લલિતા પિતાને મળવાને ઉત્સુક બની હતી તે આ ખમર સાંભળીને વધારે ઉત્સુક બની. શાન્તિપ્રસાદે તેમને તેડવા માટે ચાકરને પોતાને ઘેર દોડાવ્યો. થોડી વારમાં ત્રણે જણ રાજ્યમહાલયમાં આવ્યાં અને ત્યાં તેમણે શું બોલ્યું ? કષાયવસ્ત્રધારી કાન્તિલાલ અને શ્વેતવસ્ત્રધારિણી લલિતા ઉત્સુક નયને પોતાના વડીલોને મળવાને બેઠાં હતાં ! ચક્ષુમિલન થતાં પાંચે જણની દશે આંખોમાંથી હર્ષનો-હર્ષોત્તરેકની અશ્રુધારા સતત વહી નીકળી ! કોઈ પણ જાતનો ઉદ્વેગ કાઢવાને વાણી શક્તિમતી હતી જ નહિ, પછી કોણ શું બોલે ?

“ મોટા ભાઈ ! આટલી નિષ્કુરતા તમારામાં ક્યાંથી આવી ? પિતાજીનો પરિત્યાગ કરતાં આ રંક લઘુમધુનો વિચાર શું તમને આવ્યો જ નહિ ? રામને વનવાસમાં જતી વેળાએ લક્ષ્મણનો જેવો વિચાર આવ્યો હતો, તેવો વિચાર શું તમને આવ્યો નહિ ? ”

“ ભાઈ ! પણ તારા દેહની આવી દશા શાથી થઈ ગઈ ? ખીર્તિકર ! તું તો તદ્દન બદલાઈ ગયો છે ! ”

“ હા, ભાઈ ! તમે જ મને બદલાવી નાંખ્યો છે. તમે જ મારી આવી દશા કરી છે ! તમારો છેલ્લો પત્ર જો ન આવ્યો હોત તો હું અત્યારે અહીં નહિ, પરંતુ સ્વર્ગવાસી માતાની પાસે જ હોત ! ”

“ હેં ! શું માતૃશ્રી સ્વર્ગવાસી થયાં ? ! ઓ પ્રભુ ! ” કાન્તિથી હૃદયે રડવા વિના રહેવાયું નહિ. વૃદ્ધ માતા વહેલે કે મોડે અવશ્ય મરણ પામત, એવું તે સમજતો હતો, પરંતુ પોતાના યુવવાસની

અંદર, વિરહનું દુઃખ વેડતાં તેમને ધડલોક ત્યજીને જવું પડ્યું એ કલ્પનાએ તેને અત્યંત દુઃખ ઉપજાવ્યું. વિયોગીઓના સંમિલનનો એ શુભ અવસર એ પ્રમાણે દુઃખદાયી થઈ પડ્યો.

એક બાળુએ મંગળદાસ રડતો હતો, બીજી બાળુએ કાન્તિ અશ્રુસારી રહી હતો, ત્રીજી બાળુએ કીર્તિકર દયામણે વદને એ દશ્ય જોતો જોમો હતો ! લલિતાનું કથાનક શ્રવણ કરતાં ગોપાળરાય જોભા હતા, તેમને મંગળદાસના પ્રકારનું બાન પણ નહોતું. આ સધળા ધટના જોતો સૂર્યસિંહ હર્ષ, શોક અને આશ્ચર્યની ત્રિવિધ લાગણીનો બોકતો બનતો એક ખૂણામાં જોમો હતો. રાજ્યમહાલયનાં દાસ-દાસીઓને પણ એ કરણારસવાળું કુતૂહલ આશ્ચર્ય ઉપજાવી રહ્યું હતું !

કોઈ પણ પ્રકારના હલ્લના આવેગનો પહેલો ઉભરો એવો જ હોય છે ! ધીરે ધીરે એ પહેલો ઉભરો શમી ગયો. કાન્તિને માતાના સ્વર્ગવાસની ખબર મળ્યા પછી સ્નાન કરાવવામાં આવ્યું.

બીજી બાળુએ ગોપાળરાય પુત્રીને તેની આપત્તિના પ્રસંગે વિષે પૃચ્છા કરતાં હજી થાક્યા નહોતાં. કુંદનલાલ સંબંધી સધળી વાર્તા લલિતાએ ખેદ અને તિરસ્કારના મિશ્રણ સાથે પિતાને કહી સંભળાવી. તે વાર્તા સાંભળીને ગોપાળરાયને કુંદનના તેમ જ તેના જેવા બીજા ફાંકડા દેખાતા યુવકોના કૃત્રિમ જીવન ઉપર અહુ જ તિરસ્કાર આવ્યો. આર્યોના સમાજમંધનની અવગણના કરનારાઓ વસ્તુતઃ નીતિની જ અવગણના કરે છે એવું હવે ગોપાળરાયના પાશ્વર્ય સંસ્કારોથી રંગાએલા મગજને પણ સમજવા લાગ્યું ! તેમણે કહ્યું : “જહેન લલિતા ! તારા પર ખરેખર મોટી આકૃષ્ટ ગુજરી છે અને તેમાં તું પવિત્ર તથા જીવતી રહી તે કું માફ તેમ જ તારે અહો-

આગ્ય સમજ્યું છું; મરનુ આ સધળી ઉપાધિતું મૂળ કારણ શું છે તે તને સમજાય છે કે ?”

“હા, પિતાજી! કોઈના પણ બોધથી જે વાતને હું સમજી શકી ન હોત, તે વાતને હું આ કદુ અનુભવડે સમજી શકી છું કે ઉચ્છૃંખલ જીવન ગાળવામાં ડગલે ને પગલે આપત્તિઓ આવી પડે છે. માંડે પહેલાંનું સધળું વર્તન એવી ઉચ્છૃંખલતાવાળું જ હતું, એવું હવે હું સમજી છું. સાદું જીવન ગાળતા કાન્તિલાલનો અસ્વીકાર કરવા હું તૈયાર થઈ હતી તેમાં મારો આશય કુંદનલાલની સાથે લગ્ન કરવાનો હતો, પરનુ કાન્તિલાલ અને કુંદનલાલ વચ્ચેનો તફાવત હવે મારા સમજવામાં આવ્યો છે.”

આ શબ્દો સાંભળીને-પોતાની પુત્રી કેવળ બદલાઈ મએલી છે એવું જોઈને ગોપાળરાયને અત્યંત આશ્ચર્ય થયું. તેમને એમ જ લાગ્યું કે આ શબ્દો કાણ બોલે છે ? ઉછાંછળા વિચારોવાળી લલિતા બોલે છે કે ઠરેલ વિચારની લતા બોલે છે ? તેમણે લલિતાની પીઠપર હાથ ફેરવી એક વક્સલ પિતાને શોભે તેવા આશીર્વાદમયક સ્વરથી કહ્યું : “ “ જ્ઞેન ! અખંડ સૌભાગ્યવતી થા ! પ્રભુએ તને અને મને દુઃખી કર્યાં હોવા છતાં તારા ઉપર તેમજ મારા ઉપર પૂરી રહેમ બતાવી છે. ” ગોપાળરાયના વદન ઉપર હર્ષની સુરખી પ્રકટવા લાગી અને લલિતાના જાણવામાં પિતાનો એ આનંદ આવ્યા વિના રહ્યો નહિ.

“કદ બાબતમાં પ્રભુએ એવી રહેમ બતાવી છે વાર ?”

“શું તું નથી જાણતી કે પહેલાં તું અને કાન્તિલાલ પરસ્પર વિરુદ્ધ વિચાર ધરાવતાં હતાં, તે હવે તમે બન્ને પરસ્પર અનુકૂળ વિચારવાળા બન્યા છો ?”

“ કાન્તિલાલના વિચારો તમે કદાચ જાણ્યા હશે, પરન્તુ મેં તો ખીલકુલ જાણ્યા નથી. માત્ર એટલું જ હું જાણું છું કે તે કેવળ સાદા જીવનને પસંદ કરનારા હતા. ” લલિતાએ જણાવ્યું.

“ કાન્તિલાલના વિચારો તો મારા કરતાં તું વધારે જાણતી હોવી જોઈએ, ખૂબેન ! કારણકે તમે બંને આટલો વખત એક બીજાના પરિચયમાં રહેલાં છો. ”

લલિતા આ સાંભળીને આશ્ચર્ય પામી અને પોતાના પિતા આ શું કહે છે તે સમજવાને વિચારમાં પડતી દેખાઈ. તેની એ આશ્ચર્ય-મુગ્ધતા જોઈને ગોપાળરાયે કહ્યું : “ ખૂબેન ! તું આટલો વખત જે અતિથિના પરિચયમાં રહી છે તેમને શું એવટસુધી પિછાણી શકી નથી ? જો, આ તે જ અતિથિ ઉર્ફે કાન્તિલાલ તેના પિતા મંગલદાસની સાથે વાતચીત કરે છે ! ”

લલિતાએ કાંઈક મજારાટથી કાન્તિલાલની સામે જોયું. જે અતિથિની સાથે તેણે આટલા દિવસો ગુજાર્યા હતા, જે અતિથિની આગળ તેણે પોતાના બદલાએલા વિચારો જાહેર કર્યા હતા, જે અતિથિની પાસે તેણે કાન્તિલાલની પ્રશંસા પણ કરી હતી, તે અતિથિ પોતે જ કાન્તિલાલ છે, એવું ત્યારે લલિતાએ જાણ્યું ત્યારે તેના આશ્ચર્યનો પાર જ રહ્યો નહિ. તે પુનઃ પુનઃ કાન્તિલાલ તરફ અને પોતાના પિતાની સામે જોતી અવાકૂ રીતે પોતાનું આશ્ચર્ય વ્યક્ત કરતી હતી અને અત્યારસુધી અતિથિએ પોતાનો પરિચય કેમ આપ્યો નહોતો તેનું રહસ્ય સમજતી જતી હતી. કેટલીક વારે આશ્ચર્યનેા ઉત્તરો કાંઈક શમ્મા પછી તેણે પિતાને કહ્યું : “ પિતાજી ! ત્યારે એ કાન્તિલાલ તો નન્દિની વાટિકામાં ઘણો વખત રહ્યા છે ! પોતાના કુટુંબને છોડીને એટલો બધો ત્યાં માળવાનું તેમને શું કારણ હતું ? ”

“ બહેન ! અરેં કહું તો તેનું કારણ પણ તું જ હતી. મંમ-
જદાસે તેના ઉપર એવું દબાણ કર્યું હતું કે તેણે તારી સાથે લગ્ન
કરવું; પરંતુ તારા પરંતેને જરા પણ ભાવ હતો નહિ, તારી રીત-
બાતો તેને પસંદ હતી નહિ અને તેથી તેણે પોતાની ઉપર દબાણ
કરતા પિતાનો ત્યાગ કરીને ગુપ્તવાસમાં રહેવાનું પસંદ કર્યું હતું. ”

લલિતાને એ સાંભળી પોતાની જાત ઉપર બહુ ગુસ્સો આવ્યો.
પોતાનું જીવન એક વાર એક સુખીલ યુવકને સંતાપ ઉપજાવનારું થઈ
પડ્યું હતું અને પોતાને જ કારણે તેને પોતાનું ગૃહ તથા આમજ-
નોનો ત્યાગ કરવો પડ્યો હતો, એ વાત સાંભળીને તે એટલી શર-
માઈ ગઈ કે કાન્તિલાલ બણી નજર કરવાનું ધૈર્ય પણ તે ધારણ
કરી શકી નહિ. તે મનમાં બોલી: “ અતિથિ ! આ અતિથિ ! તમે
આ શું કર્યું ? મારે જ લીધે તમને આટલું કષ્ટ વેઠવું પડ્યું અને
મારો જ પુનઃ તમે કષ્ટમાંથી ઉદ્ધાર કર્યો ? અપકારના બહાલામાં ઉપ-
કાર કર્યો ? હવે હું તમને શું મ્હોં બતાવું ? તમને એક વાર તિરસ્કા-
રનારી હું તમારી ક્ષમા માંગવાની હિંમત પણ હવે કેવી રીતે ધારણ
કરી શકીશ ? ” એ પ્રકારની વિચારમાળાને અન્તે તે ક્રિંકર્ત બની પડી
બનીને બેઠી રહી.

સૂર્યસિંહને પણ હવે અતિથિની ખરી પિછાણ પડી. તેનું અરેં
નામ રસિકલાલ નહોતું પણ કાન્તિલાલ હતું અને તે મનોદુઃખથી
ધેરાવાથી જ ગૃહત્યાગ કરવાને તથા ગુપ્તવાસમાં રહેવાને તત્પર બન્યો
હતો એવું તે સમજ્યો. માતાના મરણના અખરથી શોકાકુલ બનેલા
કાન્તિલાલને તે સમયે તો સૂર્યસિંહે ન બોલાવ્યો, પરંતુ રાત્રિએ
તેને પોતાની પાસે એકાન્તમાં બોલાવ્યો અને કહ્યું: “ અતિથિવર્મ
કાન્તિલાલજી ! આટલા પરિચય પછી અત્યારે જ તમે શું ખરા ક-

પમાં મારા જોવામાં આવ્યા ? હૃદયના શોકનો એક પ્રકારનો ભાર જોડો કરવાને મેં તમને તસ્દી આપી છે. તમે પિતાની આજ્ઞાને નહિ પાળતાં સ્વયં કષ્ટ વેઠ્યું, મેં માતાની આજ્ઞા પાળીને સુખ ભોગવવા જતાં પરિણામે આટલું મનઃકષ્ટ વેઠ્યું. જે મનોબળ તમે એક વાર લલિતાગૌરી આથે લગ્ન નહિ કરવાના દલાગ્રહને પકડી રાખી ગૃહત્યાગ કરવામાં દર્શાવ્યું હતું, તે મનોબળ મારામાં નહોતું, અને તેથી માતાની આજ્ઞા પાળવાને મેં શોભતાને તેના મનની વિરુદ્ધ પરણાવી દીધી ! મારી એ નિર્જળતાનું પરિણામ આજે તમે જુઓ છો ! ”

કાન્તિલાલ બોલ્યો : “ રાજગુ ! મેં પિતાજીની આજ્ઞા નહિ પાળવાને ગૃહત્યાગ કર્યો ખરો, પરંતુ વિધિએ શું નિર્માણ કરી રાખ્યું હશે તે કોણ સમજે છે ? તેવી જ રીતે તમે તમારા મનની વિરુદ્ધ માતાની આજ્ઞા પાળવાનું યોગ્ય માન્યું અને તેનું આ પરિણામ આવ્યું. બન્ને પ્રસંગોમાં મારે અને આપને માટે તપશ્ચર્યા તો અવસ્ય નિર્માણ થએલી જ હતી. એ તપશ્ચર્યા મેં પહેલાં કરી, આપ પાછળથી કરો છો. સત્યને માટે તપશ્ચર્યા કરવી પડે તો તે કરવી-ધણી ખુશીથી કરવી એવી આપને મારી સલાહ છે. ”

“ પ્રિય મિત્ર ! તમારી તપશ્ચર્યાનો અંત આવ્યો, પરંતુ મારી તપશ્ચર્યાનો અંત જ ક્યાં છે ? ” સુર્સિંહે નિરાશા વ્યક્ત કરતાં કહ્યું.

કાન્તિલાલ બોલ્યો : “ મહારાજ ! નિરાશ થશો નહિ. મારી તપશ્ચર્યા કરતાં આપની તપશ્ચર્યા અત્યંત મૂલ્યવતી છે. મેં પિતાની આજ્ઞાને પાળી નહિ, કારણકે મારી બુદ્ધિ પ્રમાણે તે આજ્ઞા અધર્મ-મૂલક હતી. હું સત્યના પક્ષમાં હતો. પિતાજી અસત્યના પક્ષમાં હતા. મારા સત્યના આગ્રહ માટે મેં તપશ્ચર્યાનો આરંભ કર્યો અને આટલો

વળે એ તપશ્ચર્યા પૂરી થઈ એટલે માફ સત્ય તરી આવ્યું અને હું હવે સુખનો ભોક્તા બનીશ. માફ સત્ય તરી આવ્યું હોવા છતાં વિધિએ તો પિતાની આજ્ઞા કે જે પહેલાં અધર્મમૂલક હતી તેને ધર્મમૂલક બનાવી દેવાની કૃપા કરી હતી તેથી તેમની એ આજ્ઞાને પણ અત્યારે સત્યના પક્ષમાં મૂકી શકાય એવી વસ્તુસ્થિતિ ઉપસ્થિત થઈ છે, છતાં પિતાજી તો પોતાની એ આજ્ઞાને સત્યના પક્ષમાં મૂકવાની અત્યારે સ્પષ્ટ ના કહે છે. તે આજ્ઞા અત્યારે ભલે ધર્મમૂલક દેખાતી હોય, પણ તે તો દૈવયોગનું જ એક પરિણામ છે—દૈવની કૃપા વિના તે ધર્મમૂલક બને એવો સંભવ જ નહોતો, એવું પિતાજી ખુલ્લા મનથી સ્વીકારે છે. એ પ્રમાણે મારી ટુંકી તપશ્ચર્યાને પરિણામે હું સુખી થયો હોઉં તે સ્વાભાવિક છે, પરંતુ પિતાની આજ્ઞા નહિ પાળીને મેં કરેલી તપશ્ચર્યા આપે માતાની આજ્ઞા પાળીને કરવા માટેલી તપશ્ચર્યા કરતાં ઉતરતા પ્રકારની છે. આપણી તપશ્ચર્યા લાંબી ચાલશે. મહાલોકમાં કદાચ તેનું ફળ નહિ પણ મને; તોપણ એ તપશ્ચર્યા કદાપિ નિષ્ફળ તો નહિ જ થાય એ સત્ય માનજો. આપણી ઉત્તમ પ્રતિની તપશ્ચર્યાથી આપણો આત્મા વિશેષ વિશુદ્ધ બનશે, મારી તપશ્ચર્યાનું ફળ ઐહિક સુખમાં જ પરિવર્તિત થઈ જશે. તેટલા માટે આપે કિંચિત્ માત્ર પણ નિરાશ નહિ થતાં આત્મકલેશનો ત્યાગ કરી નાંખવો ઘટે છે અને જે નવીન પ્રવૃત્તિમાં ચિત્તને જોડવાનું ધાર્યું છે, તે પ્રવૃત્તિમાં ઉતાવળે સંલગ્ન થઈ જવું ઘટે છે.”

કાન્તિલાલનાં એ વચનો શ્રવણ કરીને સુખસિંહના ચિત્તમાં હ્રસ્વાસ પ્રકટ થયો. પોતે મનઃકંટ ભોગવ્યા છતાં તે નિરાશા પામવા ચોખ્ખી નથી, કારણકે શુભ હેતુપૂર્વક ભોગવેલી એ એક પ્રકારની તપશ્ચર્યા છે એવું તેના ચિત્તમાં વસ્યું, અને તેથી તેના ચિત્તની ગ્લાનિ

દૂર થવા લાગી. કાન્તિલાલનો ઉદ્ઘાપણભર્યો ઉપદેશ સાંભળીને તેના ઉપર સૂર્યસિંહને એટલો પ્રેમ ઉપજ્યો કે તેણે તેના હૃદયને પોતાના હૃદય સાથે ચાંપીને કહ્યું: “ કાન્તિલાલ ! કાન્તિલાલ ! તમે ખરેખર મારા સાચા સખાતુલ્ય છો ! તમારું હું કેટલું અભિનંદન કરું ? તમે મારા ચિત્તના સઘળા ઉદ્દેગનો નાશ કરી અંતરમાં એવો પ્રકાશ પ્રકટાવ્યો છે કે જેનું વર્ણન કરવાનું સામર્થ્ય પણ મારામાં નથી. કાન્તિલાલ ! હવે હું તમને એક ખીજી વિનંતિ કરું છું. ”

“ કાંઈ વિનંતિ ? ”

“ તમે કૃપા કરીને આવતી કાલે બે કામો કરો. અહીંથી ગાડી લઈને નંદિની વાટિકામાં અને વૃદ્ધનગર જાઓ. નંદિની વાટિકામાંથી ગમે તેમ કરીને જોગીરાજને અહીં તેડી લાવો અને તમારી સૂચના પ્રમાણે પ્રેમસેવામંદિરની સ્થાપના તુરત કરી તેમાં જ મારું ચિત્ત જોડવાની હવે મારી ઇચ્છા છે. ખીજું કામ એ છે કે વૃદ્ધનગરના મહારાજ અને દિવાનપરનો પત્ર મારી પાસેથી તમે લઈને ત્યાં જાઓ, તેમને મળો અને કાંઈ પણ રીતે અંદ્રમણિશંકરને અહીં લાવો. હાલના દિવાનને રજા આપીને તેની જગ્યાએ અંદ્રમણિશંકરને દિવાન-પદ આપી રાજ્યકારભાર સંભાળી ચિંતાઓ મારે કાંઈ કરવી પડે નહિ એવું મારે કરવું છે. હાલના દિવાન ઉપર મને બિલકુલ વિશ્વાસ નથી. તેના અન્યાયોએ મને બહુ ઉસ્કેરી મેલ્યો છે. હું ખીજા કાર્યમાં ચિત્ત પરાવું, તે વખતે અંદ્રમણિશંકર જેવા સહૃદય મંત્રી વિના મારા રાજ્યનો કાર્યભાર ખરાખર ચાલી શકે તેમ નથી. મારી આટલી દેખરેખ છતાં શાંતિપ્રસાદ અન્યાયનાં કાર્યો કરે છે અને જો મારું ચિત્ત અન્ય વ્યાપારમાં જોડાય તો તે કેવાં દુષ્કાર્યો કરે ? આ કારણથી જ હવે મને અંદ્રમણિશંકર જેવા માણસ વિના ચાલી શકે

તેમ નથી. વૃદ્ધનગરના મહારાજા અને દિવાન તેને છોડતાં બહુ ના-
ખુશ થશે એ હું સમજું છું, પરંતુ મારી પ્રજામાંના એ માણસ
ઉપરનો મારો હક્ક, મારી જરૂરીઆત અને મારી વિનતિની અસર
તેમના ઉપર થશે એવો મને વિશ્વાસ છે અને એ કાર્ય જો પાર પડે
તો રાજ્યકાર્યભારને માટે હું નિશ્ચિંત બની શકું તેમ છે. ”

“ આપનાં એ કાર્યો કરી આપવાને મને કશો વાંધો નથી.
તમે પત્રો તૈયાર કરી રાખજો. હું સહવારે વહેલો નીકળી પડીશ.
જોગીરાજને માટે પત્રની કાંઈ જરૂર નથી. તેમને હું મારાથી બની
શકતો આગ્રહ કરીશ અને બનતાંસુધી અવશ્ય તેડતો આવીશ. ”
કાન્તિલાલે જણાવ્યું.

પછી ઉભય મિત્રો છૂટા પડ્યા. સૂર્યસિંહ પત્રો લખવા બેઠો.

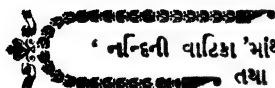
પ્રકરણ ૧૭ મું.

પ્રેમ-સેવા-મંદિર.

સેવાધર્મઃ પરમગહનો યોગિનામવ્યગમ્યઃ ॥

યોગી જનોને પણ અગમ્ય એવો સેવાધર્મ પરમગહન છે.

* * * *

‘ નન્દિની વાટિકા ’માંથી સૂર્યસિંહ અને તેની સાથે અતિથિ
તથા લલિતા વિદાય થયા પછી જોગીરા-
જને એ સ્થાન શૂન્ય તથા એકાન્તમય દેખાવા લાગ્યું. લાંબા વખત
સુધી અતિથિના સમાગમમાં રહેવાથી અને વિવાદ તથા વિચારણાને

માટે એક વિદ્વાન્ સહચારી મળવાથી જોગીરાજને જે આનંદ મળતો હતો, તે આનંદ હવે ચાલ્યો ગયો હતો અને તેથી આખી વાટિકા આજે જોગીરાજને નિરાનંદમય દેખાતી હતી. માત્ર ચિત્તશાન્તિને માટે કેટલાક વખતથી જોગીરાજે એ એકાંત સ્થળે નિવાસ કર્યો હતો, પરંતુ એક વાર અન્ય જનોના પરિચયનું સુખ અનુભવ્યા પછી તેમને તે સ્થળનો નિવાસ ઉદાસીન બનાવવા લાગ્યો. તે સમજતા હતા કે તત્કાળના આ સ્થિતિપરિવર્તનથી ચિત્ત વધારે અપ્રસન્ન રહે છે. પરંતુ ધીમે ધીમે ચિત્ત ઉપરનો ભાર ઓછો થવા લાગશે અને પુનઃ નન્દિની વાટિકા પૂર્વવત્ આનંદદાયિની જ દેખાશે.

પરંતુ સૂર્યસિંહે તેમને જે વિનંતિ કરી હતી તે વિનંતિ સંખ્યા તેમને દીર્ઘ વિચાર ચલાવવાનો હતો. સૂર્યસિંહના ઉચ્ચ ઉદ્દેશ માટે તો જોગીરાજને તેના પ્રત્યે માનબુદ્ધિ ઉત્પન્ન થઈ હતી અને તેનો ઉત્સાહ પણ અનુપમ હતો. જે કાર્ય કરવાની-કરી બતાવવાની સૂર્યસિંહને વ્રત્તબળ હતી, તે કાર્ય પણ કરવા ચોક્કસ હતું અને જોકે તે એક જ કાર્યથી જગતનો ઉદ્ધાર થઈ જવાનો નહોતો, તોપણ એ ક્ષેત્ર માટે જગતમાં થતાં કાર્યોમાં એ એક સાચી દિશાએ બરવામાં આવતું પગલું હતું એવું જોગીરાજ માનતા હતા. દેવી નન્દિનીના સ્થૂળ દેહનો વિયોગ થયા પછીનું આટલું જીવન “વસુમૈવ કુટુંબકમ્” શી પ્રેમમય ભાવનાના નિવાસ માટે ગાળ્યું હતું અને તે કાર્યમાં દેવી નન્દિનીએ પરલોકમાં રહ્યાં રહ્યાં પણ પૂરતી સહાય કરી હતી; હવે જીવનનો અવશેષ રહેલો ભાગ એ ભાવનાને અનુસરતું કાર્ય કરી બતાવવામાં ગાળવો કે નહિ એ જ પ્રશ્ન જોગીરાજની સમીપે આવીને અટકી રહેલો હતો, કારણકે એ કાર્ય કરવાનો જ પ્રસંગ અત્યારે સૂર્યસિંહદ્વારા ઉપસ્થિત થયો હતો અને તેનું

અગ્રસરપદ લેવાનું તેમને નિમંત્રણ કરવામાં આવ્યું હતું. એ નિમંત્રણનો સ્વીકાર કરતાં પોતાને કાંઈ મુશ્કેલીઓ વેઠવી પડશે કે નહિ તેનો જ વિચાર તેમને માત્ર કરવાનો હતો. જે કાર્ય 'પ્રેમ-સેવા-મંદિર'ના અધિષ્ઠાતા તરીકે તેમણે કરવાનું હતું તે કાર્ય તો તેમના સ્વભાવને રૂચે તેવું જ હતું પરંતુ પોતાની જ દૃષ્ટિએ પોતાનું જીવન ગાળવાની સગવડનો સવાલ તેમને વિચારમગ્ન કરતો હતો. સૂર્યસિંહે વચન આપ્યું હતું કે જોગીરાજને અનુકૂળ આવે એવી સર્વ વ્યવસ્થા કરી આપવાને તે તત્પર હતો. એ મંદિરના અધિષ્ઠાતાનું પદ સ્વીકારવા છતાં તેમની મનોવાંચના તો કેવળ પર્ણકુટીમાં જ રહેવાની હતી. રાજની કૃપાથી સર્વ પ્રકારની સંપત્તિ પ્રાપ્ત થઈ શકે તેમ હોવા છતાં તે તો નિત્યની પેઠે પોતાનો સાદો ખોરાક લેઈને સાદું-નિરોહ જીવન ગાળવાની મનોવૃત્તિવાળો હતા. વસતિમાં ઉચ્ચ પદવી ઉપર રહેવાથી આત્માનું જો પતન થતું હોય તો તે ઉચ્ચ પદવી કે અધિકાર કશું ન લેવું એ વિશેષ ઐયરકર છે એવી તેમની માન્યતા હતી અને તેથી નન્દિની વાટિકાનાં જેવી જ કુપડી ખાંધીને એ પ્રેમ-સેવા-મંદિરની વ્યવસ્થા ચલાવવી એવી એમની ધારણા નિશ્ચિત થઈ હતી. સૂર્યસિંહ એ ધારણાની આડે આવે તેમ હતું જ નહિ. વિશેષમાં બાલકુમારીનું જીવન કેવી રીતે ગાળવું તે વિચાર તેમને થતો હતો, પરંતુ એ બાળા વનવાસિની પંખિણીના જેવી જ નિર્દોષ હતી અને એવું નિર્દોષ જીવન ગાળવાની જ તેની અભિલાષા હતી. જોગીરાજની પણ એવી જ ઇચ્છા હતી કે તે કુમારિકા રહીને પ્રેમભાવનાનો વિકાસ કરે તથા જગતના કલ્યાણ તરફ જ તે ભાવનાની ગતિને દોર્યા કરે. પ્રેમ-સેવા-મંદિરમાં રહેવાથી એ હેતુ પાર પડશે કે નહિ તે વિષે જોગીરાજને શંકા રહ્યા કરતી

હતી અને તેટલા પુરતો જ તેમનો નિશ્ચય અધૂરો રહેવા પામ્યો હતો. બાલકુમારીને તો જગતની કશી કલ્પના જ નહોતી તો પછી સંસારનાં વાસનામય મનુષ્યો, તેમની ઇચ્છાઓ અને તેમના પ્રપંચોની કલ્પના ક્યાંથી હોય ? એટલે તેમણે તત્સંબંધી બાલકુમારીને કશું પૂછ્યું નહિ, પરંતુ એટલું તો એમણે પોતાના મનથી ઠરાવ્યું કે જેવું જીવન નન્દિની વાટિકામાં પોતે ગાળી શકે છે તેવું જ જીવન અદ્રપુરમાં ગયા પછી પણ જો ગાળી શકાય તેમ હોય તો એ પ્રવૃત્તિમય જનસેવા બળવવાને પ્રેમ-સેવા-મંદિરનો ભાર ઉપાડવો.

બીજા દિવસનું પ્રભાત થયું, એટલામાં તો કાન્તિલાલ સૂર્ય-સિંહની આજ્ઞાથી ગાડી લઈને જોગીરાજની પાસે આવી પહોંચ્યો. તેણે જોગીરાજને સૂર્યસિંહની મનોધારણા મથાસ્થિત નિવેદન કરી સંભળાવી. સૂર્યસિંહના ઉચ્ચ આશયનો ખ્યાલ તો જોગીરાજને તેના પરિચયની વેળાએ જ આવી ગયો હતો, પરંતુ તેણે કાન્તિલાલ દ્વારા કરાવેલા આ વિશેષ આગ્રહથી જોગીરાજ તેના ઉત્સાહ તથા ઉત્કંઠાનું માપ લઈ શક્યા. તેમણે કહ્યું : “ અતિથિ ! રાજાજી અહીંથી નગર તરફ ગયા પછી મેં તેમના પ્રસ્તાવ વિષે લાંબો વિચાર કર્યો છે અને એવો નિશ્ચય કર્યો છે કે એમના હેતુ પ્રમાણેનું કાર્ય વ્યવહાર રીતે કરતાં છતાં જો હું અને બાલકુમારી નન્દિની વાટિકાના જેવું જીવન ગાળી શકીએ તો મારે એ પ્રવૃત્તિનો સ્વીકાર કરવો. ”

કાન્તિએ ઉમંગ દર્શાવતાં કહ્યું : “ આપનો એ નિશ્ચય યોગ્ય જ છે અને તે સ્થળે આપ અહીંના જેવું જીવન ગાળવા માટે જો કાંઈ વ્યવસ્થા મુશ્કેલી તે વ્યવસ્થા પ્રમાણે જ સધળું કાર્ય કરવાને રાજાજી ઉત્સુક છે. આપની ધારણા પ્રમાણે જ પ્રેમ-સેવા-મંદિરનું કાર્ય ચાલે અને રાજાજીનો મૂળ હેતુ પાર પડે, તેટલા માટે તેમણે રા-

જન્યના કાર્યનો ભાર પોતાને શિરેથી જેમ અને તેમ ઓછો કરવાનો પણ ઠરાવ કર્યો છે. તેમ કરવાને તેમની પાસે જેવો મંત્રી જામીએ, તેવો મંત્રી નહિ હોવાથી વૃદ્ધનગરના નાયબ દિવાન ચંદ્ર-મણિશંકરને પોતાના રાજ્યના દિવાનની પદવી આપવાનો તેમણે ઠરાવ કર્યો છે અને તેમની માંગણી કરવાને જ હું અત્યારે વૃદ્ધનગરના રાજાજી તથા મંત્રીની પાસે જઈ છું.”

“ અતિથિ ! સૂર્યસિંહના મનોવેગને હરે હું સમજી શકું છું. શૌભનાનો કેવો પ્રયજ્ઞ આત્મા હશે કે જેના સ્મરણ પાછળ રાજાજી આટલો બધો ઉત્સાહ દર્શાવે છે તે હવે મને સંપૂર્ણ રીતે સમજાય છે. તેમના આમંત્રણનો હું સપ્રેમ સ્વીકાર કરું છું.”

“ તો આપ મારી સાથે જ આ ગાડીમાં ભદ્રપુર પધારશો ? ”

“ ના. આવની કાંતે પ્રજાતમા જ હું અને બાલકુમારી કોઈ જાતના વાહન વિના જ ભદ્રપુર તરફ આવીશું. અહીંની કેટલીક વ્યવસ્થા મારે થોડા વખતને માટે જેતાને સૂચવવી પડશે અને તે કાર્ય હું બાંહે કરી નાંખીશ.”

સૂર્યસિંહે સોંપેલું એક કાર્ય તો પોતે આ રીતે પાર પાડ્યું તે જાણીને કાન્તિલાલને આનંદ થયો. ત્યાંથી સત્તર નીકળીને તે માંજ પડતાં પહેલાં વૃદ્ધનગર પહોંચ્યા ગયો અને પહેલાં ચંદ્રમણિશંકરને મળ્યો. સૂર્યસિંહે પોતાની ઉંચી કીમત આંકી તે માટે તેને ઘણું આનંદ થયો, પરંતુ પિતા જેવા માયાળુ વૃદ્ધનગરના રાજા તથા મંત્રી આનંદલાલને છોડી જતાં પોતાને આનિ થયા વિના નહિ રહે એવું તેને લાગ્યું. વળી વૃદ્ધનગરમાં જ પોતાને લવિષ્યમાં મંત્રીનું પદ મળવાનું હતું, તેથી ભદ્રપુરમાં તેનો કાંઈ વિશેષ લાલ સમાજેલો નહોતો. તોપણ પોતાની જન્મભૂમિના નગરમાં જ એ ઓછો મેળવવાની તેને સ્વા-

ભાવિક રીતે ઇચ્છા થવા કરતી હતી. પરંતુ સર્વથી મોટા પ્રશ્ન એ હતો કે વૃદ્ધનગરના રાજાજી તથા મંત્રી તેને છોડવાને રાજી થશે કે કેમ ? કાન્તલાલે રાજાજી તથા આનંદલાલની મુલાકાત લઇને તેમને સૂર્યસિંહવાળા પત્રો આપ્યા. સૂર્યસિંહે સ્વહસ્તે લખેલા એ પત્રો વાંચીને ઉભય કિર્તવ્યવિમુદ્ધ બની ગયા. વૃદ્ધનગર અને ભંદ્રપુરના રાજાઓ તેમ જ રાજ્ય વચ્ચે સહકારભાવ હતો અને સૂર્યસિંહે અત્યંત આતુરતાથી કરેલી આ માંગણીને સ્વીકારવી કે નહિ તે સવાલ તેમને માટે ઘણો ગુંચવણુભરેલો થઇ પડ્યો હતો. રાજાએ એ ગુંચવણને દૂર કરવાને અંદ્રમણિશ કરને ખોલાવ્યો અને તેને સૂર્યસિંહની માંગણી જણાવી તથા હેરટે કહ્યું: “ જુઓ અંદ્રમણિશંકર ! તમે ભંદ્રપુરના વતની છો અને તેથી તમારા ઉપર જેટલો નૈતિક હક્ક ભંદ્રપુરના રાજ્યનો છે, તેટલો જ નૈતિક હક્ક અમારો પણ છે, કારણ કે અમે તમોને કેળવીને આ પદ માટે તૈયાર કર્યા છે. હવે એ હક્કની વાત જવા દઇએ તો તમોદિા લાલ તો ઉભય સ્થળે સરખો છે, પરંતુ તમારી ઇચ્છા કેવા છે તે મને નિઃસંકોચે કહો. ”

અંદ્રમણિશંકર વિનયથી ખોલ્યો: “ મહારાજ ! મારી પતિત અવસ્થામાંથી આપે અને પિતા તુલ્ય દીવાન સાહેબે મારો ઉદ્ધાર કર્યો છે, આપતિના સમયમાં તેમણે જ મને ધૈર્ય આપીને અને મારી પ્રમાણિકતાની કદર કરીને આટલી મદદ આપી છે. એ ઉપકારને જો હું વિસરી જઉં, તો મારા જેવા કૃતદ્વી અન્ય કોણ હોઇ શકે ? આપની આજ્ઞા તે જ માન માટે કર્તવ્ય કર્મ છે અને તેથી મારી ઇચ્છા આપે પૂછવાની કાંઈ જ આવશ્યકતા નથી. ”

“ તમારી સાલસાઇ પ્રત્યે એટલો તો મને વિશ્વાસ છે કે તમે મારી આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન તો નહિ કરો, તોપણ તમારું મન ક્યાં વિશેષ વિરામ પામે તેમ છે તેવું જો હું પૂછું તો તેથી કાંઇ જ હરકત નથી. ”

“ મહારાજ ! ભદ્રપુર મારી જન્મભૂમિ હોવાથી જ મારું આકર્ષણ તે તરફ થાય છે: નહિતો અહીં મને કોઈ જાતની અક-
ચણ પડતી નથી—મલકે અહીંથી જવાનો વિચાર મનમાં આવતાં
આપના તથા દીવાન સાહેબના વિયોગની વ્હાનિ મારી સામે આવીને
ઊભી રહે છે ! ” ચંદ્રમણિશંકરે ખુદ્દા મનથી કહ્યું.

આ સાંભળીને રાજગુરુએ કાણુલર મનમાં વિચાર કર્યો અને
પછી દિવાન સાથે ખાનગી મસલત ચલાવી ચંદ્રમણિશંકરને ભદ્ર-
પુરના દિવાનની પદવી ઉપર જવાની હર્ષભેર રજા આપી. તેમણે
કહ્યું: “ ચંદ્રમણિશંકર ! અમારી પ્રત્યેની તમારી માનબુદ્ધિ છતાં
જન્મભૂમિ પ્રત્યેના તમારા વિશેષ અનુરાગથી અમે સંતોષ પામ્યા
છીએ. તમે ખુશીથી એ પદવીએ જાઓ, અને અમે તમને આશી-
ર્વાદ આપીએ છીએ. તમે જશો તો તેથી અમારી તકલીફમાં વધારો
થશે, તથાપિ તમારી લાગણીની અવગણના અમારે કરવી જોઈતી
નથી. રહવારે કચેરી ભરીને તમને શિરપાવ આપીશું અને પછી તમે
ખુશીથી ભદ્રપુર જાઓ. ”

ચંદ્રમણિશંકરે મહારાજના આવા ઉદાર શબ્દોની આશા રાખી
નહોતી. વૃદ્ધ મંત્રીને છૂટા કરવાને ધણી તકલીફ લઈને પોતાને એ
પદવી માટે તૈયાર કરવામાં આવ્યો હતો અને પોતાને જવા દેવાથી
પુનઃ એવી જ તકલીફ તેમને ઉઠાવવી પડે તેમ હોવાથી પોતાને
જવાની પરવાનગી મળે એવી તેણે ધારણા રાખી નહોતી, પરન્તુ
મહારાજએ એ વિચાર કરીને તેને પરવાનગી આપી હતી. એક
વિચાર જન્મભૂમિ તરફના ચંદ્રમણિશંકરના આકર્ષણનો હતો અને
બીજો વિચાર સૂર્યસિંહની આતુરતાભરેલી માંગણીનો હતો. આ
પરવાનગીથી ચંદ્રમણિશંકરને હર્ષ થયો, પરન્તુ તે સાથે વૃદ્ધ મંત્રીની

સ્થિતિ પ્રત્યે દયા આવ્યા વિના રહી નહિ. નૌકરીની તકલીફમાંથી મુક્ત થવાનો તેમણે યત્ન કર્યો હતો, અને છેવટ જતાં એ તકલીફ તો તેમને શિરે કાયમ જ રહી હતી. વળી તેમનાથી છૂટા પડતાં એ કામળ હૃદયના યુવકને બહુ દુઃખ થતું હતું. મહારાજાએ પરવાનગી આપી અને ત્યારપછીના દીવાન સાથેના તેના પહેલા જ દષ્ટિમેળાપને સમયે ચંદ્રમણિશંકરની આંખમાં આંસુ ભરાઇ આવ્યા વિના રહ્યાં નહિ.

ખીજે દિવસે પ્રભાતમાં અગાઉથી ઠરાવ્યા પ્રમાણે દરબાર ભરીને ચંદ્રમણિશંકરને શિરપાવ આપવામાં આવ્યો અને મહારાજા તથા દિવાને તેની કદર કરનારાં ભાષણો કર્યાં. આવા મમતાળુ રાજાથી છૂટા પડતી વખતે ચંદ્રમણિશંકરને લાગી આવ્યું ખરું, તથાપિ હૃદયનું આકર્ષણ ભદ્રપુર તરફ જ થતું હોવાથી તેને ત્યાં ગયા વિના છૂટકો જ નહોતો. છેવટે નાનામોટા અધિકારીઓ અને પ્રજાવર્ગ તરફનું માન ગ્રહણ કરીને તથા રાજા અને મંત્રીશ્વર તરફનો આશીર્વાદ લઇને ચંદ્રમણિશંકર પહેલા જ પ્રહરમાં લતાગૌરીને સાથે લઇને કાન્તિલાલની સાથે ભદ્રપુર જવા માટે નીકળ્યો.

મધ્યાહ્ન પછી થોડી વારે કાન્તિલાલ ચંદ્રમણિશંકરને સાથે લઇને ભદ્રપુર પહોંચ્યો તે વખતે જોગીરાજા અને ખાલકુમારી ક્યારનાંએ સૂર્યસિંહનાં અતિથિ થઈ ચૂક્યાં હતાં. જોગીરાજાના આગમનથી સૂર્યસિંહ આનંદ પામેલો જ હતો, એટલામાં ચંદ્રમણિશંકર પણ આવી પહોંચતાં તેના હર્ષનો પાર રહ્યો નહિ. તેનું હૃદય આનંદના આવેગથી નૃત્ય કરવા લાગ્યું. જે બે મુખ્ય ધારણાઓ તેણે રાખી હતી તે ધારણાઓ એકી સાથે પાર પડવાને લીધે જાણે તેનું જીવન સફળ થઈ ગયું હોય તેટલો સંતોષ તેને થયો. કાન્તિ-

લાલ, ચંદ્રમણિશંકર, જોગીરાજ, બાલકુમારી અને બીજા એક વિદ્યાસુ માણસોની મંડળીમાં તે બોલ્યો: “આજે મને નવો અવતાર મળ્યો: આજથી મારી જીવનરેખાઓ બદલાઈ. મનોબ્યાધિ અને રાજ્યની ઉપાધિમાંથી મુક્ત થઈને હવે હું શાન્તિ-પરમ શાન્તિનો ઉપાસક બનીશ અને મારા જીવનહેતુને પાર પાડી મારી પ્રિયમૂર્તિ સમક્ષ મેં લીધેલી પ્રતિજ્ઞાને પૂર્ણ કરીશ. એ જ કર્તવ્ય કર્મમાં હું મારા જીવનહેતુને સમાપ્ત થએલો જોઉં છું અને આજથી હવે તેનો પ્રારંભ થશે.”

બીજો દિવસના પ્રભાતમાં જ પ્રેમસેવા-મંદિરની સ્થાપનાનો વિધિ ભદ્રમુખની નિકટના શાન્ત-સુરમ્ય પ્રદેશમાં કરવાનો હતો, તેથી રાજની આજ્ઞાથી તે સ્થળે તૈયારીઓ થવા લાગી હતી. એક બાળુએથી આગરનું ક્ષિતિજમુધી લંબાતું દશ્ય, બીજી બાળુએ ભદ્રાવતીનો રૂપેરી જળપટ, ત્રીજી બાળુએ સૃષ્ટિસૌંદર્યમાં અભિવૃદ્ધિ કરતી ગીચ પરન્તુ નિરાપદમય ઝાડી અને ચોથી બાળુએ ભદ્રપુરનાં ઉંચાઉંચાં મકાનોનાં શિખર તથા છાપરાં દેખાતાં હતાં. નગરથી એ સ્થાન કેટલુંક દૂર હતું અને ભદ્રમુખ તરફ જતાં યાત્રાળુઓ કે બીજાઓ સિવાય ભાગ્યે જ અન્ય મનુષ્યોનું મુખદર્શન ત્યાં થતું હતું. એ શાન્ત અને નિર્જન સ્થાન પ્રેમસેવામંદિરને માટે યથાયોગ્ય જ પસંદ કરવામાં આવેલું હતું. સૂર્યસિંહનો ઇરાદો તે સ્થળે એ મંદિરને માટે મોટું મકાન બંધાવવાનો હતો અને તે મકાનની જ ખાતકિયા કરવાની હતી, પરન્તુ જોગીરાજના જૂદા જ અભિપ્રાયથી સૂર્યસિંહનો વિચાર બદલાયો. જોગીરાજે કહ્યું: “રાજજી! પ્રેમસેવા-મંદિરને માટે મોટા મહેલ બંધાવવાની કાંઈ જ અગત્ય નથી પરન્તુ માત્ર નાનાં ઝુંપડાં બંધાવવાની જ અગત્ય છે. ,સ્વચ્છ વિશાળ અને

બહુ ભલકાવાળાં નહિ પણ સહજ આનંદ ઉપજે તેવાં સુંદર છૂટાં છૂટાં નાનાં મકાનો ત્યાં બાંધાવવાં જોઈએ છે. જગતની સેવા બખ્ત-વવી એ જ જેનો ધર્મ તથા કર્તવ્ય છે અને પ્રત્યેક વ્યક્તિ ઉપર કુટુંબભાવનાવાળો પ્રેમ ધરાવવો એ જેના જીવિતનું લક્ષ્ય છે, તેના નિવાસને માટે રાજમહેલોની અગત્ય નથી, પરંતુ દેહ ઢાળવા માટે તસુ જમીનની જ અગત્ય છે. રાજમહેલમાં વસનારાઓ દેશ અને સમાજની સાચી સેવા બજાવી શકે કે કેમ તે માટે હું શંકાશીલ છું અને તેટલા માટે આપણે જે મંદિર સ્થાપવા માંગીએ છીએ તે મંદિરને માટે સુશોભિત મહેલ તો જોઈએ જ નહિ. ”

સૂર્યસિંહના મગજમાં આ વિચારશ્રેણી બરાબર રૂપી ગઈ. તેણે તો અગાઉથી એ મંદિરને માટે બાંધવાનાં મકાનોના નકશા અને ચિત્રા કઢાવી રાખ્યા હતાં અને સેંકડો પ્રકારની કલ્પનાઓ ગોઠવી રાખી હતી, પરંતુ એ સઘળું એ ક્ષણે નકામું થઈ પડ્યું. ચોતે એ કલ્પનાઓ ગોઠવવામાં કરેલી ભૂલ હવે તેના સમજવામાં આવી અને તેથી આવેશપૂર્વક તેણે એ નકશાઓનાં કાગળીયાં ફાડી નાંખ્યાં.

પ્રેમસેવામંદિરની સ્થાપના કરવાને નિયત કરેલા સ્થાનમાં એક તંબૂ નાંખીને તે તંબૂમાં સૂર્યસિંહે ભદ્રપુરનાં સ્ત્રીપુરુષોનો એક મોટો મેલાવડો કર્યો. એ નાના ગામના સાધારણ મેલાવડામાં જે કાર્ય કરવામાં આવનાર હતું તે વસ્તુતઃ આખા દેશના હિતને અર્થે હતું એવું લોકો સમજતા થયા હતા તેથી સામાન્ય જનસમાજે પણ એ મેલાવડામાં સારી સંખ્યામાં હાજરી આપી. જોગીરાજ અને બાલકુમારી પણ આવ્યાં અને જોગીરાજના ઓળખથી એકઠા થએલા સમુદાય ઉપર સારી પેઠે પ્રભાવ પડ્યો. લોકોએ માન્યું કે એક

મહાત્માને હાથે એ કાર્યનો પ્રારંભ થાય છે તો તેથી અવશ્ય જગતનું કલ્યાણ જ થશે. પછી એકત્ર થએલા જનસમુદાયમાં જોગોરાળે 'પ્રેમ' અને 'સેવા'ની ભાવના વિષે લાંબું આખ્યાન આપ્યું. આત્મા અને પરમાત્માની એકતા એ જ મનુષ્ય જીવનનું લક્ષ્યબિંદુ છે અને એ બિંદુએ પહોંચવાનો ઉત્તમ માર્ગ 'પ્રેમ' તથા 'સેવા' એ છે એવું સમજાવીને તેમણે કહ્યું કે "ત્યાંસુધી જગતની પ્રત્યેક વ્યક્તિમાં પરમાત્માનાં પુત્ર-પુત્રોરૂપ સદૃશાં સ્ત્રીપુરુષોની સેવા મગ્ન પાત્રની ઈચ્છા જાગ્રત્ થશે નહિ અને તેઓ સર્વે પ્રેમ-વિશુદ્ધ પ્રેમની સાંકળથી બંધાશે નહિ, ત્યાંસુધી આત્મા અને પરમાત્મા વચ્ચે તેમને ભેદ જ દેખાશે; અને ત્યાંસુધી એ ભેદનું અસ્તિત્વ છે, ત્યાંસુધી આત્માનું કદાપિ કલ્યાણ નિકટવર્તી થવાનું નથી."

"પ્રેમ" નાં અનેક સ્વરૂપો સમજાવતાં તેમણે 'મોહ' અને 'વિષય' ને એવી રીતે છૂટાં પાડીને સમજાવ્યાં કે 'પ્રેમ' શબ્દથી લક્ષકતાં કેટલાંક સામાન્ય સ્ત્રીપુરુષોનાં મગજમાં એ શબ્દના મહત્ત્વનો સાક્ષાત્કાર થયો અને 'પ્રેમ' એ પરમ પવિત્ર સદૃશ્ય છે એવું તેમને સમજાયું. ઘણા જનોનાં પડળ એથી ઉઘડી ગયાં અને તેઓ પ્રેમના કાચદ્વારા સાક્ષાત્ પરમાત્માનું દર્શન કરતા હોય એવો તેમને ભાસ થવા લાગ્યો.

પછી સૂર્યસિંહે એ મંદિરની સ્થાપનાનો પોતાનો હેતુ જાહેર કર્યો અને તેમ કરતાં શોભનાના હૃદયની જે પ્રશંસા તેનું હૃદય આજસુધી કરી રહ્યું હતું, તે પ્રશંસા તેણે જનસમુદાયની વચ્ચે કરી સંભળાવી. ઘણાં સાંભળનારાંએને સૂર્યસિંહના એ આત્મવૃત્તાન્તમાં નવીનતા લાગી અને શોભનાના જેવા નિર્મળ હૃદયવાળી તથા ઉંચા સંસ્કારવાળી આર્યબાળાઓ વડે જ દેશનો ઉદ્ધાર થઈ શકે એવું તે.

મના સમજવામાં આવ્યું. આજસુધી જેઓ શોભનાના નામને જાણતા હોવા છતાં તેના હૃદયને ઓળખતાં નહોતાં, તેઓ હવે તેને ઓળખતાં શીખ્યાં અને એ બાળાના સ્મરણમાં આ દેશહિતકારક મંદિરની સ્થાપના કરવામાં આવે છે તે ઉપરથી સૂર્યસિંહની સાથે લોકો પણ શોભના પ્રત્યે અનુપમ માન ધરાવતાં બન્યાં. ઘણી વાર એક અજ્ઞાત વ્યક્તિને સામાન્ય રીતે જોવામાં અને તે વ્યક્તિની વિશિષ્ટતાઓનું જ્ઞાન મેળવ્યા પછી તેને જોવામાં વિશાળ તફાવત નજર આવે છે. શોભનાના સ્થૂળ દેહને સેંકડો વાર જોઈ ચૂકેલાં મનુષ્યોને તેના સૂક્ષ્મ દેહના ગુણોનું જ્ઞાન થયા પછી એ સ્થૂળ દેહની પુનઃ ઝાંખી કરવાની ઇચ્છા થઈ આવી પરંતુ એ સ્થૂળ દેહ તો પંચત્વમાં મળી ગયેલ હોતો. આ કારણથી સૌને નિરાશા જ પ્રાપ્ત થાય તેવું હતું, પરંતુ ત્યારે સૂર્યસિંહે જાહેર કર્યું કે “ જે ઉચ્ચાશયી બાળાના ગુણોથી આકર્ષાઈને હું આ સ્મારક સંસ્થાની સ્થાપના કરું છું, તે બાળાના સ્થૂળ દેહની પાપાણીની પ્રતિમા આ સ્થળે જ હવે પછી બિભી કરીને હું તેના પ્રત્યેની માનબુદ્ધિને દૂષી રાખી શકીશ નહિ ” ત્યારે સૌને સંતોષ થએલો દેખાયો. સૂર્યસિંહ પોતાનું બાપણ પૂરું કરીને આસનપર બેઠો, એવામાં પડદાની પાછળ બેઠેલી રમા તરફથી તેની દાસીએ સૂર્યસિંહની પાસે આવીને ધીમેથી કહ્યું:—“ મહારાજ! મારાં બાપ-સાહેબ કહાવે છે કે તમે શોભનાની પ્રતિમા સ્થાપન કરીને સૌના ચિત્તમાં તેની મૂર્તિનું સ્મરણ રખાવવા ઇચ્છો છો તે ઉચિત છે, પરંતુ શોભનાના દેવી ગુણોને માટે એટલું પૂરતું નથી. તેને હરકોઈ રીતે “ દેવી ” નું પદ જ આપવું ઘટે છે કારણકે માનવીના સ્વરૂપમાં તે એક દેવી જ હતી: અને તેથી તેને એ પદ આપવાને આપ જ પ્રતિમાનું સ્થાપન કરવાના છો, તેની ઉપર એક સુંદર દેહેરી મારી

બાઈસાહેબ પોતાને ‘ખર્ચે’ બંધાવીને એ રીતે શોભાને જગતમાં ‘દેવી’ તરીકે ઓળખાવવાની યાહના રાખે છે.”

આ સંદેશો સંભળીને ધણાઓને આશ્ચર્ય થયું. સૂર્યસિંહની આંખોમાં તો હર્ષનાં આંસુ આવી ગયાં. તેણે રમાનો એ સંદેશો હર્ષાશ્રુસમેત વદને સભાને વિદિત કર્યો. રમાના હૃદયની સરલતાની પ્રશંસા સૂર્યસિંહ સાચા અંતઃકરણથી કર્યા વિના રહ્યો નહિ. ત્યાર-પછી કાન્તિલાલે જોગીરાજના જીવનની ઉન્નત ભાવના વિષે સભામાં લંબાણુ વિવેચન કર્યું અને જે મંદિર જગતના કલ્યાણને અર્થે સ્થ-પાય છે, તે મંદિરના અધિષ્ઠાતાના જીવનનો ક્રમ પણ કેવો ઉત્તમ છે તે પોતાના અનુભવને આધારે તેણે એવી સ્પષ્ટતાથી કહી સંભળાવ્યું કે એ મહાત્માની યોગ્યતા ઉપર સૌ કોઈનો દૃઢ વિશ્વાસ બેઠો અને એ મંદિરમાં દાખલ થવાની જિજ્ઞાસા પણ અનેક હૃદયોમાં તત્ક્ષણ ઉત્પન્ન થવા પામી. વૈરાગ્ય તરફ ઢળેલાં કેટલાંક મનુષ્યોને તો એવું લાગ્યું કે બાવા બનીને શરીર ઉપર ભરમ ઓળી યાત્રાનાં સ્થળોમાં ભટક્યા કરવું તે કરતાં જગતનું કલ્યાણ કરવાં માટે આ મંદિરમાં દાખલ થઈ ‘પ્રેમ’ અને ‘સેવા’ નું શિક્ષણ મેળવી સમા-જને સન્માર્ગે વાળવો તે કાંઈ ઓછું આત્મહિતકારક કાર્ય નથી. એવા બાવા બનવામાં તો ઉદરનિર્વાહની ચિંતાને માટે અનેક ઢાંગ અને પાપ પણ કરવા પડે છે, અથવાતો ભક્તોની કૃપાદષ્ટિ ઉપર અવલંબી રહેવું પડે છે, પરન્તુ પ્રેમ અને સેવાની વૈરાગ્યયુક્ત ભાવનાનો વિકાસ કરવાની સંપૂર્ણ તક જિજ્ઞાસુઓને મળે તેટલામાટે આ નવા મંદિરમાં તો ઉદરનિર્વાહની કે સંસારની હિપાધિની કશી ચિંતા રાખવી પડે તેમ નહોતું અને તેટલી વિશેષતા જિજ્ઞાસુઓનાં મનને ઉત્તેજિત કરનારી હતી.

આ મંદિરનું કાર્ય કેવી શૈલીથી ચલાવવામાં આવશે તેનો ખુલાસો જોગીરાજે સૌથી પાછળ સ્પષ્ટતાથી કર્યો. તેમણે કહ્યું કે મોટા વિસ્તારમાં જુદાં જુદાં મકાનો બાંધવામાં આવશે અને તેમાં માનસ અને શારીર રોગથી પિડાતાં રોગીઓ કે જોઓ એ સ્થળે રહેવાની ઈચ્છા રાખતાં હશે તેમને રહેવા દેવામાં આવશે. તે રોગીઓનો શારીર અને માનસ ઉપચાર કરવા માટે આ મંદિરના વિદ્યાર્થીઓ અને જિજ્ઞાસુઓને નિયત કરવામાં આવશે અને એવા જિજ્ઞાસુઓને અભાવે વેતન આપીને પણ માણસોને રોકવામાં આવશે. દુઃખીને આશ્વાસન આપવું એ પ્રેમ તથા સેવાનો પહેલો પ્રકાર છે, તેથી એવાં દુઃખી મનુષ્યોની ચાકરી કરીને જિજ્ઞાસુઓ પોતાની “આત્મવત્ સર્વભૂતેષુ” ની ઉચ્ચ વૃત્તિનો વિકાસ કરશે. પ્રેમ દર્શાવવાનું અને સેવા બજાવવાનું વ્યાવહારિક જ્ઞાન એવી રીતે મળવાની સાથે સર્વ જિજ્ઞાસુઓને વાચન, વ્યાખ્યાન અને ઉપદેશદ્વારા પ્રેમ અને સેવાનું ક્રમસર શિક્ષણ આપવામાં આવશે અને એ શિક્ષણ તેમને દાંપત્યપ્રેમ, સ્વદેશપ્રેમ, તથા હૃદયે વસુધાપ્રેમનો ખ્યાલ આપશે. આવો ખ્યાલ આપ્યા પછી જ જુદા જુદા જિજ્ઞાસુઓ જુદી જુદી દિશાએ સેવા બજાવવાને તત્પર બની શકશે. કોઈ દાંપત્યપ્રેમના ઉપદેશનો પ્રચાર કરી ગુણ તથા સ્વભાવનાં કળ્પેડાં થતાં અટકાવવાને પ્રયત્ન કરશે અને એ રીતે સમાજમાં સંસારસુખનો પ્રવાહ વહન કરવા લાગશે, કોઈ સ્વદેશપ્રેમની જાગૃતિ ફેલાવીને દેશને માટે સ્વાર્પણ કરવામાં લોકોને ઉત્તેજિત કરવા તરફ પ્રેરાશે અને કોઈ સર્વ ધર્મના સારરૂપ તથા આત્માના કલ્યાણરૂપ આખા વિશ્વપ્રત્યે સંપૂર્ણ પ્રેમ ધરાવી અભેદભાવનાનો વૈરાગ્યમય ઉપદેશ આપવામાં રોકાશે કે જેથી ધર્મના કલહોથી મુક્ત થવાય અને તે પાછળ શ-

કિતનો દુર્વ્યય થતો અટકતાં સાચા આત્મકલ્યાણ તરફ કાંઈક ગતિ કરાય.

આ ઉપરાંત ખીજાં કેટલાંક કાર્યોની નાની નાની શાખાઓ કાઢવાનું તેમણે કહ્યું. જ્યારે મંદિરમાં જિજ્ઞાસુ પુરૂષમંડળની સાથે સ્ત્રીમંડળનો પણ વધારો થાય ત્યારે પુરૂષો ઉપરાંત સ્ત્રીઓને પણ ઉપર કહેલાં કાર્યોને માટે તૈયાર કરવાની સઘળી વ્યવસ્થા કરવામાં આવશે એવું તેમણે જણાવ્યું. સેવાના કાર્યને માટે સમાજને પુરૂષોના જેટલી જ ઉપયોગી સ્ત્રીઓ પણ છે અને તેથી તેમના કાર્યક્ષેત્રની અવગણના કરવી જોઈએ નહિ, એવો જોગીરાજે અભિપ્રાય દર્શાવ્યો. સેવામંદિરના જિજ્ઞાસુઓએ કેવળ સાદું જીવન ગાળવું અને જીંદગીની જરૂરીઆતોને જેમ અને તેમ ઓછી કરી નાંખવી એવા એ મંદિરનો એક મુખ્ય સિદ્ધાંત હોવાથી મંદિરના રોજના નિર્વાહ માટે કેટલાંક નાનાં કાર્યોનો સમાવેશ જિજ્ઞાસુઓની દિનચર્યામાં કરવામાં આવનાર હતો. સેવકો અત્યંત સંયમી વૃત્તિના હોવા જોઈએ એવો જોગીરાજનો અભિપ્રાય હતો, પરંતુ એ વૃત્તિને ધીમે ધીમે કેળવવાની હોવાથી તુરતમાં તો રસોઇનું, પાણી ભરવાનું. મંદિરની આસપાસ ધૂલવાડી બનાવવાનું અને એવું જ ખીજું સામાન્ય કામ જિજ્ઞાસુઓને શિરે નાંખવામાં આવનાર હતું. હુંકામાં જોગીરાજે નાન્દની વાટિકાની જ દિનચર્યાનો કેટલોક ભાગ આ મંદિરમાં દાખલ કરવાની યોજના ધડી હતી અને ખીજા ભાગમાં મંદિરના હેતુઓ પાર પડે એવા ફેરફારવાળો કાર્યક્રમ ઠરાવ્યો હતો.

જગતની ધામધૂમથી કંટાળેલા, સંસારના સંતાપથી વિહ્વળ બનેલા, જીવનની અભિલાષાઓમાં નિરાશ થયેલા, જીંદગીના સાર્થક્યને માટે ફાંફા મારી કાયર થયેલા, સદૃશરૂની શોધમાં આથડીને ચાકેલા, જીવનની અનેક ઉપાધિઓથી દૂર રહેવાની ઇચ્છામાં પાર

નહિ પડેલા અને એવા બીજા અનેક આસ્માચોનું આકર્ષણ પ્રેમ-
 સેવા-મંદિર તરફ થયું. જોગીરાજની શાન્ત મૂર્તિને નિહાળીને,
 તેમનું વ્યાખ્યાન શ્રવણ કરીને અને એ મંદિરનો વિકાસ કરવાને
 સૂર્યસિંહની આતુરતા તથા દૃઢતા નિહાળીને અનેક ઉત્સુક તથા જિજ્ઞાસુ
 હૃદયો એ મંદિરમાં દાખલ થવાને ઉત્સુક બની ગયાં. વ્યાખ્યાનો
 પૂરાં થયાં, મંદિરના ખાતમુહૂર્તનો વિધિ પૂરો થયો, શ્રોતાઓ ત્યાંથી
 ઉઠીને આસપાસના સ્થાનમાં પરિભ્રમણ કરી, અનેક પ્રકારની ચર્ચા
 કરી નગર તરફ વિદાય થવા લાગ્યા, સૂર્યસિંહ, ચંદ્રમણિશંકર,
 કાન્તિલાલ વગેરે મંડળ પણ જોગીરાજને નમસ્કાર કરીને નગરમાં
 ગયું, માત્ર જોગીરાજ, ખાલકુમારી અને કેટલીક માણસો ત્યાં રહ્યાં.
 જોગીરાજે તત્કાળને માટે પોતાને સાર એક પર્ણકુટી બાંધવાની
 આજ્ઞા રાજસેવકોને આપી દીધી હતી અને તે જ દિવસથી તેમણે ત્યાં
 રહેવાનો આરંભ કરવાનો દૃઢ નિશ્ચય કરેલો હતો. કેટલીક વારે ત્યાં
 માત્ર ગર્જ્યાં ગાંડિયાં માણસો જ રહ્યાં, એટલે એક ખિત્ર હૃદયવાળો
 દેખાતો યુવક જ્યાં જોગીરાજ બેઠો બેઠો પર્ણકુટીને બાંધતી જોઈ
 રહ્યો હતા, ત્યાં આવ્યો અને તેમના ચરણમાં લોટી પડ્યો ! એના
 એ વ્યાપારથી જ જોગીરાજ સમજ્યા કે એ અત્યંત દુઃખી આત્મા
 હોવો જોઈએ. જોગીરાજે તેના મસ્તક તથા વાંસા ઉપર હાથ ફેરવી
 તેને આશ્વાસન આપ્યું અને પૂછ્યું : “ બેટા ! તું કેાણ છે અને તારી
 રી વાંચના છે ? ”

કેટલીકવારસુધી તો એ યુવકના મુખમાંથી એક શબ્દ પણ
 નીકળી શક્યો નહિ, માત્ર તેના ચક્ષુમાંથી અશ્રુધારા વહી જતી હતી
 અને તે ટગર ટગર જોગીરાજના સૌમ્ય-શાન્ત વદનલક્ષી તાકો રહ્યો
 હો. કેટલીક વાર પછી જોગીરાજે તેને આશ્વાસન આપી પુનઃ તે જ

પ્રશ્ન પૂછ્યો, એટલે તેં યુવંક બોલ્યો: “સ્વામીજી! આ જગતમાંના હું એક અતિદુષ્ટ પ્રાણી છું. સજ્જનોના સદ્ગુણોને નહિ પિછાણનારો બલકે એ સદ્ગુણોને જ દુર્ગુણરૂપ સમજનારો અને દુર્ગુણોમાં જ આનંદ માનનારો એવો હું એક કુપથગામી વિષયી ભરેલો માનવી છું અને આપની ચરણસેવાવડે તથા આ મંદિરના નિવાસવડે મારા જીવનનું સાર્થક્ય કરવાની વાંચનાવાળો હવે હું થયો છું, જ્યારે હું અત્ર આવીએ, ત્યારે મારામાં દુષ્ટતાના જ વિચારો ભરેલા હતા. ગુરૂજી! જે મંડપમાં આજે સભા મળવાની હતી, તે મંડપને આગ મેલીને ભસ્મીભૂત કરી નાંખવાની મારી ધારણા હતી, પરંતુ અભાગે મારા તે દુષ્ટ વિચારો બદલાઈ ગયા છે. હવે હું આપને શરણે આવીએ છું અને મારાપર કૃપા કરીને મને આ પ્રેમસેવામંદિરના ઉદ્દેશના એક જિજ્ઞાસુ તરીકે સ્વીકારો!”

જોગીરાજ બોલ્યા: “પણ બાપુ! આ મંડપને સજ્જનાવી નાંખવા જોઈએ શેષ તારા હૃદયમાં શામાટે ભરાયો હતો?”

“મહારાજ! હું પહેલેથી આપને કહી ચૂક્યો છું કે હું એક દુષ્ટ પ્રાણી છું. મારી દુષ્ટતાની વાત હું આપને શું કહું? જે શૌભનાના સ્મરણમાં આ મંદિર સ્થાપવામાં આવનાર છે અને જેની પ્રતિમાની પણ સ્થાપના કરવામાં આવનાર છે, તે શૌભના આ દુષ્ટની જ અર્ધાગના હતી. અને ગુરૂદેવ! વસ્તુતઃ મેં જ તેને અનેકવિધ પીડા ઉપજાવીને મારી નાંખી હતી એમ કહું તો ચાલે. એ દેવીના ગુણો સમજીને તેની કદર કરવા કે લાભ લેવાની યોગ્યતા તો મારામાં નહોતી જ, પરંતુ તેથી ઉલટું તેના ગુણોને દુર્ગુણો માનીને મેં તેને બહુ દુઃખ ઉપજાવ્યું અને તેથી જ તે મરણ પામી! મારા અનેક અપરાધોને તેણે લક્ષમાં લીધા નહિ, એટલું જ નહિ પણ મારા અપરાધોના બદલામાં મને મહા-

રાગ્ન પાસેથી ક્ષમા અપાવી ! તેની આટલી યોગ્યતા છતાં હું તેને ઓળખી શક્યો નહિ. હું તેને ગર્વિષ્ઠ, દુર્ગુણી, દુરાચારિણી માનતો હતો અને તેના ઉપર એટલો રોષે ભરાયો હતો કે તેના સ્મરણમાં સ્થાપવા ધારેલા આ મંદિર ઉપર પણ મારે વૈર વાળવું એવી ધારણાથી હું અહીં આવ્યો હતો. પરંતુ અહીં થએલાં વ્યાખ્યાનો પછી મારામાંથી દુષ્ટતાનું વિરેચન થઈ જતું હોય એવું હું જોઈ છું. હું એ શોભનાને છેવટની ધડીસુધી ઓળખી શક્યો નહોતો અને જે તેને ઓળખી શક્યા હતા તેમને મેં એન પડવા દીધું નહોતું, કારણકે હું તેમના દુષ્ટ માનતો હતો ! ગુરૂ ! વસ્તુતઃ શોભનાનું ખૂન જ મારે હાથે થયું છે અને તેના પ્રાયશ્ચિત્તની ખાતર મારે એ બાળાના સ્મારકમાં મારી જીંદગીનું અર્પણ કરવું એવો મારો નિશ્ચય થયો છે. હવે આપ કૃપા કરીને મને આ મંદિરમાં દાખલ કરો અને મારાં પાપો ધોવામાં મને સહાય કરો, તો હું જીવનપર્યંત આપનો ઋણી રહીશ.”

જોગીરાજ આનંદપૂર્વક બોલી ઉઠ્યા : “ ધન્ય છે એ બાળાના આત્મબળને અને પવિત્ર જીવનને કે જે પરલોકમાં ગયા છતાં સેંકડો માણસોને આકર્ષે છે અને દુષ્ટોની દુષ્ટતાને પણ નિવારી શકે છે ! બેટા ! એ બાળાને પત્ની તરીકે પામીને તારૂં જીવન ધન્ય થાત, પરંતુ તું તેનો લાભ લઈ શક્યો નહિ ! એ જીવન જો વધારે લાંબાનું હોત તો જગતના અનેક જીવોને પણ લાભ થાત; તેના આદર્શ જીવનને લીધે તે આ લોકની સતી તરીકે જીવંત સ્થિતિમાં જ પુખ્ત, પરંતુ તેનો તો અસ્ત થઈ ગયો ! બાપુ ! ક્યા પિશાચે તારી પાસે એ સતીની આટલી બધી અવગણના કરાવી ? ”

“ બહેમરૂપી પિશાચ અને ધખ્યાંરૂપી પિશાચિનીએ જ મારી પાસે એ દોષો કરાવ્યા હતા, ગુરૂદેવ ! અહીં હું આવ્યો ત્યારે પણ

એ પિશાચ અને પિશાચિની જ મારા મસ્તકપર ચડી બેઠાં હતાં, પરંતુ અત્યારે તે ચાલ્યાં ગયાં છે અને મારી આંખો ઉઘડી ગઈ છે. એ દેવીનો પતિ તો શું, પણ સેવક થવાને પણ હું યોગ્ય નહોતો એવું હવે મને સમજાય છે. તેનું ખૂન કરીને જે મહાપાતક મેં બોધ્યું છે તેમાંથી હવે આપ મારો ઉદ્ધાર કરો ! ”

“ બેટા ! ” જોગીરાજે ભાનમાં આવેલા સામંતને કહ્યું : “ તારી શુભ વાંચનાનું ફળ તને પ્રાપ્ત હો ! તું આ મંદિરનો સાચેસાચો જિજ્ઞાસુ છે અને આ મંદિરમાં પ્રવેશવાનો સૌથી પહેલો અધિકાર પણ તને જ છે. પણ, ભાઈ ! તારું આ પરિવર્તન રાજગુના જાણવામાં તો નહિ જ હોય. ”

“ ના, નથી જ. તેઓ મને અધમ અને દુર્વ્યસની છોકરા તરીકે સારી પેઠે ઓળખે છે અને જે કદાચિત્ અત્યારનો પ્રસંગ તેમના સાંભળવામાં આવશે, તો તેઓ તે વાર્તાને કદાપિ માન્ય રાખશે નહિ-તેઓ તો તેને એક અસંભવિત પ્રકાર જ સમજશે. ” સામંતે જણાવ્યું.

“ પરંતુ શોભનાના ચારિત્ર્યના પ્રભાવથી તેના એક પતિત યુવકનો ઉદ્ધાર થવાનો સમય આવ્યો છે એ વાત જ્યારે તે મારા મુખેથી શ્રવણ કરશે, ત્યારે તે આનંદ પામશે નહિ ? ” જોગીરાજે પ્રેમભરી દૃષ્ટિથી સામંતને પૂછ્યું.

“ આનંદ અને આશ્ચર્યની બેવડી લાગણીના બોક્તા તે થશે એમ હું માનું છું, પરંતુ ગુરૂદેવ ! એક વાર મને સ્પષ્ટ કહો કે આપ મને મંદિરના જિજ્ઞાસુ તરીકે સ્વીકારો છો કે ? ”

“ હા, બેટા ! તું જગતની દૃષ્ટિમાં ગમે તેવો વ્યસની કે દુર્ગુણી હોય તોપણ હું તારો સ્વીકાર કરું છું. પતિત થએલાઓનો ઉદ્ધાર

કરવો એ તો આ મંદિરનો પરમ તથા પ્રથમ ધર્મ છે, તો પછી તે શોભનાના પતિનો સ્વીકાર તો કેમ નહિ કરે ? ”

સામંતની આંખોમાં હર્ષનાં આંસુ આવ્યાં. તે કૃતાર્થતા દર્શાવતો હોય, તેવી રીતે હસ્તદ્વય જોડીને જોગીરાજના ચરણમાં પુનઃ લોટી પડ્યો અને જોગીરાજે પ્રેમભરી દષ્ટિથી તેના તરફ જોઈને તેના મસ્તકપરની રજને ખંખેરી ઊભો કર્યો.

તે દિવસે સાંજે પ્રેમસેવામંદિરમાં દાખલ થવા માટે અન્ય જુદા જુદા જિજ્ઞાસુઓ નીકળી આવ્યા. શારદાગૌરીએ તે માટે સૌથી પહેલી ઉમેદવારી કરી હતી, પરંતુ તે ઉપરાન્ત કીર્તિકર પણ જોગીરાજના વિચારો સાંભળ્યા પછી તે મંદિરમાં દાખલ થવાને ઉત્સુક બની ગયો હતો. સંસારમાં પરમ ઋદ્ધિ-સિદ્ધિનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત થયા પછી સારી સમજવાળાં મનુષ્યો જેમ વૈરાગ્ય તરફ દોરાય છે, તેમ લતાગૌરીનું હૃદય પણ તે તરફ આકર્ષાયું હતું. એ મંદિરમાં જોડાવા માટે સ્વામીની પરવાનગીની આવશ્યકતા હતી. ખપોરે ચંદ્રમણિશંકર શાંતિપ્રસાદ પાસેથી દિવાનગીરીનો ‘ચાર્જ’ સંભાળી લઈને હાં ભરિત હૃદયે ઘેર આવ્યો અને લતાએ અત્યંત આનંદપૂર્વક સ્વામીનો સત્કાર કરતાં કહ્યું : “ પધારો, ભદ્રપુરના દિવાનસાહેબ ! એક વાર તમને ગામ છોડીને ચાલ્યા જવાનું ફરમાન કરનારને તમે ગામ છોડી જવાની આજ્ઞા આપી કે નહિ ? ”

“ અહો ! પ્રિયતમા ! એ પ્રસંગ શું તને અત્યારે સંભરી આવ્યો ? ખરેખર, મને દિવાનગીરીનો ચાર્જ સોંપતાં એ બિચારા અધિકારને મદે ચડેલા શાંતિપ્રસાદને બહુ માફું લાગી ગયું હોય એવું મને દેખાયું; પરંતુ મેં તો તેનું જરા પણ અપમાન કર્યું નથી, મારે સ્થળે કોઈ ઇર્ષાળુ માણસ હોત તો તેના વર્તનનો સામો બદલો તેને

જરૂર આપ્યો હોત, પરંતુ મેં તો મૌન્ય તથા શાંતિથી તેનો ચાર્જ લઈ લીધો છે.”

“તે તમે યોગ્ય જ કર્યું. એક ગરીબ માસ્તરની પદવીએથી ધામે ધામે તમે ભદ્રપુરના દિવાનના પદ ઉપર ચડ્યા, તે માટે હવે પ્રભુનો આભાર માનો !”

“પ્રભુનો આભાર તો હું પછી માનીશ, પરંતુ આ મારી ગૃહ-દેવીનો આભાર જો હું પહેલાં ન માનું તો હું કૃત્તન ગણાઉં.” એક કહી ચંદ્રમણિશંકરે અત્યંત જ્ઞાલથી આલિંગન કરી લેતાના કપોલ ઉપર ગાઢ ચુંબન લીધું.

સ્વામીના બાહુપાશમાં રહી રહી લેતા બોલી: “મારા સ્વામી શું મારો આભાર માને ? એ શું ઊચિત છે ?”

“હા ઊચિત જ છે; કારણકે મારા એકલાના જ આતુર્યથી મને આ પદવી પ્રાપ્ત થઈ નથી, પરંતુ તેમાં તારા આતુર્યનો પણ હિસ્સો છે. બહાલી ! આ સંસારમાં તો મને હવે એનું ઉંચું પદ મળેલું હું માનું છું કે આથી વધારે કશું પ્રાપ્ત કરવાની મને જિજ્ઞાસા જ થતી નથી.”

“એમ ? ત્યારે મારી એક જિજ્ઞાસા હજી અધૂરી રહી છે. એ જિજ્ઞાસા એ છે કે સંસારમાં રહીને ઋદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી, પરંતુ અત્માનું કલ્યાણ શું પ્રાપ્ત કર્યું ? તેટલા માટે મારી ઇચ્છા એવી થઈ છે કે તમે ભદ્રપુરના દિવાનપદે રહીને લોકોનું કલ્યાણ કરો અને હું પ્રેમસેવામંદિરમાં દાખલ થઈને માફે તેમ જ ભવિષ્યમાં સમાજનું કલ્યાણ કરવાનો માર્ગ ગ્રહણ કરું.”

ચંદ્રમણિશંકર પોતાની પત્નીની એ અભિલાષા સાંભળીને બોલ્યો: “વાહ ! લેતા ! આજમુઘી હું તને સતી સુંદરી માનતો હતો, પરંતુ હવે મારી ખાતરી થઈ છે કે તું એક દેવી પણ છે !

જગતના કલ્યાણને માગે વજવાની તારી જિજ્ઞાસા શું તારૂં દેવીત્વ બતાવતી નથી ?”

“એ ઉપમા મને પછી આપજો, પણ એક વાર કહો, હું એ મંદિરમાં દાખલ થઉં કે નહિ ? હું તો દૃઢ નિશ્ચય કરી બેઠી છું. માત્ર તમારી પરવાનગીની જ વાર છે.”

“શુભ કાર્યોમાં તો હમેશાં મારી પરવાનગી જ છે ! તારે ઉમંગ-ભેર એ સંસ્થામાં દાખલ થવું એવી મારી સલાહ છે. બહાલી ! પરંતુ એક અંદેશો મને રહે છે ! રાજ્યના કારભારનાં અનેક ગુંચવણવાળાં કાર્યોમાં હું જ્યારે ગુંચવાઈશ, ત્યારે તેમાંથી પાર પડવામાટે શું તું મારી પાસે-મારા મંત્રી તરીકે-નહિ હોય ?”

“નાથ ! મારા આધારપર રહીને તમારૂં આત્મમજા શાને ગુમાવો છો ? ષ્કોડહમસહાયોડહં એવો નિર્જાળ વિચાર એક સિંહ કદાપિ કરતો નથી, તેથી ઉલટું તમે તો આવા વિચારો જ કરો છો ! નાત્માનમવમન્યેત પૂર્વાભિરસમૃદ્ધિભિઃ પૂર્વ સ્થિતિને યાદ કરીને તત્ર બનવું પણ આત્માની અવગણના કદાપિ કરવી નહિ. માટે મને કશાએ અંદેશો વિના પરવાનગી આપો. મંદિરમાં હું પ્રેમ અને સેવાનું શિક્ષણ મેળવીશ અને પછી હું સમાજની સેવાના કાર્ય તરફ વળીશ, ત્યારે મને સંપૂર્ણ સંતોષ થશે અને તે વખતે ભદ્રપુરના દિવાનની પત્ની સમાજસેવિકા તરીકે કેવી ગૌરવવતી દેખાશે ?”

“ખરેખર, એ કલ્પના ઘણી જ સુખકર છે. ખુશીથી તું એ મંદિરમાં જા.”

“એ રીતે લતા પણ મંદિરમાં દાખલ થઈ. કીર્તિકર પણ પોતાના આગ્રહી સ્વભાવવડે મોટા ભાઈ અને પિતા પાસેથી જોગી-રાજની પાસે રહેવાની પરવાનગી મેળવી ચૂક્યો હતો. એ પ્રમાણે પ્રારંભથી જ “પ્રેમસેવામંદિર”માં ઉત્તમ જિજ્ઞાસુઓ દાખલ થયાં.

• પ્રકરણ ૧૮ મું.

અને છેવટે ? લગ્ન !

સાંજે કીર્તિકરે સૂર્યસિંહની પાસે આવીને કહ્યું: “ મહારાજ ! આપના પ્રેમ-સેવા-મંદિરમાં આજે કેટલાક જિજ્ઞાસુઓ દાખલ થયા છે અને તે આપ જાણો છો કે ? ”

“ હજી મને તે ખબર મળી નથી, કીર્તિકર ! ”

“ ત્યારે મહારાજ ! હું પણ તેમાંનો એક જિજ્ઞાસુ છું. ”

“ શું તું એ મંદિરમાં જોગીરાજ પાસે રહીશ ? ”

“ હા, રહીશ; પિતાજી અને મોટા ભાઈની પરવાનગી મેં મેળવી છે. મારું શરીર સુધરતાંસુધી હું મુજબમાં રહીશ અને પછી અહીં આવીશ. ”

“ મને બહુ હર્ષ થયો. ” સૂર્યસિંહ બોલ્યો.

“ અને બીજો જિજ્ઞાસુ શોભનાનો પતિ સામંત છે. ”

“ હેં ! એ શું ? એ દુષ્ટને એ મંદિરમાં સ્થાન જ ન હોય ! ”

“ પરંતુ જોગીરાજે તેને સ્થાન આપ્યું છે. જોગીરાજ કહે છે કે તે એકાએક બદલાઈ ગયો છે ! ”

“ તે તો અસંભવિત વાત છે, કીર્તિકર ! ” સૂર્યસિંહનું આશ્ચર્ય હજી શમ્યું નહિ.

“ પણ તે સંભવિત બન્યું છે. એક વિશેષ જિજ્ઞાસુ ચંદ્રમણિશંકરનાં પત્ની લતાગૌરી છે. ”

“ શું શું ? કીર્તિકર ! શોભનાના આત્મબળે શું એવાં એવાં

ઉત્તમ જિજ્ઞાસુઓનું આકર્ષણ કર્યું છે ? અહો ! દેવી ! હું તારા ફેટલા ગુણ ગાઉં ? ”

“ મહારાજ ! બીજાં થોડાં જિજ્ઞાસુઓ પણ આવેલાં છે, પણ મેં કહ્યાં તે મુખ્ય છે; પરન્તુ હું આપને થોડી તરફી આપવા આવ્યો છું. મારા મોટા ભાઈએ નન્દિની વાટિકામાંથી મારા પિતાજી ઉપર જે પત્ર લખ્યો હતો તે આપ વાંચો અને તેનો સાર આપ શું સમજો છો, તે કહો. ” એમ કહી કીર્તિકરે કાન્તિલાલનો કવિતામાં લખાએલો પત્ર સૂર્યસિંહના હાથમાં આપ્યો. કાન્તિનો સઘળો પૂર્વ પ્રસંગ સૂર્યસિંહે જાણ્યો હતો, એટલે સૂર્યસિંહ જેમ જેમ કવિતા આગળ ને આગળ વાંચતો ગયો તેમ તેમ તે સમજતો ગયો અને કવિતા પૂરી વાંચી રહીને તે બોલ્યો: “ભાઈ કીર્તિકર ! આ કવિતાનો સાર એ છે કે લલિતાગૌરી સાથેના લગ્નને કાન્તિલાલ વિધિની ઘટના જ માને છે અને તેથી તે લગ્ન પ્રત્યે તેમની સંપૂર્ણ સંમતિ છે. ”

“ ઘણું જીવો, મહારાજ ! હું પણ મારા પિતાજીને એ જ સાર કહેતો હતો, પરન્તુ તે માનતા નહોતા. હવે કૃપા કરીને મારા પિતાજીને આપ એ વાત કહો. ”

“ એટલું જ શામાટે ? અહીં જ જ્યારે બન્ને જણા છે, બન્નેનાં વડીલો પણ છે, ત્યારે એ લગ્ન અહીં જ નિશ્ચિત કરીશું. તું જા; આજે હું કાન્તિલાલને બોલાવીશ અને તેમના વિચારો સ્પષ્ટ આકારમાં જાણીશ. પછીથી તારા પિતા અને ગોપાળરાયને બોલાવીશ. ”

કીર્તિકર હર્ષભર દોડતો પિતાની પાસે ગયો અને પિતાના કાનમાં તેણે સૂર્યસિંહના શબ્દો કહ્યા. મંગળદાસના આશ્ચર્યનો પાર

રહ્યો નહિ. જે બનાવ તેને અધટિત અને અસંભવિત દેખાતો હતો, તે બનાવ હવે તેને સુધટિત દેખાવા લાગ્યો અને સસ્મિત વદનવાળાં કાન્તિલાલ તથા લલિતાનો આલાસ તેની ચક્ષુ સમીપે તરી રહ્યો.

રાત્રે સૂર્યસિંહે કાન્તિલાલને બોલાવ્યો અને કહ્યું : “ મીસ્તર કાન્તિલાલ ! પિતાજીએ એક વાર કરેલી આજ્ઞાને તમે સુધટિત માનો છો ખરા, પરંતુ મને સ્પષ્ટતાથી કહો કે લલિતાગૌરીની સાથે તમારું ઔદિક જીવન બેડવાને હવે તમે તત્પર છો કે નહિ ? ”

કાન્તિલાલે મન્દ હસીને કહ્યું : “ મહારાજ ! એમ સ્પષ્ટતાથી પૂછવાનું કારણ શું છે ? ”

“ કારણ તમારા વડીલની ઇચ્છા માત્ર છે અને એ ઇચ્છા તમારા કવિતારૂપી પત્રથી જન્મ પામી છે. ”

“ મારો એ પત્ર શું આપે વાંચ્યો ? ”

“ વાંચ્યો જ નહિ પણ તેના અક્ષરે અક્ષરનું મેં મનન કર્યું છે અને સત્ય કહું તો મને એવી ઇચ્છા થઇ આવી છે કે તમારો અને લલિતાગૌરીનો વિવાહ અહીં જ નિશ્ચિત કરવો. ”

“ આપ મારા સન્નિમત્ર છો. સન્નિમત્ર હંમેશાં હિતની જ વાત કહે અને પ્રત્યેક વ્યક્તિએ હિતની વાતને માન્ય રાખવા જ જોઇએ. ” કાન્તિએ મન્દ સ્મિત કરતાં કહ્યું.

“ ખરેખર વિધિની ઘટના વિલક્ષણ હોય છે ! એક વાર એ જ વિવાહ માટેની પિતાજીની વાતને તમે હિતની વાત માની નહોતી અને સ્વગૃહનો ત્યાગ કરી આટલો વખત અજ્ઞાત વાસમાં ગાળ્યો. અત્યારે એ જ વિવાહ માટેની એક મિત્રની વાતને તમે હિતની વાત તરીકે માન્ય કરી લો છો, એ શું વિધિની ઘટનાની વિલક્ષણતા નથી ? ”

“ છે જ, અને એ વિલક્ષણતાનો પ્રથમ અનુભવ મને નન્દિની વાટિકામાં લલિતાને જોતાં જ થયો હતો ! ”

“ અસ્તુ ! પ્રભાતે મારા રાજમહાલયમાં જ તમારા વિવાહનું વાગ્દાન થશે અને એવા સમાચાર હું તમારા પિતાજીને તથા ગોપાળરાય શેઠજીને કહાવું છું. ” સૂર્યસિંહે જણાવ્યું.

સૂર્યસિંહના નિશ્ચય પ્રમાણે બીજે દિવસે જ સૌના પરમ હર્ષ વચ્ચે એ વિધિ થઈ ચૂક્યો ! પુત્રીને જીવતી મેળવીને ગોપાળરાય હર્ષિત થયો જ હતો અને વળી પુત્રી નન્દિની વાટિકાના નિવાસથી સદ્ગુણવતી થઈ તથા ઇષ્ટ પતિની પ્રાપ્તિ તેને અનાયાસે થઈ એ સર્વ યોગાનુયોગથી તેના હર્ષનો પાર રહ્યો નહોતો. મંગળદાસ ખોવાએલા પુત્રને પામ્યો, મૃત્યુની અણી ઉપર આવી ગએલા તેના પુત્રને પુનઃ જીવન મળ્યું અને વળી ગોપાળરાયના કુટુંબની સાથે સંબંધ બંધાયો એ સર્વ પ્રસંગો તેને પણ પરમ હર્ષના વિષયો હતા. લેતાગૌરીની તો સઘળી મનોવાંચનાઓ પૂરી થઈ હતી. તે ઉપરાંત પિતાનું જ્ઞાત તેને મળ્યું હતું, ખોવાએલી બહેન મળી હતી અને એક વારનો તેનો સુઝ અતિથિ “ રસિક ” તે જ તેનો ભગિનીપતિ થયો હતો, પછી તેના આનંદની સીમા રહે જ ક્યાંથી ? કીર્તિકરને પોતાના જીવનરૂપ જ્યેષ્ઠ ભ્રાતા મળ્યો હતો અને લલિતા જેવી ‘ અન્ન ’ માંથી ‘ સુન્ન ’ બનેલી ભ્રાતૃપત્ની મળી હતી, કાન્તિને બંધુ-પિતા-સૂર્યસિંહ આદિનો પુનઃ સમાગમ થયા પછી ઇષ્ટ ગુણવતી પત્ની પ્રાપ્ત થઈ હતી-પિતાની આગાને છેવટે પાળવાનો જ અવસર મળી આવ્યો હતો, તે પણ તેને હર્ષનો વિષય શામાટે નહિ ? એ પ્રમાણે હર્ષના વાયુથી અદિલાયમાન બની રહેલાં એ સર્વ અતિથિઓ ત્રણ ચાર દિવસ સુધી ભદ્રપુરમાં રહ્યાં. તેમણે સૂર્યસિંહની,

તથા લતાગૌરીની મહેમીનગીરી ચાખી, જોગીરાજનો આશીર્વાદ મેળવ્યો અને પછી તેઓ સઘળાં મુ'બઈ ચાલ્યાં ગયાં.

*

* *

*

*

મુ'બઈ ગયા પછી તુરતમાં જ કાન્તિ અને લલિતાનું લગ્ન લેવામાં આવ્યું. મોહિની અને ગોપાળરાયને તો તેમના જીવનમાં એ હવે છેલ્લો જ લગ્નપ્રસંગ હતો અને વળી મહા આપત્તિનો પ્રસંગ આવી ગયા પછી એ હર્ષનો પ્રસંગ આવવાથી તેમણે એ હર્ષ પ્રદર્શિત કરવામાં ખર્ચની કાંઈ જ કસુર કરવાનું ધાર્યું નહોતું. જોકે વેપારમાં અને અન્ય રીતે તેમને મોટી ધનહાનિ વેઠવી પડી હતી તોપણ તેની દરકાર કર્યા વિના તેમણે લ્હાવો લેવાનો વિચાર દબ કર્યો હતો. મંગળદાસ પણ તેટલો જ ઉદાર બન્યો હતો અને તેથી તેણે આ અવનવા માંગલિક પ્રસંગે ક્ષત્રીની રેલ વહેવડાવવાનો પોતાના મનથી ઠરાવ કર્યો હતો. લતા અને ચંદ્રમણિશંકર તો આ લગ્નમાં આવે એ ખુલ્લું જ હતું, પરંતુ બન્ને પક્ષોએ એ દંપતીની યથા-ચોચ વહેંચણી કરી લીધી હતી. લતા તો લલિતાની મોટી બહેન હતી એટલે તે વધુપક્ષમાં રહી હતી, પરંતુ ચંદ્રમણિશંકરને તો કાન્તિલાલે પોતાના મિત્ર તરીકે પોતાના પક્ષમાં ખેંચી લીધો હતો. આથી બન્નેનો નિવાસ બે જૂદે જૂદે સ્થળે થવા પામ્યો હતો. મોહિની અને ગોપાળરાયને લતા અને લલિતા હવે જમણી અને ડાબી આંખરૂપ હતી અને તેથી માતાપિતાનું વાતસ્થ જેટલું લલિતા પ્રત્યે જોવામાં આવતું હતું તેટલું જ લતા પ્રત્યે પણ જોવામાં આવતું હતું. મોહિનીનો મિળજ હવે બેસી ગયો હતો, અને લતાનાં ડહાપણ તથા ચતુરાઈના પ્રસંગો વખતે તે પોતાને ગરીબડી ગાયના જેવી જ માલૂમ પડતી હતી.

સઘળો લગ્નવિધિ નિર્વિધને સમાપ્ત થઈ ગયો. લલિતા પતિ-ગૃહે ગઈ. લતાગૌરી પોતાની નાની બહેનને તેને સાસરે વળાવતી વેળાએ કાન્તિલાલને ઘેર ગઈ હતી. તેની ચક્રાર આંખોએ આસપાસ નજર કરી પણ ક્યાંય સ્વામીનું દર્શન થયું નહિ. તેણે ધીમેથી કાન્તિલાલને પૂછ્યું: “તમારા રહાડુ-અરે નહિ નહિ-તમારા પરમ પ્રિય મિત્ર-કેમ અહીં દેખાતા નથી?”

“તે તો મારા વાંચવાના ઓરડામાં બેઠા બેઠા કોઈ પુસ્તકનાં પાનાં ઉઘાડાવતા હશે!” કાન્તિએ જવાબ આપ્યો.

લતા ત્યાંથી છટકીને એકદમ કાન્તિલાલના વાંચવાના ઓરડામાં પહોંચી, તો ખરેખર અંદ્રમણિશંકર આરામખુરશીમાં પડ્યો પડ્યો કાંઈ વાંચતો જ હતો! લતા તેની સામે જઈને સસ્મિત વદને ઊભી રહી અને બોલી: “આ વર-વધૂ પોતાને ઘેર આવ્યાં. ત્યારે હવે આપણે પોતાને ઘેર જવાની તૈયારી કરવી કે નહિ?”

અંદ્રમણિશંકર આ પ્રશ્ન સાંભળીને હસ્યો અને બોલ્યો: “આપણે ક્યાં અત્યારે પરણ્યાં છીએ? આપણે તો બે દિવસ રહીને જઈએ તોપણ ચાલે!”

“તમે અહીં રહ્યા રહ્યા કેવી રીતે બાળી શક્યા કે આપણે અત્યારે નથી પરણ્યાં?” લતાએ કૃત્રિમ ગંભીરતા દર્શાવતાં પૂછ્યું.

“આ તે કેવો વિચિત્ર સવાલ? શું હું અને તું અત્યારે પરણ્યાં છીએ? આપણે શું સ્વગૃહે જવાને મુદ્દત બેવાનું છે કે સાથે ઘરેણાંનાં અને કપડાંનાં ગાંસડાં પોટલાં બાંધીને લઈ જવાનાં છે? આપણે તો પહેર્યે કપડે આવ્યાં છીએ તે એક બે દિવસ રહીને ગમે ત્યારે પહેર્યે કપડે બહાર જઈશું!”

“ સસરાનું કશું જોડીને લાઇબંધને ઘેર રહ્યા એટલે શી ખબર પડે કે આપણે શું કરવાનું છે અને શું નથી કરવાનું ? પિતાજીને તો કાંઈ નહિ, પણ લલિતાને તો ખરેખર માડું લાગ્યું છે. તે કહે છે કે મારા લગ્નમાં આવીને તમે મિત્રને ત્યાં કેમ ઉતર્યા ? ”

ચંદ્રમણિશંકર હસીને બોલ્યો : “ લલિતાજીની તો હું સમજાવી લઇશ, પણ તારા પિતાને તો માડું નથી લાગ્યું ને ? પછી શી શીકર છે ? ”

“ પણ આજે તો તમારે ત્યાં આવવું જોઈએ જ. ”

“ કારણ ? ”

“ કારણકે આપણે પણ આજે જ પરણ્યાં છીએ ! ”

“ લતા ! હું આ તારી મસ્કરી નથી સમજી શકતો હોં ! તારે જે કહેવું હોય તે સ્પષ્ટરીતે કહે. ” ચંદ્રમણિશંકર બોલ્યો.

“ તમે એક વાર ત્યાં ચાલો, એટલે હું તમને કહું કે આપણે આજે કેવી રીતે પરણ્યાં ? ”

“ ત્યારે અહીં જ કહેને ! ”

“ ના, અહીં નહિ કહું. તમે આવશો તો જ કહીશ. ”

“ પણ એક વાર તું કહે, એટલે હું જરૂર ત્યાં આવીશ. ”

“ ના, એ બંને નહિ; પહેલાં ત્યાં આવો, પછી એ કહીશ. ”

“ આટલી બધી જક ? બાળકના જેવી હક ! ”

“ આજે મારે પરણ્યાનો પહેલો દિવસ છે, પછી કેમ જક ન કરું ? ”

ચંદ્રમણિશંકર ખૂબ હસ્યો. તેને પુસ્તક બાળુએ મેલીને ખુરશીમાંથી ઉઠવું પડ્યું અને કપડાં પહેરવા પડ્યાં. તુરત જ તે ત્યાંથી નીકળીને સસરાને ઘેર આવ્યો. લતા તેને ત્રીજા માળના એક ઓરડામાં લઈ

ગઇ. એ ઓરડામાં ચોમેર જુદાં જુદાં વસ્ત્રો સંકલીને ગોઠવી રાખ્યાં હતાં. એક કાચનો કપાટ તો મૂલ્યવાન રેશમી વસ્ત્રોથી ભરેલો હતો. એક લોખંડની પેટી લતાએ પોતાની પાસેની ચાત્રીવડે ઉઘાડી તો તેમાં સોનાનાં અને હીરા, માણેક તથા મોતીના મૂલ્યવાન દાગીના ભરેલા હતા. એ પેટીનું એક છપું ખાનું ઉઘાડીને તેમાંથી ૧૦ હજાર રૂપિયાની ગ્રામીસરી નોટો કાઢી તે તેણે પોતાના પતિના હાથમાં મેલી, અને પછી તે પતિના વદન સામે જોઈને ગુપચુપ ઊભી રહી.

“ આ બધું શું છે ? ” ચંદ્રમણિશંકરે જિજ્ઞાસા ભાવથી પૂછ્યું.

“ આજે આપણે પરણ્યાં ખરાં કે નહિ ? ”

“ કેવી રીતે ? ”

“ લલિતાના લગ્ન વખતે પિતાજીએ તેને જોટલું આપ્યું તેટલું જ બીજું તેમણે મારે માટે પણ તૈયાર કરી રાખ્યું હતું. લગ્ન વખતે આપણને તેમણે કશું આપેલું નહિ, તેથી અત્યારે આ બધું-એ લઈને આપણે ભદ્રપુર જવાનું છે. કહો, આજે આપણે પરણ્યાં ખરાં કે નહિ ? ”

ચંદ્રમણિશંકર હસ્યો અને જોલ્યો: “ ખરેખર, આજે આપણે પરણ્યાં, તારા પિતાએ તો આજે જ આપણને પરણેલાં ગણીને આ મૂલ્યવાન વસ્ત્રો તથા ધરેણ્યાં આપ્યાં. તમને બન્ને જોડેનો તેમણે સમાન લેખી એટલે આજે આપણુ માટે આજનો દિવસ લગ્નના જેવા જ આનંદનો લેખાય. ”

“ નાથ ! સાચું કહું તો મને આ મૂલ્યવાન વસ્તુઓથી જોટલો આનંદ થયો નથી તેટલો આનંદ મને મારાં માતાપિતાનો મારાપ-રનો વત્સલ ભાવ જોઈને થયો છે. મારી માતાએ તો મને

લલિતા કરતાં જરાએ અન્યાય થવા પામે નહિ તે માટે એક સર-
ખાં જ વસ્ત્રો અને ધરેણાં તૈયાર કરાવવાની કાળજી રાખી છે ! એક-
વાર પિતાની લયંકર અવગણના પામેલી હું તેમનું આટલું વાત્સલ્ય
જેઠું છું તે શું મારે માટે ઓછા હર્ષનો પ્રસંગ છે ? ”

“ તારો હર્ષ જોઈને હું પણ બહુ સંતુષ્ટ થયો, લતા ! આ
બધું સુખ અને સંતોષ મને તો સ્વપ્નવત્ જ લાગે છે ! દુઃખની
ચીસો વચ્ચે ઉઘ્યાં અને સુખનાં સ્વપ્નો અનુભવતાં પ્રભાતે ખિજા-
નામાંથી ઉઠ્યાં, એવું શું તને પણ નથી લાગતું ? ”

“ લાગે છે; કહો-હવે આ બધું સાથે લઈને ક્યારે જઈશું ? ”

“ તારા પિતાજી રજા આપે ત્યારે જ. નવીસવી નોકરી છે
એટલે મારે તો તુરતમાં જવું જોઈએ; નહિતો વળી મહારાજ
અકળાશે. ”

“ મને એકાદ અઠવાડીઈ રહેવાનું મન છે. આજસુધી લગ્નની
ધામધુમમાં રહ્યાં; હવે નિરાંતે રહેવાનો વખત આવ્યો ન્હો. ”

“ તો જાલે; તારે માટે હું આઠ દિવસ વધારે થોભીશ. આ
શુભ પ્રસંગે કોઈને અસંતુષ્ટ કરવાની જરૂર નથી. ”

*

*

*

*

નવદંપતીના શય્યાલવનમાં સ્વલ્પ સમય ડોકીયું કર્યા વિના તો
આપણને નહિ જ ચાલે. આજે એ દંપતીના એકાન્ત સમાગમની
પ્રથમ રાત્રિ જ હતી. રાત્રિના દસ વાગ્યા હતા. કાન્તિલાલ ક્યાંય
બહાર ફરવા ગયો હતો, તે હજી પાછો ફર્યો નહોતો અને લલિતા
પોતાના શણગારેલા શય્યાલવનમાં એક આરામખુરશીપર આડી પડી
પાછળના ટેબલપર બળતા દીવાના પ્રકાશમાં પોતાની એક સખી

વાયોલેટનો લાંબા વખત પછી આવેલો પત્ર પુનઃ પુનઃ વાંચતી અને તેનું મનન કરતી પડી હતી. તે પત્ર અંગ્રેજીમાં લખેલો હતો અને તેનો અર્થ નીચે પ્રમાણે હતો:—

ઉદાક્રમંડ:

“ જ્ઞાલી સખી લલિતા !

“તારા લગ્નોત્સવની મંગળપત્રિકા પ્રાપ્ત કરીને મને અત્યંત આનંદ થયો છે. ધણે લાંબે વખતે પણ આ દીન સખીને તેં સંભારી, માટે મારે તારો આભાર માનવો જોઈએ. ત્યારે તને મળાય ત્યારે તારી સાથે ઘણી લાંબી લાંબી વાતો કરવાની છે. તારા લગ્ન ઉપર મારે અવશ્ય આવવું જોઈએ, પરંતુ હૃદયના એક અતિ તીવ્ર ધાથી પીડાતી હું અધ્યત્થી આટલે દૂર શાંતિની ઉપાસના માટે આવી રહી છું તેથી ત્યાં આવી શકતી નથી.

“ જ્ઞાલી સખી ! મારે શિરે અનેક સંકટો ગુજ્યા છે તેનો વૃતાંત તું નહિ જાણતી હોય. મારી પાછળ પડેલા રુમીયે ઈર્ષ્યાને વશ થઈને મને બહુ દુઃખ આપ્યું છે. લગ્ન પહેલાં તે મારી પગવણી કેવી રીતે કરતો હતો તે તો તું જાણે છે, પરંતુ લગ્ન પછી પણ તેણે મને બહુ પગવી છે. મારા પતિને એક હાથ ગુમાવવો પડ્યો તે પણ એ જ દુષ્ટના કારણથી; છતાં એ પતિની સાથે રહીને હું સુખમાં દિવસો ગાળતી હતી. મને એક પુત્રરત્નની પ્રાપ્તિ થઈ હતી. પરંતુ ત્યારપછીએ એ દુષ્ટે મને એન પડવા દીધું નહિ.

“ એક વાર મારાપર તારા નામથી લખેલો એક પત્ર આવ્યો જેમાં લખેલું હતું કે “ હું (લલિતા) અત્યંત બયંકર મિત્રામીમાં માઉન્ટ આણુ ઉપર હવાફેર માટે રહેલી છું અને તારા મેળાપને માટે તકસું છું, માટે મારા મરણ પહેલાં મને એક વાર મળી જ.”

આ પત્ર ઉપરથી તારે માટે મને બહુ લાગી આવ્યું અને હું તથા મારા પતિ આશુ રોડ ગયાં. મારા પતિ સ્ટેશનથી પાછા ફર્યા અને હું પર્વત ઉપર ગઈ, તો તે પણ લુચ્ચા સ્મીયનું એક કાવતરું જણાયું ! એ દુષ્ટે મારાપર બળાત્કાર કરવા માંડ્યો, મારા નાના પુત્રને મારી નાંખવાની ધમકી બતાવી, છેવટે તેને મારી નાંખ્યો, પરંતુ મેં તેની દુષ્ટ ઇચ્છાનો વિજય થવા દીધો નહિ. જો થોડો વધારે વખત ગયો હોત તો મારું મરણ થવાનો પણ સંભવ હતો, પરંતુ એટલામાં મારા પતિ એકાએક આવી પહોંચ્યા અને એ દુષ્ટ પકડાયો. રેલ્વેમાં મુંબઈ તરફ પાછા ફરતાં મારા પતિના જાણવામાં આવ્યું કે લલિતા માઉન્ટ આશુખાતે હોવી જોઈએ નહિ, પરંતુ તે એકાએક કોઈ દુષ્ટોના કાવતરાને લીધે અદશ્ય થઈ ગઈ છે ! તારા પિતાની સહી સાથેનું છાપેલું હેન્ડબીલ તેમના જોવામાં આવ્યું એટલે તે ચમક્યા અને તુરત આશુખાતે તે પાછા ફર્યા અને સ્મીયનું કાવતરું પકડ્યું. આ રીતે મેં મારો એકનો એક વહાલો પુત્ર ગુમાવ્યો છે, પરંતુ મારું શીલવ્રત અખંડિત રહ્યું છે. સખંતમાં સખંત કસોટીમાંથી મને પસાર થવું પડ્યું છે અને પુત્રના મરણનો એવો સખંત ધા વાગ્યો છે કે આ પત્ર લખતાં પણ મારી આંખો ભીંજ્યા વિના રહી નથી.

“ પ્રિય સખી ! પરંતુ તું કયા કાવતરાથી અદશ્ય થઈ હતી, પુનઃ મુંબઈમાં ક્યારે આવી અને તારું લગ્ન કોની સાથે થવાનું છે, એ કશું હું જાણતી નથી. તારા પહેલાંના વિચારો ઉપરથી હું અનુમાન કરી શકું છું કે તેં તારો મનગમતો અને અત્યંત સુંદર પતિ પસંદ કરેલો જ હશે કે જોયો તેના ઉપરનો પ્રેમ હમેશાં ટકી રહે ! હું પ્રભુને પ્રાર્થના કરું છું કે તમે દંપતી સંસારના સાગરમાં સુખ-

નોકાવડે હમેશાં તરતાં રહેા અને જગતના મનોરમ શીતલ વાયુનો ઉપભોગ કરતાં રહેા ! ”

“ લી. શુભેચ્છક સખી વાયોલેટ. ”

લલિતાને એ પત્ર બપોરે મળ્યો હતો અને તેણે તે જ વખતે એ પત્ર વાંચ્યો હતો, પરંતુ અત્યારે તેણે પુનઃ પુનઃ બે વાર એ પત્ર વાંચ્યો. વાયોલેટ પોતા પ્રત્યેના સખીભાવથી પ્રેરાઈને જ સ્મીયના કાવતરાનો ભોગ થઈ પડી હતી એવું જાણતાં અને તેને શિરે શુન્દરેલાં સંકટો એક પછી એક યાદ આવતાં તેને પોતાની એ અંગ્રેજ સખીના સખીભાવને માટે, તેના ઉત્તમ શીલને માટે અને લગ્ન સંબંધી તેની પવિત્ર ભાવનાને માટે હિંચુ માન ઉત્પન્ન થયા વિના રહ્યું નહિ. પ્રેમના ટકાવ માટે સુંદર પતિની પસંદગી કરવી જોઈએ એવી પોતાની પહેલાંની માન્યતા આ વખતે વાયોલેટ પત્રમાં યાદ કરાવીને ટકાર કરી હતી તે તેના સમજવામાં આવી. પોતાની પહેલાંની પર્તણૂક અને વિચારો, વાયોલેટના પ્રિયતમનો હાથ કાપી નાંખવામાં આવ્યો તે સમયે પોતે વાયોલેટને આપેલી વિચિત્ર શિખામણ, કુંદનના ખૂન વેળાનું તોશાન, ઇત્યાદિ સર્વ બનાવો તેની નજર સામે આવીને ઊભા રહ્યા અને તે લગ્ન, સંક્રાંતિ, ભય આદિથી કમ્પી ઉઠી. પોતાના હૃદયની નિર્બળતા અને અવિચારિતાને માટે તો તેને એટલી શરમ આવી કે તેણે પોતાના બન્ને હાથોવડે મ્હોં ઢાંકી દીધું અને ક્ષણભર તે સ્તબ્ધ બની ગયાની પેઠે આરામખુરશીમાં સ્થિર પડી રહી.

“ પરણીને પસ્તાયા હશે, તેથી જ રડવું આવતું હશે ! ” બિલાડીને પગલે ઓરડામાં આવી ચૂકેલો પરન્તુ અન્યમનરક સ્થિતિમાં લલિતાના ધ્યાનની બહાર રહેલો કાન્તિ લલિતાની સામે સ્થિર

—શાંત બિભો રહીને બોલ્યો. તે સાથે જ લલિતા ચમકી, મ્હોં ઉપર હાથ દૂર કર્યા, ઉઘડેલી આંખોએ એકાએક પતિનું દર્શન કર્યું, લગ્ન-એલી બાળા વધારે દેખિજત થઈ, આરામખુરશીમાં બેઠી થતી તે સફાળી ઉઠીને એક બાજુએ નાડી, વસ્ત્રો સમાં કર્યાં અને આકું જોઈ રહીને બોલી: “ તમે ઓરડામાં ક્યાં છુપાઈ રહ્યા હતા કે શું ? ”

કપડાં ઉતારીને ખીંટીએ બેરવતાં કાન્તિલાલ બોલ્યો: “ કદાચ એમ પણ હોય ! તમારી ચેષ્ટા જોવાની બીજી કોઈ તક ન મળે તો એમ પણ કરવું પડે ! ”

“ ખરેખર, શું તમે છુપાઈને મારી ચેષ્ટા જોતા હતા ? ”

કાન્તિએ મસ્કરીને જરા લંબાવી: “ કેમ ન જોઈ ? તમારા મનનો ભાવ જાણવાને એવી ચોરી પણ કરવી પડે. ” કાન્તિ કપડાં ઉતારીને નિરાંતે આરામખુરશીમાં બેઠો.

લલિતા પતિની સામે આવીને બિભો રહી અને બોલી: “ એમ તમે મારા મનનો ભાવ કેવી રીતે જાણી શકો ? ” એમ બોલતી લલિતા પતિની સામે જરા છેટે એક રેશમી ગાલીચા ઉપર બેઠી.

“ હું સઘળું જાણી ચૂક્યો છું. અહીં આવીને તમે રડો છો, એટલે હું સમજું છું કે તમે પરણીને પસ્તાયાં છો; બોલો સાચું કે ખોટું ? ”

“ તદ્દન ખોટું ! હું રડતી હતી એમ તમે કહો છો, તે પણ ખોટું ! ” લલિતાએ મન્દ સ્મિત સાથે ઉત્તર આપ્યો.

“ જૂઠું બોલવું એ તો સ્ત્રીઓનો સ્વભાવ છે, એટલે હું એ વાત માનું જ નહિ. તમે રડતાં હતાં એ મેં જોયું છે, પછી તમારું કહેવું કેમ સાચું મનાય ? ”

“ હવે હું કહીશ કે તમે જુઝામોલા છો. ” નંદિની વાટિકાને વિસરી ગયા થું ? ”

“ હું તો કશું વિસર્યો નથી. મારી સાથેનું લમ નાપસંદ કરીને તમે તમારા પિતાને ખુશી ના કહી હતી એ પણ મને સાંભરે છે ! ”

“ જુઓ ! ” લલિતા રિમત કરતી બોલી : “ એ બધું તમારે સંભારવું છે ? ” લલિતા જરા ખસીને સ્વામીની નજીક ગઇ અને ઘુંટણભેર ઊભી થતી—સ્વામીના બાહુપાશમાં લપેટાતી—પ્રેમાવિર્ભાવમાં સ્વામીની હાડપચીને પોતાના નાજુક હાથે પકડીને આગળ બોલી : “ પણ મને નહિ પરણવાને આટલો લાંબો દેશવટો વેડનાર તમે જ કે બીજા ? કહેાને ! ”

કાન્તિલાલ ખડખડ હસી પડ્યો અને લલિતાને એ હાથવડે કમરમાંથી ઉચકી ઉત્સંગમાં બેસાડતો બોલ્યો : “ તને નહિ પરણવા ઇચ્છનાર હું જ, મને નહિ પરણવા ઇચ્છનાર પણ તું જ, છતાંએ એક બીજાને હૃદયના ઉમળકાથી પરણનાર પણ આપણે જ ! વિધિની કેવી અજબ કૃતિ ! ”

“ એ અજબ કૃતિ તો ખરેખર વિધિની જ છે, પરન્તુ તેમાં નિમિત્તભૂત એક વ્યક્તિ થએલી છે. ”

“ તે તો જોગીરાજ ! ”

“ હા, તેજ. તેમને હું રોજ કંટલી ગાજો દઉં ! ”

“ ગાજો ? જોગીરાજને ગાજો ? ”

“ હાસ્તો ! કારણકે તમે કહો છો કે હું પરણીને પસ્તાઉં છું. ”

“ ઓહો ! હું સમજ્યો ! મારી મસ્કરીની તે સાચી મસ્કરી કરી, બહાલી ! એ જોગીરાજનો તો આપણે આભાર માનવો જોઇએ કે એમની વાટિકામાં જઇને આપણે આપણી બ્રમણામાંથી મુક્ત થયાં,

“ પણ મને નહિ પરણવાને આટલો લાંબો દેશવટો વેડનાર
તમે જ કે બાળક ! કહેાને ! ”

પૃષ્ઠ ૨૫૪.

ઉંચું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી શક્યાં અને લગ્ન સંબંધથી પણ છેવટે જોડાયાં. પણ તને મ્હોં આડે હાથ દઇને મમગીનીમાં જોડેલી જોઇને આજે મને ખરેખર આશ્ચર્ય. તો થયું જ હતું !”

લલિતાએ પોતાના પોલકાના ગળવામાંથી વાયોલેટનો પત્ર કાઢીને સ્વામીના હાથમાં મૂક્યો અને કહ્યું: “આ પત્ર મને દિલગીર બનાવી હતી. અમે બન્ને સખીઓ સાથે અંગ્રેજી અભ્યાસ કરતી હતી, પરંતુ તેના પરિચયથી મને ઉંધું શિક્ષણ મળ્યું હતું. ત્યારે તે પોતે જ આદર્શ આંગલ બાળા હતી.”

કાન્તિએ પત્ર વાંચ્યો અને કહ્યું: “આંગલ અબળાઓમાં પણ વિશુદ્ધિનો મહિમા ઓછો નથી. તેમના સંસારના બાહ્ય દૃશ્યથી ભર-માઇને તેમને માટે હલકી ગણના કરનારાં આપણે જ મૂર્ખ છીએ.”

“એ તમે સાચું કહ્યું. હું પણ તે જ રીતે ભરમાઈ હતી પરંતુ એ વાયોલેટના મગજમાં તો સાચી સમજ હતી. તેણે કષ્ટ વેઠ્યું છતાં વિશુદ્ધ રહી અને હું કષ્ટ વેડીને વિશુદ્ધિની અગત્ય તથા મહત્ત્વ સમજી ! મારા પ્રત્યે પણ એ ખિચારીનો કેવો ભાવ છે ? કેટલુંક કષ્ટ તો તેણે મારે માટે જ વેઠ્યું છે !”

“વિશુદ્ધ પ્રેમનું એ પરિણામ છે, જ્ઞાલી ! પ્રેમને વિવશ રહેલા આત્માઓ સર્વત્ર પ્રેમભાવનો પ્રચાર જ જુએ છે. તેમને દાંપત્યભાવમાં જ નહિ, પરંતુ સર્વ પ્રકારના સંબંધોનાં પ્રેમની સ્ફુરણાનો અનુભવ થયા કરે છે. જોગીરાજે કહ્યું છે તે પ્રમાણે એ પ્રેમ આગળ વધીને વસુધાના પ્રત્યેક મનુષ્ય પ્રત્યે-પ્રત્યેક આત્મા પ્રત્યે જ્યારે સ્ફુરે છે ત્યારે તે પ્રેમભાવને ધારણ કરનાર વ્યક્તિ તથા પરસ્પર વચ્ચેનું અંતર દૂર થાય છે. એ જ પ્રેમારાધનાને પગથીયે પગથીયે આપણે પણ ચડવાનું છે !”

એ વાક્યોના રહસ્યને હૃદયમાં ઉતારતી લલિતા કેટલીક ક્ષણ મૌન રહી. તેની દષ્ટિ ટેબલપર પડેલી શોભનાની એક છબી-કે જે કાન્તિએ સૂર્યસિંહ પાસેથી માંગી લઇને આણી હતી તે-તરફ સ્થિર બની રહી હતી. કાન્તિલાલ પત્નીને પોતાના અંકમાં વિચારવિવશ શાન્ત બેસી રહેલી જોઇને નેત્રો મીંચી કાંઇ ધ્યાનમાં પડ્યો. કેટલીક વધારે ક્ષણ તો એ મૌન્યમાં વ્યતીત થઇ ગઇ. પ્રેમારાધનાને મંત્રધ્વનિ લલિતાના કર્ણમાં અસ્ફુટ રીતે ગાજી રહ્યો હતો. શોભનાના અલૌકિક વિશુદ્ધ પ્રેમનું સ્વપ્ન તેના જગૃત મસ્તિષ્કમાં પણ આગળ વાળ્યે જતું હતું. એ મંત્રધ્વનિની ગર્જનામાં અને એ સ્વપ્નના પ્રવાહમાં લલિતાના ઓળટું તથા પ્રેમારાધનાની ધ્યાનમગ્નતામાં કાન્તિના ઓળટું અકસ્માત-એક જ ક્ષણે-પરસ્પર આકર્ષણ થયું; એ ચારે ઓળટાનું મિલન થયું અને તેમાંથી જે ધીમે-મધુરો-દેવોને પણ ઇષ્ટ એવો યુંબનધ્વનિ થયો, તેથી સ્વર્ગમાં દેવી નન્દિની અને શોભનાના આત્મઓ પણ પ્રસન્ન-પ્રસન્ન થયા !

ઉપસંહાર.

ગોપાળરાયની અને મોહિનીબાઇની સદગુણ આશાઓ પાર પડી. તેમના જીવનની દિશા પણ હવે બદલાઇ. કડવા અનુભવનું એ ફળ હતું.

મંગળદાસ પુત્રને મેળવી-પરણાવી અને કીર્તિકરને પહેલાંના જેવો નીરાગી તથા આનંદી જોઈ સતોષ પામ્યો. થોડા થોડા અવિચારને પરિણામે વેઠવું પડેલું કષ્ટ તે જૂલી જઇ શક્યો નહિ. જોગીરાજના ઉપકારોનું મૂલ્ય તે સમજ્યો અને તેથી જ એ મહાત્માના સમાગમમાં રહેવા જવા માટે તેણે કીર્તિકરને પરવાનગી આપી.

હવે તેની તખીયત પૂરેપૂરી સુધરી ગઇ હતી, તેથી મોટા ભાઈના લગ્ન થઈ તુરતમાં જ કીર્તિકર પ્રેમ-સેવા-મંદિરના નિવાસી થયો.

જોગીરાજે પ્રેમસેવામંદિરની સ્થાપના કર્યા પછી ઉત્તરોત્તર તેની કીર્તિ વધતી ચાલી અને અનેક જિજ્ઞાસુઓનું તે તરફ આકર્ષણ થયું. તેમની ધારણા પ્રમાણે પ્રેમનો વિદ્યાસ તથા સેવાનું શિક્ષણ એ જિજ્ઞાસુઓને પ્રાપ્ત થવા લાગ્યાં અને એ સંસ્થાદ્વારા લોક-કલ્યાણ સધાવાની પૂરતી આશા લોકોમાં ઉત્પન્ન થઇ. એ મંદિરના નાનાં નાનાં મકાનોની વચમાં શોભનાનો આરસની પ્રતિમા સ્થાપવામાં આવી હતી અને તે ઉપર રમાએ નાની દહેરી બંધાવીને તેનું એક નાનું મંદિર બનાવ્યું હતું. એ પ્રતિમાને જોઇને તેના ઇંચા સંસ્કારો અનેક મનુષ્યોને સાંભરતા, તેના આત્મભોગની તેઓ પ્રશંસા કરતા, તેના ઉમદા ગુણોનું અનુકરણ કરવા પ્રેરાતા અને એ આદર્શ બાળા થોડા વર્ષના હોય પણ અવસાન પામી તે માટે શોકાતુર થતા. ‘ નન્દિની વાટિકા ’ નો સૂર્યસિંહે ‘ નન્દિની-પાન્થ-વિહાર ’ બનાવ્યો.

સૂર્યસિંહના દિવસો શોભનાના સ્મારક મંદિર-પ્રેમસેવામંદિરના આગળ વધતા કાર્યને વેગે વેગે આનંદમાં જતા. રમાનો આવાસ હવે તેને દુઃખમય દેખાતો નહિ, તોપણ શોભના વિનાનું હોય તેને રમાના ઉભરાતા દેખાતા પ્રેમપ્રવાહમાંએ શુષ્ક જ દેખાતું !

આલકુમારી આજન્મ કુંવારી જ રહી. મંદિરમાં તેનો નિવાસ નન્દિની વાટિકાના જોયો જ રહ્યો અને તેનું નિર્દોષ હોય એકસરખું વહન કરવા લાગ્યું. શારદા, લતા અને બીજા બાળાઓના સહવાસમાં તેને પૂરો આનંદ મળતો હતો. શારદા પોતાના મનોબળને ટકાવી રાખી શકી અને સૂર્યસિંહની ખાત્રી થઈ કે તે બાળા કુંવારી સ્થિતિમાં પવિત્ર રહી શકશે એટલે તેણે તેને પરણવાનો આગ્રહ કર્યો

નહિ. તેનું દ્રવ્ય રાજ્યના કમળમાં હતું અને તેનો ઉપયોગ મંદિર-
ના કાર્યમાં કરવાનો શારદાનો આગ્રહ હતો.

સામંત—એક વખતનો શોભનાનો શત્રુ શોભનાના મંદિરનો
જ અવધૂત બનોને રહ્યો ! દિવસે તે જોગીરાજના સહવાસમાં રહી,
મંદિરના નિયમો પાળી, પ્રેમ-સેવાનું શિક્ષણ મેળવતો, પરંતુ રાત્રિને
સમયે તે શોભનાની પ્રતિમાના પગ આગળ દર્બની પથારી કરીને
તેના ઉપર સૂઈ રહેતો !

ચંદ્રમણિશંકર ભદ્રપુરનો રાજ્યવહીવટ સંભાળી લીધો તેથી
સૂર્યસિંહ નિશ્ચિંત બન્યો હતો. તેનો કાર્યભાર ન્યાયપૂર્ણ હોવાથી
પ્રજનાં સુખ તથા આબાદીમાં વૃદ્ધિ થવા લાગી. લતા પ્રેમસેવા-
મંદિરમાં રહેતી અને તેના અભ્યાસની પ્રગતિ તથા આત્માનો
વિકાસ જોઈને ચંદ્રમણિશંકર આનંદિત થતો. લતાની ભાવના સમાજ-
સેવાના કાર્યમાં પડવાની હતી અને તેની ઉંચી ભાવના સુઘ્ર સ્વામીને
આનંદ ઉપજાવે તે સ્વાભાવિક હતું.

સ્વામીજી અને મોહનાદેવી સંસારોચોના વેશમાં એકાદ વર્ષ
રહ્યાં, એમાં સ્વામીજી મરણ પામ્યા. મોહનાદેવી કેટલોક સમય
એકલી રહી પરંતુ તેને ગમ્યું નહિ. તેથી સૂર્યસિંહની પરવાનગી
મેળવીને તે પુનઃ ભદ્રપુરમાં આવી. પ્રેમસેવામંદિરમાં તેને સ્થાન
મળી શક્યું નહિ એટલે ભદ્રપુરમાં જ તે રહેવા લાગી. શારદા પોતાની
જનેતાનું સુખ જોવા ઇચ્છતી નહિ પરંતુ મોહનાદેવી પુનઃ પુનઃ
પુત્રીની ખબર લેવાને આશ્રમમાં આવતી એટલે શારદાને તેનું સુખ
જોવાની અને પૂછેલા પ્રશ્નનો ઉત્તર આપવાની જરૂર પડતી.

વૃદ્ધનગરનો દીવાન આનંદલાલ એકાદ વર્ષમાં સ્વર્ગવાસી
થયો અને તેથી મહારાજાને તેમજ ચંદ્રમણિશંકરને બહુ ખેદ થયો.
ચંદ્રમણિશંકર તેને પોતાના ઉપકારક પિતાનુલ્લેખે જતા. શાંતિરાય
ભદ્રપુરની નોકરી છોડીને પોતાના વતનમાં શાન્તજીવન ગુજારવા લાગ્યો.

કુંદનકાલના ખૂની અને ચંદ્રમણિશંકરની વીંટીના ચોર કૃષ્ણ-દાસને મરણસુધીના દેશનિકાલની સગ્ન મળી. વાયોલેટના પુત્રના ધાતક સ્મીથને ચૌદ વર્ષ સુધી દેશપાર થવાની શિક્ષા મળી, પરંતુ માત્ર એકજ વર્ષમાં તે મરણ પામ્યો.

વાયોલેટ અને રોબીન્સન ઉટાકામંડમાં કેટલોક વખત શાન્તિ-માં રહી મુખર્ષી ખાતે પાછાં ફર્યા. શાર્પ સાહેબ અતિવૃદ્ધ થયા હતા, તેથી તેમણે પોતાની ઓશીસનો સઘળો કારભાર રોબીન્સનને સોંપ્યો. રોબીન્સન અને વાયોલેટ મરણ પામેલા બાળક પુત્રના સ્મરણને ધીમે ધીમે ભૂલતાં સુખમાં દિવસો ગાળવા લાગ્યાં. તેમનો પ્રેમ લલિતાના મનમાં માનબુદ્ધિ જગૃત કર્યા કરતો.

કાન્તિલાલ અને લલિતાનું જોડું પ્રેમારાધના કરતું સુખમાં દિવસો નિર્ગમન કરવા લાગ્યું. ઉભય પાત્રો પરસ્પર સંતોષથી રહેતાં અને જોગીરાજે બતાવેલી જીવનની દિશા તરફજ તેમની દૃષ્ટિને ટેકાવી રાખતાં. કાન્તિલાલે અભ્યાસનો તો હવે ત્યાગ જ. કર્યો હતો, કારણકે પિતા ધીમે ધીમે વૃદ્ધાવસ્થામાં પ્રવેશ કરતા હોવાથી અને કીર્તિકરની દૃષ્ટિ સમાજસેવા તરફ લાગેલી હોવાથી પિતાના વ્યાપાર ધંધામાં પ્રવીણ થવાથી તેને ફરજ પડે તેમ હતું. આ કારણથી કાન્તિલાલ હવે એ પ્રવૃત્તિમાં પડ્યો હતો.

‘લતા અને લલિતા’ એ બન્ને બહેનો વચ્ચે અપૂર્વ સ્નેહ જોડાવા પામ્યો હતો; તેમજ માતાપિતાનો પણ એ પુત્રીઓ ઉપર સમાન લાવ ઉતર્યો હતો. લતાના ગુણોની પ્રશંસા પ્રત્યેક મુખમાંથી હમેશાં સંભળાતી અને તેનાં માતાપિતા પણ નિઃસંકાયે તેના ગુણો ગાતાં પોતાની ભૂલોનો સ્વીકાર કરતાં. પ્રેમસેવામંદિરમાં હમેશાં પ્રભાતમાં પ્રભુપ્રાર્થના પછી—

નન્દિની મૈયાકી જય

શોભના મૈયાકી જય

તો બોલાતી જ; પરંતુ કેટલાંક જિજ્ઞાસુઓનો પ્રેમભાવ એટલો ઉભરાતો કે તેઓ એ જાને દેવીઓની જય બોલાવ્યા પછી પોતાની મેળે બોલી ઉઠતાં કે—

લતા મૈયાકી જય !

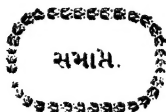
*

*

*

*

દશ વર્ષ : આ કથાનો પ્રારંભ કરવાને ઉપાડેલી કલમ આજે દશ વર્ષે વિરામી ! પ્રારંભેલું કાર્ય પૂર્ણ કરવાની શક્તિ અને સમય આપનાર પરમ કૃપાળુ પરમાત્માનો એક ક્ષુદ્ર વ્યક્તિ ઉપર તે અનંત ઉપકાર લેખાય. એ દશ વર્ષમાં અનેક આધિ, વ્યાધિ અને ઉપાધિ-ઓમાંથી લેખકને પસાર થવું પડ્યું છે : નિઃસ્વાલ થવાનાં અનેક કારણો ઉપસ્થિત થયાં છે, મનસ્તું સમતોલન અવ્યવસ્થિત બનવાના પ્રસંગો પણ આવ્યા છે, છતાં જે પ્રભુની પ્રેરણાથી આ કથા લખવાનો પ્રારંભ કર્યો હતો, તે જ પ્રભુએ તેની પૂર્ણાહુતિસુધી પુનઃ પુનઃ સાહાય્ય કરીને અગવડોને સગવડોના રૂપમાં ફેરવી આપી, તેનું જ આ ફળ છે. કથાના આરંભ વખતે પ્રભુસ્તુતિનું મંગલાચરણ નહોતું કર્યું. છતાં પ્રભુએ કૃપા કરીને વિધોનું નિવારણ કર્યું અને આરંભેલું કાર્ય પૂર્ણ કરતાંસુધી જીવન બદલ્યું, તેથી “ મંગલ પૂર્ણાહુતિ ” ના આટલા શબ્દો સાથે મારી કલમને અને વાચકના મગજને વિરામ આપું છું.

સમાપ્ત.

